virtual-project.eu

Emma Flint

VICTIME NEÎNSEMNATE

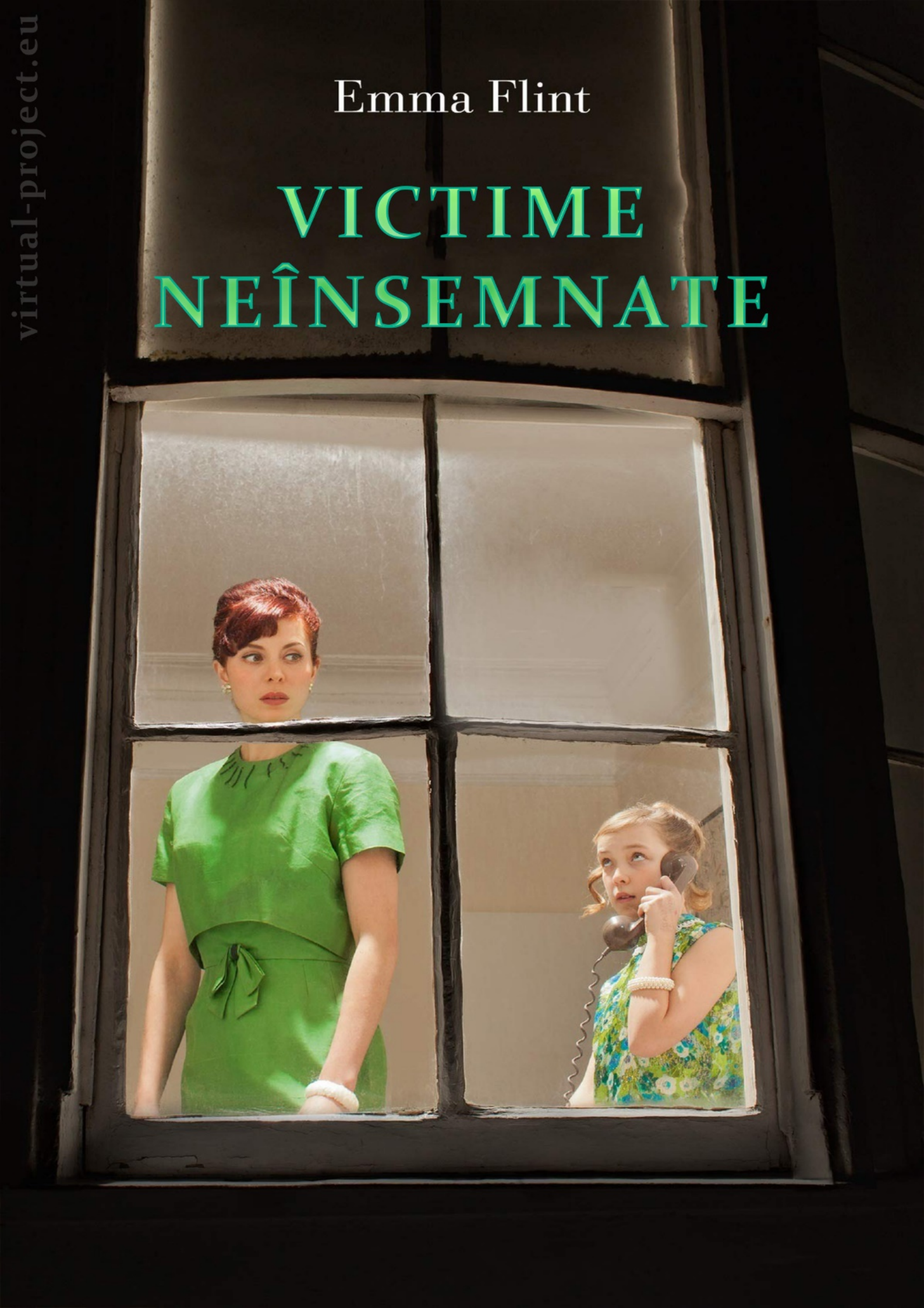

EMMA FLINT

VICTIME NEÎNSEMNATE

Original: *Little Deaths* (2017)

Traducerea din limba engleză de:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

2020

Capitolul 1

În acele puține nopți în care reușea să adoarmă, era din nou în pielea femeii de odinioară.

Pe atunci: rareori se întâmpla să doarmă îmbrăcată în cămașă de noapte, cu pernele înfoiate, cu un strat gros de cremă pe față. Uneori se trezea într-un pat dezordonat, alături de un bărbat care sforăia lângă ea; cel mai adesea se trezea singură pe canapea, cu câteva sticle aproape goale, cu scrumierele aproape pline, cu tenul încărcat de miros de țigară și urme de machiaj din ziua de dinainte, cu trupul ei îndurerat, cu mintea pustie. Se așeza ușor în fund, tresărind, simțind durerea din ceafa și gustul acela trist, amar din gură.

De data aceasta se trezea fără durerea aceea sâcâitoare, fără frânturile de amintiri din seara trecută, ci cu o claritate forțată. Zilele ei încep cu o sonerie, cu voci aspre, cu zăngănit de metal, cu țipete. Cu duhoarea aceea de înălbitor și urină. În astfel de dimineți, amintirile nu-și au locul.

Pe atunci, obișnuia să traverseze agale holul în fiecare dimineață, ca să ajungă la bucătărie și să pună de cafea pe aragaz. Obișnuia să-și aprindă prima țigară a zilei și să rămână cu urechile ciulite în timp ce dimineața începea să prindă viață în jurul ei: deasupra, radioul Ginei dat la maximum, pașii grei ai lui Tony Bonelli pe scări. Uși trântite, mașini cu motorul pornit. Nina Lombardo țipând la copiii ei în apartamentul de lângă ea.

Obișnuia să se ducă în baia de la capătul holului și să închidă ușa în urma ei. Chiar dacă trecuse mai bine de un an de când Frank se mutase de acasă, în continuare punea mare preț pe intimitatea sa. Se dezbrăca de hainele din ziua anterioară și se spăla în chiuveta aceea mică: se spăla pe mână, pe față, la subraț, sub sâni, între picioare. Uneori simțea și ea mirosul acela – duhoarea aceea bolnăvicioasă, murdară, care i se părea foarte caracteristică ei și

care o jena teribil în zilele când se trezea în pat cu un bărbat.

Fix ca o cățea în călduri, așa-i?

Se ștergea între picioare cu cârpa aceea albastră, aspră și se freca tare, cu putere, ca să o doară. După ce se ștergea, își apăsa cu palma de-a lungul coapsei, care părea fermă preț de câteva secunde, după care începeau din nou să se întrevadă obișnuitele gropițe. După care își atârna prosopul la uscat, își trăgea halatul pe umeri, traversa din nou holul spre bucătărie, unde își pregătea o ceașcă de cafea, cu gândul la zahărul din borcan, chiar dacă nu-l adăuga niciodată în cafea.

După care se întorcea în dormitor și își trăgea pe ea o pereche de pantaloni de casă și un tricou. Dacă era pe tură la Callaghan în ziua respectivă, își scotea uniforma din dulap, o atârna pe ușă și verifica să nu fie descusută sau pătată. Își lua și bluza pe care și-o călcase duminică seara. Și fusta care era o idee prea strâmtă. Își pregătea pantofii aceia în care de-abia dacă-și putea mișca degetele de la picioare, cu toc prea înalt ca să fie practici pentru o chelneriță care stătea toată noaptea în picioare. Însă avea o privire care îi conferea o anumită strălucire, grație căreia primea bacșișuri generoase, iar orele parcă treceau mai repede.

După care își aprindea o altă țigară, se încălța în papucii de casă și se ducea cu cafeaua în baie. De-abia atunci, trează și vigilentă, sub protecția hainelor care o acopereau, îndrăznea să se privească în oglindă.

Prima oară își verifica tenul – întotdeauna tenul. Într-o zi bună, avea o piele palidă și catifelată ca într-o fotografie alb-negru. Într-o zi proastă, trebuia să-și acopere roșeala și vechile cicatrice ieșite la suprafață. Așeză ceașca de cafea pe marginea chiuvetei, mai trase un fum și sprijini țigara în echilibru pe scrumiera de pe etajeră.

În fiecare dimineață își acoperea chipul cu fond de ten, cu degetele care îi tremurau mai mult sau

mai puțin, în funcție de cât de mult o tulburase imaginea din oglindă sau noaptea de dinainte. Erau zile în care mâinile îi tremurau atât de tare sau erau atât de transpirate încât machiajul arăta neuniform sau zile în care tenul îi era atât de afectat încât nici măcar două straturi de fond de ten nu păreau să facă vreo diferență. În astfel de zile, se plesnea peste față în timp ce își aplica machiajul. Drept pedeapsă. Și obișnuia să se privească drept în ochi în oglindă în timp ce o făcea. Îndeajuns de tare încât să o doară, dar nu atât de tare cât să lase urme.

După care se dădea cu pudră, completându-și masca aceea obișnuită. Își țuguia buzele, se dădea cu fard de obraz în golurile care se formau sub pomeți, privindu-se cu ochi mici până ce chipul din oglindă devenea un oval neclar, ca să se convingă că liniile de culoare erau uniforme. Gata. Clipea de câteva ori, își lua creionul de ochi, concentrându-se. Începea cu sprâncenele: două arcade înalte, mirate, care îi încadrau ochii lungi. Fard de ochi, tuș și trei straturi de rimel. Lucra asemenea unui artist: combina culorile, le îmbina, le intensifica. Din când în când, mai trăgea câte un fum, o gură de cafea. După care se mai dădea cu un ultim strat de pudră; o pată de ruj; își trecea pieptănul prin păr, tapându-l ușor pentru volum; și un nor de fixativ. Și gata. Pentru prima oară în ziua aceea, își putea analiza chipul ca pe un întreg.

Aceea era Ruth, pe atunci.

∵

Acum tremura alături de alte douăzeci de femei, într-o încăpere placată cu faianță, ghemuite sub câteva picături de apă călâie. Douăzeci de bucățele de săpun verzui, ieftin. Douăzeci de prosoape subțiri care atârnă pe douăzeci de cârlige ruginite.

Ajunsă aici, închide ochii, face abstracție de ecoul țipetelor, cântecelor, înjurăturilor. Încearcă să-și imagineze că e de una singură, încearcă să se spele. Nu se simte niciodată suficient de curată. În

prima săptămână acolo, le ceruse o perie pentru unghii, pe care o înfige cu țepii în săpun, încercând să culeagă câteva bucățele din verdele acela scârbos, creând un strat subțire de spumă între palma ei și perie. După care se freacă bine, așa cum obișnuiau să-i curețe fața la școala de măicuțe, până ce o ustura pielea. Închide ochii și se vede cum era pe atunci – o fată micuță de treisprezece ani; fără sâni; cu părul lung; cu un chip simplu, acoperit de coșuri albe și roșii. Pielea o ustură și acum la fel ca atunci, inhalează același miros de înălbitor și vapori, deja nu mai știe unde e, dar știe că nici nu mai contează.

Iar când gardienii strigă la ea să se miște mai repede, deschide ochii, își ia prosopul aspru și îl freacă de piele până ce începe să o usture.

Mai târziu o să ia oglinda aceea mică pe care i-au dat-o, o să se uite la o părticică din chipul ei și o să vadă pielea strălucitoare, uleioasă, coșurile și va ști că încă își duce pedeapsa.

Din când în când, o să ridice oglinda la ochi – rapid, ca să vadă ce e mai rău – și o să-și aranjeze sprâncenele, o să-și lingă degetul și o să-l ruleze în jurul genelor, o să șteargă o parte din luciul acela, încercând să se privească în propria oglindire. Astfel de mici frivolități sunt tot ce-a mai rămas din ea.

Își trage repede pe ea lenjeria cenușie și rochia de bumbac pe care i-au dat-o și un pulover pentru că nu e niciodată cald. Așteaptă ca gardianul să vină să-i verifice patul, celula, pe ea însăși, după care trebuie să meargă la micul dejun.

Cândva, micul dejun însemna imagini decupate parcă dintr-o revistă cu ceainic de cafea, pâine prăjită și bucățele lipicioase de unt. Cu mămici, tătici și copii cu păr ciufulit și lăptic la gură. Cu zâmbete, pupici și începutul unei zile obișnuite. Spera ca astfel de gânduri să o ajute să se rupă de locul acela, doar că află curând că imaginile acelea luminoase se întorceau noapte de noapte, iar

bucuria acelor zâmbete de la micul dejun o făcea să lăcrimeze în întuneric. Acum se concentrează pe fiecare clipă în parte. Pe ecoul zgomotelor de pe casa scării. Pe balustrada rece de metal. Pe tava din fața ei și pe tacâmurile din plastic. Pe mirosul de ouă, cereale și grăsime. Pe gustul de cafea amară și zgomotul acela pe care îl fac trei sute douăzeci și patru de femei atunci când mestecă.

Există un lung șir de astfel de momente, unul după altul, precum mărgelele unui rozariu. Trebuie doar să se agațe de fiecare pe rând, iar odată ce se termină se poate duce în bibliotecă și să-i ureze bună dimineața lui Christine. Christine este bibliotecara și, pentru că este condamnată la închisoare pe viață, are câteva privilegii. Înainte să-și omoare soțul cu un țurțure de gheață și un cuțit de bucătărie, lucrase ca învățătoare în Port Washington.

Christine are aproape șaizeci de ani: e subțirică, are păr închis la culoare, veșnic amabilă și senină. Soțul ei voia să o părăsească pentru secretara lui de douăzeci și doi de ani, așa că nu avusese încotro decât să-i pună punct cu cuțitul de bucătărie după ce țurțurele de gheață rămăsese înfipt în umărul lui. Christine nu mănâncă nimic la micul dejun pentru că ține la siluetă, așa că, de regulă, cărțile sunt deja aranjate în teancuri până ajunge Ruth la bibliotecă.

Ruth are sarcina de a pune cărțile în cărucior, cu cotorul spre exterior, și de a-și stabili ruta în funcție de cine și ce ar vrea să citească. După care își începe turul, strângând cărțile distribuite în ultimele zile și oferind altele în locul lor, notându-și cine ce a citit, ce cărți a primit înapoi și care dintre ele sunt atât de ponosite și rupte că va trebui să le lipească sau să le șteargă.

Și în fiecare zi în care împinge căruciorul acela de-a lungul fiecărui palier, aruncând o privire din pragul fiecărei uși, salutându-le pe femeile care știu că-i vor răspunde înapoi, se întoarce cu gândul

la acea ultimă dimineață. A învățat să nu se mai gândească la micul dejun, dar nu se poate abține să nu și-o amintească. Siluetele cuibărite în paturile lor, dormind sau citind, urmărind fiecare cuvânt cu vârful degetelor, o duc întotdeauna cu gândul la dimineața aceea.

∵

În acea ultimă zi, după ce se termină de machiat, închise ușa de la baie în urma ei. Minnie făcea cercuri prin hol, schelălăind. Ruth îi făcu semn să se liniștească, își apucă în grabă pantofii și cheile și porniră la drum. Aerul încărcat anunța o nouă zi călduroasă în Queens. Merseră împreună timp de cincisprezece minute pe lângă curți frumoase, scăldate în razele soarelui, pe lângă șiruri de clădiri de apartamente identice, în timp ce Minnie trăgea de lesă, iar Ruth le zâmbea bărbaților care îi ieșeau în cale, salutând cu o mișcare scurtă din cap una sau două femei, din spatele ochelarilor ei de soare.

Odată ce se întoarse la apartament, Ruth bău un pahar mare de apă rece, își reîncălzi cafeaua și-o turnă din nou în ceașcă și se uită la Minnie în timp ce mânca. După care se hotărî să-i trezească pe cei mici.

Doar că ei se trezeau întotdeauna mai devreme. Știa înainte să ridice zăvorul și să deschidă ușa ce avea să găsească. Dacă era iarnă, avea să-i vadă unul lângă celălalt în pat, sub pătura albastră, Cindy cuibărită în brațele lui Frank în timp ce acesta îi citea, cu ochii fixați pe pagină, cu cartea sprijinită de genunchi, urmărind fiecare literă cu cealaltă mână. Când ajungea la un cuvânt pe care nu știa să-l pronunțe, sărea peste el sau se uita la poze, după care inventa ceva. Cindy stătea cu păpușa în brațe, cu degetul în gură, plimbându-și privirea de la carte la expresia încruntată de pe chipul fratelui său. Când îi citea ceva amuzant sau când îi vorbea cu una dintre vocile sale speciale, fata începea să râdă și să bată din palme.

Dar în alte zile călduroase, precum dimineața aceea de iulie, îi găsea întotdeauna treji, cocoțați în patul lui Cindy, cu capetele scoase pe fereastra de la etaj, făcându-le cu mâna oamenilor de pe stradă. Chiar și cei care nu-i cunoșteau nu se puteau abține să nu le zâmbească acelor chipuri rânjite cu obraji de copilași. Ruth știa că avea să fie mândră de copiii ei. Avea să fie mândră de ea însăși, căci îi crescuse, practic, de una singură. Crescuseră cu jucării și cărți, aveau haine frumoase și curate, seară de seară își mâncau legumele la cină. Erau în siguranță. Era un cartier liniștit: primăvara trecută, după ce ieșiseră din casă pe fereastră, o bătrânică îi adusese înapoi acasă, înainte ca Ruth să-și dea seama că plecaseră. Abia reușise să-și ascundă uimirea. Femeia părea puțin nebună – avea părul roșu ca focul și era îmbrăcată cu o rochie largă, cu imprimeu floral – însă îi îmbrățișă și îi pupă pe copii de rămas-bun, înainte ca aceștia să dea buzna în casă. Dădu semne că ar fi vrut și ea să intre după ei, dar Ruth se propti în pragul ușii.

— Nu-i ușor, doamnă Malone. Știu. Și eu sunt mai tot timpul de una singură. Nu-i ușor.

Avea un glas aspru și vorbea cu accent. German sau poate polonez. O cercetă pe Ruth din cap până-n picioare, dezaprobator.

Ruth o întâmpină cu un zâmbet scurt și dădu să-și ia rămas-bun.

— Doamnă Malone, ce vreau să spun e că, dacă ai nevoie de ajutor, spune-mi. Noi locuim acolo, zise ea, arătând cu degetul la numărul patruzeci și patru. Te așteptăm pe la noi.

Lui Ruth îi dispăru zâmbetul de pe chip și se uită fix în ochii ei.

— Nu avem nevoie de ajutor. Suntem bine.

După care trânti ușa în urma ei, se duse în bucătărie și înșfăcă sticla pe care nu o deschidea niciodată înainte de șase seara și o dădu pe gât. Apoi intră în dormitorul copiilor care deja o așteptau și îi pălmui pe amândoi cu mâinile ei

mici. Pentru că din cauza lor băuse. Pentru că din cauza lor se uitase bătrâna aceea atât de urât la ea, pentru că se săturase de tot.

În acea ultimă zi, auzi câteva chicoteli pe când se apropia de ușă. Ridică zăvorul și îi auzi sărind de pe patul lui Cindy, luând-o la fugă spre ușă. Deschise ușa, iar Frank țâșni printre picioarele ei, luând-o la dreapta spre toaletă. Nu voia să mai facă pipi în olița lui Cindy. Deja era băiat mare, obișnuia el să spună, avea aproape șase ani. Cindy avea doar patru, ea era încă bebelușul ei. Ruth se aplecă să o ia în brațe, își îngropă chipul în claia ei de păr blond și o luă la stânga pe hol. Cindy își strânse picioarele în jurul taliei ei și o apucă cu brațul grăsun de după gât. Simți privirea fiicei sale cercetându-i obrajii pudrați, genele negre, buzele colorate. Degețelele ei parcă îi sărutau pielea, încolăcindu-se prin părul ei. Uneori, Cindy îi spunea:

— Arăți ca o doamnă prințesă, după care colora buzele și obrajii păpușilor ei în roz, și le făcea părul roșu cu acuarelele ei.

Prințesa Mami.

Ruth intră în bucătărie și o dădu jos pe Cindy din brațe. Frank intră pe ușă, cu mâinile ude, se așeză pe scaun și se uită încruntat la bolul cu cereale.

— Îmi dai ouă?

Ruth oftă în sinea ei. Era de-abia nouă dimineața și deja se simțea extenuată.

— Nu. Mănâncă-ți cerealele.

— Vreau ouă, răspunse el, bosumflat.

— La naiba, Frankie, nu avem ouă! Mănâncă-ți cerealele!

Ieși din cameră, dar o zări pe Cindy schimonosindu-se la față, știa că avea să înceapă să se smiorcăie. Deschise ușa, o lăsă să se trântească în urma ei și trase adânc aer în piept.

Era perfect conștientă de țipetele copilei din camera alăturată, de Minnie care începuse să latre,

de privirile îndreptate asupra ei de la ferestrele vecine. Carla Bonelli de la etajul trei. Mă-sa băgăcioasă a lui Sally Burke din clădirea de peste drum. Nina Lombardo, vecina ei, care stătea cu ochii-n patru. Să-i ia dracu'. Ea era cea care-și creștea copiii de una singură, muncind pe brânci, zbătându-se să-și câștige pâinea cea de toate zilele, luptându-se cu fostul soț, nu ei. Habar n-aveau ei cât de grea era viața ei.

Nu s-ar fi gândit niciodată că avea să se ajungă la asta. Toate lucrurile acelea pe care Frank obișnuia să le facă și care îi făceau inima să-i bată mai tare – felul în care îi rostea numele, felul în care se uita la ea – după nouă ani și doi copii împreună, toate acele lucruri se transformaseră într-o mare bătaie de cap.

Dintr-odată avea ochii plini de lacrimi, clipi de câteva ori, coborî două trepte și se așeză greoi, scoțându-și țigările și bricheta din buzunar.

Preț de o clipă, se văzu în curtea unei alte clădiri de apartamente, într-o altă vară. Stătea așezată pe verandă, odihnindu-și mâna pe pântec. O ușă se deschise în spatele ei, iar soțul ei se așeză pe vine lângă ea. Ruth se întoarse cu fața spre el, iar el o sărută pe obraz, își puse mâna pe mâna ei, simțind bebelușul care se mișca în burtă.

— Cum te simți, draga mea?

— Sunt bine. Obosită, zise ea, întinzându-se, căscând. Era veșnic obosită. Se simțise la fel de obosită și când fusese însărcinată cu Frankie: în ultimele două luni de sarcină, ar fi dormit toată ziua.

Frank băgă mâna în buzunar.

— Ți-am luat un cadou.

Ruth luă pachețelul și rupse ambalajul. Simți ceva moale înăuntru: care vasăzică, nu era o bijuterie. Poate șosete? O cămașă de noapte?

Era un iepuraș: o jucărie de pluș, cu doi ochi sticloși.

— E pentru bebeluș.

Ruth încuviință, se ridică greoi în picioare și mormăi ceva despre cină. Lăsă iepurașul pe trepte și de-abia mai târziu observă că soțul ei îl dusese în casă și îl așezase pe etajeră în camera copiilor pentru ca Frankie să nu ajungă la el.

Uneori se întreba dacă nu cumva acela fusese momentul în care începuse să-i poarte pică.

În acea ultimă zi avu nevoie de câteva clipe ca să se întoarcă la realitate. Clipi din nou de câteva ori, dându-și seama că țigara arsese de tot. Se ridică în picioare și dădu să intre în casă, făcând un semn cu capul spre fereastra lui Marie Burke. Zări perdeaua mișcându-se și zâmbi în sinea ei.

∵

Acum, pe când împingea căruciorul cu cărți de la o celulă la alta, acestea erau amintirile pe care le avea în minte. Își aminti că intrase înapoi în casă, că se întorsese în bucătărie, că își turnase o nouă ceașcă de cafea și că rămăsese acolo, cu ceașca în mână, uitându-se la copii.

Cindy mesteca de zor la cerealele ei, cu ochii ei albaștri ațintiți asupra fratelui său. Frankie rămăsese cu nasul în bolul de cereale pe jumătate gol, supărat, îmbufnat. La fel ca taică-su.

Ruth mai luă o gură de cafea și spuse:

— V-ați distrat frumos ieri cu tati?

Copiii se uitară lung la ea. Își dădu seama că nu știau ce să răspundă.

— Ce ați făcut?

Cindy scăpă lingura din mână cu zgomot.

— Ne-a dus acasă la el. E frumos.

— Da? Nu știam că tati s-a mutat de la buni.

Rămase surprinsă să afle că mama lui îl lăsase să plece din nou. Și că el se îndurase să se mute.

— Și tati stă singur acum? întrebă ea.

Cindy dădu din cap că nu, cu gura plină. Ruth așteptă, însă Frankie fu cel care răspunse.

— Are o cameră într-o casă mare de tot. Împarte baia cu trei bărbați. Și bucătăria. Are fiecare câte un sertar pentru lucrurile lui, sertarele au lacăte.

Ruth dădu ușor din cap și duse din nou ceașca la gură ca să-și ascundă rânjetul. Cum naiba își imagina Frank că avea să obțină custodia copiilor când nici măcar nu putea să le ofere o casă? Puse ceașca pe masă.

— Bun, mami nu trebuie să se ducă la muncă astăzi. Ce vreți să facem?

Cindy se opri din mestecat, cu lingura la gură. Frankie ridică privirea, uitând de supărare.

— Serios?

— Serios. Vreți să mergem în parc?

Cindy începu să chiuie de fericire, scăpă din nou lingura din mână, dansând de bucurie în scaunul ei.

— Vrem în parc! În parc!

Frankie se uită lung la Ruth pe sub genele lui lungi.

— Poate să vină și tati cu noi?

Urmară câteva clipe de tăcere și trase aer în piept, își termină țigara, se întoarse cu spatele la ei și o stinse în scrumieră. Rămase în continuare cu spatele și spuse:

— Frankie, l-ai văzut ieri pe tati.

Frankie dădu din cap că da, iar Cindy se înveseli din nou.

— Mami, pot să mă îmbrac cu rochița mea cu floricele?

Ruth îi zâmbi fiicei sale. Fiica aceea cuminte, ca un îngeraș.

— Desigur. Termină-ți de mâncat cerealele și apoi mergem să te speli și să te îmbraci. Frankie, vrei să te îmbraci cu tricoul tău cu Giants?

Băiatul ridică din umeri, cu nasul în bolul cu cereale.

— Frankie, te-am întrebat ceva.

— Da, mami, răspunse el, fără să ridice privirea.

— Bine. Mami se duce să se termine de aranjat. Frankie, să pui vasele în chiuvetă după ce termini de mâncat și apoi poți să te uiți la desene animate cu sora ta.

Băiatul făcu o mișcare scurtă din cap. Ruth hotărî să nu-i mai spună nimic de data asta și se întoarse în baie cu ceașca de cafea. Își verifică machiajul. Se dădu din nou cu ruj.

Nu avea de unde să știe că aceasta urma să fie ultima dimineață în care avea să se uite liniștită în oglindă. Că urma să fie ultima dimineață în care chipul ei avea să fie doar al ei.

Capitolul 2

E mai ușor să îți imaginezi ziua aceea prin filtrul spuselor ei.

Își amintește o cameră fără ferestre. Câteva scaune de lemn.

După care se auzi un clic. Urmat de un zgomot. Un bărbat își drese glasul, anunțând data și ora.

După care începură întrebările. Și răspunsurile ei șovăitoare, temătoare.

— Am făcut un picnic în Kissena Park.

— Vreo douăzeci și trei… Cred.

— Hm… sandviciuri și suc. Pepsi.

— Am mers cu mașina. Copiii au stat cu mine pe bancheta din față.

∵

Frankie aluneca în viteză pe tobogan, stând cu spatele drept, cu picioarele întinse, cu bărbia ridicată. După ce ateriza, o lua din nou la fugă spre scări. Cindy se așezase în leagănul pentru copii, cu bara de siguranță, în ciuda protestelor ei pentru că uita întotdeauna să se țină bine.

— Mai sus, mami, mai sus!

Ruth o împinse cu mai mult avânt.

— Mai sus, mami!

Râsul ei era contagios. Începu să bată din palmele ei grăsuțe, cu părul bălai fluturându-i în aer.

— Mai vreau! Mai vreau!

Ruth continuă să o dea în leagăn până obosi. După care se așezară la umbră, la câțiva pași de celelalte mame. Ruth întinse pătura albastră pe care o luase de pe patul lui Frankie și își îndreptă privirea spre băiatul care se dădea pe tobogan. Unul dintre copiii Normei dădu tare cu piciorul în minge, aproape nimerind-o în față de Cindy care începu să țipe. Frankie veni în fugă spre ei și se propti în fața lui: băiatul era cu doi ani mai mare și cu zece centimetri mai înalt.

— Băi! Să nu te prind c-o lovești pe Cindy! Să nu te prind!

Băiatul părea gata să bufnească în râs, așa că Ruth îl chemă pe Frankie la ea, ca să-i arate că Cindy nu pățise nimic. Cei doi copii împărțiră ultima sticlă de suc.

Cinci minute mai târziu, totul fu dat uitării, iar Frankie se întoarse la joacă. Ruth se sprijini de trunchiul unui copac, strângând-o pe Cindy la pieptul ei, alintând-o, ascultând distrată discuțiile celorlalte mame.

— Și i-am spus, Phil, pentru numele lui Dumnezeu, e mama ta, trebuie să-i spui, și el mi-a zis că da, da, o să vorbească cu ea, dar știu că n-o s-o facă, e așa un…

— …așa că șeful lui a venit sâmbătă la noi la cină. Am făcut rulada aia de curcan, rețeta lui Joanie. Știi tu. Și plăcinta mea cu lămâie. A mâncat trei porții. Trei! N-am văzut în viața mea așa…

— Zice că are mult de lucru, dar știu eu prea bine ce înseamnă asta. Îl sun la birou și nu-mi răspunde nimeni. Și când ajunge acasă i-o spun verde-n față, uite ce, Bob, știu pe unde umbli, dar el…

Ruth tresări speriată. Cu brațele goale. Sări ca arsă, inima stătea să-i iasă din piept. Angela o observă și începu să râdă.

— Sunt acolo, cu Norma. Nu-ți face griji!

Ruth își trase sufletul și îi mulțumi din priviri. Se uită la ceas și se ridică în picioare.

— Pleci deja?

Ruth se scutură pe pantaloni și împături pătura.

— Da. Am de dat un telefon și trebuie să pregătesc cina pentru copii. Pe curând, Angie. Pe curând, Norma.

Se îndreptă spre terenul de joacă, îi strigă pe Cindy și pe Frankie și îi luă în brațe. Plecară împreună din parc, toți trei. Pentru ultima oară.

* * *

— Am plecat la patru.

— Pentru că am avut grijă să fim plecați până atunci. Aveam de dat un telefon înainte de ora cinci.

— Pe Arnold Green. Avocatul meu.

— Mi-a zis să revin cu un telefon. De regulă, termină lucrul la cinci, dar mi-a zis că mai are de lucru.

— Păi, ne-am dus acasă. Ah, da, am oprit să iau ceva de mâncare. De la Walsh's Deli. De pe Main Street. Nu aveam nimic de mâncare acasă.

— Hm… carne. De vițel. O conservă de fasole verde. Și lapte.

— Nu, ne-am dus direct acasă. Copiii au fugit afară la joacă, iar eu l-am sunat din nou pe domnul Green. Am vorbit vreo… nu știu, cincisprezece, douăzeci de minute.

— Păi, despre procesul de custodie. Dar chiar nu înțeleg, de ce vorbim despre asta? Ce importanță au toate astea?

— Da, în regulă. Îmi cer scuze. Sunt doar supărată, înțeleg. Îmi cer scuze.

— Mai aveți să-mi dați o țigară?

— Mi-a spus că bona mea preferată avea să depună mărturie împotriva mea.

— Nu – nu are de-a face cu copiii! Pretinde că îi datorez bani. Șase sute de dolari. Niște minciuni. Și mi-a zis că, dacă-i dau banii, n-o să depună mărturie în favoarea lui Frank. Vrea ca cei mici să meargă să locuiască cu el, iar ea m-a amenințat c-o să-l ajute să obțină custodia.

— V-am spus deja, nu e adevărat. Încearcă să mă șantajeze să-i dau niște bani pe care nu-i datorez.

— Nici nu mă gândesc.

Urmează câteva clipe de pauză. Zgomotul unei brichete aprinse.

— O altă bătaie de cap. Frank m-a lăsat de izbeliște cu toate.

∵

— Arnold, Dumnezeule, minte!… Ți-am mai spus că e o curvă a naibii și că mă urăște pentru că am dat-o afară.

— Bine, Ruth, am înțeles. Calmează-te.

— Sunt calmă! Dumnezeule. Ce înseamnă asta? Ce înseamnă pentru proces?

— Depinde. Mai întâi de toate, trebuie să văd ce are de spus. O să mai vorbesc o dată cu ea înainte de audiere.

— Arnold, nu-l putem lăsa să câștige. Nu se poate întâmpla una ca asta.

— Liniștește-te, bine? Nu are credibilitate. Judecătorul n-o s-o placă. Mai vorbim mâine.

— Nu-mi poate lua copiii. N-o să-l las să-mi ia copiii. N-o să-l las.

— Ruth, n-o să câștige. Niciun judecător n-o să despartă doi copii mici de mama lor, doar dacă… nu, n-o să primească custodie. O să fie bine.

— Ești sigur? Nu-mi pari la fel de sigur ca săptămâna trecută.

— Ruth, nu-ți face griji. O să fie bine, ai să vezi.

— Sper să ai dreptate. Nu-l las să-mi ia copiii. Nu-l las. Mai bine morți decât cu Frank.

∵

— Și apoi am început să pregătesc cina. Nu, de fapt, am mai dat un telefon înainte.

— Un prieten. Dar mi-a spus că mă sună el înapoi.

— E doar un prieten.

— Bine, Dumnezeule, bine! Îl cheamă Lou Gallagher.

— Da. Acel Lou Gallagher. Tipul din construcții.

Din nou pauză. Câteva șoapte, dar vorbeau prea încet ca să se audă pe casetă.

— Lou mi-a zis că mă sună el înapoi. Așa că m-am apucat să gătesc. Copiii erau afară cu Sally. Sally Burke.

— Le-am dat câte o jumătate de portocală, iar ea îi ajuta s-o curețe. Îi auzeam vorbind și chicotind.

Erau… la naiba, și apoi…

Cineva îi turnă un pahar de apă și îl puse pe masă.

— Mulțumesc… Și apoi… i-am chemat în casă.

∵

În timp ce punea masa, făcându-și de lucru la aragaz, nu-și putea lua gândul de la discuția ei cu Arnold Green. De la Frank și de la felul în care dăduse buzna în apartament luna trecută, ca s-o anunțe că avea de gând să ceară custodia copiilor. Și motivația lui. Rânjetul de pe chipul lui când începu să-i enumere toate nopțile în care stătuse până târziu în oraș, toți bărbații cu care vorbise. Cu care dansase. Cu care flirtase.

— Nu ești o mamă bună.

— Au nevoie de cineva de încredere care să aibă grijă de ei.

— Și iată că propria lor mamă e de acord cu mine.

Îi privi pe cei doi copii în timp ce mâncau, cugetând cu tristețe la durerea pe care i-o pricinuiseră spusele lui. După care îi întrebă:

— Vreți să dăm o tură cu mașina?

Frankie și Cindy, care erau amândoi cu paharele de plastic la gură, dădură laptele pe gât.

— Hai să mergem înainte să se întunece.

Copiii se instalară pe bancheta din spate, înveliți cu pătura albastră, nerăbdători să plece în aventură, iar Ruth rămase singură pe scaunul din față, cu maxilarul încordat, cu palmele împietrite pe volanul mașinii. Nenorocitul ăla chiar își imaginează c-o să-mi ia copiii? O să vadă el. Știu eu ce-i poate pielea. Știu că nu-i capabil să-și poarte singur de grijă. Sigur are pe cineva. Și am de gând să aflu despre cine e vorba.

— Vreți să ne jucăm? Cine vede primul mașina lui tati?

Dacă-ți găsesc mașina, o să aflu și unde te-ai mutat și cine știe ce-o să găsesc acolo, nu-i așa, Frank? Noua ta viață, pe noua ta iubită. Cum

îndrăznești să-mi ții tu mie morală despre bărbații din viața mea? De parcă tu ai trăi ca un pustnic, ipocritul naibii.

Îndrăznești să spui despre mine că nu simt o mamă bună? Habar n-ai tu ce-o să urmeze, ești prea prost să-ți dai seama.

Continuă să dea ture preț de o oră, până ce se făcu liniște pe bancheta din spate și o auzi pe Cindy sforăind ușor, iar pe Frankie bolborosind ceva în somn, dar nu zări niciunde mașina lui Frank.

Căscă. Tresări. Era prea obosită ca să mai conducă, întoarse mașina și se îndreptă spre casă, oprind pe drum la benzinărie.

∵

— I-am dezbrăcat pe cei mici, i-am spălat – erau murdari de iarbă pe genunchi după joaca din parc și se murdăriseră și la masă. I-am îmbrăcat în haine și lenjerie curate și i-am băgat în pat.

— Nouă și jumătate.

— Da, sunt sigură. Chiar credeți că-i las să stea treji toată noaptea? Era nouă și jumătate.

— Am început să fac curat în apartament. Domnul Green îmi spusese că cineva de la tribunal avea să vină în inspecție ca să verifice că e un cămin potrivit pentru copii. Așa că hotărâsem să fac curățenie generală – să vopsesc holul, să fac curățenie în dulapuri, să înlocuiesc ecranul de protecție rupt de la fereastra din camera copiilor.

— Poftim? Nu, aveam unul de rezervă – am aparat de aer condiționat în camera mea, așa că aveam unul de rezervă – ecranul cel vechi.

— Îl dusesem deja în camera lor cu câteva zile mai devreme, dar am observat că… era murdar de rahat de câine. L-am folosit ca să fac o cușcă pentru puiuții lui Minnie după ce a fătat și presupun că nu l-am curățat niciodată așa cum trebuie. Așa că l-am pus la loc pe al lor – pe cel rupt –, dar n-am reușit să-l înșurubez bine. Am

să… aveam de gând să îl curăț pe al meu și să îl înlocuiesc cât de repede.

— Nu, am închis fereastra. Ca să nu intre muște.

— Am strâns toate sticlele goale de prin apartament și le-am pus afară, la gunoi. Am împăturit câteva haine vechi. Majoritatea hainelor lăsate de Frank când s-a mutat. Am spălat vasele. Eram obosită, așa că m-am așezat pe canapea și m-am uitat la televizor.

— Cred că… *Evadatul.* Pe CBS.

— Până pe la vreo unsprezece și jumătate. După care l-am sunat din nou pe Lou.

— Nu, nu acasă. Era la Santini. Pe Williamsbridge Road.

∵

Telefonul sună de zece, douăsprezece ori, înainte ca una dintre hostesse să răspundă. Ruth ceru să vorbească cu domnul Gallagher, iar fata întrebă cine era la telefon. Când își dădu seama că nu era vorba despre doamna Gallagher, nu mai păru la fel de amabilă.

— O clipă, să văd dacă-l găsesc.

Lăsă receptorul, iar Ruth auzi zgomotul făcut de tocurile pantofilor ei îndepărtându-se. Muzică, râsete, clinchetul paharelor. Se întrebă ce tot făcea Lou. Oare cu cine era? De ce dura atât de mult?

În cele din urmă, auzi câțiva pași, iar atmosfera parcă se schimbă când îi auzi vocea.

— Alo?

— Lou, eu sunt. Nu m-ai mai sunat înapoi.

— Am fost ocupat, scumpo.

Ruth stătea ghemuită pe canapea. Își scutură țigara într-o farfurioară care deja dădea pe afară.

— Poți să vii încoace, dacă vrei. Detestă tonul rugător din vocea sa.

— Unde ești?

— Acasă.

— Sunt obosit, Ruth. M-ai beau un pahar și mă duc acasă.

Nu era singur. Știa prea bine că nu era singur, la fel cum știa că nu avea de gând să se ducă acasă. Era din nou cu fetele de la bowling. Genul de femei care spuneau că se duc la bowling ca să scape de soții lor. Și ea fusese cândva o astfel de femeie, pe când obișnuia să aibă bărbat.

După ce închise telefonul, simți de parcă ceva nu-i dădea pace. Se întinse pe canapea, își aprinse o țigară și căzu pe gânduri.

Telefonul începu să sune. Îl înșfacă imediat, cu sufletul la gură, dar era doar Johnny.

— Salutare, iubita mea, ia ghici, cine-i aici?

Era beat. Probabil începuse iar să bea de dimineața până seara.

— Meyer și Dick. Îți mai aduci aminte de Dick, iubita mea? Dick Patmore. Vrea să te vadă. La naiba, eu sunt cel care vrea să te vadă, frumoasa mea. Mi-e dor de tine. Nu te-am mai văzut de câteva săptămâni bune. De ce nu vii încoace?

— N-am chemat bona, Johnny.

— Și dacă o chemi acum? Îți dau eu bani. Știi că nu te-am păcălit niciodată, iubito.

— E târziu, iar procesul de custodie o să înceapă curând, trebuie să mă întâlnesc mâine cu avocatul meu.

Auzi în receptor răsuflarea lui grea, aspră.

— Johnny? Trebuie să închid…

— Până nu de mult, ai fi chemat bona. Până nu de mult, ai fi venit imediat să mă vezi.

— Uite ce, nu e un moment bun.

— Ce s-a schimbat, iubita mea? Eu nu m-am schimbat. Încă te mai iubesc. Ruthie. Te iubesc, Ruthie.

După care ceva în tonul vocii lui se schimbă.

— E vorba despre tipul ăla? Gallagher? E acolo cu tine?

— Nu, bineînțeles că nu. Ce…

— Ești chiar în clipa asta cu el? Zilele astea numai cu el umbli.

— Johnny, nu e nimeni aici. E târziu și trebuie să închid. Sună-mă mâine.

Închise telefonul și aprinse din nou televizorul. Își turnă un pahar.

∵

— La miezul nopții am fost să văd ce fac copiii. Frankie moțăia, dar avea nevoie la toaletă. Am încercat s-o trezesc și pe Cindy, dar s-a întors pe o parte, așa că am lăsat-o să doarmă.

— Da, am pus încuietoare la ușa lor.

— Nu, nu-mi amintesc exact, dar mereu o fac.

— Am instalat-o anul trecut. Frankie s-a trezit într-o dimineață și a mâncat tot ce a găsit prin frigider. S-a simțit rău câteva ore bune. Așa că l-am pus pe Frank să instaleze încuietoarea.

— Apoi am ieșit afară cu Minnie. L-am văzut pe Tony Bonelli – i-am făcut cu mâna. Ieșise și el la plimbare cu câinele. Am fost plecată vreo douăzeci de minute, după care am mai rămas puțin în fața casei. Era plăcut afară. Ceva mai răcoare. Se auzeau glasuri în depărtare. Și muzică. M-am gândit că era de la World's Fair[1].

— Cred că am închis ușa de la intrare în urma mea.

— Cred.

— Nu-mi amintesc.

— Uite ce, nu-mi amintesc, bine? Nu-mi aduc aminte! Dacă aș fi știut că ar fi trebuit să țin minte… ia spune-mi, tu ai închis aseară ușa? Îți amintești ori ba?

— Scuze. Îmi cer scuze. Sunt supărată.

— Nu, sunt bine. Hai să continuăm.

— I-am pus puțină apă lui Minnie, după care m-am dus în dormitor și m-am întins pe pat. Nu voiam să stau mult, dar cred că am adormit. După care ceva m-a trezit. Nu cred că am dormit prea mult.

— Vreo… două și jumătate… trei fără un sfert.

— Nu, nu știu. Poate am visat urât. Mi s-a părut că l-am auzit pe unul din copii plângând, dar am

ciulit urechile și n-am auzit nimic.

— M-am dus în baie. Ah, da, după care a sunat din nou telefonul. Era Frank.

— Voia să stăm de vorbă despre Linda, bona mea; cea care zice că-i sunt datoare.

— N-aveam chef să vorbesc cu el. I-am zis să se ducă naibii. I-am închis.

— Da, eram nervoasă. Uneori mă sună în miez de noapte, sperând să mă trezească din somn. Voia să mă enerveze și a reușit.

— Am ieșit din nou cu câinele. Am dat o tură prin cartier. După care am mai stat vreo zece minute afară.

— Nu, n-am mai trecut pe la copii. Fusesem la miezul nopții. Erau bine. Erau… Dumnezeule.

— Nu, sunt bine.

— V-am spus că sunt bine.

— Mi-am făcut o baie. Încă mi-era cald, așa că am făcut o baie rece, după care m-am dus din nou la culcare.

— Cred că era patru fără un sfert. Poate chiar patru.

∵

Se trezi la ora opt când sună alarma, lac de transpirație, îi veniră în minte frânturi dintr-un vis: un copil plângând, un cer întunecat, un chip palid.

Se ridică cu greu în fund, își duse mâna prin păr, căscă. O aștepta o nouă zi călduroasă. O auzi pe Gina tușind în apartamentul de deasupra ei și apoi pe Bill Lombardo prin perete, țipând la soția lui. Cineva trânti ușa.

Puse de cafea și intră în baie, se dezbrăcă și începu să se spele. Își luă halatul pe ea și se întoarse în bucătărie, unde își turnă o ceașcă de cafea și își aprinse prima țigară a dimineții.

Avea întâlnire cu avocatul ei mai târziu, dar, momentan, își trase pe ea o pereche de pantaloni crem și o bluză roz. Își luă cafeaua și merse cu picioarele goale până în baie. Își începu rutina care urma să o aducă pe Ruth la viață în fața oglinzii.

∵

— Am ieșit din baie și am plecat cu câinele la plimbare.

— Nouă fără un sfert. Poate puțin mai târziu, nu-mi găseam pantofii.

— Cincisprezece minute. Probabil mai puțin de atât.

— Da… cu câteva persoane. Nimeni cunoscut.

— Ne-am întors și i-am dat de mâncare lui Minnie. I-am umplut bolul cu apă. Am mai băut o ceașcă de cafea.

— Da, pe la nouă și zece. Nu mai târziu.

— Nimic nelalocul lui. Îmi mirosea a ars. Probabil a pâine prăjită. Se auzea și radioul Ginei. Ah, da, am auzit un telefon sunând undeva în depărtare.

— Nu, atât. Doar că… tăcerea aceea. Era prea liniște în casă.

— Da, îmi amintesc că mi s-a părut că era prea liniște. M-am gândit că poate nu se treziseră încă. După care… după care am deschis ușa.

∵

Dar cuvintele ei nu aveau cum să transpună realitatea.

Pe Minnie, care schelălăia fără oprire. Pe Ruth, care mergea grăbită, jenată, trăgând de tivul fustei, simțind căldura pe sub straturile de machiaj. Cu gândul la întâlnirea ei cu Arnold Green din după-amiaza respectivă, la Frank, la chiria care trebuia plătită la final de lună.

Odată întoarsă la apartament: gustul de cafea călduță. Crăpătura din tavan pe care o observase cu o săptămână înainte și de care deja uitase. Mirosul de fixativ venind dinspre ușa crăpată de la baie. Durerea de cap și încercarea de a găsi o aspirină.

Și tăcerea aceea. Nu doar tăcerea în sine, dar cât de puternică i se păruse. De parcă golul acela care era în mod normal umplut de voci, de chicoteli, de zgomotul pașilor lor era doar atât: un gol.

Imaginea mâinii ei care ridică zăvorul și deschide ușa. Și din nou, din nou și din nou, amintirea aceea care nu-i mai dădea pace: împingea ușor ușa albă de lemn, lumina se împrăștie în încăpere, mâna îi căzu pe lângă corp sub greutatea liniștii, simțind un nod în gât. Rămase în pragul ușii. În camera goală.

Capitolul 3

Iată cum a început totul. Cu o ușă închisă, într-o cameră goală. Cu Ruth care ieși în fugă pe stradă, strângând cu putere în palma umedă brelocul cu chei. Alergând prin cartier strigându-le disperată numele.

A început cu un exces de furie. *Dacă aflu că au ieșit iar pe fereastră, o să fie vai și amar de ei.*

După care furia se domoli, iar Ruth simți un nod în gât și un gol în stomac. Iar odată ce ajunse din nou la colțul străzii 72nd, simți picături de sudoare pe piele, în păr.

Făcu stânga împrejur, neștiind încotro s-o apuce.

Poate n-o să iau decizia cea bună.

Poate.

Își mușcă buza, încercând să alunge gândul acea. Făcu stânga.

Ce de copii! De fiecare dată când zărea o claie de păr blond, simțea un junghi în inimă. După care observă un băiețel în fața ei, iar mersul lui îi atrase atenția. Îl apucă de braț și îl întoarse spre ea.

— Frankie! Ce mama naibii…

Se uită la chipul acela străin și îi dădu drumul, îl văzu pe cel mic rămânând cu gura deschisă. De-abia dacă sesiză țipătul copilului. De-abia dacă o auzi pe mama lui.

— Băi! Cucoană! Ce naiba crezi că faci…

Plecă în grabă, încotro văzu cu ochii. Rămase cu privirea ațintită asupra chipurilor celorlalți trecători, asupra trotuarului de la picioarele ei. Merse pierdută, evitând gropile.

Calci în groapă, și-o să cazi moartă.

Calci îl groapă, copiii nu mai vin acasă.

Își duse mâna la gură, simțind că i se face rău și o luă la goană. Începu să alerge fără scop și direcție, după care coti din nou și nimeri pe 72nd Drive. Observă că cineva venea în fugă spre ea. Își dădu seama că era vorba despre Carla Bonelli.

Buzele femeii începură să se miște, iar Ruth reuși să rostească:

— Frankie și Ruth… au… nu-mi mai găsesc… ajută-mă să-i caut…

Carla vru să o ia de braț, dar Ruth se retrase furioasă, aruncă o privire în jurul ei, după care își îndreptă din nou privirea spre Carla.

— Găsește-i. Te rog.

Și porni din nou la drum, împleticindu-se, cu brațele pe lângă corp. Carla rămase în urma ei, cercetând-o cu privirea.

Odată ajunsă acasă, Ruth ridică receptorul cu o mână tremurândă și formă numărul. Își lipi urechea de receptor, își încleștă pumnul, înfigându-și unghiile în palmă. Auzi telefonul sunând.

Așteptă.

Așteptă.

Și apoi:

— Frank? Ai luat tu copiii?

— Nu te mai prosti. Unde sunt copiii?

— Nu sunt aici. Nu știu…

— Normal că am verificat dacă sunt în cameră! I-am căutat prin tot cartierul.

— De douăzeci, treizeci de minute – nu mai știu! Am căutat peste tot… nu-i găsesc nicăieri.

— Te implor. Dacă i-ai luat tu, spune-mi. Frankie, nu-mi face una ca asta. Te implor.

Aceasta avea să fie ultima dată când îi spunea Frankie.

Frank mai spuse ceva, dar Ruth deja nu mai putea să asimileze nimic, îl auzi spunându-l doar „vin imediat”, după care îi închise telefonul, iar ea se agăță de cuvintele lui. Se apropie de fereastră așteptând să-i vadă mașina și își duse o țigară la gură. De-abia din a treia încercare reuși să o aprindă.

∵

Frank sosi. Ruth îi deschise ușa, iar el o îmbrățișă. Ruth înlemni în brațele lui, după care îl

bătu ușor pe umăr. El îi dădu drumul și rămase țintuit în hol.

— Trebuie să… șopti ea, făcându-i semn spre bucătărie și, în cele din urmă, el luă atitudine.

Frank ridică receptorul, iar Ruth îl auzi spunând:

— Am sunat să… copiii mei au dispărut de acasă. Am sunat să anunț, să vă cer ajutorul, copiii mei au dispărut de acasă.

— Acum o oră.

— Malone.

— Adresa mea sau adresa la care locuiesc copiii?

— Nu… în prezent locuiesc cu mama lor.

Frank puse din nou de cafea și o rugă să ia loc. Îi turnă un strop de coniac și se uită la ea cât își bău cafeaua. Era ultima sticlă care mai rămăsese dintre cele pe care Gina le adusese de revelion. O arse pe gât, iar Ruth se cutremură, însă sentimentul acela de neliniște se risipi. Se uită la el și îi văzu buzele alunecând peste dinții încleștați, încercând să schițeze un surâs.

— Gata, iubito. O să fie bine. Am chemat poliția. Trebuie să ne calmăm. Trebuie s-o gândim la rece.

Minnie intră în bucătărie și își lipi botul de genunchiul lui Ruth până ce aceasta o dădu la o parte. Nu suporta să o atingă cineva.

Reuși cu greu să se ridice în picioare. Avea nevoie la toaletă și se privi în oglinda de la baie. Chipul îi era acoperit de stropi de sudoare și îi cursese rimelul.

Se aranjă cum putu mai bine, ridică brațul să-și pieptene părul și simți miros de transpirație. Se privi din nou în oglindă. Pe sub stratul de machiaj, corpul ei, fața ei, nimic nu era la locul lui. Ea însăși arăta nelalocul ei. Mirosea nelalocul ei.

Miroși fix ca o cățea în călduri.

Se duse în dormitor și se schimbă de haine. Se îmbrăcă cu o bluză curată care îi punea silueta în valoare. Știa că avea să fie luată la întrebări de

bărbați necunoscuți, avea să fie cercetată din cap până-n picioare. Parcă deja simțea privirile lor dezmierdându-i trupul. Trebuia să fie pregătită pentru ei. Trebuia să fie prezentabilă.

Se întoarse în bucătărie, când cineva bătu la ușă.

Erau doi. Doi polițiști în casa ei. Unul din ei, cel mai tânăr, spuse:

— Domnule Malone, doamnă Malone, înțeleg că sunteți despărțiți?

Fu primul lucru pe care îl spuse. După care continuă:

— Este vorba despre procesul de custodie?

Nu avea nici cea mai mică idee la ce se referea, ce să răspundă.

Merseră în bucătărie. Ruth puse o scrumieră curată pe masă, iar unul dintre ei merse să dea un telefon. Când se întoarse, schimbă o privire cu colegul său, după care îl pofti pe Frank în sufragerie. Ruth rămase cu polițistul mai tânăr. Acesta se prezentă, dar ea nu îi reținu numele.

Se apucă să-i pună o serie de întrebări. Cum îi chema pe cei mici? Câți ani aveau? Mai fugiseră de acasă? Avea o fotografie recentă cu ei?

După care o întrebă:

— Doamnă Malone, de cât timp sunteți despărțiți?

— Nu mai știu… ce are asta de-a face cu copiii?

Bărbatul nu spuse nimic, o așteptă să răspundă.

— Din primăvara trecută. Frank s-a mutat în aprilie, anul trecut.

— De ce v-ați despărțit?

Ruth rămase cu privirea ațintită asupra lui, bărbatul acela îmbrăcat într-un costum ieftin și pantofi ponosiți și știu că nu avea cum să-l facă să înțeleagă. Niciunul dintre motivele ei nu fusese îndeajuns de convingător pentru Frank, pentru mama ei, pentru majoritatea femeilor pe care le cunoștea. Nu avea cum să fie îndeajuns de convingător pentru acest polițist, acest puști.

— Nu ne înțelegeam bine. Ne certam tot timpul.

— Și v-a dat în judecată pentru custodia copiilor? Ce motive a invocat?

— Spune că nu sunt… pretinde că cei mici ar duce-o mai bine cu el.

Polițistul își notă ceva în carnețel, după care îi vorbi pe un ton asupra.

— Doamnă Malone, dacă e cumva vorba despre o farsă, dacă ați pus la cale toate acestea ca să vă răzbunați pe soțul dumneavoastră, încetați până nu e prea târziu.

Ruth îl privi șocată. O farsă? Simți că se face roșie în obraji și că i se zbate o venă la tâmplă, încât nu se mai putu abține.

— Ce naiba tot spui acolo? De ce nu plecați odată să-i căutați pe copiii mei? Trebuie să-mi găsiți copiii!

Polițistul își drese glasul, ignorând-o.

— I-ați ascuns undeva pe cei mici?

Bărbatul zări ceva în ochii ei și își ridică mâinile, defensiv.

— În regulă, în regulă, zise el, roșu la față.

Arăta de parcă ar fi fost un puști de liceu.

Ruth înghiți în sec și trase adânc din țigară. Dădu dezaprobator din cap, dar polițistul deja ieșise din cameră.

Țigara arse în întregime, atingându-i degetele, iar Ruth aruncă mucul în chiuvetă și își băgă mâna sub jetul de apă rece. Picăturile acelea înghețate o treziră la realitate: dintr-odată simți gustul acela acru din gură, golul din stomac.

După o vreme, Frank intră în bucătărie și o întrebă dacă mâncase ceva în dimineața aceea. Ruth ridică indiferent din umeri și îl dădu la o parte. Își puse o nouă ceașcă de cafea. Rămase acolo, ascultând răsuflarea apăsată a lui Frank în timp ce fuma și, din când în când, câte o vorbă din partea celuilalt polițist care vorbea la telefon.

Frank ieși din cameră și auzi robinetul de la baie. După care cineva bătu la ușă și auzi vocea Carlei Bonelli. Câteva șoapte mormăite, după care

auzi: „Să vă ajut cu ceva. Aș putea să vorbesc cu ea?” Alte câteva cuvinte rostite în șoaptă, iar ușa se închise. Frank intră în cameră și spuse:

— Carla voia să vină să vorbească cu tine, dar i-am spus că nu-i momentul.

Nu înțelegea ce i se spunea, dar îl aprobă cu o mișcare scurtă din cap.

— Am rugat-o să ia ea câinele, continuă Frank. Doar până ce… pentru moment.

Ruth dădu din nou din cap, își aprinse o altă țigară și rămase cu privirea ațintită asupra ceasului de pe perete, până ce își aminti că era stricat de o săptămână. Din cauza lui întârziaseră la programarea lui Frankie la dentist.

Se auzi o nouă bătaie la ușă și zgomotul pașilor din hol. Se uită spre Frank, iar el îi întâlni privirea. Auziră câteva voci. În pragul ușii apărură doi bărbați: unul din ei era pușt iul polițist, rumen în obraji.

Celălalt bărbat era mai în vârstă. Emana un aer aparte care îi luă gândul de la orice altceva preț de câteva clipe. Era un bărbat masiv, lat în umeri, îmbrăcat cu un sacou larg care atârna greoi pe silueta lui impunătoare. Avea un ten palid, ca de ceară, cu pori mari, chipul părea să-i atârne pe gâtul gros, ochii obosiți și fruntea încruntată. Strâmbă din nas când se uită la ea, de parcă ar fi mirosit urât. Își netezi fusta. Își aranjă părul.

I se părea că semăna cu un actor dintr-un film, poate unul cu Ingrid Bergman. Un film din grila de după-amiază.

Bărbatul continuă să se uite lung la ea și de-abia atunci Ruth își dădu seama că îi spusese ceva. Îl rugă să repete.

— Doamnă, eu sunt comisarul Devlin. Eu o să conduc ancheta.

Vorbi cu un puternic accent din Bronx.

Jerry, așa-l chema pe actor. Jerry nu știu cum.

Ruth îl salută din priviri și dădu să se întoarcă cu spatele. După care comisarul spuse:

— V-am căutat în baza noastră de date, doamnă Malone, și se pare că agenții noștri de poliție au mai trecut pe la dumneavoastră. De mai multe ori.

Și scoase o bucată de hârtie din buzunar.

— În aprilie și iunie anul trecut, vecinii s-au plâns că faceți gălăgie. Și apoi în 5 mai și 19 mai anul acesta.

— Nu e…

— Iar pe 12 noiembrie 1964 am fost chemați pentru că erați în stare de ebrietate.

Ruth își trecu degetele prin păr și își drese grasul.

— Ce legătură are asta cu copiii mei?

Comisarul nu o scăpă o clipă din priviri. Brusc, spuse:

— Trebuie să facem percheziție în apartament. S-ar putea să fie nevoie să luăm câteva lucruri cu noi. Aveți vreo problemă cu asta, doamnă Malone?

Ruth dădu din cap că nu. Ce altceva ar mai fi putut face?

Ea și Frank se așezară la masă în tăcere. Ruth începu să-și roadă unghiile și rămase din nou cu privirea ațintită spre ceas. Fiecare zgomot o făcea să tresară. După care Devlin se ivi din nou în pragul ușii.

— Trebuie să veniți cu noi.

— I-ați găsit? îl întrebă ea, ridicând privirea. I-ați găsit pe Frankie și pe Cindy?

— Vă rog să veniți cu noi, răspunse el, uitându-se fix în ochii ei.

Ruth se ridică în picioare.

— Amândoi?

— Da, răspunse comisarul, aruncând o privire spre Frank.

Ruth ieși din bucătărie, așteptându-se să meargă în camera copiilor, însă comisarul îi conduse afară din casă, lângă pubele. Aproape că începu să râdă când văzu ce făcuseră. Polițiștii goliseră pubelele, împrăștiind conținutul lor pe jos. Alți doi polițiști în uniformă scormoneau prin grămezile de gunoi:

cutii goale de lapte, ambalaje de mâncare, conserve de mâncare de câine, coji de portocale, hârtii, zaț de cafea. Mirosul acela îi întoarse stomacul pe dos. Devlin arătă cu degetul spre o pungă de plastic, deschisă.

— Vă aparține?

Ruth se uită când la el, când la pungă. Se apropie de el și aruncă o privire în pungă și văzu nouă sau zece sticle goale. Gin. Whisky. Vin. Își îndreptă din nou privirea asupra lui. Oare chiar vorbea serios?

— Nu știu. Nu-mi amintesc ce am mai aruncat. Posibil.

Nicio reacție din partea lui. Rămase cu chipul neclintit, de parcă ar fi fost un actor pe un poster. Făcu semn spre unul dintre polițiști, care îi întinse un plic. Comisarul i-l băgă drept în față, iar Ruth făcu un pas în spate; plicul fusese dezgropat de sub mormanul de gunoi.

— Vă este adresat, doamnă Malone.

Era o factură, dar nu reuși să-și aducă aminte pentru ce anume. Dar își aminti că îl deschisese, că aruncase plicul în gunoi și că băgase factura în sertar. Întrebându-se când avea s-o plătească.

— L-am găsit tot în punga asta.

— Oh. Atunci… da, presupun că e al meu.

— Iar sticlele?

Ruth se uită lung la el.

— Păi, da, presupun că sunt tot ale mele. Dacă spuneți că ați găsit factura în aceeași pungă.

— Toate? întrebă el, strâmbând ușor din buze.

— Ce legătură are asta cu copiii mei? De ce nu mergeți odată să-i căutați pe Frankie și pe Cindy?

— Doamnă, nu fac altceva decât să culeg informații.

— Am făcut curățenie în apartament. Avocatul meu mi-a spus că… că cineva de la tribunal urmează să vină în inspecție. Mi-a spus să fac curățenie generală. Să vopsesc pereții. Să aranjez casa, zise ea, fără să se uite la Frank.

Devlin se uită lung la ea, după care, fără să-și ia ochii de la ea, i se adresă polițistului din spatele lui.

— Notează acolo. Are de-a face cu procesul de custodie, spuse el, de parcă ar fi vorbit despre ceva rușinos.

Ruth se întoarse spre Frank, însă acesta îi evită privirea.

— Am făcut curățenie.

Frank dădu din cap, dar fără să se uite spre ea.

∵

Minutele continuară să se scurgă. Ruth traversă holul, luă sufrageria la pas, rozându-și unghiile, continuând să fumeze, ignorând nodul din gât. Unul dintre polițiști veni cu o pensulă și cu o cutiuță, se așeză în genunchi lângă măsuța de cafea și începu să împrăștie pudră pe suprafața mesei. Se mută dintr-o cameră într-alta, lăsând în urma lui o potecă albă. Se uită de câteva ori la ea, însă fără să spună nimic.

Ruth se duse din nou pe hol și observă că ușa de la camera copiilor era întredeschisă, razele soarelui revărsându-se pe covorul vechi. Se apropie ușor și văzu trei bărbați aplecați peste biroul de lângă fereastră:

— Ai grijă să nu-ți scape nimic, spuse Devlin cu o voce groasă, pe un ton intens, concentrat. Ruth se opri și se sprijini ușor de pragul ușii.

Strigătele echipei de căutare se auzeau de parcă ar fi venit de la sute de kilometri, îndepărtate și distorsionate de după-amiaza aceea caniculară, animată.

Nu era nimic important pe birou: câteva cărți ale lui Frankie, o lampă, o cremă pentru eczema lui Cindy. Ruth făcuse curățenie cu câteva zile înainte, împăturise hainele care stătuseră aruncate pe birou și mai strânsese din jucăriile copiilor. Își aminti cum lustruise masa, ștergând mai multe urme lăsate de cănile copiilor. Își aminti mirosul acela de ceară de albine.

Fotograful ridică privirea spre Devlin. Era un bărbat scund, cu păr rar și ochelari rotunzi. Avea pete de transpirație la subsuoară și cravata strâmbă. Îl privi în timp ce se aplecă și-și pregăti camera. Privi firele de praf alb care pluteau în razele soarelui.

Diafragma aparatului se auzi o dată. De două ori.

O lovi durerea de cap și părăsi încăperea.

∵

Mai sosiră și alți polițiști. Telefonul sună de mai multe ori. Devlin rămase acolo. Intră în sufragerie, ceru să vorbească cu Ruth și o zori în dormitorul ei. Ea intră în cameră, fără să lase din mână iepurașul de pluș al lui Cindy. El se sprijini cu spatele de ușă. Ruth se așeză pe pat și, simțind că-i tremurau picioarele, le lipi unul de celălalt, pentru ca el să nu observe.

Încercă să vorbească, dar îi era teamă că, dacă ar fi încercat să spună ceva, avea să izbucnească în lacrimi. Ceva înăuntrul ei, ceva instinctiv și străvechi, nu o lăsă să renunțe. Așa că se făcu mică, strângând iepurașul la piept, ținând în ea toată durerea și teama aceea, cu un efort supraomenesc. Gura ei ar fi vrut să vorbească, dar își încleștă maxilarul ca să o oprească. Trebuia să aibă grijă să țină ascunsă latura aceea rea, murdară.

Devlin își scoase carnețelul și începu să pună întrebări. La început nici măcar nu îl auzi. Nu simțea altceva în afară de blănița moale, uzată din brațele ei.

— Nu-l are pe iepurașul ei, spuse ea în șoaptă.

— Ce anume?

— Cindy… nu-l are pe iepurașul ei. O să fie speriată fără el.

Ridică ochii. Comisarul o privi încruntat.

— Doamnă Malone, trebuie să vă pun câteva întrebări. Vă rog să încercați să vă concentrați.

Ea îi făcu semn să continue și îi răspunse cu o voce ștearsă, groasă.

— La miezul nopții. La miezul nopții am trecut pe la ei. L-am dus pe Frankie la baie. Era adormit, dar avea nevoie la toaletă. Am încercat s-o trezesc și pe Cindy, dar s-a întors pe cealaltă parte. Așa că am lăsat-o să doarmă.

— După cum v-am mai spus, am închis ușa în urma mea.

— Nu, nu-mi amintesc exact, dar așa fac de fiecare dată.

∵

Devlin se întoarse în sufragerie și îl pofti pe Frank în camera copiilor. Curioasă, Ruth se propti în pragul ușii de la propriul ei dormitor și îi urmări în timp ce traversară holul.

— Domnule Malone, dumneavoastră ce părere aveți? auzi ea. Ce credeți că s-a întâmplat aici?

Urmă o pauză. Parcă îl și auzea pe Frank culegându-și gândurile, parcă îl și vedea cercetând din priviri încăperea, întrebându-se ce să răspundă.

— Nu știu. De unde să știu eu?

— Domnule Malone, să știți că și eu am copii, cinci. Știu prin ce treceți. Aveți vreo informație pentru noi – ceva, orice? Chiar și cel mai mic detaliu poate fi important.

— Fereastra era deschisă, se auzi din nou glasul lui Frank. Dacă i-a furat cineva… probabil așa au intrat în casă.

— Ce vă face să spuneți asta? întrebă Devlin pe un ton tăios.

— Păi, Ruth n-ar fi lăsat niciodată fereastra deschisă fără plasa de protecție – stă mereu cu teamă de insecte. Frank Jr. a fost înțepat mai de mult de o albină – i s-a umflat tare brațul, a trebuit să-l ducem la urgențe. Dacă i-a furat cineva, sigur au intrat pe fereastră.

— Domnule Malone – sunteți sigur că nu i-a ascuns undeva soția dumneavoastră?

Alte câteva clipe de tăcere.

— Nu cred. Nu știu.

∵

Rămase în sufragerie, întinsă pe canapea, cu pătura pe ea, în ciuda faptului că era cald. Frank o tot ruga să se odihnească. Își lipi chipul de iepurașul lui Cindy, plimbându-și degetele pe jucăria aceea veche, adulmecând mirosul lui Cindy, pielea ei, părul ei, răsuflarea ei. Se ridică să se ducă la toaletă și observă că ușa de la dormitorul ei era întredeschisă. O deschise și îl zări pe polițistul cel tânăr stând în genunchi pe podea.

— Ce naiba crezi că faci?

Acesta tresări și se întoarse cu fața spre ea. Avea în mână o geantă de voiaj albastră pe care o găsise sub pat.

— Ce faci acolo?

Băiatul coborî privirea și se făcu roșu la față, iar preț de o clipă Ruth fu convinsă că avea să-și ceară scuze. După care își aminti care era rolul lui acolo și își trase din nou masca pe față.

— Respect procedura, doamnă.

— Procedura? Aia e geanta mea. Nu are nimic de-a face cu copiii mei. De ce nu mergeți odată să-i căutați?

Simți o umbră în spatele ei și un iz de țigări Players. Devlin.

— Care este problema, agent Quinn?

— Doamna Malone a venit să…

— Sunt sigur că doamna Malone e dispusă să coopereze în totalitate, nu-i așa, doamnă?

Ruth își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp, își încleștă pumnii, își coborî umerii și rămase martoră la invadarea propriei sale intimități: îi aruncă lenjeria intimă pe pat, îi verifică sertarele, îi scoase din dulap toate cutiile și pantofii.

— Suntem aici să ne facem treaba, zise Quinn, deschizând geanta de voiaj.

O avalanșă de vederi, scrisori, felicitări. Le verifică pe fiecare în parte, ca să vadă de la cine erau. Zeci de bilețele. Toate de la bărbați. Unele erau din partea lui Frank, de dinainte să se

căsătorească. O mulțime de la Johnny Salcito. Câteva de la Lou Gallagher, din martie sau aprilie. Și altele din partea altor bărbați, bărbați de care de-abia dacă-și mai aducea aminte.

— Dumnezeule, spuse el, ridicând privirea, însă făcu abstracție de ea și se uită fix la Devlin.

Ruth ridică bărbia și schiță un mic zâmbet. După care se întoarse spre Devlin și îi întâlni expresia de pe chip.

Își feri privirea. Își șterse zâmbetul de pe față.

Capitolul 4

Cei de la *Herald* primiră telefonul într-o miercuri, într-o dimineață de miercuri, în cea mai călduroasă zi din iunie, iar Pete Wonicke stătea așezat la un birou care nu îl mulțumea.

În luna mai îi dăduse lui Horowitz douăzeci de dolari ca să facă schimb cu el, dar încă nu se putea obișnui cu noul birou, chiar dacă trecuseră două luni de atunci. Noul său birou era suficient de aproape de doamnele secretare ca să audă de fiecare dată când primeau vreun apel pe panoul de comandă și aveau nevoie să îl distribuie cuiva. Ceilalți reporteri, cei mai vechi, aveau sursele lor în sânul poliției sau turnători care erau la cheremul lor. Așa că se mai întâmpla să primească vreun telefon, să se dea de negăsit câteva zile și să se întoarcă cu informații proaspete. Pete era perfect conștient de faptul că singura lui șansă de a pune primul mâna pe o știre cât de cât interesantă avea să fie cu puțin noroc.

În seara de dinainte ieșise la o bere cu Terry DeWitt și ajunseseră într-un bar dubios, într-un subsol din Bowery. Se făcuse o coadă lungă la bar, iar deasupra lor plutea un nor de fum albăstrui, ca o ceață, care îi făcu ochii să lăcrimeze. Era genul de loc în care nu ar fi călcat niciodată dacă ar fi fost după el. Terry DeWitt lucra la *Herald* de aproape opt ani, iar înainte de asta petrecuse șase ani la *Courier.* Câștigase respectul celor din jur. Ba chiar umbla vorba că avea să primească propria rubrică în ziar. Era genul de tip cu care Pete avea nevoie să se împrietenească.

Terry plecase acasă la miezul nopții, iar Pete ajunse să joace trei partide de biliard cu un individ pe nume Lucky care avea un deget lipsă și o bucată de tutun între obraz și dinții din spate. Câteva ore mai târziu se trezi încă exaltat, transpirat, îmbrăcat din cap până-n picioare,

zăcând pe pat. Ajunse la birou într-o stare surprinzător de bună – ajunse primul la tura de dimineață, ca de obicei –, însă entuziasmul începuse să păleasca și venise momentul să accepte mahmureala care îi dădea bătăi de cap, să îi spună să facă ce avea de făcut și apoi să plece și să-l lase în pace.

Pete își dezmorți picioarele și continuă să verifice știrile de seară, în căutarea unui pont, atent la ce se întâmpla în jurul lui. Durerea de cap nu îi dădea pace și se străduia din greu să se concentreze în zgomotul tastelor mașinilor de stenografiat, al telefoanelor care sunau fără încetare, al vocilor celor din jur și, mai presus de orice, al bâzâitului neonului. Își dădu părul de pe frunte și începu să-și facă vânt cu un carnețel. Ca de obicei, redacția mirosea a o combinație de vestiar și o cârciumă: un miros de bărbați care nu se spălau prea des, amestecat cu o duhoare de haine transpirate, țigări și mâncare prăjită. Într-o zi ca asta, mirosul acela îi întoarse stomacul pe dos.

Se întrebă dacă ar fi fost în stare s-o convingă pe una dintre fetele de la secretariat să dea o fugă până la Brooke să-i ia o înghețată. Băgând mâna în buzunar să-și scoată portofelul, dădu peste scrisoarea pe care o primise de la mama lui și simți un gol în stomac și se făcu lac de transpirație.

Janine tot făcea ture între biroul șefului și copiator și parcă îi simțea privirea în ceafă. Pete nu-și luă ochii de la teancul de hârtii de pe masă, dar mintea îi fugi la ceva dulce, rece și răcoritor. La clinchetul unei linguri lungi într-o cupă înaltă de înghețată, la spuma aceea gălbuie care se formează când înghețata se amestecă cu sucul.

Continuă să răsfoiască buletinul de știri, luându-și câteva notițe. Din când în când, îi venea în minte bucata de hârtie din buzunar. Peste senzația aceea familiară de sufocare, avea un sentiment de ușurare la gândul că era cale lungă între lumea pe

care o descria mama lui în scrisorile ei și viața lui aici, în New York.

Mama lui îi scria săptămânal pe hârtia aceea subțire pe care o cumpărase de la librăria din oraș. De fiecare dată când punea mâna pe hârtia aceea subțire, ieftină, își propunea să-i cumpere un top de hârtie specială. Hârtie groasă, gălbuie ca untul. Sau o hârtie filigranată, cu mireasmă de liliac sau felicitări în nuanțe de albastru deschis, decorate cu floricele. Ceva de la un magazin din Manhattan: un top de hârtie frumos împachetat pe care să i-l trimită prin poștă, iar răsplata lui pentru banii cheltuiți urma să fie expresia de pe chipul maniei sale la deschiderea coletului.

După care se gândi la ce fel de sentimente aveau să trezească în el scrisorile mamei sale. Și se ura de fiecare dată când se gândea la asta pentru că știa, știa, că nu ar fi suportat ideea de a citi cuvintele acelea scrise atât de frumos și îngrijit de mama lui pe o hârtie destinată femeilor bogate de la oraș.

De fiecare dată când primea o astfel de scrisoare, la doar câteva ore scria în grabă un răspuns standard, pe care sentimentul acela de vinovăție îl obliga să-l poarte cu el zile de-a rândul, de parcă ar fi fost o plasă de siguranță. El fusese cel care insistase ca mama lui să-i trimită scrisori: voia să-i dovedească, să conștientizeze de fiecare dată când scria adresa pe hârtie că fiul ei reușise în viață. Că reușise tot ceea ce își propusese: avea un loc de muncă bun, la oraș, genul acela de loc de muncă la care corespondența îi era livrată chiar la birou.

Dar oricât de mult ar fi încercat să se axeze pe acel sentiment, oricât de mult ar fi încercat să se convingă pe sine însuși că reușise în viață, nu putea scăpa de gândul acela supărător că risca în orice clipă să-și piardă slujba. Tirajul scădea de la o săptămână la alta și circulau fel de fel de zvonuri că unii dintre ei aveau să fie dați afară. Nu-și

permitea să-și piardă locul de muncă și asta nu doar pentru că de-abia dacă reușea să-și plătească lună de lună chiria. Își făcuse treaba – redactase reportaje meteo, știri despre accidentele din trafic și rezumatele meciurilor de fotbal –, îi erau datori. Aștepta de ceva timp ca norocul să-i surâdă – iar când avea să intre apelul, acel apel, avea să fie pregătit.

Iar în dimineața aceea caniculară de iulie apelul sosi.

Janine fu cea care răspunse la telefon și rămase cu receptorul la ureche preț de câteva minute, cu guma de mestecat în gură, luând câteva notițe, mormăind din când în când câte un „aha, aha". Pete nu o scăpă din priviri și observă că i se întinsese puțin tușul de la ochi și că rujul începuse să se șteargă în liniile din jurul buzelor.

— Câți ani are? întrebă ea. Care-i adresa?

Da, un copil dat dispărut de acasă. Un adolescent care nu ajunsese acasă la ora stabilită sau un copilaș care o luase haihui pe stradă când mama lui întorsese o clipă spatele. Se întâmpla adesea. Aveau să urmeze câteva ore de panică, după care cineva avea să-l observe plângând la marginea străzii și să sune la poliție, iar totul avea să culmineze cu un final fericit și cu o fotografie cu mama și copilul, în lacrimi, dar zâmbitori, într-o combinație de șoc și ușurare.

Previzibil. Plictisitor.

Și totuși era, până la urmă, vorba de o știre pe care poate că ar fi putut cumva s-o transforme în ceva mai mare – un articol despre creșterea numărului de infracțiuni sau poate despre mame care lucrează și copiii lor care umblă cu cheia la gât. Ceva care să ajungă la inimile cititorilor. Așa că Pete lăsă buletinul de știri deoparte, se ridică în picioare și își aranjă cravata.

Janine puse receptorul în furcă, își mai notă câte ceva, rupse pagina din carnețel, se ridică de la

masă și se îndreptă spre redacție. După doar câțiva pași, dădu nas în nas cu Pete.

— Bună, Janine.

Fata se făcu roșie în obraji. Își aruncă guma de mestecat. Își dădu ochelarii jos și începu să se joace cu lănțișorul de care stăteau atârnați.

— Bună, Pete.

— Arăți tare bine azi. Ți-am mai spus-o?

Fata se îmbujoră și mai tare și își dădu părul după ureche.

— Păi… nu…

— Ei bine, arăți super. Soțul ăla al tău e un tip foarte norocos. Sper că știe ce are acasă.

Janine începu să chicotească, cu mâna la gură ca să-și ascundă dinții strâmbi și ridică privirea, mutându-și greutatea corpului pe celălalt șold.

— Ce ai tu acolo? întrebă el, făcând semn spre bilețelul pe care îl ținea în mână.

— Ah, un copil. Un copil care a fost dat dispărut în Queens. Între… stai să văd… între Queen College și Kissena Park.

— Și unde mergi cu băiatul acesta dispărut?

Fata începu din nou să chicotească.

— Oh… păi, domnul Friedmann mi-a zis să-i dau următorul apel lui Jack Lamont.

Jack Lamont, cel care reușise să pună mâna luna trecută pe știrea cu prostituata care fusese ucisă. Cel care făcuse cumva să obțină un interviu cu martorul cheie din procesul Mendoza în martie.

Pete îl zări cu coada ochiului pe Jack îndreptându-se spre toaletă sau spre espressorul de cafea.

Se apropie ușor de ea, inhalând mirosul ei de țigări, parfum și pudră de față. O mângâie în treacăt pe mânecă.

— Te prinde tare bine culoarea asta, Janine.

Fata făcu ochii mari și se îmbujoră din nou. Pete merse la risc și aruncă o privire în jurul lui și, într-adevăr, Jack deja nu mai era prin preajmă. Pete își îndreptă spatele.

— Nu cred că Jack a venit azi la lucru.

— Nu? întrebă ea, surprinsă. Ah, aș fi putut să jur că l-am văzut mai devreme…

Janine se întoarse cu spatele și se uitară amândoi spre biroul gol al lui Jack. Apoi ea își îndreptă privirea spre Pete, puțin neajutorată.

— Nu-i problemă. Mă ocup eu.

— Păi, nu știu ce să zic. Domnul Friedmann mi-a spus să…

— Haide, Janine. Sunt sigur că Friedmann ar prefera ca altcineva să se ocupe de asta decât să lăsăm mesaje în așteptare și să riscăm ca cei de la *Star* sau *Courier* să afle de veste înaintea noastră.

Îi luă bilețelul din mână și îl puse în buzunar, după care îi făcu cu ochiul.

— Oh, zise ea din nou. Dar domnul Friedmann mi-a spus să… adică…

— Stai liniștită. Mă ocup eu.

∵

Pete încetini, căutând un loc de parcare. Dacă n-ar fi zărit grupulețele acelea de femei, ar fi crezut că a ajuns pe strada greșită – era vorba de un cartier liniștit, nici pe departe genul de loc din care dispăreau copiii. Să fi fost zece sau cincisprezece, adunate în mici grupulețe pe o bucată de gazon uscat, în fața unui bloc. Coafate, șușotind, cu chipurile lucind în căldură. După care observă un tip de la *Courier:* Anderson, parcă. Un tip cu nume suedez. Pete îl văzuse prima oară la o conferință de presă: ieșea în evidență cu părul lui blond și cu sacoul de catifea printre toți bărbații aceia îmbrăcați la cravată și costum. Stătea rezemat de capota mașinii, mâzgălind ceva în carnețelul lui.

Pete se apropie de el, încercând să pară relaxat.

— Sunt Pete Wonicke de la *Herald.* Tu ești Anderson, nu-i așa?

Bărbatul de-abia dacă ridică privirea.

— Anders.

— Ah, scuze.

Pete rămase lângă el preț de câteva clipe, după care își scoase și el carnețelul, simțind nevoia să facă ceva cu mâinile. Zări un polițist la colțul blocului cu o pungă în mână și un altul lângă grupul de femei, analizând îndelung ferestrele clădirii.

Care vasăzică, era o treabă serioasă.

— Ce s-a întâmplat până acum? întrebă el.

— Un puști care a plecat de acasă, răspunse Anders. Nu-i mare scofală.

Vorbi pe un ton indiferent. Plictisit.

— De ce? Te așteptai la ceva interesant? întrebă el, analizându-l pe Pete din cap până-n picioare.

Pete se făcu roșu la față și își feri privirea, prefăcându-se că își verifica aparatul de fotografiat. Se întoarse cu spatele, făcu două, trei poze clădirii, după care se apropie de un grup de femei. Acestea îi observară carnețelul și apoi aparatul și își duseră imediat degetele prin păr, înfoindu-se, aranjându-se.

Pete se înarmă cu un zâmbet și făcu un pas în față.

— Bună dimineața, doamnelor. Numele meu este Pete Wonicke, de la ziarul *Herald.* Sunt aici pentru că redactorul meu este foarte îngrijorat în privința copilului care a fost dat dispărut. Oare ați putea să mă…

— Doi copii.

Spuse femeia aceea fără să-l privească, dar știa că ea fusese cea care vorbise. Avea picioare groase, era lată în șolduri, purta o rochie strâmtă și papuci de casă. Avea părul vopsit într-o nuanță deschisă de blond, ca să-și ascundă rădăcinile. Un chip rotund, cu buzele rujate. Fără verighetă. Fuma, uitându-se spre polițistul care-și răsfoia agenda.

— Mă scuzați, domnișoară…?

— Eissen. Gina Eissen, răspunse ea, întorcându-se spre el. Cu doi de „s”, spuse ea, aruncând un nor

de fum între ei. Ai spus „copilul”, dar e vorba despre doi copii. Frankie și Cindy Malone.

Femeia se uită lung la el și, sub privirea ei iscoditoare, îl apucară toate căldurile. Se înfioră și simți pete de sudoare la subraț.

Observă o fată agitată care dădea târcoale la marginea grupului. Să fi avut vreo paisprezece, cincisprezece ani. După care o altă femeie făcu un pas în față. O femeie înaltă, cu părul creț și un nas lung, îmbrăcată cu o cămașă albastră, care îi atârna pe umeri și cu o geantă albă.

— Maria Burke, se prezentă ea, întinzându-i mâna trecută pe la manichiură. Cum ziceai că te cheamă?

— Wonicke. Pete Wonicke, de la ziarul *Herald.*

— Înțeleg. Ei bine, domnule Wonicke, foarte drăguț din partea ziarului dumitale că a trimis pe cineva și mă bucur că dumneata, spre deosebire de celălalt reporter, ai venit la cravată – dar mi-e teamă că-ți pierzi timpul aici.

Îi analiză chipul, însă fără să-i întâlnească privirea.

— Cum adică?

— Copiii Malone nu sunt dispăruți. Se mai întâmplă ca doamna Malone să fie câteodată puțin… distrată, probabil că au fugit de ea când nu era atentă. Atâta tot. Nu-i nicio poveste la mijloc. Copiii nu dispar într-un cartier ca acesta.

Iată că avea de ce să se lege.

— Malone spuneați că îi cheamă pe cei doi copii, doamnă Burke?

— Da.

— Câți ani au?

Reuși să afle numele și vârsta celor doi copii, ale părinților, când anume se mutaseră în cartier și, în general, părerea doamnei Burke despre tot ce avea de-a face cu felul în care se îmbrăca doamna Malone, de la reportajul celor de la *Herald* al campaniei prezidențiale și până la neajunsurile oficialilor municipali din Queens. Ba chiar îi făcu

și o poză doamnei Burke. În tot acest timp, nu o scăpă din ochi pe fata care le dădea târcoale. În cele din urmă, aceasta făcu un pas în față și i se adresă Mariei Burke.

— Uh… mamă?

Doamna Burke tocmai ce începuse să-și dea cu părerea despre operațiunea de colectare a gunoiului menajer și de-abia dacă se opri să-și tragă sufletul.

— Dragă, nu acum. Mami e ocupată.

— Mamă, trebuie să…

— Sally, ți-am mai spus. Nu e politicos să întrerupi doi adulți în timpul unei conversații.

— Dar este vorba despre Frankie și Cindy.

Toată lumea își îndreptă atenția asupra ei.

— La ce te referi?

— Păi… începu ea, foindu-se, uitându-se când la doamna Burke, când la Gina Eissen, când la Pete. Nu știu ce să fac, am încercat să-i spun domnului polițist, dar mi-a zis că e ocupat.

— Ce ai vrut să-i spui, draga mea?

— Vedeți cărucior ăla?

Toată lumea își îndreptă privirea spre el. Era un cărucior solid, cu o cutie așezată pe el, la câțiva metri de o fereastră deschisă. Pete își luă aparatul și făcu câteva poze.

— Ce-i cu el?

— Aseară l-am văzut mai departe de blocul doamnei Rossi. A fost mutat.

— Vezi fereastra aceea deschisă? îl întrebă ea pe Pete. E de la dormitorul lor. Acela e dormitorul lui Frankie și al lui Cindy.

— Și? întrebă impacientată doamna Burke.

— Păi, mă gândesc că… poate cineva a mutat cărucior acolo tocmai ca să… știi tu, ca să-i scoată pe fereastră. Sau poate că s-au folosit chiar ei de cărucior ca să iasă pe geam.

— Sally, ce-i cu prostiile astea? Doi copii mici n-au cum să mute ei singuri ditamai căruciorul, de-abia dacă ajung la mâner. Dragă, nu mai încerca să

atragi atenția asupra ta și lasă-i pe domnii polițiști să-și facă treaba.

Pete simți în ceafă privirea Ginei Eissen și se întoarse cu fața spre ea.

— Domnișoară Eissen, dumneavoastră ce ziceți? Ce credeți că s-a întâmplat cu copiii?

— I-a luat cineva, răspunse ea, fără să ezite.

O femeie mărunțică, brunetă, care nu spusese nimic până atunci, scoase un icnet de spaimă. Se întoarse cu fața spre ei, îmbujorată.

— Gina, nu spune una ca asta! Nu spune așa ceva!

Gina își aruncă țigara și călcă pe ea încet, intenționat.

— De ce, nu? M-a întrebat ce cred.

— Domnule Wonicke, zise ea, uitându-se fix la Pete, Ruth Malone nu i-ar scăpa niciodată din ochi pe copiii ăia. Îi iubește ca pe ochii din cap. Nu e vorba că ar fi distrată – spuse ea, împungând-o cu privirea pe doamna Burke care strâmbă din nas ci ocupată. Lucrează mult și îi crește pe cei mici de una singură. E ocupată și obosită, dar și-ar fi dat seama dacă ar fi plecat haihui. I-a luat cineva. O să vedeți că am dreptate, zise ea, mușcându-și buzele.

— Cineva, un nebun, a intrat peste ei în miez de noapte și i-a furat, iar ea probabil că e înnebunită de durere, spuse ea, făcând semn spre fereastra deschisă.

Dintr-odată, Pete simți că o astfel de poveste avea să devină emoționantă pentru femeile din jurul lui. Gina Eissen era convinsă că cei doi copiii pățiseră ceva cumplit. Dintr-odată își simți gura uscată și inima bătându-i cu putere. Poate că asta avea să fie șansa lui.

∵

Aici, în nopțile acelea lungi și întunecate sau în orele tăcute, încete pe care le petrecea în curte, Ruth încerca să-și dea seama care fusese momentul în care lucrurile luaseră o întorsătură diferită. Dacă existase un astfel de moment.

Poate în acea primă dimineață în care Devlin găsise sticlele goale în tomberon. Sau poate în după-amiaza aceea când sunase telefonul.

Era în sufragerie, cu un pahar de suc în mână, uitându-se pe fereastră la polițiștii care mișunau în fața blocului și la femeile adunate pe trotuar. Se uită la ele printre jaluzele: privirile acelea iscoditoare, frunțile asudate pe sub părul tapat, vorbind fără încetare cu buzele lor rujate, dându-și coate ori de câte ori unul dintre polițiști făcea vreun pas.

După care sună telefonul. Dădu să răspundă, dar polițistul rozaliu la față i-o luă înainte. Ridică receptorul și făcu câțiva pași mai în spate, mormăind ceva indescifrabil. Presupuse că era un alt schimb de telefoane între polițiști. Nimic care să aibă de-a face cu ea.

Însă tânărul polițist puse mâna pe receptor și strigă:

— Domnule comisar! E pentru dumneavoastră!

Ruth deschise gura să îl ia la întrebări, chiar dacă nu s-ar fi așteptat ca el să-i și răspundă, dar Devlin se ivi în pragul ușii și se îndreptă rapid spre telefon, în ciuda staturii impunătoare. Apucă receptorul și își duse mâna la frunte, prin părul fin.

— Devlin la telefon. Urmară câteva clipe de tăcere. Unde?… Ești sigur?

Aruncă o privire în jurul camerei în timp ce vorbea, cu gândurile în altă parte. După care citi ceva în expresia lui și se opri cu privirea asupra lui Ruth. Își imagină de multe ori priveliștea care îl întâmpinase în clipa aceea: silueta ei în lumina de la fereastră, cu părul ca o aură arzătoare în jurul chipului palid, doi ochi mari, speriați, ațintiți asupra lui.

Rămase acolo, privindu-se ochi în ochi în lumina aceea puternică. După care Ruth făcu un pas în față.

— I-au… ce s-a…

După care persoana de la celălalt capăt al receptorului spuse ceva, iar întrebarea pieri pe buzele ei. Devlin închise și se întoarse spre ea.

— Doamnă Malone, va trebui să veniți cu mine.

— I-au găsit? i-au găsit pe Frankie și pe Cindy? Sunt… sunt bine?

Parcă deja le simțea mânuțele în palma ei. Parcă deja își imagina lacrimile lor, hăinuțele murdare. Dulciurile pe care avea să li le cumpere.

Comisarul se uită lung la ea, însă nu reuși să citească nimic pe chipul lui.

— Doamnă, trebuie să veniți cu noi.

— Unde sunt? Sunt bine?

Bărbatul nu mai spuse nimic, doar îi deschise ușa. Ruth puse paharul pe masă și ieși pe hol, înaintea lui. Tremura din toate încheieturile.

Ieși din bloc, cu Devlin în urma ei, și zări din nou grupulețul de femei adunate pe stradă. Femei pe care le știa, femei ai căror copii obișnuiau să se joace cu ai ei. Unele dintre ele aveau lacrimi în ochi, ori păreau triste, necăjite. Unele șușoteau între ele. Văzu priviri încruntate, femei care strâmbau din nas. Citi milă. Văzu chipuri palide de teamă, curiozitate și încă ceva, ceva mai puternic, ceva la care nu voia să se gândească.

Ruth îi întâlni privirea Mariei Burke, înainte ca aceasta să apuce să se ferească. Și, de parcă ar fi fost vorba de ceva contagios, Nina Lombardo își feri și ea privirea.

Ruth continuă să meargă până ce ajunse lângă ceilalți polițiști. O adunătură de uniforme și oameni la costum, iar acolo, în depărtare, uitându-se fix la ea: Johnny Salcito. Se opri brusc, speriată, fără să-și poată lua ochii de la chipul lui. Chipul acela chipeș, puternic, care începuse să ia o altă înfățișare în ultimul an; pielea de-a lungul maxilarului îi atârna mai greu, vasele de sânge din jurul nasului erau mai proeminente. Ochii aceia căprui, triști, care o dezmierdaseră de atâtea ori la masă, în nenumărate baruri și restaurante, care o

adulmecaseră pasional și rătăcitor în pat. De data aceasta o privi cu doi ochi goi.

Johnny se adăposti din nou în interiorul mulțimii, își împreună brațele la piept și îi spuse ceva unuia dintre polițiști, iar acesta începu să râdă. Se uită lung la ea, fără să schițeze niciun semn, iar ea îl privi drept în ochi până ce începură să îi lăcrimeze ochii, iar silueta lui se amestecă într-un grup de siluete ostile. Cu toate privirile ațintite asupra ei.

Femeile se întoarseră acasă ca să pregătească prânzul; câteva se întoarseră mai târziu. Mai veniră și alți polițiști, cercetând grădina din fața blocului, șușotind între ei. Pete intră în vorbă cu câțiva, îi întrebă dacă aveau informații noi; toți spuseră același lucru: nu aveau noutăți, iar ancheta în cazul copiilor Malone era în desfășurare.

Pete îl căută din priviri pe Anders, însă nu-i mai văzu mașina. Mai făcu câteva poze, încercând să capteze sentimentul acela de așteptare. Șoaptele, siluetele încordate, chipurile speriate.

O femeie mărunțică și brunetică le aduse câteva sandviciuri, se făcu roșie în obraji când Pete îi mulțumi și se prezentă ca fiind Carla Bonelli. Îi ținu companie la masă, îi povesti despre slujba domnului Bonelli și îi aduse un pahar de lapte.

Pete o întrebă dacă avea poze cu cei doi copii dispăruți, iar femeia intră în casă, după care se întoarse cu un album de fotografii frumos împachetat într-o bucată de tapet cu imprimeu floral. Răsfoi câteva pagini cu mai mulți italieni rotunzi la față, aflați la diferite nunți și petreceri – după care se opri, ridică celofanul și scoase două fotografii.

Una era cu un grup de copilași jucându-se pe stradă – oare chiar pe strada asta? Nu prea avea cum să-și dea seama – o gură de incendiu deschisă, jetul de apă care umplea fundalul. Pete observă mai întâi de toate felul în care erau împrăștiate razele soarelui; o ploaie de picături în formă de

curcubeu în timp ce o fetiță se învârtea pe loc, cu părul ei ud împrăștiindu-se în spatele ei. Îi observă costumul de baie cu volănașe pe brațele și picioarele grăsuțe și, lângă ea, un băiețel subțirel într-o pereche de pantaloni scurți. Băiatul era cu un an sau doi mai mare decât ea, și cu un cap și jumătate mai înalt, cu mâini și picioare lungi, bronzate și dinți albi.

În cealaltă poză erau aceiași doi copii, așezați pe o canapea, cu o femeie între ei. Femeia ținea mâna pe după umerii fetiței, iar băiatul stătea lipit de ea. Toți trei erau cu zâmbetul pe buze. Aveau același surâs larg, aceeași frunte lată, dar în timp ce copiii aveau un zâmbet inocent, cald, surâsul ei strălucitor nu era chiar atât de convingător.

— Ei sunt, spuse doamna Bonelli, mângâind ușor fotografia. Frankie și Cindy. Și mama lor. Ruth.

După care adăugă:

— Am și văzut-o mai devreme, chiar în dimineața asta. Nu-mi vine să cred că au trecut doar câteva ore de atunci.

— Ați văzut-o pe doamna Malone? Unde?

— Acolo, zise ea, arătând cu degetul spre colțul străzii. Plecase în căutarea lor. Mi-a spus că dispăruseră de acasă.

— Și ce ați făcut?

— N-am știu ce să fac. Nici măcar nu știam dacă spunea adevărul. Să mă ierte Dumnezeu, dar am crezut că… am crezut că era beată. N-o să mi-o iert niciodată, zise ea, suspinând cu lacrimi în ochi.

Pete ar fi vrut să o liniștească în vreun fel. Tot ce reuși să spună fu:

— Doamnă Bonelli, sunt sigur… hai să așteptăm să vedem ce vești mai primim.

Femeia încuviință. Se șterse la ochi cu șorțul. Luă farfuria și paharul și se întoarse în casă.

Pete aruncă o privire în jur și băgă fotografiile în carnețel, se grăbi să închidă albumul și îl lăsă pe verandă. Se întoarse la mașină. Nu mai avea ce să

facă: obținuse numele, informațiile principale. Din tot ce văzuse și auzise, polițiștii păreau să știe la fel de puține ca și el.

Porni mașina și hotărî să caute un telefon să sune la redacție, să se întoarcă la birou și să-și organizeze notițele.

Însă ușa de la blocul de apartamente se deschise larg, iar șoaptele trecură ca vântul prin mulțimea adunată la fața locului.

Un polițist în uniformă apăru în pragul ușii. Se îmbujora când văzu toate privirile ațintite asupra lui, se grăbi spre mașina de poliție parcată la capătul aleii și intră în mașină.

Un al doilea individ apăru în pragul ușii, ferindu-și privirea de lumina puternică a după-amiezii. Era un bărbat masiv, lat în umeri, cu păr negru, dat pe spate și un chip pătrățos, palid.

Chiar dacă acesta era îmbrăcat la costum, tot polițist era și el. Avea mersul unui polițist, iar ceilalți agenți se prezentară la apel când îl văzură ieșind pe ușă.

Pete își luă aparatul și îi făcu poză.

Clic.

Bărbatul ținu ușa deschisă, iar o femeie apăru în spatele lui.

Nu era așa pe care și-o imaginase. Iar de îndată ce conștientiză acest gând, se întrebă ce anume se așteptase să vadă; ce imagine își crease din poveștile spuse de femeile acelea. Despre o femeie sălbatică. Cu păr ciufulit, îmbrăcată cu haine la repezeală. O femeie nebună.

În schimb, o identifică ușor drept femeia aranjată din fotografie. Avea o siluetă de păpușă. Era subțirică, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni trei sferturi, deschiși la culoare, și cu o bluză strâmtă. Era micuță de statură, sau cel puțin așa arăta, cuibărită între bărbații din jurul ei: polițistul care mergea câțiva pași în fața ei și un tip mai în spate, cu țigara în mână. Avea părul scurt, de o nuanță închisă în pragul ușii, dar care izbucni într-

o aură aurie, roșiatică atunci când păși în lumina soarelui.

Clic.

Ridică privirea și se uită mai întâi spre grupul de femei și apoi spre polițiști. Observă o expresie de uimire pe chipul ei și rămase cu gura căscată. Dar înainte să-și dea seama la ce anume se uita, femeia se întoarse cu spatele și îl urmă pe bărbatul îmbrăcat la costum spre mașina care îi aștepta.

Pete își îndreptă din nou privirea spre pragul ușii și îl văzu pe cel de-al treilea bărbat. Încă mai avea țigara în mână, dar parcă uitase de ea. Și el era masiv, asemenea polițistului îmbrăcat la costum, dar, spre deosebire de polițistul acela care părea să știe exact ce are de făcut, acesta părea pierdut. Avea cămașa șifonată și era palid la față. O urmări cu privirea pe doamna Malone până ce aceasta intră în mașină, iar pe măsură ce se uita la ea, expresia de pe chipul lui se schimbă. De la privirea aceea de om năuc, care tocmai ce s-a trezit din somn, pe chipul lui se citea acum teamă.

Clic.

Polițistul porni mașina și se îndepărtă. Pete porni și el motorul și o luă pe urmele lor.

∵

Ruth rămase pe bancheta din spate, inertă, în tăcere, cu răsuflarea tăiată. Devlin stătea în față, pe locul pasagerului. Nu putea să se uite la el, dar simți din când în când privirea lui ațintită asupra ei în oglinda retrovizoare, privirea lui apăsătoare, sentimentul acela de ușurare de fiecare dată când o lăsa în pace.

Ar fi vrut să-l întrebe din nou unde o duceau, dar nu se aștepta să primească un răspuns din partea lor. Se forță să rămână în tăcere. Să aștepte. Probabil că o duceau să-și vadă copiii. Trebuia să rămână cu gândul la ei, la Frankie și la Cindy.

Bancheta de piele fierbinte se lipi de picioarele ei prin pantalonii de bumbac: își simți palmele transpirate. Sirena mașinii era pornită, iar în timp

ce goneau prin traficul de amiază, Ruth simți un curent vag de aer cald venind dinspre ferestrele din față, plutind spre bancheta din spate, acolo unde stătea ea, tăcută, încolțită.

Șoferul bombăni ceva spre o dubiță veche care nu se mai dădea odată din fața lui.

Ruth urmări nerăbdarea lui parcă de la distanță. Rămase cu privirea ațintită spre pielea rozalie, pistruiată de la ceafă, spre părul proaspăt tuns, puțin prea scurt la spate. Își dădu seama că era polițistul din apartamentul ei, cel pe nume Quinn. Își aminti cât fusese de furioasă când îl găsise în genunchi lângă patul ei, după care simți această furie risipindu-se ușor, fiind înlocuită de o urmă neașteptată de tandrețe, de dorința de a-l proteja. Era prea tânăr pentru viața asta: prea tânăr să aibă un șef ca Devlin, prea tânăr să fie polițist.

Își sprijini capul de tetieră și închise ochii. Și-ar fi dorit să fie într-un loc răcoros. Într-un spațiu mare, tăcut. După care își aminti pe neașteptate verile pe care obișnuia să le petreacă la ferma unchiului său din Nebraska, tânjind după umbra pe care o lăsa iarba înaltă spre seară și cerul acela imens străpuns de ultimele raze ale soarelui. Își aminti de scârțâitul pe care îl făcea balansoarul mătușii Shauna, de gheața care se topea în paharul ei cu limonadă, de spicele de grâu care îi mângâiau picioarele subțiri, bronzate, și ar fi dat orice să fie acum acolo: să se legene ușor pe verandă, privind în zare spre pădurricea de la apus, ascultând briza aceea liniștitoare, greierii și liniștea nopții într-un oraș care nu avea nimic de-a face cu orașul New York în luna iulie.

Mașina frână brusc, iar Ruth se trezi la realitate, sări de pe scaun și se sprijini pe bancheta din față ca să-și recapete echilibrul. Gâtul acela rozaliu și pistruiat nu schiță niciun semn.

Își dădu seama că se aflau într-o parcare goală într-un cartier necunoscut. Confuză și speriată, Ruth se uită spre Devlin, dar acesta deja coborâse

din mașină și veni să-i deschidă ușa. Oricine i-ar fi văzut ar fi crezut că era un gest politicos, dar adevărul era că ușile de la astfel de mașini se deschideau doar din exterior. Bărbatul se aplecă și întinse mâna spre ea, iar Ruth tresări îngrozită când îi simți palma apucând-o de la subraț. Încercă să se ferească, să îl dea la o parte: nu suporta ideea ca el să îi simtă transpirația, ca mirosul ei să rămână întipărit pe mâna lui, dar el trase tare de ea, iar Ruth se trezi trasă din mașină, alunecând pe trotuarul dur, mergând braț la braț cu el, simțindu-i mâna încă cuibărită în locul acela rușinos.

Își continuară drumul, Ruth își simți bluza lipindu-i-se de spate și călcâiele rănite acolo unde breteaua de la pantofi o tăia în pielea umflată de la căldură. Se simți roșie în obraji: într-o oarecare măsură de la căldură, dar și de la umilința la care acest mers – acest bărbat – o supuneau.

Simți o muscă trecând pe lângă chipul ei și o alungă, după care veni alta și apoi alta. Flutură din mână, începu să-și facă vânt, încercând cu disperare să-și păstreze o fărâmă de demnitate. Atât de multe muște. Oare îi simțeau mirosul: mirosul acela gălbui, femeiesc? Din vintre, de la subraț, chiar și picăturile acelea de sudoare pe care le simțea alunecând pe gât, pe spate, murdărind-o.

Începu să respire greu pe gură când își dădu seama că mirosul, gustul acela amar nu venea de la ea. Era un miros nou. Miros de carne care zăcuse prea mult în soare. Ceva dulceag.

Văzu un nor întunecat de muște în depărtare, le auzi bâzâind, nerăbdătoare să ajungă mai repede la miros.

Devlin o trase târâș după el, iar ea se împiedică la fiecare pas, însă de data aceasta nu mai era din cauza pietrelor din drum sau a pantofilor: încerca să se elibereze din strânsoarea lui, să se lupte cu el, mușcându-și buzele ca să-și stăpânească lacrimile, hotărâtă să nu-l lase s-o vadă plângând, orice ar fi fost să găsească sub norul acela negru.

Dar el o trase după el, iar de data aceasta chiar se luptă cu el pentru că mirosul era prea puternic și deja nu se mai putea preface că nu înțelegea ce se întâmpla. Adevărul se citea pe buzele lui, pe chipul lui neclintit, ba chiar în umerii lui încordați. Ruth începu să se zbată, să suspine și îl implore în șoaptă să se oprească și, în cele din urmă, el se opri. Dar nu-i dădu drumul, iar ea nu-și luă ochii de la chipul lui. Nu voia să se uite. Nu avea cum s-o oblige să se uite.

El încercă. Țipă la ea să se uite, câțiva stropi de salivă o atinseră pe obraz, dar deja nimic nu o mai putea scârbi. După care o apucă de umăr și o întoarse cu forța. Ea își feri privirea, dar el o prinse de bărbie, o trase spre el și, în cele din urmă, nu avu încotro decât să se uite.

Era mizerie peste tot. Mizerie și gunoi: conserve și sticle care străluceau în lumina soarelui, pungi de gunoi, unele roase de șobolani, o bicicletă fără o roată. Iar în mijlocul grămezii aceleia urât mirositoare, o bucată de material roz. Un imprimeu floral. Zări pete de violet și alb. Și o cascadă de păr blond. Întinse mâna spre ea, dar Devlin se ivi din nou și o trase lângă el, interzicându-i să pună mâna. Deschise gura să spună ceva, dar muștele, căldura, mirosul și certitudinea aceea că era față-n față cu părul pe care îl spălase, pieptănase și împletise timp de patru ani o făcu să vadă negru în fața ochilor. Devlin o prinse la timp, iar atingerea lui i se păru aproape blajină. O puse pe picioare, după care o întoarse cu spatele și, preț de o secundă, îi fu recunoscătoare pentru grija aceea neașteptată.

După care văzu adunătura de oameni de peste stradă. Văzu șirul de chipuri spre care el o întorsese cu fața, mâinile care își făceau umbră privirii, buzele care se mișcau fără încetare. Văzu camerele de fotografiat, simți curiozitatea lor arzătoare.

Urmă un bliț orbitor și apoi, odată ce fu dat startul, urmă o avalanșă de blițuri.

Și, mai presus de orice, încleștarea lui dureroasă pe brațul ei, vocea lui joasă, șuierându-i în ureche.

— Ea e? Ea e fata ta?

Ruth privi spre trupul încovoiat de la picioarele ei, după care totul începu să se învârtă în jurul ei și căzu din nou pradă întunericului acela iertător.

Capitolul 5

Oricum s-ar fi derulat în mintea ei evenimentele după acea primă zi, ziua aceea va fi întotdeauna una lungă în mintea ei. Ore lungi de așteptare: de dimineață, acasă, înainte de Cindy. Și, ulterior, la secția de poliție, în camerele pustii cu scaune de plastic în care o lăsară să stea de una singură, cu suferința și groaza ei. Fără ca cineva să-i liniștească cele mai întunecate temeri în legătură cu Frankie. Urmate de ore întregi de interogatoriu, fără ca nimeni să răspundă întrebărilor ei, fără ca nimeni să o liniștească. Ci, pur și simplu, continuau să repete aceleași întrebări.

Devlin și un alt polițist făceau cu rândul. Ea răspundea mecanic. Ce importanță mai aveau acum astfel de întrebări? Ce mai conta acum?

În cele din urmă, o lăsară să plece. Îl găsi pe Frank în holul de la intrare, impacientat, cu mâinile la cap, în așteptarea ei.

— Ruthie… Oh, Dumnezeule, Ruthie!

Nu se putea uita la chipul lui trist, plâns, așa că îl lăsă să o ia în brațe și se prăbuși extenuată în strânsoarea lui.

Ajunseră la apartament după ora unsprezece. Frank ar fi vrut să intre, să treacă prin toate întrebările pe care i le puseseră, răspunsurile pe care le dăduseră. Ruth oftă și îi spuse că era obosită. El o privi încruntat, după care încuviință cu o mișcare scurtă din cap, își drese glasul și plecă mai departe.

Ușa de la apartament se deschise înainte să apuce să bage cheia și o găsi pe mama ei în pragul ușii. Ruth se uită lung la ea, la chipul ei ridat, la ochii ei pustii și îi veni în minte amintirea a zeci de certuri și supărări și simți un gust amar în gură.

Ruth închise ușa în urma ei, ușor, cu grijă, după care se sprijini cu capul de ea, lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp și închise ochii. Măcar acum

putea să plângă. Încă își amintește ușurarea aceea minunată de a putea plânge în fața unei femei care nu avusese niciodată un gând bun la adresa ei. Fusese ca un duș rece după ziua aceea fierbinte.

Deschise gura și începu să suspine, iar lacrimile alunecară pe chipul ei, iar suspinele ei se transformară în bocete. Urlă ca un câine până ce își simți gâtul uscat și câțiva stropi de salivă în jurul gurii. Se șterse cu sălbăticie la față, imaginându-și cum ar fi trebuit să arate: mânjită, pătată, umflată. Cu bale la gură. Iar preț de câteva clipe, nimic nu mai conta.

Mama ei o luă în brațe pentru prima oară de când era copil, o bătu pe spate și încercă să o liniștească, așa cum nu mai făcuse de douăzeci de ani. După care Ruth își puse brațele în jurul trupul ei subțire, cocoșat.

Mama ei o conduse spre canapea.

— Gata, Ruthie, gata. O să fie bine. E voia lui Dumnezeu. Cindy e la Dumnezeu acum. Gata, Ruthie! Liniștește-te, gata!

Vorbele mamei ei erau cumva goale, fără sens, dar Ruth înțelese cumva că asta avea ea de făcut, așa că o lăsă să vorbească. Era felul ei de a încerca să-i ofere consolare. Era tot ce putea face.

După câteva minute, mama ei îi dădu drumul. Ruth își duse mâna la față să-și șteargă lacrimile și să-și maseze tâmplele, căci o lovise durerea de cap. Își simți fruntea caldă, transpirată și își retrase mâna, dezgustată. Se șterse pe pantaloni, privi în gol spre un desen de pe pereți, spre Minnie, care stătea ghemuită într-un colț, cu urechile ciulite.

Rămase privind în gol, și, încet-încet, i se închiseră ochii, iar bărbia îi căzu în piept. Dormi ghemuită, ca o păsărică, plutind în lumea viselor, încercând cu disperare să atingă cu picioarele fundul unui lac rece, întunecat.

Fu trezită doar câteva secunde mai târziu, i se păru ei, și auzi pe cineva spălând vasele, ștergând pe jos cu mopul și, preț de câteva clipe minunate,

se întrebă ce naiba o apucase pe mama ei să facă curat la ora asta și să deranjeze copiii. Dar creierul îi reveni la realitate și fu lovită de șocul amintirii.

Copiii.

Copilașii ei.

Își deschise ochii umflați și se trezi cu groază în camera aceea tăcută.

Avea frisoane, febră, simțea că o să-i ia foc pielea și avea o durere apăsătoare în piept. Își îndreptă spatele, își puse brațele în jurul corpului, încercând să nu se gândească la trupul ei, căci asta ar fi însemnat să se gândească la copiii pe care îi purtase în pântecul ei, pe care îi născuse, pe care îi hrănise, alintase, de care avusese grijă și pe care îi ținuse în brațele ei, copiii aceia pe care îi pălmuise și îi mângâiase, pe care îi răsfățase și îi iubise. Ar fi însemnat să întrebe unde era Frankie, să se gândească la altceva decât la prezent, la efortul pe care-l făcea pentru a respira și nu era în stare de așa ceva.

După care ușa se deschise, o zări pe mama ei, iar vorbele ei liniștitoare se terminaseră. Se auzi din nou vocea aceea aspră, rece, supărătoare, atât de agasantă de parcă ar fi pus sare pe rană, pe mintea lui Ruth, pe pielea ei subțire.

Iar în timp ce mama ei începu să pălăvrăgească, să deranjeze și enerveze, se apucă și să facă curățenie: scutură pernele, aranjă revistele pe măsuța de cafea și strânse pantofii. Doi câte doi, în perechi de roz sau albastru. Mama ei aruncă o privire prin cameră, analizând și cel mai mic detaliu. După care își trecu mâna prin părul cărunt, frumos coafat, își aranjă șorțul și dresurile, după care își retușă machiajul cu Max Factor nr. 23, ca să ascundă orice urmă rușinoasă de lacrimi.

Și gata, camera era îngrijită, aranjată, frumos orânduită. Mama ei era îngrijită, aranjată, frumoasă. Iar în mijlocul încăperii era Ruth. Prăbușită pe canapea ca un teanc de haine vechi. Ciufulită, transpirată, cu hainele șifonate.

Mama ei nu spuse nimic, însă simți ochii aceia inexpresivi îndreptați asupra ei, analizând-o la interior și la exterior, și vocea ei îi răsuna și acum în minte, insistând că Ruth era de vină. Mizeria din casă era mizeria ei, transpirația ei, mirosul ei, imoralitatea ei, trupul ei umed fusese cel care o trădase. Era vina ei că cineva venise să îi fure copiii, era vina ei că Frankie era de negăsit, că Cindy… nu mai era deloc.

Vocea aceea o urmări pe Ruth până la baie, unde se spălă și își refăcu machiajul, ferindu-se să se privească în oglindă, încercând să nu se gândească la Frankie, încercând să nu se lase doborâtă de valurile de spaimă, încercând, în schimb, să se concentreze pe temperatura apei, pe săpun, pe clăbuci, pe stratul de pudră de pe pensulă.

Vocea o urmări până în bucătărie unde își pregăti un ceai. Acolo unde urmele lăsate de mop erau încă vizibile pe podea, acolo unde mizeria fusese împinsă la perete. Mama ei orânduise borcanele și bidoanele de pe tejghea și observă că borcanul de dulceață pe care Cindy îl umpluse cu scoici și sclipici dispăruse – îl ascunsese sau îl aruncase la gunoi.

Vocea o urmări până în dormitor, unde se schimbă anevoios de haine, de parcă ar fi fost lovită. Se pieptănă în fața oglinzii, evitând să se privească drept în ochi, aruncă un nor lipicios de fixativ pe cap, se întoarse în bucătărie, trecând pe lângă ușa închisă de la celălalt dormitor, pe lângă Minnie, care plângea și schelălăia să fie dusă afară, nerăbdătoare că nu-i găsea nicăieri pe copii. Ruth se răsti la ea și o văzu urinând pe podea.

Ajunsă în bucătărie, își turnă o ceașcă de ceai, trecu pe lângă mama ei și luă mopul, găleata, detergentul și se întoarse cu ele în baie. În timp ce începu să frece și să curețe urina, vocea se auzi din ce în ce mai încet. În timp ce cerul dezvăluia o nouă zi senină și călduroasă, Ruth rămase acolo, ștergând chiuveta, frecând cada, lustruind gresia.

Umplu găleata din nou și din nou, trase în piept aburul și mirosul de înălbitor, își concentră atenția pe mâinile roșii, jupuite și pe durerea de spate, știind prea bine că, dacă ar fi fost să se oprească, avea să audă din nou vocea aceea.

∵

Pentru Pete, acasă însemna o garsonieră în cel mai la modă cartier în care își permitea să locuiască. O alesese știind prea bine că prefera barurile și genul de localuri boeme în locul unor trotuare mărginite de copaci și cărucioare de copii. Un cartier asemenea aceluia în care mama lui și-l imagina locuind ar fi putut găsi în orice oraș de mărime medie. Dar aici auzea muzica și râsetele din St. Mark's Place, vedea strălucirea orașului și știa că ajunsese în New York.

Când ajunse acasă în seara aceea, își aruncă haina pe spătarul scaunului, își slăbi cravata, aprinse veioza, clăti o cană și o umplu cu apă rece. O dădu pe gât, strâmbând din nas la mireasma abia simțită de cafea. Ar fi vrut să-i placă și lui cafeaua, pentru că asta beau băieții de la redacție. Asta bea toată lumea.

Se așeză pe pat și, într-un final, ziua aceea ajunsese și ea la sfârșit. Se descălță, se dezbrăcă de pantaloni, șosete și cămașă, le așeză pe scaun și se întinse pe pat, întrebându-se dacă avea ceva de mâncare pentru mâine-dimineață. Dacă s-o sune pe fata cu ochi verzi pe care o cunoscuse într-un bar din Union Square. Cum să înceapă să scrie despre cazul Malone. Iar asta îl aduse cu gândul la ea și se opri, amintindu-și imaginea siluetei ei subțiri. Cu mâna ridicată. Cu gura căscată.

Se gândi din nou la fotografia aceea, la ochii ei căutători. Se întrebă ce culoare aveau ochii ei de aproape. Cum suna glasul ei.

Și se întrebă dacă avea s-o viseze, dar își aminti că el nu obișnuia să țină minte visele.

∵

În dimineața următoare, Frank veni la ea și îi sugeră să meargă la biserică. Ruth încuviință, pur și simplu; era mai ușor decât să se ia la ceartă și simțea nevoia să iasă din casă. Îi fugi gândul la umbrele din biserică, la imaginile atât de familiare pictate pe vitralii, la mirosul de tămâie.

Ajunseră spre finalul slujbei. Ruth se așeză pe o băncuță, iar Frank se duse să se spovedească. Ruth lăsă capul în jos și închise ochii, dar nu ca să se roage. Visa la liniștea aceea pe care știa că unii oameni o câștigau prin rugăciuni, visa la ușurarea spovedaniei și a iertării, dar își pierduse credința după moartea tatălui ei.

Își aminti de mama ei rugându-se la căpătâiul tatălui, răsuflarea lui greoaie, propria ei furie. Își aminti cum plecase într-o noapte pe furiș de acasă, cum plecase cu un băiat cu mașina spre North Point, bând rom pe bancheta din spate, disperată să uite tot ce se întâmpla acasă, își aminti cum începuse să râdă atunci când Charlie Houston o sărutase pe gât, cum se amuzase când el vărsase câteva picături de rom pe brațul ei, cum se amuzase când el începuse să o lingă, iar în timp ce inima tatălui ei încetase să mai bată, inima ei bătea din ce în ce mai tare când Charlie își vârâse mâna sub fusta ei, în timp ce tatăl ei își dădea ultima răsuflare.

Își aminti că se întorsese acasă la primele ore ale dimineții, dând de furia mamei sale. Și că refuzase să se simtă rușinată. Refuzase să simtă orice. Își aminti cum își înăbuși durerea la înmormântarea tatălui ei, știindu-se palidă și nemișcată în timp ce mama ei era neagră de supărare, plânsă, iar vocea ei striga acuzator:

— Tu ești de vină! Ai fugit de acasă la băutură, așa cum faci mereu – tu l-ai băgat în mormânt!

În clipele acelea nu avusese timp să sufere. Nimeni nu ar fi vrut să vadă nebunia și urâțenia aceea. Nimeni n-ar fi vrut s-o vadă atunci, la fel de bine cum nu vor să o vadă nici acum. Își aminti

cum își înfipsese unghiile în palmă ca să nu lase durerea să iasă la suprafață, pentru ca apoi, ridicând privirea, să vadă statuia Lui crucificată, după care să izbucnească în râs, să înceapă să tremure din toate încheieturile, de-abia reușind să mai respire, fugind de ceilalți ca să nu fie văzută, neștiind dacă râdea, dacă plângea, sau ce anume se întâmpla.

Iar aceea fusese ultima oară când pusese piciorul într-o biserică, în afară de ziua nunții. La cinci luni după moartea tatălui său, cu mama ei rușinată și încordată de toată graba aceea, de ce avea să spună lumea, cu o săptămână înainte de nuntă, îi spusese într-o doară:

— Lasă-i să creadă ce-or vrea. Or să afle ei adevărul când se vor convinge că nu-i niciun copil la mijloc.

Rămăsese șocată de reacția mamei sale care o pălmuise, poruncindu-i cu o voce aspră să nu fie vulgară.

Își aminti cum dăduse buzna în camera ei și cum își îngropase fața în pernă, hotărâtă să nu-i ofere mamei sale satisfacția de o auzi plângând. Și cu atât mai hotărâtă să se mărite și să plece de acasă.

Acum, ideea de a se spovedi o speria. Ideea de a-și expune vulnerabilitatea în cutia aceea micuță, fără să poată să respire sau să gândească, nevăzută de bărbatul din fața ei – vocea lui calmă, chipul lui ascuns în spatele grilajului, controlul lui absolut, încrederea lui în Dumnezeul său, puterea lui –, gândurile și imaginile acelea erau insuportabile. Dacă ar fi acceptat să se deschidă în fața lui, asta ar fi însemnat să spargă zidul pe care îl construise în toți acești ani. Iar odată eliberată, știa că nu avea să mai poată să țină în frâu valul de emoții. Așa că era mai bine să se țină sub control, să se păstreze în siguranță, ascunsă.

Astfel că, după ce Frank se întoarse de la spovedanie, Ruth se ridică, pur și simplu, în

picioare și pași spre lumina de la capătul bisericii, știind prea bine că el avea s-o urmeze.

Odată ajunși în mașină, își aranjă fusta albă și îi spuse:

— Trebuie să trec pe la magazin.

El îi aruncă o privire, după care își îndreptă din nou atenția spre șosea.

— Draga mea, ar trebui să ne întoarcem acasă. Comisarul Devlin a zis c-o să treacă pe la noi mai încolo. Vrea să ne mai pună câteva întrebări.

Ruth rămase cu privirea ațintită în față, amintindu-și episodul de ziua trecută de pe bancheta din spate a mașinii, își aminti parbrizul murdar, gâtul șoferului, chipul neclintit al lui Devlin când o dusese să vadă trupul neînsuflețit al fetiței sale.

— Frank, trebuie să mă duc la cumpărături. Trebuie să-mi cumpăr o rochie nouă.

Capitolul 6

Pete redactă primul său articol despre cazul Malone și aşteptă ca Friedmann să-l citească, luând-o la pas prin birou până ce Jack Lamont se luă de el să înceteze. Își puse o ceaşcă de cafea rece din ceainicul de pe coridor, luă două guri, după care se lăsă păgubaș și o rugă pe Janine să meargă până la magazin să-i cumpere o Cola. Se privi în oglinda din toaleta bărbaților și încercă să zâmbească pentru a-și ascunde starea de anxietate. După care îl auzi pe Friedmann zbierând din biroul lui.

— WO-NICK-EE! La mine! Acum!

Friedmann avea articolul pe masă. Fiecare rând era încercuit cu pix albastru. Îi făcu semn să se aşeze și lovi cu paginile scrise de Pete pe masă.

— Articolul ăsta – poc, poc – e o mizerie. Zici că e o temă pentru acasă. Mă doare-n cot de cum a fost vremea în ziua aia, de care era atmosfera la faţa locului, de cine mai era pe acolo. Vreau, pur și simplu, să aflu ce s-a întâmplat, iar cititorii noștri vor același lucru. Ce vrei?

De data aceasta i se adresă lui Jeff White, care se ivi în pragul uşii cu câteva coli de hârtie. Le lăsă pe biroul lui Friedmann, iar acesta aruncă un ochi peste ele. Pete aruncă o privire în jurul lui: cercetă teancul de hârtii, rafturile pline cu cărți și acvariul imens de pe peretele din spatele lui Friedmann. Umbla un zvon cum că muncitorii dublaseră grosimea peretelui, ca să fie suficient de rezistent să suporte greutatea acvariului. Pete privi peștișorii care se adunaseră la geam, de parcă ar fi venit să se uite la el. Se uită fix în ochii lor rotunzi, care nu clipeau niciodată, la gurile lor deschise și se cutremură.

Friedmann îi întinse lui White hârtiile.

— Vreau o confirmare. Un citat, orice – ceva ce să putem printa. Și apoi dă-i bice.

White ieși din birou, iar Friedmann se tolăni în scaun, dădu deoparte articolul lui Pete și își împreună degetele.

— Puștiule, tu știi de ce cumpără oamenii ziare?

Pete dădu să răspundă, dar Friedmann îl opri.

— Nu vorbi peste mine, ce dracu'. O să știi tu când îți vine rândul.

Luă o gură sănătoasă din cana de pe birou.

— Ca să citească povești. Oamenii vor să citească povești. Povești despre ce căcaturi s-au mai întâmplat în lume. Nu mizeriile astea pe care le descrii tu într-un rahat de eseu. Oamenii vor să știe despre ce căcaturi s-au mai întâmplat. M-ai înțeles?

Pete dădu din cap că da.

— Cititorii vor trei lucruri, Wonicke, zise el, numărându-le pe degete. Vor să vadă bani. Vor să știe când nu-s bani. Vor să simtă invidie sau superioritate.

După care ridică un al doilea deget.

— Vor sex. Există întotdeauna o femeie focoasă la mijloc. Sau o femeie pe care s-o facem noi focoasă. Găsim noi o soluție.

Ridică și cel de-al treilea deget.

— Și orice poveste are nevoie de un erou negativ. În orice poveste trebuie să existe un sentiment de frică.

— Presupun că oamenii de pe… unde venea asta… 72nd nu se lăfăie în bani, așa că trebuie să insiști pe sex și pe frică. Unde e farmecul? Să fie mama? Sau bona? Am nevoie de o femeie focoasă. Cititorii noștri vor o femeie focoasă.

Pete încuviință.

— Și frica: de ce ar trebui să le fie frică? Ceilalți vecini, lor de ce le e frică? De un nebun care a venit să le fure copiii? Și ce le-a făcut? Unde e celălalt copil, băiatul?

Pete încuviință din nou, iar Friedmann se trase mai aproape de masă.

— Oare chiar există un psihopat care umblă de nebun pe străzi?

— Da… păi…

— Polițiștii, ei ce zic?

— Nu știu…

— Păi, normal că habar n-ai. Află. Treaba ta e să afli.

— Aveți dreptate.

— Și cum ai de gând să faci asta?

— I-am întrebat pe polițiștii de la apartament. Dar n-au vrut să-mi spună nimic.

Friedmann oftă.

— Cine se ocupă de anchetă?

Pete își verifică notițele.

— Un anume comisar Devlin.

— Bine. Atunci să… Dumnezeule, ce vrei și tu?

De data aceasta era vorba despre una dintre secretare care îl rugă să semneze un cec. Pete se holbă din nou la pești. La mișcările lor suave, fără vlagă, la culorile acelea vii. După care își îndreptă din nou privirea asupra lui Friedmann – la părul lui cărunt, la ochelarii cu rame negre, pătrățoase. Și, dintr-odată, se priviră ochi în ochi.

— Ce spuneam? Ah, da, polițiștii. Deci acum trebuie să iei legătura cu acest…

— Devlin.

— Așa, Devlin. Îi dai de urmă și nu te mai desparți de el. Până la finalul anchetei, vreau să stai lipit de el, mai ceva ca nevastă-sa. Unde stă individul ăsta? La ce oră se duce la muncă? Unde-și parchează mașina? De unde naiba își ia cafeaua? Domnul Devlin nu face nimic fără tine alături. Nu mă interesează unde se duce, cu cine stă de vorbă, tu să fii la un metru în spatele lui și să notezi tot. M-ai înțeles?

Pete încuviință, dar Friedmann aruncă din nou o privire pe articolul lui.

— Și fotografiile astea. Dumnezeule. Sunt oribile.

Azvârli spre el mai multe poze, iar Pete le răsfoi. Toate erau cadre de aproape cu Ruth Malone. Îi cercetă genele acelea lungi, părul catifelat, buzele voluptuoase.

Pete ridică privirea, nedumerit. Friedmann împunse cu degetul teancul de poze.

— Asta vrei tu să-mi spui că e o mamă îndurerată? Unde dracu' se citește durere pe chipul ei? Ia spune-mi. Unde-s lacrimile? Ia-l pe Reilly cu tine. Spune-i să facă rost de o poză cu ea în lacrimi, orice ar fi.

Friedmann se așeză confortabil în scaun, iar pentru că Pete nu se ridică să plece, șeful lui ridică din sprâncene.

— Mai vrei să mă întrebi ceva?

— Da… adică – tot ce mi-ați zis despre sex, lacrimogene, lucruri de genul ăsta… nu vreți să scriu, pur și simplu, adevărul? Asta ar trebui să fac, nu?

Friedmann bufni în râs.

— Tu trebuie să faci ce-ți spun eu să faci. Iar eu te învăț cum să transformi o știre despre un copil mort într-o poveste. Dacă nu vrei să fie articolul tău, am vreo alți cinci reporteri în redacție gata să treacă la treabă.

— E articolul meu? Adică… chiar al meu?

Friedmann se ridică de la masă, luă un borcan cu mâncare de pești de pe raft și presără din el pe suprafața apei.

— Wonicke, îți plac peștii?

Vorbi tot el, fără să aștepte vreun răspuns din partea lui Pete, uitându-se la peștișorii care se grăbeau să ajungă la suprafață ca să mănânce.

— Pe mine mă liniștesc. Mă uit la ei și mă gândesc cât de liniște e acolo la ei. Apa amortizează orice sunet.

După care continuă pe același ton calm.

— Wonicke, se pare că asta e ziua ta norocoasă. Horowitz e în Manhattan la procesul cu frauda, iar lui Lamont i-am dat deja cazul violatorului în

serie. Iar O'Connor mai are două săptămâni de vacanță. Poți să te ocupi tu de articol până se întoarce el.

După cincisprezece minute petrecute în arhivă, Pete găsi mai multe articole despre trei dintre anchetele la care mai lucrase Devlin. Unul dintre articole era însoțit și de o fotografie: era bărbatul acela masiv cu maxilar mare care o dusese pe doamna Malone să vadă trupul fiicei moarte, în timp ce se îndrepta spre ușă, Pete se uită lung la el, întrebându-se ce era în mintea unui bărbat care fusese în stare să-i facă așa ceva unei femei, întrebându-se de ce făcuse asta. Cu ochii în fotografie, se ciocni de Horowitz și scăpă articolele pe jos.

— Aoleu… scuze, prietene, nu te-am văzut…

Se aplecară în același timp să ridice hârtiile. Horowitz i-o luă înainte și aruncă o privire spre fotografie înainte de a i-o înapoia.

— Ceva interesant? întrebă el, făcând semn spre hârtii.

— Sper.

Pete dădu să plece, dar Horowitz își duse mâna la buzunar și spuse:

— Ai o țigară, puștiule?

Horowitz fuma Camel; țigări grele, nefiltrate, care îți făceau ochii să lăcrimeze. Și acum ar fi vrut una dintre țigările subțirele ale lui Pete.

Pete își scoase pachetul de țigări, i-l întinse și își luă și el una. Își ascunse zâmbetul când văzu expresia de pe chipul colegului său.

După care Horowitz arătă din nou cu degetul spre articole.

— Deci, despre ce-i vorba acolo?

Pete îl privi suspicios. Muncise din greu, așteptase răbdător să-i vină șansa, iar acum Horowitz voia să i-o fure? Nici gând! Știa prea bine că Horowitz lucra la ancheta despre fraudă, iar Friedmann deja îi făcuse cadou articolul acesta, era al lui. Așa că îi răspunse scurt și la obiect:

— O crimă în Queens. Ieri. Un copil mort, celălalt e dat dispărut.

Horowitz ridică brusc privirea și se uită fix în ochii lui pentru prima oară de când se ciocniseră în pragul ușii.

— O crimă! zise el, rânjind. Așa deci. Ce chestie. E prima ta crimă, așa-i?

Pete îi zâmbi ușor nesigur și dădu din cap că da.

Horowitz îl bătu pe umăr.

— Primul tău articol important. Felicitări, puștiule.

Horowitz aruncă o privire fugară spre hârtii și întrebă într-o doară:

— Și ăla-i comisarul care se ocupă de anchetă?

Pete răspunse că da, iar Horowitz își îndreptă spatele și își văzu de drumul lui. De-abia în drum spre parcare Pete își puse problema cum de știuse Horowitz că o fotografie neclară cu un tip la costum era o poză cu un polițist.

∵

Pete petrecu câteva ore în cartierul familiei Malone: bătu la toate ușile, încercând să culeagă informații despre copii sau despre părinții acestora. După care se îndreptă spre secția de poliție. Cu cinci dolari și cu un pachet de țigări, reuși să afle de la sergentul de serviciu numele cafenelei unde comisarul obișnuia să mănânce de prânz.

Tony's Diner se dovedi a fi un local aglomerat și prost luminat de pe Queens Boulevard. Pete îi aruncă chelneriței un zâmbet cuceritor și o rugă să-i dea o masă undeva mai în spate și să îl lase câteva minute să se hotărască. Fata dădu ochii peste cap, dar îi aduse o ciocolată caldă, o felie de plăcintă și îl lăsă în pace.

Primul pas, pozele. Majoritatea pozelor cu Ruth Malone erau însă pe biroul lui Friedmann, Pete reușind să păstreze una singură cu ea în drum spre mașină, cu privirea ațintită spre peretele de polițiști. În mijlocul lor era un tip care părea să stea de vorbă cu polițistul de lângă el, însă fără să

o scape din ochi pe Ruth. Pe chipul lui se citea un zâmbet, părea ciudat de încântat. Pete își notă câteva observații.

După care mai avea pozele cu blocul de apartamente. Cu femeile. Cu căruciorul și cutia despre care îi povestise fiica doamnei Burke. Pete petrecu alte câteva clipe analizând pozele, își mai notă câteva observații, după care își întinse pe masă restul hârtiilor.

Nu avea cine știe ce: momentul în care descoperiseră trupul fetiței, notițele sale despre strada pe care locuiau mama și copiii și interviurile cu vecinii – trei de ieri și alte două din dimineața respectivă. Asta era tot.

Copiii erau niște îngerași. Exact asta îi spuseseră vecinii. Pete se întrebă dacă nu cumva toată lumea spunea același lucru în astfel de situații.

Însă mama lor nu era prea populară, nici măcar în rândul celorlalte mame. Ea și soțul ei erau despărțiți: gurile rele spuneau că ea îl dăduse afară din casă, dar nimeni nu știa de ce. Se pare că era un om bun – în orice caz, mai popular decât ea. Avea o slujbă bună – era mecanic la aeroport, pe tura de noapte. Nu fuma, nu o bătea, nici măcar nu ridica vocea la ea. Asta aflase de la o doamnă cu o vânătaie pe obraz pe care nu reușise să o acopere cu machiajul.

Pete se uită la fotografia pe care i-o făcuse lui Frank Malone când îl văzuse ieșind pe ușă în urma soției sale. Analiză chipul rumen, cutremurat. Citi aceeași teamă în ochii lui pe care o observase cu o zi înainte.

După care Pete auzi voci, ridică privirea și văzu doi bărbați venind în direcția lui. Îi recunoscu din prima pe unul dintre ei și se grăbi să bage fotografiile în dosar, chiar în timp ce cei doi bărbați se așezară în separeul de lângă el.

Devlin avea un mers țanțoș, după care se așeză cu spatele drept și își strânse mâinile la piept. Celălalt bărbat era mai tânăr, cu păr blond,

pistruiat și roz la față, de parcă stătuse prea mult la soare.

Cafeneaua era pe jumătate plină, era destul de multă gălăgie, însă Pete era suficient de aproape de ei cât să îi audă. Cei doi bărbați își comandară ceva de mâncare, iar după ce chelnerița plecă, Devlin nu mai spuse nimic, ci aranja tacâmurile, solnița și zaharnița. După care se uită la colegul lui și începu să-l certe pentru că avea cămașa șifonată.

— Nu se cade, Quinn. Mâine vreau să văd o îmbunătățire la tine. Să nu te mai prind că vii vreodată așa la lucru.

— Am înțeles, domnule. Să mă iertați, domnule. Ancheta asta…

Devlin aruncă o privire în jur. Pete încercă să nu atragă atenția asupra lui.

— Quinn, ancheta nu e un subiect de discuție. Nu aici. Nu în public. M-ai înțeles?

— Da, domnule.

— Și asta nu-i oricum o scuză. Oamenii, șeful, dacă văd un individ cu o cămașă șifonată pe el sau unul care nici măcar nu se mai obosește să se bărbierească, își pierd încrederea. N-are și el o soție sau o mamă care să-i poarte de grijă? Păi, dacă nu-i în stare să-și țină în frâu casa, cum o să poată el să investigheze, să soluționeze ancheta? Așa gândesc oamenii. Și tu – zise el, lovindu-se ușor la tâmple – trebuie să gândești la fel cum gândesc ceilalți oameni.

Chelnerița se întoarse cu două farfurii cu spaghete și chifteluțe. Miroseau bine. Devlin își puse șervețelul la gât, iar Quinn îi urmă exemplul.

Pete îl privi fascinat pe Devlin care începu să îmbuce lacom, mestecând cu gura deschisă, zărind bucățelele de culoare maro și roșie strălucind pe limba lui înainte de a le înghiți. Mâncară în tăcere, după care Devlin se șterse la gură, luă o scobitoare și începu să se scobească printre dinți.

Se așeză confortabil pe scaun, iar chelnerița veni să strângă farfuriile. Scăpă, din greșeală, o

furculiță pe jos, iar Pete observă că se făcu roșie la față și pe piept când se aplecă să o ridice și începu să se scuze. Devlin nu spuse nimic, ci doar o privi încruntat, până ce fata se grăbi să plece, cu capul în pământ.

După care își îndreptă din nou atenția asupra lui Quinn și o dădu uitării, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Bun, trebuie să plec. Am o întâlnire la două jumate cu șefu'. Vrea să-i dau raportul. Așa că trebuie să arunci din nou o privire peste declarații. Ale soțului. Ale soției. E ceva acolo… Ceva nu e în regulă.

Se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă, lăsându-l pe Quinn să plătească nota.

Pete nu-l scăpă din ochi pe Quinn care îi făcu semn chelneriței să-i aducă o ceașcă de cafea. Nu părea tocmai nerăbdător să stea toată după-amiaza cu nasul în hârțogăraie. Se tolăni în scaun, cu capul plecat, trăgând de pielițele de la unghii. Își relaxă buza de jos și parcă semăna cu un adolescent îmbufnat.

Quinn parcă simți privirea lui Pete îndreptată asupra lui și ridică capul. Înainte să apuce să spună ceva, Pete îl salută cu o mișcare scurtă din cap.

— Șeful tău e la fel ca al meu. Îți face viața amară, așa-i? zise el, rânjind.

— Adică? întrebă Quinn, uitându-se lung la el.

— V-am auzit vorbind. Care-i problema lui?

Quinn ridică din umeri.

— Vrei ceva?

Pete merse și se așeză la masa lui.

— Numele meu este Pete Wonicke. Lucrez la ziarul *Herald.* Aș vrea să îți pun câteva întrebări despre cazul Malone.

Quinn începu să dea din cap că nu chiar înainte ca Pete să termine de vorbit.

— Ah, nu. Nu stau de vorbă cu presa. Nici nu mă gândesc.

Chelnerița îi aduse cafeaua, iar Pete comandă și el una. Chelnerița se îndepărtă, iar Pete îl întrebă:

— E bună de ceva cafeaua lor?

— E fierbinte și tare, cam atât, răspunse Quinn, după care îl privi încruntat. Uite ce, nu pot să stau de vorbă cu tine despre anchetă. Nu vreau să am probleme cu șeful meu.

— Înțeleg, zise Pete. În regulă.

Fata îi aduse cafeaua, iar Pete își puse câteva lingurițe bune de zahăr, frișcă și amestecă. Luă o gură de cafea, după care vorbi pe un ton relaxat:

— Nu cred că e ușor să lucrezi pentru el.

Quinn îi aruncă o privire iscoditoare, iar Pete ridică mâinile, nevinovat, și se lăsă pe spate.

— Bun, am zis că nu vorbim despre anchetă, așa-i? Încercam și eu să fac conversație. De cât timp lucrați împreună?

Urmă o pauză, după care Quinn răspunse:

— De trei ani. Un pic mai mult. De când m-au făcut detectiv.

— Îmi aduce aminte de un tip cu care am lucrat și eu pe vremuri. Într-o zi, mi-a dat să verific un raport. Cinci mii de cuvinte, la patru și jumătate, într-o vineri. Mi-a spus că are nevoie de el până luni dimineața. Iar eu aveam în plan să merg într-o drumeție cu tovarășul meu în weekendul acela.

Mai luă o gură de cafea, îngândurat. Așteptând o reacție.

Iar Quinn îl întrebă:

— Și ce ai făcut?

— M-am dus în drumeție. M-am întors duminică noapte cu cea mai cruntă mahmureală din viața mea. M-am dus direct la culcare, iar în dimineața următoare i-am spus că raportul e perfect și că e un geniu.

Reuși să scoată un rânjet aprobator din partea lui Quinn. Pete puse ceașca pe masă.

— Uite ce, domnule detectiv, am nevoie de o favoare.

— Ți-am spus deja, nu pot să-ți spun nimic despre desfășurarea anchetei.

— Știu, știu. Am nevoie doar de câteva informații. Genul de informații pe care le-aș putea obține de la oricine. Am deja mare parte din detalii – măcar să-mi confirmi ce știu deja.

— Păi, nu știu ce să zic…

— N-o să menționez nicăieri numele tău.

— Informații? Spre exemplu?

— Spre exemplu, de cât timp au fost dați dispăruți copiii? Și tatăl lor – el cu ce se ocupă?

— E mecanic la aeroport.

— Repară motoare, ceva de genul ăsta?

— Cred că da.

— Bine, uite ce, te superi dacă-mi iau câteva notițe? Doar că să fiu sigur că nu uit. Mă mai lasă memoria câteodată.

Quinn nu se împotrivi.

— Lucrează în schimburi? Tatăl?

— Da.

— Și era la muncă în noaptea în care au dispărut copiii?

— Nu, nu locuiesc împreună. El și mama copiilor sunt despărțiți.

— Trebuie să fie greu pentru el. Departe de familie.

— Presupun că da.

Pete scutură din cap și oftă zgomotos. După care vorbi din nou, încercând să păstreze un ton relaxat:

— Auzi, nu mai vrei o ceașcă de cafea? O felie de plăcintă? Pun pariu că ai lucrat pe brânci în ultimele zile.

— De două zile merg prin vecini să le iau interviuri. Avem vreo trei sute de polițiști pe urmele băiatului. Și elicoptere.

— Și pe căldura asta, zise Pete.

Comandă din nou cafea și două felii de plăcintă cu înghețată.

— Și ai reușit să afli ceva în urma interviurilor?

— Nu pot să-ți…

— Ah, nu, nu. Nu mă refeream să-mi dai informații specifice. Mă refeream, așa… în general. Merge treaba?

— E ca de obicei, răspunse Quinn. Câteva doamne suspicioase, câteva povești despre tipul cel dubios din blocul de lângă. De regulă, mereu auzim ceva de genul. Dar datoria noastră e să scormonim, să verificăm, să eliminăm orice posibilitate.

— În ce stare de spirit sunt părinții? Trebuie să fie foarte greu pentru ei.

— Tatăl e la pământ. Nu-i ușor să vezi un om distrus.

— Ce fel de om e el?

— E un tip de treabă. Un tip… normal, știi ce vreau să spun? Nu-i cel mai isteț. Vrea să creadă că au ieșit pe geam și au fugit de capul lor. Că fata… că a fost un accident. Nu cred că înțelege ce s-a întâmplat. Poate e în stare de șoc. Sau e mai încet la minte.

Pete își aminti de fotografia pe care o făcuse cu căruciorul de sub fereastra camerei copiilor. Chiar dacă altcineva ar fi împins căruciorul pe gazon cu cutia pe el, doi copii mici n-ar fi reușit niciodată să deschidă fereastra și să dea plasa jos.

Chelnerița le aduse plăcintele și începură să mănânce în tăcere. După care Quinn spuse:

— Da, tatăl e un tip de treabă. Dar mama, ei bine, ea e altfel.

— Ea era acasă? În noaptea aceea?

— Da. Zice că a trecut pe la copii pe la miezul nopții și că s-a dus la culcare pe la trei și jumătate, patru. Și că de-abia dimineață și-a dat seama că nu mai erau în camera lor. Și nu avem cum să verificăm, dat fiind că e despărțită de soțul ei.

— De cât timp sunt despărțiți?

— Cam de un an și jumătate. De primăvara trecută. Și, crede-mă, se bucură din plin de situație. Machiaje, țoale, tot tacâmul. Nu arată cum ar trebui să arate o femeie ai cărei copii au fost răpiți.

Lucrează în tura de noapte. Cu doi copii acasă și ea e chelneriță în cine știe ce bar.

Scutură din cap și mai luă o gură de înghețată.

— Și ce nebunie era în apartamentul ăla, o grămadă de sticle goale de băutură la gunoi. Era unșpe dimineața și am simțit-o că mirosea a băutură. Și am aflat că are și cazier. A mai trecut poliția pe la ea pe acasă. Gălăgie, băutură, tot tacâmul.

Pete oftă îngândurat.

— Dumnezeule. Așa ceva nu se face.

— Și asta nu e tot. Am găsit în dormitorul ei o geantă plină cu scrisori. De la diferiți bărbați. Nu doar de la soțul ei – o mulțime de bărbați. Și nu vorbeau despre vreme, dacă înțelegi ce încerc să-ți spun.

Quinn privi în gol câteva clipe, bătând cu degetele în masă.

— Șeful meu – zise el, făcând semne spre ușă – a dus-o ieri să vadă trupul fetiței. Cică voia să îi vadă reacția. Și nimic. Nicio reacție, până n-a observat adunătura aia de reporteri. Și chiar și atunci – nicio lacrimă. A leșinat de dragul camerelor de fotografiat, dar n-a vărsat o lacrimă, nici când a văzut-o pe cea mică, nici după.

Luă o gură de cafea.

— Comisarul vrea să stăm cu ochii pe ea. Să vedem ce aflăm de la ea. E convins că e ceva acolo și că, dacă cercetăm în continuare, o să găsim ceva.

Pete se uită lung la el, la ochii lui mici, la maxilarul încordat, la mâna de pe masă. Îl privi cum își încleșta și relaxa pumnul.

În cele din urmă, Quinn se întoarse la secție și la declarațiile lui. Pete rămase locului, amestecându-și cafeaua, cu gândul la doamna Malone. La scrisorile pe care Quinn le menționase, la sticlele de băutură din gunoi. Era clar că merita s-o investigheze. Primul lui articol major și poate că avea să fie gata înainte de a începe.

După care își adună gândurile, își luă carnețelul și se îndreptă spre ușă. Chiar dacă avea să se dovedească a fi un caz simplu – niciun mister la mijloc, nimic de primă pagină –, trebuia să-și facă treaba. Dacă urma indicațiile lui Friedmann, poate că avea să descopere mai multe lucruri. Și poate că avea să înceapă să-și creeze o reputație de reporter bunicel.

Așa că îl urmări pe Quinn până la secția de poliție. Dădu peste un alt individ la intrare, nu mai era cel care îi spusese despre cafenea. Acesta avea o privire malițioasă și buzele rotunjite de parcă ar fi avut veșnic un rânjet întipărit pe chip, iar când Pete ceru să îl vadă pe Devlin, bărbatul ridică din sprâncene și îl întrebă:

— Cine îl caută?

— Numele meu este Wonicke. Vreau să vorbesc cu el în legătură cu ancheta Malone.

Bărbatul căscă, se scărpină la subraț, după care dădu să ia telefonul:

— Ai ceva informații pentru el?

— Păi… da. Da, am.

Tipul se opri cu mâna în aer și începu să-l analizeze din cap până-n picioare.

— Spune-mi mie și îi transmit eu.

Pete se făcu roșu la față, nereușind să inventeze ceva.

— Doar că eu… am nevoie să stau de vorbă cu el.

Mâna se retrase de pe telefon, iar tipul își trase lângă el câteva ziare.

— Ei bine, comisarul Devlin e cam ocupat cu ancheta și toate cele. N-are timp să se vadă cu toată lumea. Dacă te răzgândești, domnule Wonicke, sau dacă… îți amintești ce voiai să-i transmiți, poți să te întorci și să-mi spui.

După care își îndreptă atenția spre ziarele din fața lui. Pete renunță și ieși din secție. Își aprinse o țigară și se uită la ceas. Trebuia să se încadreze în

termenul-limită: n-avea încotro decât să lucreze cu ce avea. Devlin trebuia să aștepte.

ELICOPTERE ÎN CĂUTAREA BĂIATULUI DE CINCI ANI ÎN CAZUL RĂPIRII DIN QUEENS

Reporter Peter Wonicke

QUEENS, 16 iulie – Sute de polițiști au pornit ieri în căutarea lui Frank Malone Jr., băiatul în vârstă de cinci ani, dar nu au reușit să afle nimic. Miercuri dimineața, băiatul a dispărut împreună cu Cindy, sora lui în vârstă de patru ani, din apartamentul lor din Queens.

Cindy a fost găsită moartă într-o parcare abandonată, în aceeași zi la prânz, la aproximativ un kilometru de casa ei. Încă se investighează cauza decesului.

Trei elicoptere de poliție s-au alăturat ieri căutărilor, iar polițiștii speră că îl vor zări din aer pe băiat datorită tricoului alb cu care era îmbrăcat în momentul dispariției.

Copiii locuiau cu mama lor, doamna Ruth Malone, o chelneriță în vârstă de douăzeci și șase de ani. Soțul ei, Frank Malone Sr., mecanic la aeroportul Kennedy International, nu locuiește alături de familie, el și soția lui fiind despărțiți de un an de zile.

Unul dintre polițiștii care anchetează cazul a declarat ieri că e puțin probabil ca băiatul să mai fie găsit în viață: „Din cauza caniculei, există un risc ridicat de deshidratare, mai ales dacă cercetările vor continua”.

Tatăl copiilor a rămas ieri alături de detectivii de la Secția 107 din Fresh Meadows, așteptând să primească vești despre băiatul său.

Doamna Malone, o tânără zveltă, cu păr roșcat, îmbrăcată cu o rochie neagră, elegantă, a fost condusă la secția de poliție ieri după-amiază. Femeia a fost interogată mai bine de două ore, după care a fost condusă acasă.

Vecinii doamnei Malone ne-au spus că nu știu prea multe despre ea. Copiii obișnuiau să se joace cu alți copii din cartier, dar mama lor e „mai retrasă din fire”. Una dintre femei ne-a povestit că doamna Malone obișnuiește să lucreze mult, mai ales pe tura de noapte, și că, drept urmare, duce un stil de viață „haotic”.

„Vă spun sigur că n-am mai avut niciodată genul ăsta de probleme”, a declarat mama a trei copii mici, care preferă să rămână anonimă.

Priveghiul pentru Cindy a fost ținut pe 19 iulie, la biroul de pompe funebre O’Rourke’s. Într-o parte a încăperii, părintele Contri, cu chipul lui măsliniu sub o cunună de păr cărunt, a ținut slujba cu o voce șoptită. Cindy e în rai acum, sufletul ei și-a găsit pacea. De cealaltă parte a încăperii era Ruth, îmbrăcată cu rochia ei nouă, neagră, cu un voal pe chip, încălțată cu pantofi cu toc și dresuri, după câteva pahare de votcă și cu o țigară în mâna tremurândă. Lumea venea să îi ofere condoleanțe, iar ea le întindea cealaltă mână, îi întâmpina cu ochii ei sclipitori și nemișcați în spatele vălului negru și cu o voce aspră de la fumat și de la efortul de a-și stăpâni lacrimile.

Ar fi vrut să izbucnească. Să cadă în genunchi, să țipe în gura mare, să implore, să se tânguiască.

— Ei sunt tot ce am mai de preț. Nu mi-i lua pe amândoi – sunt tot ce am mai de preț pe lumea asta!

În schimb, ridică privirea, își înghiți lacrimile și repetă:

— Copiii mei sunt foarte religioși, să știți. În fiecare noapte își spun rugăciunea înainte de culcare. În fiecare noapte.

Îi veni în minte o imagine: Frankie și Cindy, stând în genunchi lângă patul lor, la lumina ferită a lămpii, cu vocile lor duioase, repetând cuvintele acelea atât de cunoscute. După care îl văzu singur pe Frankie în fața ochilor, îngenunchind pe podeaua rece, cu ochii închiși de groază, șoptind

disperat. Implorând. Tânguindu-se. O să fiu cuminte. Te rog, Doamne! Te rog! Te rog din suflet! N-o să mă mai cert cu mami niciodată, te rog!

Ruth alungă acele gânduri. După care trase adânc din țigară, își aranjă chipul și trecu la următorul invitat.

∵

Mai așteptară alte zece zile pentru ca poliția să le încredințeze trupul lui Cindy. Alte zece zile înainte de a o înmormânta.

Pentru Ruth fură zece zile în care tot așteptă ca fiica ei să se întoarcă la ea. Zece zile în care așteptă vești despre Frankie. Zece zile în care suportă întrebările lui Devlin.

Parcă și le amintea în ceață. Fiecare fusese sufocantă. Fiecare fusese o licărire palidă pe străzile aproape pustii, pline de praf maroniu și gălbui, genul de praf care îți intră în ochi, pe gât și care îți încețoșează gândurile.

Într-una dintre dimineți se trezi pe jos, în sufragerie: cu gura uscată, cu inima la gât. Simți o căldură la spate și, preț de o clipă, se sprijini de ființa aceea micuță de lângă ea. Încercă să-și imagineze: chiar dacă lacrimile îi curgeau printre pleoapele uscate, nutrea încă o speranță.

După care câinele începu să caște, se întinse și începu să mârâie lângă ea, astfel încât Ruth nu se mai putu preface și izbucni în plâns. Își duse pumnii la ochii umflați de lacrimi și începu să suspine, încercând să țină piept durerii. Auzi un schelălăit ușor lângă chipul ei și simți nasul umed și curios al lui Minnie, care începu să-i lingă sarea de pe chip. Îi auzi scheunatul îngrijorat și întinse mâna orbește spre ea, strângând-o la piept. Își îngropă fața în mirosul ei cald, atât de familiar, își frecă pielea de blănița ei pufoasă. Minnie începu din nou să schelălăie și o ținu la pieptul ei, încercând să ia și să ofere ce consolare avea în ea.

Într-o după-amiază vru să pună de cafea, dar își dădu seama că punga de Folgers era goală. Se duse în cămara goală, unde găsi doar un borcan de murături și o jumătate de cutie de biscuiți graham expirați. De-abia atunci își dădu seama că nu mâncase nimic toată ziua. Nu reuși să-și aducă aminte dacă mâncase ceva în ziua de dinainte. Nu-și imagina că va mai avea vreodată poftă de mâncare, dar un instinct firesc, de normalitate, o făcu să se încalțe, să-și ia geanta și cheile.

Și, de parcă nimic nu era mai simplu decât să lase o lume în urma ei și să pășească în alta, ieși pe ușă și o închise după ea.

Praful se lipi de pielea ei umedă și se pierdu în părul ei aspru și în cutele de pe rochia de bumbac. Manșetele albe erau murdare de sânge uscat. În spatele ochelarilor de soare, îi intră praful în ochii umflați, făcând-o să lăcrimeze.

Mergea pe stradă fără să-și amintească unde voia să meargă, de ce ieșise din casă. Își văzu de drum, făcând abstracție de ceilalți pași, de vocile din jurul ei, de farurile mașinilor, de claxoane.

În tot acest timp, pașii ei băteau în ritmul unor povești nesfârșite, unor posibilități nesfârșite, fiecare dintre ele reprezentând un scenariu intens despre ce i se întâmplase lui Frankie.

Ridică privirea, își dădu seama că ajunsese în fața magazinului și își aminti că avea nevoie de cafea. Luă un cărucior, intră, ferindu-se de lumina puternică.

Pașii o purtară de-a lungul culoarului și puse mai multe lucruri în cărucior: o cutie albastră, o conservă cu o etichetă verde, o cutie cu ambalaj alb.

Continuă să meargă mai departe, umplând cărucul cu mai multe produse de pe rafturi, pentru că asta făceau oamenii.

Merse mai departe. Păși gândindu-se la Frankie, la chipul lui înlăcrimat, la vocea lui speriată. Și

aștepta ca, în orice clipă, un nou gând să iasă la suprafață.

Ajunse la casă și văzu buzele casieriței spunând cuvinte pe care nu le auzi, dădu din cap că da și luă o pungă. După care văzu ce pusese în căruț. Biscuiți îi formă de animăluțe. Lapte cu cacao. Cerealele preferate ale lui Cindy.

Rămase cu mâna în aer, cu respirația tăiată și totul se opri în jurul ei.

Ca prin vis, simți cum cineva își puse brațul în jurul ei, zări un scaun și auzi bătăile puternice ale unui ceas. Auzi voci în jurul ei, un telefon sunând în depărtare, după care îl văzu pe Frank: simți mirosul, scaunul fierbinte al mașinii lui, liniștea din casă. El îi aduse un pahar cu apă, iar ea coborî privirea spre pahar, după care se uită la el.

— Voiam să cumpăr cafea, zise ea. Nu mai am cafea.

În cele din urmă, poliția eliberă trupul lui Cindy. După care se făcu nouă dimineața într-o nouă zi caniculară de iulie, în capela de pe St. Theresa. O capelă micuță, intimă, în care erau peste 30 de grade Celsius. Ruth se așeză lângă coșciug: protectoare, cu privirea în pământ pe sub vălul negru, cu Frank atât de aproape de ea încât parcă simțea căldura lui, parcă auzea răsuflarea lui grea de fiecare dată când ridica privirea spre o nouă persoană îndoliată. El le mulțumi în numele ei, pentru ca ea să poată rămâne cu privirea plecată, tăcută, perfectă. Cu rochia ei neagră, tenul curat, buzele roșii.

Doar Gina, care ajunse mai târziu, găsi un moment și aruncă o rază de lumină în gândurile lui Ruth.

Simți cum cineva o luă de mână și o strânse ușor, un gest de prietenie care întrerupse atitudinea politicoasă a celorlalți. Ruth se uită lung la mâna ei, cu cuticulele roase, cu inele ieftine, dar nu putu să ridice privirea pentru că știa că expresia de pe chipul Ginei ar fi pus-o la pământ. Simți că

lacrimile aveau s-o năpădească și începu să se panicheze și, în starea aceea de neliniște, se îndepărtă de Gina și se întoarse spre coșciug, având din nou un șoc de cât era de mic. De cât era de alb, lucios și perfect, de cât de frumos arătau mânerele argintii. Dacă micuța căsuță de păpuși a lui Cindy ar fi venit la pachet cu accesorii funerare, coșciugul acela ar fi fost piesa de rezistență.

Ruth scăpă un geamăt, dar își înghiți suspinele, nodul din gât. Reacția ei păru să o mulțumească pe Gina, care îi strânse din nou mâna și se îndepărtă. Ruth rămase cu privirea în pământ și îi văzu pașii îndepărtându-se: gleznele acelea groase și bronzate, cu lănțișorul auriu pe care Mick i-l făcuse cadou; pantofii albaștri juliți la spate; mersul acela greoi, legănat, atât de familiar.

După slujbă urmă drumul lung spre cimitir. Mai multe limuzine, ca o înșiruire de furnici care duceau o încărcătură atât de micuță. Ruth se așeză în prima mașină, între Frank și mama ei, simțindu-și dresurile umede și câteva picături de sudoare pe buza de sus.

Mormântul era încă gol – o gaură micuță, înconjurată de ceva colorat și verde, semăna cu raftul de portocale de la magazin. În depărtare, zări o grămăjoară de pământ și doi bărbați care stăteau sprijiniți în lopețile lor, la umbra unui copac, așteptând să arunce pământ peste fiica ei. Privi în gol spre fundul gropii până ce auzi vocea părintelui O'Brien.

La plecare, observă că lăsaseră un spațiu liber lângă mormânt și înțelese că, dacă aveau să-l găsească, Frankie urma să se odihnească alături de Cindy. Fiica ei fusese singură în neființă de aproape două săptămâni. Însă dacă ar fi fost să-l găsească, Frankie ar fi putut să fie cu ea, să-i poarte de grijă, cum o făcuse întotdeauna.

Capitolul 7

În dimineața următoare, Pete găsi pe biroul lui două articole, niciunul neavând de-a face cu cazul Malone. Pixul albastru al redactorului se strecura printre cuvinte ca urmele lăsate de melci. Își puse o ceașcă de cafea, amestecă trei pliculețe de zahăr și începu să bată la mașină, însă gândurile lui erau în altă parte. La Devlin, la Quinn, care îi povestise de doamna Malone. La însăși Ruth Malone.

Trecuseră șaisprezece zile de când copiii fuseseră răpiți, de când fata fusese găsită moartă, și poliția nu părea să aibă noi informații – despre cine o omorâse, despre fratele ei dispărut. Un reprezentant al poliției declarase că fata fusese strangulată, însă fără să dea alte detalii. Ziarele nu aveau încotro decât să publice aceleași informații despre nume, vârste, zile; despre locul în care fusese găsită; despre înfățișarea lui Frankie și hainele cu care fusese îmbrăcat în noaptea în care dispăruse, doar speculații despre soarta lui.

Tâmpenii, după cum le numea Friedmann. Nu făceau altceva decât să țină copiii prezenți în opinia publicului, în timp ce așteptau următoarea mișcare.

Ceea ce avu loc în dimineața aceea.

Telefonul începu să sune. Pete ridică mecanic privirea și văzu că Janine aruncă o privire spre el după ce răspunse. Se întoarse ușor cu spatele la el și duse mâna în jurul receptorului. Asta îi atrase atenția.

După care puse apelul în așteptare, ignorând ceea ce îi șoptea el lui „Janine, ce s-a…”, și se îndreptă degrabă spre biroul lui Friedmann. Cu siguranță era ceva important: nici măcar nu voia să riște să o audă cineva direcționând apelul. Fusta ei strâmtă o făcea să meargă cu pași mici, dar suficient de repezi încât Pete să lase la o parte

articolul la care lucra și să întoarcă o foaie nouă în carnețelul lui.

Telefonul sună din nou, pe cealaltă linie, iar Pete îl ignoră, dar continuă să sune insistent până ce una dintre secretare își acoperi cu mâna propriul receptor și îi făcu semn să răspundă. Pete ridică telefonul, fără să-și ia ochii de la ușa biroului lui Friedmann.

Era O'Connor. De îndată ce îi auzi vocea, Pete își aminti de cuvintele lui Friedmann: „Iar O'Connor mai are două săptămâni de vacanță. Poți să te ocupi tu de articol până se întoarce el".

Pete vorbi pe un ton relaxat.

— Salut, prietene. Am crezut că ești în Florida.

— Wonicke? Ce, te-au făcut recepționeră? Fii atent, nu pot să stau prea mult în telefon. Da, încă sunt în Florida. Și sunt la spital, la dracu'.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine?

— Nu, normal că nu sunt bine. Dacă aș fi bine, n-aș fi ajuns la spital, fraiere.

Pete rămase cu privirea ațintită spre biroul lui Friedmann, dar nu văzu pe nimeni ieșind pe ușă.

— Friedmann e cumva la birou?

— E cu cineva în birou.

— Uite ce, am nevoie să-i transmiți un mesaj. Ar fi trebuit să mă întorc mâine. Spune-i că trebuie să mai rămân o săptămână. Tâmpitul de frate-miu a făcut accident cu mașina.

— La naiba!

— Exact, la naiba!

— Ce s-a întâmplat?

— Eram și noi într-un bar, jucam biliard, beam două beri. Am băgat și ceva tărie. Doar că tâmpitul ăsta nu ține la băutură. Și n-a vrut să-mi dea cheile de la mașină, îmi tot zicea că el e bine, că poate să conducă. Și uite că a ajuns la spital cu două coaste rupte, cu plămânul perforat și trebuie să completez eu nenorocita aia de asigurare.

— Con, Dumnezeule. O să fie bine?

— Tâmpitul ăla? N-are nimic. Eu sunt ăla cu gâtul în guler. Și mi-au spus că șase săptămâni n-am voie să conduc.

Se auzi o voce pe fundal și îl auzi pe Con spunând:

— Imediat… Dumnezeule, nici măcar nu le merg telefoanele. Te sun din biroul asistentelor. Frate, trebuie să scap de aici. E un iad. Caniculă, țânțari peste tot, mă înțeapă ca toți dracii. Cum îmi dau drumul de aici și termin de completat documentele pentru asigurare, mă duc la primul birou de închiriat mașini care-mi iese în cale și pornesc la drum… da, da, te-am auzit. Acum închid. În fine, o să mă întorc într-o săptămână, zic eu. Luni. Pe nouă. Bine? Îi zici tu lui Friedmann?

— Sigur.

— Ce se mai întâmplă pe acolo? Ceva interesant? Merită să bag viteză?

— De unde să știu eu, Con? Doar sunt o simplă recepționeră, nu?

Pete aruncă o privire spre șirul de secretare, toate ocupate cu apelurile și notițele lor. Pete coborî privirea spre biroul său, spre notițele de la cazul Malone. La transcrierea interviurilor, la notițele și întrebările lui notate pe margini.

Trase aer în piept și încercă să răspundă pe un ton normal.

— Nu chiar. Câteva accidente de mașină. Nimic deosebit. Știi tu.

— Am înțeles. Bun. Tu spune-i că, dacă se întâmplă ceva important, eu mă întorc luni la birou. Și stăm atunci de vorbă. Bine? Ai notat?

— Da, sigur. Luni, notă Pete în carnețelul lui, fără să-și ia ochii de la biroul lui Friedmann.

Dintr-odată, Janine ieși pe ușă cu Friedmann în spatele ei, cercetând încăperea din priviri. Pete se ridică în picioare, atrăgându-i atenția.

— Te las, Con. Ai grijă de tine.

Și închise telefonul. Friedmann îi făcu semn, iar Pete fugi în birou.

— Wonicke, trebuie să te duci în Queens. Chiar în clipa asta. Pe 68th Drive. Au veşti în ancheta Malone, dar nu ştiu exact ce.

Pete îi transmise lui Janine mesajul lui O'Connor şi o luă la fugă spre parcare. Goni pe Williamsburg Bridge cât putu el de repede în vechiul lui Chevy, cercetând harta la fiecare semafor. Drumul era blocat, asfaltul parcă strălucea în căldura ameţitoare de august. Era o fundătură, probabil locul în care îşi dădeau întâlnire în weekend puştii biciclişti: un mic baraj şi ceva tufăriş. Era genul de loc ce nu atrăgea atenţia nimănui, la fel şi cartierul în care locuia familia Malone.

Dar povestea familiei Malone ajunsese la ştiri şi orice se întâmplase acolo în dimineaţa aceea, lumea deja începuse să se adune. Erau poliţişti peste tot şi mai mulţi reporteri. Şi câţiva curioşi căţăraţi pe baraj. Atmosfera era alta: nici urmă de suferinţă. Nici urmă de empatie. Pete cercetă chipurile curioase ale mulţimii şi îşi dădu seama că nu erau prieteni sau vecini, ci, cel mai probabil, străini prinşi în drama aceea. Rămaseră în tăcere, cu braţele la piept, cu privirile aţintite spre poliţiştii care intrau şi ieşeau dintre copaci. Aşteptând cu sufletul la gură.

Pete ieşi din maşină, ţinând carneţelul în mână, transpirând în sacou. Îşi făcu loc printre reporterii veterani care se adunaseră în jurul unei furgonete. Pe unii dintre ei îi recunoscu din pozele din ziar.

La asta visa şi el: să devină unul dintre acei ţipi. Să ajungă la locul faptei cu încrederea lor debordantă, cu mersul lor relaxat, cu abilitatea lor de a transforma vecinii şi proprietarii de magazine în surse, cu măiestria lor de a ţese o poveste din firele unui zvon.

Lucra la ziar de doi ani – doi ani în care redactase articole neimportante, doi ani în care locuise într-o garsonieră din care auzea noaptea metroul şi pe vecinul nebun zbierând în somn –

asta era șansa lui. Era sigur de asta. Era povestea lui.

Douăzeci și trei de minute mai târziu, zăriră un polițist îndreptându-se spre grupul de reporteri. Venea agale, trăgându-și cureaua sub burtă, fluturând bastonul în aer, lăsându-i să aștepte puțin. Unul dintre veterani – Miller? Mellor? – își făcu loc prin valul de reporteri și ieși în întâmpinarea lui. Polițistul îi vorbi în șoaptă, celălalt bărbat îl ascultă atent, fără să schițeze nicio reacție, cu privirea în jos, după care polițistul îl bătu pe spate și se întoarse în tufărișul înconjurat de banda de delimitare. Apoi care reporterul se întoarse la ai lui, care începură să facă telefonul fără fir spre cei care stăteau mai în spate. Pete își strânse carnețelul la piept și încercă să se țină aproape de grupul lui, dar nimeni nu-i spuse nimic. Ciuli urechile să audă câteva frânturi.

E ceva acolo. Între copaci.
Sigur e băiatul Malone.
Cică e un indiciu, ceva. Haine, nu știu.
Polițaii nu vor să spună nimic.
Cică într-o oră or să dea declarații.

— Scârba aia e de vină. N-am nicio îndoială, zise un tip roșu în obraji ca un bețiv și cu pleoapele căzute, de parcă ar fi vrut să facă cu ochiul. Ați văzut și voi cum s-a prezentat la secția de poliție – machiată și coafată. O lacrimă n-a vărsat pentru ei. Nici măcar una.

Ceilalți îi dădură dreptate, își aprinseră țigările și sorbiră din cafeaua din pahare de plastic. Pete își aminti de părul ei de foc, de ochii mari. Se întrebă de ce oare nici măcar nu se prefăcuse că plânge, de ce nu își jucase rolul de mamă îndoliată. Oare ce se petrecea în sufletul ei, mai departe de suprafață?

Încă năpădit de gânduri, își băgă carnețelul în buzunar și făcu câțiva pași, ștergându-și sudoarea de pe frunte, încercând să găsească o adiere. Așa

că el fu primul care îl zări pe fotograful poliției ieșind de printre copaci. Individul era alb la față, cu mersul împleticit, iar în clipa aceea Pete știu.

Fotograful se sprijini de o mașină și se aplecă să-și tragă răsuflarea sau să vomite. Pete veni degrabă, îl apucă de umeri și spuse:

— Cred că ți-ar prinde bine, zise el, întinzându-i o țigară.

Fotograful o luă cu mâna tremurândă, așteptându-l pe Pete să i-o aprindă. Trase din țigară și parcă prinse puțină culoare în obrajii palizi.

Ridică privirea spre Pete, însă ochii lui păreau să privească în gol, iar Pete își dădu seama că încă nu se putea elibera de imaginea aceea pe care o văzuse în spatele copacilor.

— Am făcut două tururi în Coreea. Dar… așa ceva…

După care își duse mâna la ochi. Pete coborî și el privirea, cutremurat, însă fără să-și ia ochii de la el.

— Bietul copil. Doar că… ei bine, nu mai e un copil. I-au sfâșiat brațele, gâtul… șopti el. Animalele l-au sfâșiat. Și arată așa și de la căldură, zice doctorul.

Pete simți fiori pe șira spinării și un gust amar în gură.

Fotograful mai trase un fum.

— Arăta ca o buturugă. Asta am crezut când l-am văzut acolo. O bucată de lemn aruncată pe jos. Chipul lui… Am crezut că era o buturugă. Și ce miros. Dumnezeule…

După care fotograful începu să vomite, iar Pete făcu un pas în spate, simțind și el un nod în gât. Se uită spre polițiștii care tocmai ieșeau din pâlcul de copaci, la fel de livizi la față ca fotograful, cu aceeași expresie pierdută, spre medicii legiști care vorbeau în șoaptă, spre oamenii de la ambulanță care cărau cu ei mai multe sticle de alcool metilic – pentru larve, cel mai probabil, își spuse Pete.

Și se întrebă cum naiba avea să încerce să transmită moartea aceea ireală, îngrozitoare. Cu ce cuvinte să îi facă pe oamenii din Queens să simtă furia și dezgustul său la ideea că un copil devenise un motiv de repulsie.

∵

Articolul lui Pete apăru în ediția de dimineață, însă cu atât de multe modificări, încât abia dacă își mai recunoscu propriul stil. Iar ziarele *Courier, Star* și *The Times* aveau aceeași știre pe prima pagină. Dar, chiar și așa, era o realizare. Era pentru prima oară când avea un articol de primă pagină. Era un început.

Petrecu următoarele zile pe 72nd Drive încercând să culeagă informații pentru un nou articol. Se strecură printre grupurile de polițiști îmbrăcați în uniformă răsfirați prin tot cartierul, stând cu ochii-n patru după Devlin. Polițiștii începuseră din nou să se plimbe din ușă-n ușă, căutând martori. Ceea ce păruse îngrozitor în urmă cu câteva săptămâni, acum, devenise rutină.

— Domnule, orice vi se pare nelalocul lui, oricât de mic ar părea, vă rog să ne sunați… nu, doamnă, nu, nu deranjați… da, domnule, așa e, e îngrozitor ce s-a întâmplat. Vă mulțumim, oameni buni…

Îi urmări în timp ce băteau pe la uși cu o poză cu Frankie și Cindy, așteptând răbdători, cu chipurile obosite, în timp ce oamenii se holbau la zâmbetele acelea inocente, strâmbând din nas, mângâindu-și mecanic copiii pe creștetul capului, în timp ce aceștia se uitau curioși la acești polițiști în carne și oase, ascunși în spatele ușilor sau printre picioarele părinților. După care le înmânau din nou fotografiile. Răspundeau că nu știu nimic și primeau o carte de vizită cu adresa secției de poliție și cu numărul de telefon. Nu știau nimic. Nu văzuseră nimic. Nu auziseră nimic.

Pete tocmai ce ieșea dintr-un apartament la câteva minute distanță de 72nd Drive, când văzu doi

polițiști bătând la o ușă de la capătul coridorului. Femeia părea agitată: își trecu mâinile grăsuțe prin părul roșcat, vopsit, trase de capotul roz aprins și începu să-și facă vânt la față. Se recomandă drept doamna Gobek și, din câte observă Pete, le evită privirea cu desăvârșire; dădu din cap că nu știa nimic, chiar dinainte să vadă pozele. *Nu, nu am văzut nimic, nu am auzit nimic, niciodată. Eu și soțul meu suntem doi oameni liniștiți, ne place să mergem devreme la culcare.*

Femeia închise ușa, iar cei doi polițiști avură un schimb de priviri. Trecură mai departe, iar Pete se duse în mașină, își aprinse o țigară și începu să-și revizuiască notițele.

Vecinii păreau nerăbdători să povestească despre familia Malone. Despre despărțirea părinților.

— Acum zece ani, nu aveam oameni ca ei în cartier. Oameni divorțați și toate cele. M-am mutat din oraș pentru că voiam liniște și pace. Și ia te uită unde am ajuns.

— Nu pot să spun că-l învinovățesc că și-a făcut bagajele și că a plecat. Ai văzut-o cum arată? Cum se îmbracă? Sunt sigură că l-a înșelat.

— Frank Malone? Vai, e o bomboană de om. Iarna trecută, am ieșit într-o dimineață din casă și nu-mi pornea mașina. Stăteam acolo, neștiind ce să fac, pe cine să sun – și el a venit la mine, s-a oferit să mă ajute. În cincisprezece minute mi-a reparat mașina. Și n-a vrut să accepte niciun ban. Un adevărat cavaler.

— Cred că e puțin dusă cu capul, după cum se poartă, îi place să tragă la măsea. Chiar dacă era treaba ei să aibă grijă de copiii ăia. Ajunge tare târziu acasă, patru, cinci nopți pe săptămână, și înjură câteodată, ceva de speriat. Prea vorbește lumea ca să nu fie adevărat, nu? O femeie ca ea – ei bine, numai Dumnezeu știe de ce-o fi în stare.

Toată lumea părea să fie împotriva doamnei Malone, iar asta îi stârni și mai tare curiozitatea.

Voia să știe ce se întâmplase cu copiii. Voia să știe de ce nu arată ca o mamă îndurerată. Venise timpul să vadă cu ochii lui ce era la mijloc. Voia să știe ce avea de spus, să-și creeze propria părere despre ea.

Așa că se ridică, își aruncă țigara și se îndreptă spre clădire. Primul dintr-un șir de blocuri de cărămidă roșie, cu trei etaje: sărăcăcios, cu vopseaua decojită pe alocuri pe la ferestre. Auzi muzică de la o fereastră deschisă la etajul al doilea.

Merse la interfon și sună la apartamentul familiei Malone. Niciun răspuns. Mai așteptă câteva clipe și încercă din nou. Nimic.

Îi scrise un bilețel pe care i-l lăsă în cutia poștală, alături de cartea lui de vizită. Îi scrisese că voia să afle versiunea ei, să o întrebe ce credea ea că li se întâmplase copiilor.

Mai rămase câteva minute lângă mașină, își aprinse o țigară, întrebându-se dacă avea să apară. Nimic.

∵

Luni dimineața, Pete ajunse chiar mai devreme decât de obicei. Luă la verificat ultimele articole, își deschise o Coca-Cola și începu să citească. Când îl văzu pe Friedmann traversând etajul, ieși în întâmpinarea lui:

— Aveți să-mi acordați un minut, domnule Friedmann?

Friedmann se uită la ceas.

— Bine, dar un minut să fie.

Pete îl urmă în biroul său. Friedmann se așeză în fotoliul lui, așteptând să afle ce avea de spus.

— Mulțumesc, domnule. Știți, Con… O'Connor încă nu s-a întors. I-am spus lui Janine…

— Da, da, știu. Ceva accident cu fratele lui. Bla, bla, bla. Ce-i cu asta?

— Vreau să continui cu știrea.

Friedmann se lăsă pe spate și ridică din sprâncene.

— Cunosc cazul. Chiar dacă O'Connor se va întoarce la birou… nici măcar nu știm când se va

întoarce. Cunosc cartierul. M-am familiarizat cu el. Vreau să îl cercetez în amănunt. Să fac niște săpături, să văd ce reușesc să mai aflu.

Își aminti de Ruth Malone: de chipul ei machiat, cu părul aranjat, de atitudinea lipsită de suferință.

— Cred că e ceva mai mult la mijloc.

Friedmann se ridică în picioare și luă cutia cu mâncare pentru pești.

— De cât timp ești la noi? Un an?

— Doi.

— Doi. Așa deci.

Împrăștie firimituri de mâncare pe suprafața apei, uitându-se lung la peștii care înotau spre suprafață, privindu-i în timp ce mâncau.

Se întoarse cu fața spre Pete.

— Bine.

— Bine?

— E al tău. E articolul tău. Tu ești șeful.

— Mamă. Vă mulțumesc. Vă mulțumesc, domnule Friedmann. Serios.

— Dacă o dai în baltă, ți-l iau. Nu stau la discuții.

— N-o să vă pară rău, domnule Friedmann.

— Da, cum să nu, dar dacă bunul Dumnezeu a ales să-l bage în spital pe cel mai bun reporter al meu pe secția de infracțiuni și să te trimită pe tine în locul lui, cine sunt eu să mă împotrivesc? El dă, El ia înapoi. Hai, dispari. Du-te și scrie un articol pe care să-l pot tipări.

∵

Trei zile mai târziu. În total douăzeci și două de zile trecuseră de când cei doi copii fuseseră dați dispăruți. Trei săptămâni de când Quinn îi spusese că Devlin era de părere că Ruth Malone merita investigată. Și totuși, în ciuda informațiilor pe care le obținuse de la Quinn, în ciuda faptului că polițiștii parcă se ambiționaseră să continue cercetările și să găsească dovezi împotriva ei, încă nu o arestaseră. Pete avea o mulțime de întrebări. Ce reușiseră să afle? Ce nu reușiseră să afle?

Opri la porțile cimitirului, așteptând mașinile. Își lăsase sticla de Coca-Cola în mașină, temându-se să nu pară nerespectuos și își imagină gustul acela prelingându-se din sticlă, imboldul dulce al cofeinei.

După care auzi motorul unei mașini și văzu dricul înaintând spre el, în după-amiaza aceea fierbinte. Când trecu pe lângă el, zări o femeie mai în vârstă, cu spatele drept, cu buzele țuguiate, privind drept în față. Și un preot, pe chipul căruia se citea că îl așteaptă o zi grea la muncă.

Atât. Ambii părinți erau în continuare interogați la secția de poliție. Poate că simțeau o mică ușurare la gândul că nu trebuiau să vadă un alt coșciug micuț coborât în mormânt.

Un taxi opri la porta cimitirului și o văzu pe una dintre vecinele familiei Malone coborând din mașină – femeia care îi spusese încă din prima zi că cei mici fuseseră răpiți. Greta și nu mai știu cum. Ba nu – Gina. Gina Eissen. Era rumenă în obraji, transpirată, ținând strâns în mână o batistă și un buchețel de margarete albe. Îi întâlni privirea și dădu să treacă pe lângă el, dar rămase cu tocul blocat în pietriș și se împiedică. Pete o prinse de umăr și o ajută să se echilibreze.

— La naiba. La dracu' cu pantofii ăștia, cu mama lor cu tot. La dracu'…

După care izbucni în plâns. Începu să plângă zgomotos bombănind furioasă.

— N-ar trebuie să fiu aici, ce drăcia naibii… nu e normal… ce vină au copiii ăștia…

Femeia începu să se vaite, iar el o bătu stânjenit pe umăr, îi luă batista din mână și i-o oferi. Se uită spre drumul prăfuit, întrebându-se cum naiba să o liniștească.

Își suflă nasul, își îndreptă spatele și se șterse la ochi, încercând să-și dreagă înfățișarea. Oftă zgomotos.

— Dumnezeule. Mulțumesc pentru… ei bine, mulțumesc!

— E o zi grea.

— Da, zise ea și scoase o sticlă pe jumătate goală din geantă. Noroc. A mai venit cineva?

— O singură mașină cu o femeie înăuntru.

— Probabil mama lui Ruth, răspunse femeia, dând sticla pe gât. Arăta de parcă ar avea un băț înfipt în cur?

Începu să râdă, dar se opri la fel de brusc precum începuse.

— La naiba, Gina, nu ar trebui să spui astfel de lucruri.

— Domnișoară Eissen… ești sigură că ești în stare să mergi la înmormântare?

Femeia mai luă o gură de whisky. Și încă una.

— Trebuie. I-am promis lui Ruth că merg. Are nevoie de cineva care l-a cunoscut cu adevărat. Nu doar din felicitările de la Crăciun, cineva care știe care era jucăria lui preferată și că nu-i plăceau morcovii, suspină ea făcând nervoasă semn spre biserică. Cineva care l-a cunoscut cu adevărat.

Se întoarse cu spatele la el și începu să meargă spre biserică, șchiopătând puțin pe tocul rupt, cu gambele ei groase ca două buturugi pe sub rochia cu tivul descusut, îndesând sticla de băutură în geantă.

Pete o prinse din urmă și o luă de braț.

— Lasă-mă să te conduc.

— Sunt bine. Nu am…

— Te rog, dă-mi voie să te ajut.

Și înainte să mai apuce să spună ceva, ajunseră la intrarea în biserică, iar el îi deschise ușa.

Slujba nu dură mult: doar Pete și Gina stăteau într-o strană și bătrâna de partea cealaltă. Gina făcu semn spre ea și îi spuse în șoaptă:

— Ea e bunica Kelly.

Pete o analiză în timpul slujbei: avea ochii uscați și buzele strânse. Femeia îi ignoră cu desăvârșire. La final, preotul se apropie de ea, se așeză lângă ea și o bătu pe mână. Începură să vorbească în șoaptă.

Pete continuă să o privească, iar ea se întoarse cu spatele la ei, de parcă ar fi simțit că era urmărită. Văzu ridurile adânci de pe chipul ei, buclele cărunte, pungile negre de sub ochi.

Își coborî privirea, bucuros că nimeni nu observă cum se înroșise la față și o conduse pe Gina spre ieșire, fericit să iasă la lumină și la căldură după răcoarea întunecată din biserică.

— Domnișoară Eissen, vrei să te conduc până acasă?

Femeia își scoase sticla, luă o gură de whisky și acceptă.

Șchiopătă în urma lui în drum spre mașină.

∵

Gina adormi înainte să ajungă pe drumul principal. Aruncă o privire spre ea, tolănită pe scaunul din față, sforăind, cu machiajul scurs pe față de la plâns și se întrebă cum naiba avea să o scoată din mașină.

Dar odată ce parcă mașina pe 72nd Drive, Gina se trezi. Se uită confuză în jurul ei, se frecă la ochi și își îndreptă privirea spre el. După care oftă și se uită drept în față, prin parbriz. Zări câțiva reporteri care mișunau în fața blocului de parcă ar fi fost niște muște lângă un hoit. Era aproape ora cinci. Și era încă tare cald afară.

Fără să se uite la el, îi spuse:

— Mulțumesc că m-ai adus acasă. Și că ai stat la slujbă.

— Nu-i nicio problemă. Auzi, pot să-ți pun câteva întrebări? Despre doamna Malone.

— Nu, răspunse ea, aprinzându-și o țigară.

— Vreau doar să…

— Am spus că nu. Mulțumesc că m-ai adus acasă, dar Ruth n-are nevoie de un reporter amărât care să-și bage nasul în viața ei. De parcă polițaii ăia nu-i fac deja viața amară.

Vorbi cu o voce obosită, însă era vizibil nervoasă.

Mai trase un fum, după care se uită lung la el prin fumul de țigară.

— Au dat-o afară. Știai asta? La nici trei săptămâni. N-a putut să se ducă la muncă, așa că au dat-o afară. Așa că, voi ăștia, zise ea, băgându-i țigara în față, să faceți bine să o lăsați în pace. Lăsați-o să stea liniștită.

Deschise portiera, își scoase picioarele, după care se încovoie, își scăpă țigara din mână, iar capul îi căzu aproape grațios pe genunchi.

Pete așteptă câteva secunde și când văzu că rămase locului, se apropie de ea și o bătu ușor pe spatele lat.

Gina dădu din cap. Mormăi ceva. Flutură o mână fără să ridice capul.

— Mai stau un pic. Mai stau… un pic.

Și rămase din nou în tăcere, de data aceasta suficient de mult timp cât să se întrebe dacă nu cumva leșinase. După care oftă din tot sufletul, ridică privirea și se ridică cu o mișcare lină.

Își întinse oasele, își aprinse încă o țigară, după care o luă agale la pas, prin șirul de reporteri, traversând pajiștea. Odată ajunsă la treptele de la intrarea în bloc, ridică capul, însă fără să se întoarcă cu fața spre el, și flutură mâna în direcția lui.

Pete rămase pe gânduri câteva clipe. Încă mai simțea mirosul ei de whisky și țigări.

Își scoase și el pachetul de țigări, luă o țigară, o bătu ușor cu vârful în parbriz, după care o aprinse și începu să fumeze în tăcere, privind culorile apusului și cum se întuneca. În depărtare, auzi agitație de la târg: muzică, o voce puternică ce îndemna oamenii să vină la spectacol.

Mai mulți oameni trecură pe lângă mașina lui: majoritatea femei, în grupuri de două sau trei, cu sacoșe în mână, braț la braț sau împingând cărucioare. Câțiva copii se luară la întrecere pe trotuar, zbierând amenințări ori insulte, cu chipurile încețoșate deasupra tricourilor în culori

aprinse. Copiii nu-l băgară în seamă. Fără îndoială că fuseseră avertizați după răpirea copiilor Malone, însă obiceiurile copilăriei atârnă mai greu decât cuvintele părinților. Pentru ei, era o simplă idee. O nouă poveste de groază.

Dar femeile îl observară. Îl cercetară cu priviri încruntate și nu-și luară o clipă ochii de la el, în timp ce strâmbau din nas și își dădeau coate, șușotind între ele despre bărbatul acela ciudat din mașină. Câteva notară numărul de la mașină, ostentativ, sperând ca gestul lor să fie suficient încât să îl facă să plece, iar când nu primiră nicio reacție, scriseră din nou peste fiecare literă în parte, ca să fie mai groase și mai pronunțate: polița lor de asigurare că nimic rău nu avea să se mai întâmple pe strada lor.

Pete își aminti de frigiderul gol de acasă, băgă mâna în buzunar să-și scoată portofelul și simți scrisoarea împăturită din partea mamei sale.

De obicei îi scria despre vreme, care era *foarte călduroasă,* sau *incredibil de uscată,* sau *groaznic de rece.* Obișnuia să îi povestească despre ieșirile ei ocazionale, despre prețul biletelor de autobuz și despre cozile din magazine. Îi mai spunea de sănătate și că, *Slavă Domnului, artrita asta nu mă supără așa de tare,* iar în timp ce citea aceste rânduri îl năpădea sentimentul acela de plictiseală și sufocare.

Doar că scrisoarea aceasta era diferită. O scoase din buzunar. În plic găsise un cec.

Reciti scrisoarea și parcă și-o și imagină la masa de la bucătărie, la lumina lămpii, cu părul ei cărunt și mâinile pătate de bătrânețe. Simți mirosul acela atât de cunoscut de lac de mobile și legume gătite.

Auzi glasul ei subțire și plin de speranță.

Nu-i cine știe ce, știi că n-am avut niciodată prea mult. Dar am continuat cu plățile și cu polița după moartea tatălui tău. Banii sunt în bancă, te așteaptă. Sunt sigură că o să ai nevoie de ei într-o

bună zi. Când o să vină vremea să te așezi la casa ta.

Văzu vorbele nerostite, speranțele, ar fi putut la fel de bine să le aștearnă pe hârtie.

Împături scrisoarea și o băgă înapoi în plic. Brusc, simți nevoia să se întindă și să tragă un pui de somn. După care ceva îl făcu să ridice privirea și o zări pe Ruth Malone la fereastra apartamentului său. Era îmbrăcată cu o rochie simplă, dintr-un material care cădea ușor pe ea, lipită cu palmele și cu fruntea de geam, privind în jos spre strada luminată de ultimele raze ale soarelui. La lumea care mergea mai departe fără ea.

O privi în timp ce se uita la femeile și la copiii de pe stradă și își aduse aminte de cuvintele vecinilor ei. La ce avuseseră de spus la adresa ei. Poate că se simțea în siguranță acolo, în spatele geamului. Poate credea că, dacă nu știa ce vorbe umblau pe la spatele ei, cuvintele lor nu aveau să o rănească.

Ridică privirea spre ea, iar Ruth se întoarse într-o parte, odihnindu-și umărul și șoldul de fereastră. Își lăsă capul pe spate, iar mănunchiul bogat de păr roșcat căzu în cascade pe gâtul ei.

După care se întoarse de tot, sprijinindu-se cu spatele de fereastră. Se răsuci din nou, de parcă ar fi stat tolănită în pat într-o dimineață de duminică și nimic nu s-ar fi întâmplat. Se mișcă din nou și se opri cu palmele pe geam, cu privirea îndreptată spre cerul arzător. De parcă s-ar fi rugat.

Și, brusc, Ruth Malone nu mai părea în siguranță. Părea o molie ce pâlpâia în spatele ferestrei. Părea captivă.

Îl năpădi o dorință ciudată de a o atinge și, exact în clipa în care îi trecu acest gând prin minte, când își simți trupul tresărind rușinat, ea se uită fix la el. Făcu ochii mari și, preț de câteva clipe, înlemniră amândoi. După care buzele ei se deschiseră. Încet.

Pete coborî privirea, lăsă scrisoarea să cadă pe jos. Porni motorul, chinuindu-se să bage cheia în contact. Nu se mai uită în direcția ei, dar simți privirea ei îndreptată asupra lui până intră pe autostradă. Se simți expus, de parcă ar fi văzut până în sufletul lui, iar gândul acela îl sperie.

Ajunse acasă, se întinse pe pat și încercă să nu se gândească la ea. Dar mintea îi fugea la buzele ei deschise. La felul acela în care se uitase la el.

După care își dădu seama că mâna îi coborî până la pantaloni și că începuse să se atingă prin chiloți, imaginându-și cum ar fi fost să sărute buzele acelea. Își imagină buzele acelea rujate în jurul bărbăției sale, mâna lui în părul ei roșcat. Brusc, își dădu chiloții jos, lăsându-i să alunece până la coapse și termină gemând. Își șterse mâna pe abdomen și adormi înainte ca lichidul lipicios să apuce să se usuce în zăpușeala nopții.

Capitolul 8

Așa era, pe atunci, durerea. O durere apăsătoare. Ca o piatră în gât, care nu o lăsa să înghită; ca o presiune în spatele ochilor, care o făcea să lăcrimeze; ca o greutate în stomac. Simțea că nu putea să respire. Că nu-și putea bloca amintirile.

Clipă de clipă era cu ea, hrănindu-se cu suferința ei, niciodată sătulă. Uneori stătea noaptea cu ea, ținând-o la piept, alintând-o, dar îi era imposibil să o liniștească. Era neagră, înfometată, imensă ca o gură mare și devenea cu atât mai mare și mai apăsătoare cu cât îi acorda mai multă atenție, până ce îi ocupa mintea, până ce nu mai era loc de cuvinte, de mâncare, de chipuri, până nu-și mai putea da seama dacă îi era sete, dacă era obosită, ori dacă avea nevoie să facă un duș: rămânea doar întunericul acela vast.

Iar în interiorul ei: singurătate, pierdere. Nu-și mai găsea calea. Sigurul lucru pe care îl știa cu siguranță era că durerea aceea nu avea să dispară niciodată.

Lumea ei era înconjurată de o negură a durerii, întindea mâinile după un ruj sau un creion, dar îi păreau străine și neîndemânatice pentru că nu le putea vedea clar de durere. Își bea cafeaua, ciugulea câte ceva de mâncare, dar toate aveau un gust amar, gustul durerii pe care o simțea pe limbă. Vocile se auzeau înăbușit, de-abia ajungeau la ea în durerea aceea apăsătoare, iar ea nu putea să scoată niciun cuvânt pe gură. Învățase să scuture, pur și simplu, din cap atunci când vocile făceau câte o pauză, ori când luau tonul unei întrebări. Nu, nu voia să mănânce. Nu voia să se întindă. Nu voia să se roage. Nu voia să fie atinsă. Tot ce putea să facă era să țină cu ghearele de iepurașul de pluș al lui Cindy, pe care îl strângea la piept în durerea ei. Nu existau cuvinte care să o poată consola. Asta era

suferința ei, iar oasele și răsuflarea ei deveniseră și ele durere.

Și în durerea aceasta apăru Devlin. Cu vocea lui fermă, fără pic de emoție în glas. Cu privirea lui fermă, aprigă și ageră ca a unei păsări de vânătoare. Mereu la pândă.

∵

10 august. La douăzeci și șapte de zile de la dispariția copiilor.

Pete începuse să lucreze la alte știri, dar cazul Malone era încă prezent, ca o durere de cap enervantă, care nu-i dădea niciodată pace. În fiecare dimineață citea buletinul de știri, stătea de vorbă cu tipii de la investigații, trecea pe la secția de poliție după birou. De câteva ori îl prinsese la înghesuială pe Quinn la cafenea. Întotdeauna cu același rezultat: nu aveau dovezi noi.

Tocmai ce pleca de la birou, plănuind să meargă la un bar, să vadă un meci de baseball și să dea pe gât câteva beri reci, când îi ieși cineva în cale.

— Con.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine, amărâtule. Mi-ai furat știrea. Asta cu copiii morți – trebuia să fie a mea.

— Nu erai la birou.

— Am mai stat o săptămână în plus!

— Așa a decis Friedmann.

Con făcu câțiva pași spre el, cu pumnii încleștați.

— Da, cum să nu? Dar tu n-ai vrut-o, așa-i? N-ai cerut-o?

— Ce vrei să-ți spun? Uite ce, Con, e prea târziu acum. E știrea mea. Aia e. O să apară altceva și o să te ocupi tu.

— Du-te dracu'!

— Și tu ai fi făcut exact același lucru.

Dintr-odată, Con se calmă.

— Da. Ai dreptate. Dar știi ceva? Pentru că sunt bun la ceea ce fac, pentru că am experiență, contacte și pentru că știu să scriu un articol. Și tu?

Tu ești un puști depășit de situație. Ești un neică nimeni. Du-te dracu'.

Con plecă, iar Pete rămase privind în urma lui, simțind cuvintele lui strecurându-i-se pe sub piele. Așa că, în loc să se ducă la bar, se îndreptă spre casă și începu să se gândească la anchetă. Avea nevoie de ceva care să justifice decizia lui Friedmann de a-i da lui povestea: o nouă perspectivă, o nouă abordare. Și chiar când era pe punctul de a adormi, îi veni o idee.

La șapte și jumătate în ziua următoare era deja la birou, scriind articole, dând telefoane, verificând informații. Așteptând. Și, chiar înainte de ora prânzului, Horowitz intră în birou, cu chipul obosit, cu jacheta aruncată pe umeri. Pete nu-l mai văzuse de câteva săptămâni: umblase prin tribunale investigând un proces de fraudă. Pete se ridică în picioare și îl opri din drum înainte ca acesta să apuce să se așeze la birou.

— Ești ocupat?

Horowitz ridică din umeri.

— Vrei să mergem să mâncăm ceva?

— Sigur.

Ieșiră din birou. În drum spre parcare, Pete se întoarse cu fața spre el.

— Știi că lucrez la știrea despre cei doi copii morți, nu? Frankie și Cindy Malone.

Horowitz își scoase pachetul de țigări.

— Da, am auzit ceva. Ți-am citit vreo două articole.

Pete se lăsă pradă curiozității.

— Chiar așa? Cum ți s-au părut?

— Nu-i rău. Trebuie să-ți mai cizelezi puțin stilul. Te repeți pe alocuri. Dar nu-i rău deloc.

Pete încercă să își mascheze zâmbetul și să se concentreze pe întrebarea pe care voia să i-o adreseze.

— Tipul ăsta care conduce investigații – Devlin – îl știi, nu-i așa?

— Da, din vedere.

Pete nu mai zise nimic, dar Horowitz îl întrebă:

— De unde ai știut?

— Când am dat nas în nas cu tine în arhivă, în ziua în care am primit ancheta, am scăpat pe jos o poză cu el. Ar fi putut fi vorba de oricine. Dar tu ai știut că era polițist.

Horowitz încuviință.

— Da, ne știm. Și ce-i cu asta? Investighez astfel de articole de treizeci de ani. E polițist. New York-ul nu-i un oraș așa de mare.

— Ai putea să mă ajuți să stabilesc o întâlnire cu el?

Horowitz ridică din sprâncene, iar Pete se grăbi să adauge:

— Vreau doar să-l cunosc. Să-mi dau seama cum e el ca om.

Horowitz era mereu cu ochii-n patru.

— Nicio șansă, puștiule. Nu vrea să stea de vorbă cu reporteri.

— Dar a stat de vorbă cu tine.

— Da, dar noi suntem…

— Ce? Ce sunteți?

Horowitz aruncă țigara pe jos și o stinse cu grijă. După care își scoase din nou pachetul de Camel și bricheta. Trase adânc aer în piept. În tot acest timp evitându-i privirea:

Pete se hotărî să insiste.

— Deci? Ce sunteți? Prieteni? Vecini? Parteneri de golf?

— Ne știm de multă vreme.

— Bun, atunci…

— Uite ce. Înțeleg că ești la început de drum, Wonicke. Știu asta. Încerci și tu să-ți faci o reputație. Dar eu și Charlie Devlin ne știm de mult. Îi sunt dator vândut. Așa că n-am de gând să te las să pui tu sub semnul întrebării felul în care își conduce el ancheta.

Pete se uită lung la el. Îi vorbise pe un ton normal și se mira de ce Horowitz reacționase atât de ciudat.

— Vreau doar să-l cunosc. Să văd ce fel de om e. Să îmi satisfac curiozitatea. Dacă vrei tu, nici măcar n-am să-i menționez numele în articol, decât dacă îmi dă o declarație oficială și acordul lui să o folosesc.

Tăcere.

După care:

— Rămâi aici.

Horowitz se întoarse în clădire, iar Pete se așeză pe capota unui Ford. Pentru un bărbat de vârsta lui, Horowitz avea un mers legănat din șolduri.

Se întoarse zece minute mai târziu. În timp ce se îndrepta spre el, îi făcu semn din cap și îl conduse spre un Sedan gri din fundul parcării.

— Unde mergem?

— Ai zis că vrei să-l cunoști.

— Acum?

— De ce nu?

— L-ai sunat?

— Da.

Mașina lui Horowitz era jegoasă: pahare de carton, ambalaje de mâncare, cutii goale de mâncare chinezească. Rămășițele tuturor nopților acelea de stat la pândă după piste.

Pete apucă un teanc de hârtii de pe scaunul din față și le aruncă pe bancheta din spate.

— Mersi, prietene. Serios, chiar…

— Nu o fac pentru tine.

Horowitz dădu în spate, după care își îndreptă privirea spre drum.

— Și atunci…

— Devlin e un polițist bun, dar ancheta asta a pus multă presiune pe umerii lui. Are cinci copii, așa că slujba asta e importantă pentru el. Deja așteaptă de câțiva ani să iasă la pensie și vrea să-și termine cei treizeci de ani de muncă cu brio.

Intră pe autostradă, aruncă o privire spre oglinda retrovizoare.

— A mai avut el ceva… probleme în trecut – dar își face foarte bine treaba. E concentrat. Trebuie să

elucideze cazul ăsta: și o să-i dea el de cap, dar nu are nevoie de probleme cu presa.

Pete își căută o țigară.

— Deci, ce încerci tu să-mi spui e că… ce încerci, de fapt, să-mi spui?

Horowitz oftă.

— Charlie Devlin e un afurisit. Poate să fie un adevărat nenorocit câteodată. Lumea nu prea e înnebunită după el, dar îi sunt dator.

Coti brusc la stânga, iar Pete se lovi de portiera mașinii.

— Uite ce, Wonicke. Tu mi-ai cerut să stai de vorbă cu el, dar e cu dus și întors. Nu-ți spun să scrii neadevăruri. Dar dă-i și lui o șansă. Ți-am zis că a mai avut și el probleme la viața lui, da? E important pentru el să o ia de la capăt. Eu n-am cum să-l ajut, sunt prins cu afurisita asta de anchetă de fraudă. Și nu e ca și cum o să fiu mereu prin preajmă.

— Dar eu nu-i datorez nimic.

— Nu, nu-i datorezi nimic. Încă. Dar știi și tu la fel de bine ca mine că ai nevoie de el. De-aia vrei să stai de vorbă cu el, nu? El conduce o anchetă așa de importantă cum n-am mai văzut în ani de zile.

— E doar…

— Știu că încă n-a explodat povestea asta. Dar exact asta o să se întâmple. Sunt la mijloc doi copii morți, niciun martor și o mamă atrăgătoare care și-a tras-o cu jumătate din bărbații din New York. Dacă se ajunge la tribunal, o să fie un proces monstru.

Pete căzu pe gânduri.

— Ai nevoie de o sursă din interior. Iar Devlin are nevoie de tine. Sau de cineva ca tine.

Dacă nu vrei să lucrezi cu el, spune-mi și găsesc pe altcineva.

Pete rămase cu privirea pe geam și nu mai zise nimic.

∵

Horowitz opri în parcarea de la Tony și coborâră din mașină. În drum spre intrare, o mașină opri în spatele lor, iar șoferul îi claxonă. Horowitz ridică mâna, după care se întoarse spre Pete și îi șopti printre dinți:

— Lasă-mă pe mine să vorbesc. Tu prefă-te că ești de acord cu mine. Și să nu te prind că scoți vreo înjurătură pe gură.

Îl priviră pe Devlin traversând agale parcarea, de parcă ar fi fost în curtea lui. Se apropie de ei și îi strânse mâna lui Horowitz.

— Arthur. A trecut ceva timp de când nu ne-am mai văzut, zise el, după care îl privi încruntat pe Pete.

Horowitz făcu un pas în față.

— El este Pete Wonicke. Pete este reporterul care se ocupă de cazul Malone.

Devlin îl analiză din cap până-n picioare, după care îi strânse mâna.

— Wonicke? Ăsta e nume polonez?

— Bunicul meu era din Polonia. Eu am crescut în Iowa.

— Aha, zise el ridicând o sprânceană spre Horowitz, care ridică din umeri și își deschise brațele.

— Hai la masă, băieți.

Își comandară ceva de mâncare, iar Horowitz îl întrebă:

— Ce mai face Kate? Și copiii?

— Bine, răspunse Devlin. John și Mike sunt la facultate. Mikey termină anul viitor. Iar Tom încă joacă fotbal. Speră să primească o bursă.

Preț de câteva clipe vorbi ca orice alt tată mândru.

Horowitz începu să râdă.

— Dumnezeule. Cum trece timpul! Ultima oară când i-am văzut, zise el întorcându-se cu fața spre Pete, John și Mike erau la grădiniță, iar Tom – iar Tom cred că era încă în scutece.

Devlin scoase două fotografii din portofel.

— Uite o poză cu băieții. E de anul trecut. Și în poza asta sunt Kate și fetele, la picnicul de la biserică.

Pete se întinse să vadă mai bine și zări o femeie îmbrăcată cu o rochie simplă și două fete îmbrăcate la fel, în rochițe roz, cu părul împletit și șosete albe.

Devlin zâmbi, după care băgă cu grijă pozele înapoi în portofel.

Apoi Horowitz se lăsă pe spate, luă o gură de bere și îi aruncă o privire lui Devlin peste rama ochelarilor.

— Și, cum merge ancheta?

Devlin izbucni în râs.

— Cum merge ancheta? Treci direct la subiect, de față cu puștiul ăsta despre care habar n-am cine e?

— Charlie, Charlie. Ți-am spus deja că poți să ai încredere în mine. Trebuie să stai de vorbă cu el.

— Da, știu ce mi-ai spus.

Urmă o pauză lungă, inconfortabilă, după care Devlin îl amenință pe Pete cu un deget grăsun.

— Bine, fie. Uite cum o să facem. Eu îți spun ce ai voie să publici. Orice altceva nu e pentru cititori. M-ai înțeles?

Pete încuviință.

Devlin rămase cu privirea ațintită asupra lui. După care se lăsă pe spate și luă o gură de ceai rece și își îndreptă atenția asupra lui Horowitz.

— Numai tâmpenii. Din autopsie nu am aflat nimic. Mama nu are nimic de spus, tatăl nu are nimic de spus. Ea zise că a trecut pe la copii la miezul nopții și că a adormit pe la patru. El a ajuns acasă pe la miezul nopții și a dormit toată noaptea, până l-a trezit ea în dimineața următoare. Și gata. Atâta au avut de spus.

Horowitz așteptă până ce chelnerița le aduse mâncarea și rămaseră din nou singuri.

— Și crezi că mint?

— Cineva sigur minte, mormăi Devlin cu gura plină de cartofi prăjiți. Ai dat o fugă prin cartierul ăla? întrebă el, dar fără să aștepte un răspuns. Când am primit cazul ăsta, am cercetat în amănunt harta. Doi copii dați dispăruți, așa că am încercat să mă gândesc cum să organizez operațiunea de căutare. Am văzut cât de aproape era cartierul de World's Fair, așa că mi-am propus să nu ratez nimic. Eram sigur că o să stau până la paștele cailor cu martori, suspecți și turiști la intervievat. După care am ajuns la locul faptei.

Luă o gură din hamburger.

— Clădirile alea de apartamente sunt construite atât de aproape unele de altele că n-ai cum să te strecori printre ele fără să nu te știe toți vecinii. Dacă și-ar fi parcat vreunul mașina lângă clădire, ori dacă vreun necunoscut ar fi pus piciorul noaptea prin cartier, cineva l-ar fi văzut. Am fi auzit ceva. N-am nicio îndoială.

Horowitz aștepta. Îl călcă pe Pete pe picior, făcându-i semn să tacă și, după cum era de așteptat, Devlin începu din nou să vorbească:

— E ceva în neregulă cu mama copiilor.

— Ceva în neregulă cu ea? întrebă Pete fără să stea pe gânduri, iar Horowitz tresări, dar Devlin nu păru să bage de seamă.

Încuviință cu o mișcare scurtă din cap, fără să se oprească din mâncat.

— Apartamentul era vraiște. Plin de sticle goale de băutură, scrisori de dragoste de la diferiți bărbați. De la mai mulți bărbați, zise el pe un ton dezaprobator. De cum am văzut-o, mi-am dat seama că e ceva în neregulă cu ea. După cum arată: machiată, coafată, cu hainele mulate care o arată fix cum a lăsat-o bunul Dumnezeu. O mamă îndurerată nu arată așa. Nu, avem de-a face cu o mamă nerăbdătoare să scape de copiii ei pentru că îi stăteau în cale, o țineau departe de petreceri și băutură. Și de prietenii ei de sex masculin. Și asta nu e tot. Nici declarația ei nu-i în regulă. Există fel

de fel de discrepanțe în povestea ei. Avem câțiva martori care îi contrazic spusele. Pretinde că n-a lipsit în noaptea aceea de acasă, doar douăzeci de minute cât a ieșit la plimbare cu câinele. La puțin timp după miezul nopții. Dar am un martor care a sunat-o la miezul nopții și din nou la două dimineața – iar a doua oară când a sunat-o n-a răspuns nimeni, zise el, roșu la față. De cum am văzut-o am știut că ascunde ceva și tot ce am reușit să aflăm până acum confirmă bănuielile mele.

Dădu din cap și mai luă o gură de ceai rece.

— Câteodată mi se face silă de munca asta. Când ajungi seara acasă după toate mizeriile astea, îți vine să-ți faci mai întâi o baie fierbinte înainte să te așezi la masă cu copiii tăi.

Presiunea de pe piciorul lui Pete slăbise, ceea ce, își spuse el, însemna că era liber să pună întrebări, doar că nu-i veni nimic în minte.

După care Horowitz îi luă prin surprindere:

— Ești sigur de asta? Ești sigur în privința ei?

— Arthur, fac asta de peste douăzeci și cinci de ani. Ajungi să-ți dezvolți un instinct. Întreabă orice polițist îți iese în cale. Ajungi să îi miroși de la o poștă pe ăștia vinovați. Și ea duhnește ca un parfum ieftin.

— Ai de gând să o pui sub acuzație? întrebă Pete.

Devlin îl privi drept în ochi pentru prima oară de când se așezaseră la masă.

— Asta am de gând să fac. Crede-mă, nu-mi doresc altceva decât să o văd pe curva aia în spatele gratiilor. Toată treaba asta atârnă pe umerii mei. Dar momentan nu avem suficiente dovezi. Avem nevoie de un martor.

— Adică un martor la cele două crime?

— Aș vrea eu, spuse Devlin, râzând. Nu, am nevoie de cineva care să o fi văzut cu copiii după miezul nopții. După ce zice ea că i-a dus la culcare.

Își termină ultimii cartofi și spuse:

— Am nevoie de dovezi ca să-i dejoc povestea. Și sunt sigur că le vom obține. Facem apel la oameni să vină cu informații noi și analizăm în detaliu toate declarațiile primite până acum. O să găsim ceva, sunt sigur.

După care dădu pe gât ceaiul rece și se ridică în picioare, un munte de om în fața ferestrelor luminoase.

— Și ca să știi și tu, domnule Wonicke, zise el, privindu-l drept în ochi, avem mai multe piste promițătoare și tu vei fi primul care o să afle când vom merge să o arestăm.

Își trase cureaua peste burtă și își îndreptă cravata.

— Și acum mă duc să o dau în vileag pe curva aia, spuse el, după care plecă de la masă, lăsând în urma lui să răsune acel cuvânt ca o palmă peste față.

∵

În dimineața următoare, Pete se trezi devreme. Rămase întins pe pat, cu gândul la Ruth Malone. La imaginea ei captivă în spatele ferestrei. La felul în care se uitase la el. Nu-și putea scoate din minte imaginea ei: genele ei căzute, buzele roșii. Se înfierbântă cu gândul la ea și simți o durere apăsătoare în piept.

După care își aminti de încăpățânarea lui Devlin de a găsi un martor. Părea atât de sigur în privința ei. Atât de încrezător. Iar Pete era atât de nesigur.

În cele din urmă, se ridică din pat, se îmbrăcă și bău un pahar de lapte. După care se întoarse pe 72nd Drive, bătu din nou la ușa doamnei Malone și, din nou, nu primi niciun răspuns. Îi scrise un nou bilețel pe care i-l lăsă în cutia poștală, alături de cartea lui de vizită, după care se întoarse în mașină și rămase acolo, păzind clădirea mai bine de o oră. Nu văzu pe nimeni intrând sau ieșind, nu observă nicio mișcare la ferestrele de la primul etaj. Calculă distanța dintre ferestre și pământ, își

aminti de ce îi spusese Quinn: că Frank credea că cei doi copiii se cocoțaseră singuri pe geam.

Și așa îi veni în minte Frank. Dacă tot nu reușea să obțină un interviu cu doamna Malone, de ce să nu încerce să vorbească cu soțul ei?

Se întoarse la birou și dădu telefon la aeroport și, după ce fu mutat de la un supervizor la altul, află că Frank ieșea din tură la ora patru. La trei și patruzeci, Pete era deja în parcare, așteptând. În cele din urmă, îl zări pe Frank ieșind din clădire și mări pasul ca să îl oprească din drum.

— Domnule Malone?

— Da? Frank își duse mâna la față ca să-și protejeze ochii de razele soarelui.

— Numele meu este Pete Wonicke, de la ziarul *Herald.* Vreți să-mi acordați câteva minute din timpul dumneavoastră?

Frank coborî mâna și aruncă o privire în jurul lui.

— Aici?

— Vă invit la o cafea. Haideți să ne întoarcem spre Kew Garden Hills și să oprim la o cafenea.

— Da… sigur. De ce nu?

Frank părea puțin zăpăcit.

— Perfect. Vă sunt recunoscător, domnule Malone. Aceea e mașina dumneavoastră? Vă urmez. Dacă vă iese o cafenea în cale, trageți pe dreapta. Sunt în spatele dumneavoastră.

Frank îl privi ușor pierdut, după care își drese glasul.

— E… e un… local Marty la ieșirea de pe autostradă. E bine acolo?

— Desigur. Sunt în spatele dumneavoastră, zise Pete care deja o luase la fugă spre mașina lui.

∵

Marty era un restaurant mare, cu aranjamente cromate și o tejghea lungă cât toată încăperea. Pete îl conduse spre o masă din colț, mai departe de bucătărie și de agitația de la tejghea.

O chelneriță veni să le aducă două meniuri, iar Frank îi zâmbi.

— Bună, Lisa. Vreau un cheesburger și cartofi prăjiți. Și o Coca-Cola.

— Sigur, scumpete. Și pentru tine?

— Doar o Coca-Cola, te rog.

— Vă aduc imediat băuturile.

Îi făcu cu ochiul lui Frank și se îndreptă spre bucătărie, legănându-și șoldurile și părul în urma ei. Frank nu păru să observe; rămase cu privirea ațintită spre masă, trăgându-și pielițele de la unghii.

— Veniți des aici?

— Ce zici?

— Nu v-ați uitat la meniu. Presupun că veniți des aici.

— Ah, da, s-ar putea spune că da. E în drum spre casă. Și nu-mi place… nu mi-a plăcut niciodată să mănânc singur.

Se făcu roșu la față și își drese glasul.

— Bun. Despre ce ziceai că vrei să vorbim?

Pete veni mai aproape de el, păstrând contactul vizual.

— Domnule Malone, condoleanțe din partea ziarului *Herald.* Moartea copiilor dumneavoastră este o tragedie.

Frank dădu ușor din cap.

— Mulțumesc, domnule…

— Wonicke. Pete Wonicke. O tragedie cumplită. Și vrem să facem tot ce ține de noi ca să vă ajutăm să descoperim cine v-a răpit copiii.

— Mulțumesc, răspunse Frank. Vrei să spui că… ziarul vostru oferă vreun fel de recompensă?

— Mi se pare o idee foarte bună, domnule Malone, pe care o voi discuta cu redactorul meu, cu siguranță. Dar eu mă gândeam, mai degrabă, la o modalitate de a vă ajuta chiar astăzi. Nu ați vrea să le transmiteți un mesaj cititorilor noștri? Să le ziceți ceva anume?

— Ce să le zic? întrebă Frank, confuz.

— Ei bine, ați putea să le cereți ajutorul. Să faceți un apel public prin intermediul ziarului nostru.

Frank îl privi încruntat, iar Pete își dădu seama că Quinn avusese dreptate: nu era un tip prea inteligent.

Așa că îi vorbi pe un ton calm.

— Adică să îi întrebăm pe cititorii noștri dacă au informații noi, dacă au văzut ceva în ziua respectivă. Aș putea eu să vă ajut să scrieți ceva.

— Sigur, răspunse Frank. Tare drăguț din partea dumitale, domnule Wonicke. Mulțumesc. Mulțumesc din suflet.

∵

Ajuns înapoi la birou, Pete se așeză la masă, gata să înceapă lucrul la articolul pe care știa că trebuia să îl scrie. Unul bazat pe convingerea lui Devlin că era ceva în neregulă cu Ruth Malone. Unul bazat pe tipa sexy despre care Friedmann era convins că avea să-l ajute să vândă ziarul.

Luă hârtiile din mașina de scris și intră în biroul lui Friedmann. Acesta citi articolul, făcu câteva notițe, revizuindu-l cu atenție.

Pete ieși din biroul lui, iar în timp ce se îndreptă spre dactilografe, îl zări pe Horowitz făcându-i cu ochiul.

Chiar dacă se îndoia de vinovăția lui Ruth, Pete avea nevoie de o perspectivă pentru articolul său. Avea nevoie de siguranța lui Devlin. Avea nevoie să creadă în ceva.

NOI INFORMAȚII
ÎN ANCHETA COPIILOR MALONE

Reporter Peter Wonicke

QUEENS, 12 august – Poliția are mai multe piste promițătoare în ancheta morții fraților Malone, ne-a declarat o sursă seara trecută.

Frank Jr., în vârstă de cinci ani, și Cindy Marie, în vârstă de patru ani, au dispărut de la locuința lor de pe

72nd Drive în dimineața zilei de 14 iulie. Cei doi copii au fost dați dispăruți din apartamentul în care locuiau cu mama lor, o chelneriță despărțită de tatăl copiilor.

Trupul copilei a fost găsit în aceeași zi, la 13.30, într-o parcare goală de pe 162nd Street, în apropiere de 71st Street, la jumătate de kilometru de locuința ei. Fetița fusese strangulată.

Trupul fratelui ei a fost găsit pe 25 iulie, în stare de putrefacție, lângă un dig în apropiere de World's Fair. În cazul băiatului nu s-a putut face o autopsie din cauza trupului său extrem de descompus.

Frank Malone Sr., mecanic de profesie, care lucrează în tura de noapte la Kennedy International Airport, a făcut ieri un apel public, sperând să primească informații noi.

Tatăl copiilor era vizibil afectat în timpul interviului. „Nu cred că are vreun rost să vă spun cum ne simțim", a zis el. „Dacă știe cineva, oricine, ce s-a întâmplat cu Frankie și Cindy, vă rog să sunați la poliție".

În timp ce soțul ei discută cu reporterii noștri, doamna Malone, o femeie mignonă, cu păr roșcat, a fost din nou audiată la secția de poliție din Fresh Meadows. Femeia era machiată cu tuș de ochi, rujată și îmbrăcată cu o fustă albastră, pantofi cu toc și o bluză decoltată, într-o nuanță caldă. Doamna Malone a ieșit din secția de poliție la 16.50 și a fost condusă acasă de un prieten de sex masculin.

Pete rămase cu gândul la Horowitz. La expresia de pe chipul lui când evitase să îi spună cum se cunoscuseră el și Devlin. La încăpățânarea de a-i evita privirea.

Așa că, în dimineața următoare, Pete merse la bibliotecă și petrecu mai multe ore printre arhive. Îi luă ceva timp – fu nevoit să scormonească în documente mai vechi de opt ani –, dar reuși, în cele din urmă, să găsească articolul despre care Horowitz evitase să îi vorbească.

Făcu câteva copii xerox la vechiul copiator și ieși din bibliotecă cu paginile frumos împăturite în carnețelul său și cu ordine în gânduri.

Nu era sigur de ce simțea că era atât de important să aibă articolul acela. Dar hotărî să îl țină bine, pentru orice eventualitate.

Capitolul 9

Pete nu-și putea scoate din minte cuvintele lui Friedmann cum că în orice poveste trebuia să existe un personaj negativ. Lui i se părea că poliția nici măcar nu căuta alți suspecți. Se întrebă dacă se obosise cineva să o întrebe pe Ruth Malone pe cine bănuia ea că îi răpise copiii.

Trebuia să găsească o modalitate prin care să ia legătura cu ea.

Îi spuse lui Friedmann că avea o pistă și petrecu două zile în fața blocului ei, așteptând.

Și, în cele din urmă, o văzu ieșind din clădire.

O văzu îndreptându-se spre mașina ei, cu privirea în pământ, fără să-l observe.

— Doamnă Malone?

Pe sub stratul de machiaj îi zări chipul palid și obosit. Avea buzele uscate. Nu-i zâmbi și nici nu-l întrebă ce voia de la ea. Așteptă, pur și simplu, ca el să vorbească din nou.

— Doamnă Malone, numele meu este Pete Wonicke, de la ziarul *Herald.* Vreți să-mi acordați câteva minute din timpul dumneavoastră?

— Ce… zise ea cu o voce groasă, după care își drese glasul. Ce vrei de la mine?

— Aș vrea să știu care este părerea dumneavoastră despre toate cele întâmplate. Mă întrebam dacă…

Femeia nu ridică tonul, nu se enervă și nici nu-i evită privirea. Rămase, pur și simplu, țintuită pe trotuar și răspunse:

— Nu.

— E important să…

— Nu mă interesează.

După care vorbi ca și cum ar fi fost un copil:

— Nu vreau.

— Doamnă Malone, asta ar putea să fie singura dumneavoastră șansă de a vă expune propria versiune.

Iar de data asta femeia îi zâmbi, dar cu un surâs lipsit de căldură sau umor.

— Mă îndoiesc. Voi, cei ca tine – zise ea, strâmbând din nas –, nu faceți altceva decât să mă necăjiți.

Scoase o pereche de ochelari de soare din geantă și și-i puse la ochi.

— Tot ce vreau e să fiu lăsată în pace, domnule Oricine ai fi tu. Lăsați-mă în pace, zise ea cu o voce pierdută, după care își duse mâna la gură.

Urcă în mașină și porni în grabă.

Pete continuă să o urmărească, sperând la o nouă ocazie să stea de vorbă cu ea. În timpul zilei nu obișnuia să iasă din casă. Mergea uneori să-și ia de mâncare. Se plimba pierdută prin magazine. Într-o altă zi se duse la salon să se coafeze.

Dar noaptea era cu totul altă poveste. Ieșea în fiecare seară: la Callanghan's, la Santini's. De cele mai multe ori era în compania aceluiași bărbat: un tip scund, lat în umeri, palid la față, cu părul negru, lucios, îmbrăcat în costume scumpe, mereu cu trabucul în mână. Uneori ieșea cu grupul de prietene și o dată sau de două ori cu alți bărbați. Obișnuia să bea peste măsură, să râdă prea mult, se plângea că era încă devreme când ceilalți voiau să plece acasă.

Polițiștii erau și ei pe urmele ei. Patru polițiști care lucrau în schimburi. Pete obișnuia să meargă la mașina lor, să le ofere țigări și gumă de mestecat. După care rămânea să fumeze cu ei, încercând să-i tragă de limbă. Îi întreba despre anchetă, dacă aveau informații noi pentru el. Vorbeau adesea despre Ruth Malone, de cele mai multe ori făceau glume deocheate, însă când venea vorba despre anchetă, răspunsurile lor erau mereu aceleași:

— Cât de curând vom avea suficiente dovezi ca să o arestăm.

— Tu o să fii primul care o să afle, Wonicke.

— Mâine o chemăm din nou la interviu. Odată și-odată tot o să se dea de gol. Așa se întâmplă mereu.

Polițiștii vorbeau adesea despre obsesia lui Devlin cu ancheta aceea. Cu Ruth. Pete află că Devlin avea o mulțime de poze cu ea pe biroul său.

— Parcă ar fi soră-mea și pozele ei cu ăia de la Beatles, zise un polițist slăbănog, irlandez, pe nume O'Shea. Poate vrea, pur și simplu, să și-o tragă cu ea.

Începură cu toții să râdă, după care un alt polițist, unul mai în vârstă, zise:

— Nu, nu e genul lui. Vrea să o bage la închisoare. Am auzit că șeful cel mare l-a chemat să-i ceară socoteală pentru banii cheltuiți în orele suplimentare. Și că i-a spus că o să lucreze pe gratis în afara programului.

Aruncă o privire spre colegii săi și spuse:

— Mă rog, eu asta am auzit. Doar știți și voi cum e: un câine care stă la pândă. Și n-o să se lase până n-o bagă în spatele gratiilor.

∵

Oriunde mergea, Ruth era în centrul atenției. La început se gândi că era din cauza ei, a tot ce i se întâmplase. Dar își dădu seama că era din cauza a ce fusese dintotdeauna. Din cauza felului în care arăta. A atitudinii sale. În barurile acelea, în comparație cu mamele de suburbie și cu divorțatele acelea triste care băteau spre patruzeci de ani, pur și simplu, radia. Avea ceva care te făcea să nu-ți iei privirea de la ea.

Atunci când dansa, se mișca, se întindea și se unduia astfel încât să-și etaleze trupul, fără să-și ia privirea de la bărbații din mulțime, având grijă ca toate privirile lor să fie ațintite asupra ei.

Friedmann o ținea pe a lui: aruncă o pată de culoare astfel încât povestea să devină una memorabilă. Ruth avea suficientă culoare în ea pentru luminițe, vitralii și Crăciun. Pete nu avea nevoie să inventeze nimic, era îndeajuns să o

urmărească și să facă o descriere cu pixul și carnețelul său, din amintiri, iar rezultatul final: Kodak pe hârtie.

După ce dansa cât să-și scoată alcoolul din organism, după ce luminile orbitoare îi acopereau chipul încordat și ochii lipsiți de viață, își făcea loc spre bar, îi făcea semn chelneriței și comanda încă un rând și încă unul. De parcă nu ar fi suportat să fie trează, nici măcar o clipă.

Spre dimineață, își alegea un tip și își îndrepta întreaga atenție asupra lui, ca să nu se ducă singură acasă.

În seara următoare, aceeași poveste. Nu era niciodată singură.

Amfitrioana de la Callanghan's îi spuse lui Pete că o cunoștea pe Ruth de ani de zile, de pe vremea când era Four Seasons acolo, de dinainte de moartea lui Kennedy. Era o femeie scundă, plinuță, cu bucle platinate și riduri triste în colțul gurii. Ochii i se plimbau când la ușă, când la bar, când la registru.

— Da, sigur, mi-a plăcut de ea. Era o angajată bună. Și avea ceva deosebit. Putea să stea de vorbă cu oricine, simandicoși la costum, oricine. Cinci minute mai târziu, râdeau toți cu gura până la urechi, comandând cocktailuri. Era isteață. Ca argintul viu. Când am auzit ce s-a întâmplat, mai zise ea, gânditoare, nu mi-a venit să cred. Vreau să spun, nu mi s-a părut niciodată genul matern, după felul ei de-a fi, după felul în care arăta. Și totuși, spuse ea, ridicând din umeri.

Își stinse țigara și își aprinse alta.

— Dar… mai apoi. Ei bine, a venit înapoi la patru zile după ce l-au îngropat pe băiat. Atât de beată că de-abia dacă se mai putea ține pe picioare, făcându-le ochi dulci tuturor bărbaților care îi ieșeau în cale. N-am văzut să verse o lacrimă. Nimic.

Trase un fum și expiră, arcuindu-și buzele într-un O roz și lipicios.

— După toate acestea, mi-am schimbat părerea despre ea. A doua zi am sunat-o de două-trei ori, s-o întreb dacă se mai întoarce la muncă. M-am gândit că dacă are putere să iasă în oraș și să petreacă, poate să vină și la muncă, nu? Dar nu m-a mai sunat înapoi. Așa că șeful mi-a zis să-i trimit un cec cu banii pe două săptămâni și să-i spun că a fost dată afară. Și acum, vezi și tu cu ochii tăi, spuse ea, făcând semn spre Ruth care se unduia pe ringul de dans, cu mâinile în aer, cu ochii închiși.

— Serios acum, ce fel de mamă se comportă în halul ăsta?

∵

Ruth își lăsă mașina la reparat săptămâna aceea, ceea ce însemna că nu-i fu deloc ușor să rămână pe urmele ei. Pete își făcu un obicei din a parca mașina la colțul străzii la șapte dimineața, înainte de a intra în tură, așteptând-o să iasă din bloc. Dacă o lua pe Main Street, însemna că se ducea la cumpărături. Dacă o lua spre autostradă, însemna că mergea la stația de autobuz.

Într-o dimineață ieși din casă îmbrăcată într-un costum elegant, albastru și pantofi cu toc. Deci nu se ducea la cumpărături.

Era 20 august. La cinci săptămâni de la dispariția copiilor.

Urcă în autobuz și se așeză lângă fereastră. Pete se așeză două rânduri mai în spate, pe partea cealaltă.

Ruth nu dădu semne că l-ar fi observat. Nu părea să fie atentă la ce se întâmpla în jurul ei.

Rămase cu geanta în poală, cu o țigară între degete și cu privirea îndreptată spre geamul murdar.

Pete simți mirosul de transpirație, gel de păr și dresuri umede venind dinspre femeia care se așezase pe scaunul de lângă el și care se descălțase de pantofi.

Autobuzul ajunse în stație și deschise ușile.

Moment în care apăru fata aceea.

Făcu câțiva pași și se așeză pe scaunul din fața lui Ruth. Era tânără, micuță și slăbuță, cu sâni mici, șolduri înguste și cu brațe și gambe rotunde. Era îmbrăcată cu o bluză simplă, albastră, avea un păr lung și strălucitor și mirosea a săpun și ceva dulceag: cremă sau pudră de talc.

Ruth nu-și mai luă ochii de la ea. Pete o privi în timp ce rămase cu privirea ațintită spre fata aceea, rumenă în obraji, cu bărbia ridicată. Era aproape o femeie, dar fără gesturile acelea femeiești: ruj, pudră, țigări.

Pete se uită lung la ea și apoi la chipul palid al lui Ruth și își dădu seama că probabil rămăsese cu gândul la fiica ei. Fata aceea semăna cu Cindy, cu o Cindy mai mare.

Aparent fără să-și dea seama, fără să-și poată controla gesturile, Ruth întinse mâna și începu să mângâie bluza de bumbac. Ușor, cu delicatețe. Materialul era subțire, lăsând să se vadă pielea fetei. Ruth o mângâie pe păr, îi prinse între degete șuvița de păr care îi aluneca pe umăr ca o cascadă, admirând schimbarea de percepție și culoare în razele soarelui, până ce șuvița îi alunecă brusc printre degete.

— Hei, strigă fata, roșie la față. Ce crezi că faci?

Ruth ridică mâinile, albe și tremurânde.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Mi s-a părut… te-am confundat cu altcineva.

Se ridică de pe scaun și apăsă alarma, din nou și din nou, până ce șoferul începu să țipe în oglinda retrovizoare și opri brusc, uitându-se urât la ea.

Ușa se închise cu putere în urma ei, autobuzul porni din loc, iar Pete se întoarse să vadă silueta ei din ce în ce mai mică în oglinda retrovizoare, în timp ce drumul lung și plumburiu începu să se întindă între ei.

∵

Pete tocmai se întorcea de la masa de prânz când îl zări pe Friedmann în pragul ușii, făcându-i semn să-l urmeze.

— Ia un loc. La ce mai lucrezi zilele astea, Wonicke?

— Păi, la ancheta Malone.

— Doar atât? mormăi Friedmann. Nu merge așa. Avem prea multe alte știri pe care trebuie să le tratăm cu prioritate.

— Dar, domnule, e încă o știre. Două morți nesoluționate.

— Nesoluționate fiind cuvântul-cheie. Până nu arestează pe cineva, nu avem nimic interesant să le spunem cititorilor noștri. Sunt pe punctul de a aresta pe cineva?

— Nu cred. Dar…

— Gata, nu mă interesează. Vino cu un unghi nou sau cu informații proaspete și mai stăm de vorbă. Uite ce, în ultimă perioadă ai făcut o treabă bună. Articolul ăla cu apel public din partea tatălui – contrastul cu mama, mi-a plăcut. Dar acum vreau să te ocupi de cazul Hoțului de Chiloței din Jamaica.

— Poftim?

— Știu. Cei de la *Star* i-au pus o poreclă, a prins la public. Un tip care de câteva săptămâni s-a pus pe furat. Doar lenjerie de femei.

Își luă ochelarii și îi șterse cu cravata.

— Mare ți-e grădina, nu-i așa?

— Dumnezeule!

Pete rămase cu privirea ațintită spre biroul lui Friedmann. Horowitz avea dreptate, povestea avea să explodeze și voia să fie acolo la momentul potrivit. Voia ca el să fie cel care să scrie articolul despre arestarea sau condamnarea vinovatului. Sau, de ce nu – își spuse el, emoționat –, să fie chiar el cel care să descopere făptașul.

— N-aș putea să mă mai duc odată să stau de vorbă cu polițiștii? Să văd dacă au mai aflat ceva…

— Ce tot insiști cu asta? Ți-am spus ceva, nu avem timp de pierdut. Du-te și vorbește cu Glückstein despre hoțul ăsta. Știu că a stat de

vorbă cu una dintre victime în dimineața asta. Mergi la el să-ți dea raportul.

Pete se ridică în picioare. Și, brusc, cu mâna pe clanță, spuse:

— Și dacă obțin un interviu cu părinții? Cu domnul și doamna Malone. Un interviu în exclusivitate.

Friedmann îl privi încruntat.

— Ții tu morțiș? Bun, vino cu un interviu în exclusivitate și mai vorbim. Dar să fie ceva bun. Ai douăzeci și patru de ore, după care te vreau înapoi aici, să te ocupi de ce știri or mai apărea.

Pete sună la aeroport și află că Frank ieșea din tură la șapte. La șase și jumătate era deja în parcare, cu ochii pe Frank, și îl urmări până la Marty's.

— Bună ziua, domnule Malone. Ce mai faceți? Vă fac cinste cu ceva?

— Ah, bună ziua, domnule Wonicke. Păi, da… un cheeseburger. Și inele de ceapă.

Pete comandă pentru amândoi, după care aruncă o privire spre Frank. Era mai tras la față, de parcă ar fi slăbit

În ultimele zile. Se bărbierise în grabă, îi scăpaseră câteva fire pe lângă ureche.

— Cum mai sunteți, domnule Malone?

— Așa și-așa. Nu e ușor.

— Îmi imaginez, răspunse Pete. Să știți că m-am mai gândit. Aș vrea să vă iau un interviu, dumneavoastră și doamnei Malone. Genul acesta de interviuri sunt de mare interes, e important ca imaginea lui Cindy și a lui Frank Jr. să rămână vie în mintea oamenilor. Poate că o să trezească amintiri – cine știe, poate apar martori noi. E o strategie care a mers în trecut.

— Chiar așa?

— Ah, da, sigur. De multe ori, oamenii nu-și dau seama cât de importante sunt unele mici detalii. Nu-și dau seama că, uneori, și simplul fapt că nu au văzut nimic este o informație folositoare.

Frank părea confuz, așa că Pete continuă.

— Ați putea s-o întrebați pe… pe doamna Malone dacă ar fi dispusă să stăm de vorbă?

— O să încerc. Dar uneori e groaznic de încăpățânată.

Pete îi întinse o monedă.

— Nu vreți s-o sunați? Poate acceptă să vină chiar acum.

Frank ezită.

— Un interviu cu amândoi ar putea face diferența. Nu se știe niciodată.

Două minute mai târziu, Frank se întoarse la masă.

— Nu e acasă.

— Bun. Hai să începem fără ea. Povestiți-mi despre zilele de dinaintea… dispariției copiilor. Pe data de 12, 13 – mai știți ce s-a întâmplat atunci?

— Am discutat deja cu polițiștii despre asta, oftă Frank.

— Știu, domnule Malone. Dar trebuie să creăm un context pentru cititorii noștri. S-ar putea să fie util.

— Bine, fie. Luni și marți am fost liber. Luni am dus copiii în parc. Pe data de 12.

— S-a întâmplat ceva ieșit din comun în parc?

— Frankie a căzut la joacă, s-a zgâriat la genunchi. La asta te referi?

— Ați stat de vorbă cu cineva? Ați văzut ceva ciudat? Sau cineva care să le dea târcoale copiilor?

— Nu, deloc. Am văzut-o pe Nina Lombardo cu copiii ei. E vecină cu Ruth. Ne-am salutat. Și am stat de vorbă cu tipul de la magazinul cu înghețată. Le-am cumpărat înghețată copiilor.

— După care i-ați dus înapoi acasă la doamna Malone?

— Am trecut mai întâi pe la mine. Tocmai ce m-am mutat, am vrut să le arăt copiilor unde locuiesc. Le-am dat să bea niște lapte și i-am lăsat să se uite la televizor cât timp am făcut curat. După care i-am dus la Ruth pe la șase, șase și jumătate.

— Cum vi s-a părut ea?

— Adică?

— Adică vi s-a părut bine dispusă? Ați vorbit?

— Nu prea.

Mai luă o gură de suc și mestecă gheața între dinți. Aruncă o privire prin restaurant, după care rămase cu privirea ațintită spre geam.

Pete se apropie de el.

— Pun pariu că s-a supărat că cei mici și-au murdărit hăinuțele jucându-se prin parc, nu-i așa? Eu, unul, mereu mă întorceam acasă cu noroi pe pantofi și pe haine. Ce se mai supăra mama pe mine…

Frank schiță un zâmbet timid.

— Ruth nu suporta să îi vadă murdari. I-am spus că sunt și ei copii, dar s-a supărat foarte tare. I-a spus lui Frankie să se ducă la baie că acum trebuia să o spele pe Cin pe cap și să îi dezinfecteze zgârietura lui Frankie. Părea nervoasă. De parcă ar fi fost o corvoadă.

— Se supăra adesea?

— Pe copii?

— Da – obișnuia să țipe la ei? Să îi bată?

— Da, sigur, când săreau calul. E mai temperamentală, se enervează, după care îi trece la fel de repede. Dar, domnule Wonicke, nu cred că… că le-ar fi făcut vreodată rău, spuse Frank încruntat. Sunt sigur de asta.

Totuși, Pete citi o urmă de îndoială în vocea lui. Chelnerița le aduse comanda, iar Frank îi zâmbi. Pete îl privi lung, gândindu-se la tot ce îi spusese. Nu putea să bage mâna în foc pentru Ruth.

— Și după ce i-ați lăsat pe copii acasă la soția dumneavoastră, ce ați mai făcut?

— Am dat o tură cu mașina. Am rămas cu gândul la copii. La procesul de custodie. M-am dus până la un bar, dar m-am răzgândit și m-am dus acasă.

— De ce n-ați intrat?

— Nu știu. Eram obosit. Uneori, copiii mă istoveau. Am mers acasă, am băut vreo două beri, am urmărit meciul celor de la Mets la televizor. Am adormit pe la unsprezece.

— Și ziua următoare? Pe data de 13? Ce ați făcut atunci?

— De dimineață am fost să joc golf. Trebuia să ajung la șapte, așa că m-am trezit pe la șase, am făcut duș și am plecat la drum. Îmi aduc aminte că a fost destul de liniște pe drum. Nu cine știe ce trafic.

Deja vorbea pe un ton mai relaxat. Poate că îi era mai ușor să povestească despre el decât despre copii.

— Și cum de ați mers așa de devreme la golf? Aveați zi liberă. De ce v-ați trezit așa de dimineață?

— Îmi place să mă trezesc devreme, să câștig timp. Cine se scoală de dimineață departe ajunge, obișnuia să spună tatăl meu. Plus că apoi se face prea cald. Nu-mi place să stau după-amiaza în soare.

— Deci ați mers să jucați golf. Cum a fost?

— Mi-a făcut bine să ies la aer. Dar Ed, tipul cu care am jucat, mi-a zis că eram varză. Presupun că avea dreptate.

— Ce vă face să spuneți asta?

— Ei bine, toată treaba asta cu procesul de custodie. Mă preocupa. Iar după ce i-am văzut pe copii, asta m-a pus și mai mult de gânduri. Presupun că eram necăjit.

— Îmi imaginez. Nu cred că a fost deloc ușor – procesul, despărțirea.

Frank încuviință și începu să se joace cu mâncarea în farfurie. Evită să-i întâlnească privirea.

Pete continuă.

— Și despărțirea, a fost ideea doamnei Malone?

— Da, cred că da, zise el, cu privirea în farfurie.

— Sunt sigur că nu v-a fost ușor, îi spuse Pete. V-a spus de ce?

Frank ridică din umeri.

— Exista cumva o altă femeie la mijloc?

Frank ridică brusc privirea.

— Vrei să spui că îmi înșel soția? Nu, nicidecum! Nu a fost vorba despre așa ceva!

Pete ridică mâna, cerându-și scuze.

— Și, atunci, despre ce a fost vorba?

— Ea era… am prins-o cu altcineva.

Pete tresări. Nimeni nu scrisese despre asta.

— Ați găsit-o cu un alt bărbat?

Frank vorbi în șoaptă, cu ochii înlăcrimați.

— Într-o zi am ajuns mai devreme acasă. Mă simțeam rău, iar șeful meu mi-a zis să mă duc acasă. Am intrat în casă și am auzit zgomote. Din dormitor. Făceau… făceau…

— Îmi pare rău, domnule Malone.

— Tipul și-a luat hainele și a tulit-o. Aș fi vrut să-l iau de gât. Să îl iau la pumni, ca să nu se mai apropie niciodată de soția mea, de soția altcuiva. Dar eram atât de… pur și simplu…

Rămase fără cuvinte și își duse mâna la ochi. De parcă ar fi uitat că Pete era și el de față.

— Ruth a început să plângă. Am crezut că-i pare rău. M-am apropiat de ea și a început să țipe la mine să o las în pace. Să știi că aș fi iertat-o, zise el, ridicând privirea. N-am vrut să ne despărțim. Dar ea…

Vorbi din nou cu lacrimi în ochi, dar se stăpâni să nu plângă, înghițindu-și lacrimile.

Pete așteptă câteva clipe, după care îl întrebă:

— Din cauza asta ați dat-o în judecată pentru custodia copiilor? Pentru că vă înșela cu alți bărbați.

— Da, răspunse Frank. Am crezut că tipul acela cu care am prins-o în pat… am crezut că s-a întâmplat doar atunci. Dar Frankie mi-a spus că… mi-a spus că se mai trezeau din când în când și găseau fel de fel de bărbați prin casă. Mai mulți

bărbați. Nu puteam să concep așa ceva, zise el. Numai Dumnezeu știe ce s-ar fi ales de copiii mei, să crească în astfel de condiții.

Pete strânse farfuriile, își scoase pachetul de țigări și îi oferi una lui Frank, privindu-l în timp ce trăgea agitat din țigară.

— Și ce s-a mai întâmplat atunci, pe data de 13? Ați mers să jucați golf – și apoi?

— Păi… am fost să beau ceva cu Ed. El a plecat pe la prânz. Eu am mai băut două beri, am mâncat un sandvici și m-am uitat la meci.

— Ați urmărit tot meciul?

— Nu, am plecat pe la două.

— Și ați mers acasă?

— Mă simt și prost să spun asta, zise Frank, oftând. Nu le-am spus-o nici măcar polițiștilor. Dar bănuiesc că tot o să se afle.

Pete încercă să își păstreze cumpătul.

— Ce anume? Ce s-a întâmplat?

— M-am dus cu mașina până în Huntington.

— În Huntington?

— Da. Pe Redwood Drive.

— De ce? Ce căutați acolo?

Frank dădu sucul pe gât și așteptă până ce chelnerița veni să-i ia paharul.

— Pe un tip. Salcito. E prieten cu Ruth, oftă el. Am crezut că… știi tu. Am crezut că e ceva între ei. Că era și el unul dintre… amanții ei.

— Și de ce ați hotărât să mergeți la el acasă?

Frank veni mai aproape de el, roșu în obraji.

— E vorba de soția mea. Am vrut să… am vrut să-i dau o lecție, să se învețe minte și să nu se mai dea la soția altui bărbat.

— Și ce s-a întâmplat?

— Ticălosul nu era acasă! exclamă Frank, râzând. Am parcat pe stradă, mi-am făcut curaj. Am mers până în fața casei și am sunat la ușă. Am sunat de două ori. Și nu era nimeni acasă! Am auzit un câine lătrând în curte, dar nu mi-a răspuns nimeni la ușă.

— Și ce ați făcut după?

— M-am întors acasă.

— Dar ce era în mintea dumneavoastră?

— Nu știu. La început m-am enervat. După care mi-am spus că e mai bine că nu l-am găsit acasă. Dacă nu era singur? Dacă avea un pistol? S-ar fi putut întâmpla orice. Orice.

— Și unde v-ați dus mai apoi?

— Am dat o tură cu mașina prin cartier.

— Sperați să-l găsiți?

— Nu, la început m-am uitat după mașina lui Ruth. Am vrut să mă asigur că nu-i acolo. Dar nu am văzut-o. Era plin de mașini, dar cele mai multe erau noi. Break-uri, Chrysler. Mașini de mame. Dar majoritatea erau lucioase, îngrijite. I-aș fi recunoscut mașina dacă ar fi fost acolo. După un timp, mi-am dat seama că nici măcar nu mă mai uitam după ea. Mergeam, pur și simplu, în gol. Era un cartier frumos. Liniștit. Cu peluze verzi. Un loc în care ai vrea să-ți crești copiii. În fine, zise Frank și își drese glasul. În fine, nu era acolo. Așa că m-am dus acasă și m-am culcat. După care m-am uitat la televizor. Pe la opt, mi s-a făcut foame, așa că am luat-o pe Union Street. E un tip cu o tavernă acolo, face pizza bună. Mi-am luat o felie de pizza cu pepperoni. Și m-am întors acasă să mănânc.

— Și ați rămas toată noaptea acasă, domnule Malone?

— M-am întors pe Union Street. M-am dus într-un bar – Lakeside. Am băut câteva pahare.

— Și la ce oră ați plecat de la bar?

— Pe la unsprezece. Poate puțin mai devreme.

— Ați stat de vorbă cu cineva?

— Cu barmanul, Al. Mă știe, am mai fost de câteva ori pe acolo. Sigur o să-și amintească de mine. Am băut gin. Am vorbit despre echipa Mets. Sigur o să-și amintească de mine.

— De regulă beți gin?

— Nu, dar am vrut să fac ceva diferit.

— Bun. Și apoi? Ce ați făcut când ați plecat de la Lakeside?

— Am mai dat o tură cu mașina.

— Unde ați mers?

Câteva clipe de tăcere. După care:

— Acasă la Ruth. Am mers la ea și am parcat în fața blocului.

— Cât timp ați stat acolo?

— Nu mai știu. Cincisprezece, douăzeci de minute. Am văzut lumina aprinsă în dormitor și în sufragerie.

— Ați coborât din mașină? Ați stat de vorbă cu ea?

— Nu.

— Ați mai văzut pe cineva acolo? Și atunci, dacă nu ați fost să o vedeți pe Ruth sau pe copii, de ce v-ați dus până acolo?

— Păi, ca să obțin o dovadă. Pentru procesul de custodie. M-am gândit că poate o prind cu cineva. Am vrut să mă asigur că copiii sunt bine. Și…

— Și?

— Mai trec pe la ea din când în când, recunoscu el, oftând. Parchez mașina și stau acolo. Presupun că am vrut s-o știu aproape. Pe ea. Pe copiii mei. E soția mea. E vorba de… familia mea, zise el, privindu-l în ochi.

— Locuiesc într-o casă vai de ea, cu alți trei tipi. Baia e jegoasă, bucătăria e o mizerie. De-aia nu-mi place să mănânc acasă. Nimeni nu face curat. Nimeni nu repară nimic. Becul de la intrare s-a ars acum nouăsprezece zile și nimeni nu l-a schimbat. Nouăsprezece zile. Le număr în fiecare dimineață. Acolo locuiesc eu acum și mi-e dor de casa mea. Mi-e dor de soția mea. De familia mea. Așa că uneori obișnuiam să mă duc în fața blocului ca să fiu mai aproape de ei. Ce-i rău în asta? Nu fac rău nimănui.

Urmă o nouă pauză, după care Pete îl întrebă:

— La ce oră ați plecat?

— Unșpe și jumătate, poate doișpe fără un sfert.

— Și ce ați făcut după?

— Le-am spus deja polițiștilor – m-am dus acasă. M-am dus la culcare. Și m-am trezit de-abia dimineața următoare când m-a sunat Ruth.

∵

Seara următoare, Pete era deja în fața casei lui Ruth. O văzu luând un taxi și o urmări până la Gloria's. Pe vremuri fusese un loc elegant: lumea stătea la coadă să intre, angajații de la intrare erau tineri și bine făcuți. Dar odată ce se dusese entuziasmul de început, nimeni nu mai aștepta la coadă, iar angajații de la intrare fuseseră înlocuiți de un tip mai în vârstă cu o privire pierdută și cu nasul rupt, iar după un timp, până și el dispăruse din peisaj.

În noaptea în care Pete mersese pentru prima oară acolo, nu era nici țipenie de om pe trotuar. Nu era nimeni la ușă, nimeni la coadă. Nici măcar cerșetorii nu vizitau zona, la cât de puțină lume trecea pe acolo, nu merita.

O zări pe Ruth din prima. Ea se uită lung la el, ușor confuză, de parcă l-ar fi recunoscut de undeva, după care se întoarse la băutura ei. Era singură la bar, dar Pete recunoscu doi polițiști la capătul barului. Ruth se uită urât la ei, își verifică unghiile, aruncând o privire iscoditoare pe sub gene de fiecare dată când venea cineva să se așeze lângă ea. Pete deja ajunsese să o cunoască destul de bine cât să-și dea seama că era deja la al treilea Scotch Mist. Aproape suficient de amețită.

Se sprijini de bar și îi făcu semn barmanului.

— Hud, încă un pahar.

Hud și Pete se uitară amândoi la ea și Pete avu senzația că celălalt bărbat avea să spună ceva. Dar Hud nu spuse nimic, ridică din umeri și îi turnă băutură în pahar. Ruth ridică paharul spre polițiștii de la capătul barului și îl dădu pe gât, după care își îndreptă atenția spre încăpere.

Își lăsă greutatea corpului pe cot, sprijinindu-se de bar, cu spatele arcuit. Avea părul prins și

aranjat, machiajul fără cusur și doi ochii mari: doi ochi „verzi ca de smarald”, după cum obișnuia să spună bunica irlandeză a lui Pete.

Pete continuă să o studieze, iar Ruth își coborî privirea. Își umezi buzele cu vârful limbii sale rozalii. Se așeză picior peste picior.

Îl duse cu gândul la pisica din blocul de lângă el: o pisică tărcată care petrecea ore întregi holbându-se la păsările care se cuibăreau pe ramurile copacului din curte. Amândouă își cercetau împrejurimile cu ochii lor aurii: stăpâne pe situație.

După care prada ei apăru în peisaj.

Un tip la costum, cu părul dat pe spate, cu o gropiță în bărbie, înconjurat de râsetele prietenilor lui care îl împingeau de la spate. Ea își scoase o țigară, iar el bricheta, își începură dansul caracteristic: ea se aplecă ușor spre flacără, privirea lui alunecă spre decolteul în formă de V care se lărgi când se lăsă din nou pe spate.

El îi zâmbi, se apropie de bar și ridică bărbia; barmanul veni numaidecât, veșnic la datorie.

— Două pahare din ce bea domnișoara, zise el, îndreptându-și din nou privirea asupra ei.

Scoase o bancnotă care dispăru dintre degetele lui, iar barmanul le aduse două băuturi. El ridică paharul, iar Ruth se uită cu coada ochiului spre Hud, văzu privirea solemnă de pe chipul lui. Sau parcă era acolo o nuanță de tovărășie.

Începură să bea. El se prezentă, se prezentă și ea. Aruncă o privire în spatele lui spre chipurile îmbujorate, lucioase ale prietenilor săi, care schelălăiau ca niște câini, bătând cu pumnii în masă și se întoarse din nou cu fața spre el, zâmbitoare, seducătoare.

Data următoare, Ruth fu cea care surprinse privirea barmanului. Acesta o întrebă:

— Cu ce vă mai servesc?

Ea se uită la prietenul ei și spuse:

— Tu alegi. Data trecută ai băut băutura mea. Vreau să știu ce-ți place ție.

El se uită lung la ea, dar nu era îndeajuns de beat pentru o astfel de replică, ori minciună. Nu chiar. Ruth mai luă o gură și rămase în tăcere.

Pete își dădu imediat seama că rândul următor nu era atât de important; voia doar să-și țină mâinile ocupate. Ruth ridică privirea spre barman și comandă alte două băuturi, fără să spună nimic, însă de data aceasta nu mai era nici urmă de zâmbete sau priviri uneltitoare cu Hud, pentru că Ruth și prietenul ei deja își apropiaseră chipurile, iar restul încăperii era un cumul de zgomote, lumini și siluete pe fundal.

Ruth probabil că deja aflase că soția lui nu îl înțelege, iar ea probabil că deja îi spusese că soțul ei era un afurisit, iar amândoi știau prea bine ce urma să se întâmple, doar că încă nu se ajunsese acolo. Nu încă. Atunci era despre preludiu, joacă, cutezanță, despre clipa aceea în care îți simți sângele pulsând în vene, pentru că asta însemna să fii tânăr, frumos și plin de viață.

El se scuză să meargă la toaletă, iar ea se întoarse ca să nu îl vadă oprindu-se la masa prietenilor săi, ca să nu vadă rânjetele lor și cum îl bătură pe spate, iar Pete o văzu apucându-se de bar, înfigându-și degetele în el.

Când se întoarse, bărbatul se așeză mai aproape de ea și comandă două pahare de whisky, unul pentru drum, spunându-i „ce ochi frumoși ai, iubito!” la care ea începu să râdă, cu entuziasm. Apoi el o luă în brațe, iar ea se opri din râs și ridică privirea spre el.

Se ridicară și se îndreptară spre ieșire, cu Pete pe urmele lor. Voia să știe cum era ea când credea că nu era nimeni pe urmele ei.

Așa că o urmări până acasă, cu polițiștii în spatele lui. Își coborî mâna pe volan, iar pe cealaltă o odihni pe geam, cu cotul îndoit, cu palma pe acoperiș. Își desfăcu degetele și lăsă

curentul de aer cald al nopții să i se strecoare printre ele.

Când se opriră la semafor, le văzu siluetele în lumină, îl văzu cum o apucă de mijloc, iar ea se lipi de el. Îi urmări în timp ce umbrele lor se contopiră, iar spațiul dintre ei se închise.

Odată ajunși la 72nd Drive, Pete ridică geamul și parcă mașina în apropiere, urmărindu-i intrând în clădire, Ruth cuibărindu-se în brațele lui, cu fața spre el. Pete își aprinse o țigară și văzu o lumină la etaj, semn că aprinseseră o lampă, după care zări la fereastră silueta subțire a lui Ruth, trăgând draperiile.

Își imagină fierbințeala întunecată a camerei, lumina aurie a lămpii. Poate avea să pună un disc al lui Sinatra – părea, cu siguranță, genul de bărbat care apreciază genul acela de voce răgușită, suavă, care să citească dorința din spatele cuvintelor.

Probabil că avea să se scuze și să meargă să se aranjeze puțin, după care avea să pregătească ceva de băut și să se așeze aproape de el, să îl aștepte pe el să facă primul pas, pentru că știa că bărbații preferau asta, dar avea să se asigure că el știa că și ea voia să se întâmple – din priviri, din buze, din degetul acela care se plimbă pe gura paharului.

Pete ieși din mașină și se îndreptă spre clădire, simțind privirile polițiștilor îndreptate asupra lui, însă deja nu-i mai păsa. Porni direct spre ferestrele de la parter, dar nu auzi niciun sunet, așa că își continuă drumul, de-a lungul clădirii, până ajunse în spatele blocului. Nu avea nici cea mai mică idee de ce, doar că simțea nevoia să fie mai aproape de ea. Nu era nicio altă lumină aprinsă, așa că înaintă cu grijă. Și, coborând privirea, o zări.

O fereastră de la subsol era ușor crăpată. Doar câțiva centimetri, dar îndeajuns cât să își strecoare degetele prin deschizătură și să o deschidă. Intră în subsol și închise fereastra în urma lui. Încăperea mirosea a detergent, a țigări și a praf. Pete se lipi de perete, căutând întrerupătorul. Aprinse lumina

câteva clipe ca să se orienteze și observă o canapea veche lipită de un perete, câteva cutii, un teanc de reviste și mai multe sticle de bere aruncate pe jos.

Stinse din nou lumina, porni în întuneric spre canapea și se așeză. Își lăsă ochii să se obișnuiască cu întunericul. Nu auzi niciun zgomot venind din apartamentul de deasupra lui, doar bâzâitul unei insecte și podeaua scârțâind, în timp ce locatarii se pregăteau de culcare.

După care auzi un zgomot puternic și ceva ce semăna cu un geamăt de plăcere. Și-i imagină împreună: o văzu pe Ruth plimbându-și degetele prin părul bărbatului, lipindu-și trupul de al lui, și-l imagină pe el întinzând-o pe canapea, iar gemetele ei se transformau în șoapte, da, da, iar el o dezmierda cu privirea lui înfierbântată, în timp ce se desfăcea la pantaloni.

Pete auzi un sunet înăbușit când Ruth lăsă pantoful să-i alunece din mână, după care auzi zgomotul pașilor ei care îl duceau spre dormitor. Un alt geamăt de plăcere, de data aceasta din partea lui, și o văzu zâmbind în întuneric, pentru că știa că îl prinsese în capcană. Și, din nou, tăcere: poate că îl dezbrăca fără grabă. Incitându-l.

Pete își imagină vocea ei suavă în întuneric, râsul ei, șoaptele ei. E mai frumos așa, în întuneric, nu-i așa, iubitule? Pentru că – zise ea, mângâindu-l – nu știi niciodată de unde vine următoarea mișcare – plimbându-și limba pe trupul lui – nu-i așa? Și începu să râdă când văzu că el deja nu mai putea spune nimic, se dezbrăcă de rochie și de chiloți, dar nu și de dresuri, pentru că nu era nimic mai plăcut decât senzația de mătase care alunecă pe piele, iar dacă aceasta avea să fie cea mai memorabilă noapte din viața lui, trebuia să îi antreneze toate simțurile.

Pete îi auzi gâfâind, îl auzi implorând și gemând de plăcere și glasul ei sub forma unei întrebări greu de descifrat. După care se auzi un icnet de sus, un „da, da, așa, acolo, da”, iar patul scârțâi

când terminară împreună, el cu un „oh, Dumnezeule, ah, da, da”. Se ridică din nou, iar de data aceasta el nu mai stătu pe gânduri și i-o spuse fără să mai fie nevoie să îl întrebe: „Da, ești cea mai bună, cel mai tare sex din viața mea, iar ea se năpusti pe el, iar el țipă în părul ei, în gâtul ei, iar ea îl strânse și mai tare când îl simți cum se cutremură, când termină în ea și apoi rămase nemișcat”.

Ruth se trezi și rămase tăcută, în timp ce el dormea cu brațele în jurul ei. Își plimbă degetele prin părul lui de pe brațe și se cuibări lângă trupul lui cald, gândindu-se la ce avea să-i spună Ginei mai târziu. Sărmana Gina, care probabil ieșise în oraș cu Mick, la o friptură ieftină la Arnie’s, apoi Mick se arunca pe ea roșu la față și cu răsuflarea tăiată, în timp ce Gina gemea și suspina sub greutatea lui. Avea să-i spună: „M-am trezit cu el, dar cu gândul la tine!”, la care aveau să râdă ca două fetișcane. Gina avea s-o întrebe: „E chipeș?”, iar Ruth avea să-i răspundă „Da, sigur, brunet ca Elvis, cu ochii lui Paul Newman sau mai știu eu cine”, după care avea să-și spună: „Ce mai contează?”

Se întinse ușor, cu zâmbetul pe buze, pentru că îi spusese că fusese cel mai tare sex din viața lui.

Își dăduse toată silința, îl mângâiase, îi purtase degetele spre părțile trupului ei pe care știa că voia să le exploreze, îl lăsase să îi miroasă părul proaspăt spălat, încheieturile parfumate, respirația ei proaspătă – nimic ciudat, nimic greșit – până ce îi spusese că o vrea.

Nu suporta să fie singură. Nu putea să stea singură. Și era atât de înnebunit după ea, cu siguranță nu mai avea să plece, nu?

Așa că închise ochii și îl visă spunându-i că o iubește, că vrea să îi poarte de grijă. Se trezi din nou când îl simți dezvelindu-se, îmbrăcându-și hainele și apoi îi șopti, de parcă ar fi fost în biserică, ușurat că trebuia să se ducă acasă, că cei

mici aveau să se trezească în curând, că doar știa că e un bărbat însurat, de ce se supăra acum, că petrecuseră o seară frumoasă împreună și că avea să o sune mai încolo, bine?

Dar plecă fără să îi ceară numărul de telefon, îl auzi trântind ușa în urma lui, îl auzi pornind mașina, iar ea rămase în penumbră, în lumina difuză care venea din sufragerie, nemișcată, țeapănă, de parcă ar fi putut cumva să păstreze căldura lui dacă nu se mai mișca. După care își făcu curaj și coborî privirea.

Își văzu abdomenul gol, lăsat, vergeturile, coapsele cu coajă de portocală, erupția de pe coapsă, câteva fire de păr la gleznă, sânii căzuți de-o parte și de cealaltă și mirosul acela bolnăvicios, murdar.

Fix ca o cățea în călduri, așa-i?
Fix ca o curvă.

Era dezgustătoare.

Era un monstru.

Își strânse genunchii la piept și se culcă pe o parte. Deja își dăduse seama că polițiștii îi ascultau telefonul, poate avea microfoane în tot apartamentul, așa că rămase în tăcere pentru că nu voia să le dea satisfacția de a o auzi plângând.

Tot ce putea să facă era să stea acolo, ascunsă și să spere că, într-o bună zi, cel mai bun sex din viața unui bărbat să fie un motiv suficient de bun ca să îl facă să rămână cu ea. Pentru că nu suporta să fie singură. Pentru că nu avea ce altceva să ofere.

Capitolul 10

Pete îl sună pe Devlin să îl invite la prânz. Își dădură întâlnire la Tony's la fel ca data trecută. Nimic nu se schimbase: Devlin ajunse mai târziu și fără să-și ceară scuze, iar când începură să stea de vorbă, se arătă la fel de sigur și încrezător în sine, ceea ce Pete nu mai văzuse niciodată la nimeni altcineva. Pete îi spuse că stătuse de vorbă cu Frank: Devlin mormăi ceva, mestecând la cotletul de porc.

— Pare un om bun. Necăjit de tot ce s-a întâmplat cu familia lui. Mi-a povestit despre mișcările sale din zilele de dinainte ca cei mici să…

— Mișcările sale? întrebă Devlin, râzând. Să înțeleg că te-ai uitat la seriale polițiste, puștiule? Nu crezi că l-am luat deja la descusut? E o pierdere de timp, Wonicke. Lasă tu alibiurile și „mișcările" în seama noastră și ocupă-te de treaba ta.

După care se uită lung la el și spuse:

— Frank Malone e un amărât care și-a pierdut soția și copiii. E tată. Ascultă-mă pe mine, care și eu sunt tată – nu le-a făcut niciun rău copiilor. Nu e el în stare de așa ceva.

Își împinse farfuria și se șterse la gură.

— Și, oricum, o dăduse în judecată pentru custodia copiilor. Voia ca cei mici să meargă să locuiască cu el. Și probabil că ar fi avut câștig de cauză – are un loc de muncă stabil, duce o viață liniștită. Spre deosebire de ea. Ce motive ar fi avut să-i omoare când el voia să locuiască toți împreună? Nu, ea e de vină. Știu eu mai bine.

Pete schimbă subiectul.

— Ultima oară când ne-am întâlnit, mi-ați spus că aveți un martor care a sunat-o pe doamna Malone la două dimineața, în noaptea în care au

dispărut copiii, și că nu a răspuns nimeni la telefon.

Devlin luă o scobitoare și se rezemă de spătarul scaunului.

— Da, așa e.

— Ați putea să-mi spuneți despre cine e vorba?

— Ei bine, nu. Nu vrem să se știe în ziare. Păstrăm informația asta pentru proces.

— Nu am să scriu nimic despre asta, sunt doar curios.

Devlin îl cercetă din priviri.

— Îl cheamă Salcito. Dar n-o să vrea să stea de vorbă cu tine, zise el și continuă înainte ca Pete să apuce să mai spună ceva, și să știi că mai am ceva informații pentru tine.

Pete își luă pixul, era pregătit.

— Doamna Malone își caută un nou loc de muncă.

Devlin scoase scobitoarea din ambalaj și începu să se scobească printre dinți, vorbind sâsâit, prin gura deschisă.

— Ce părere ai despre asta? La nici șase săptămâni după moartea copiilor ei.

Aruncă scobitoarea pe masă. Pete încercă să nu se uite la ea.

— Nu mai vrea să fie chelneriță. Vrea să fie secretară. Recepționeră. Ceva sofisticat. Vrea ceva mai bun de la viață, acum că nu mai are copiii ăia care o trăgeau în jos. Dar să știi că nu pleacă ea nicăieri, zise el, rânjind.

Pete se uită lung la el, la zâmbetul lui de satisfacție, sigur pe el că avea dreptate.

— Cum adică?

— De fiecare dată când primește câte o ofertă, de interviu sau pentru un loc de muncă, zise el rânjind și mai tare, noul ei angajator o să primească un telefon, sau poate o vizită. Ca să ne asigurăm că știu cu cine se leagă la cap.

∵

La final de august, Ruth aplică pentru un post de secretară la o agenție de publicitate din Long Island City. Pete o urmări până acolo într-o dimineață, observând cum mișca ciudat din cap când ieși din mașină. Rămase în parcare, uitându-se în urma ei. După ceva timp, Ruth ieși din clădire, își aprinse o țigară, urcă în mașină și plecă.

După care intră el. Ca să vadă ce și cum.

Era un birou frumos: cu lumină naturală și flori la intrare. Se duse la recepție să ceară câteva informații, prefăcându-se că habar n-avea unde nimerise. Aruncă o privire în jurul lui, își continuă rolul de turist aiurit, îi întrebă cu ce se ocupau acolo. Văzu un tip ieșind dintr-un birou, să-i dea câteva hârtii unei fete, iar ea îi spuse:

— Dânsul este domnul Beckman, poți să-l întrebi pe el.

Cei doi se salutară din priviri, dădură mâna, iar bărbatul se prezentă ca fiind Paul Beckman. Îi povesti lui Pete despre câteva dintre produsele la care lucrau, începu să glumească pe seama unui slogan la care lucra pentru o reclamă la pastă de dinți, după care îl conduse la ieșire. Părea un tip simpatic.

Pete se întoarse în mașină și văzu mașina poliției intrând în parcare. Quinn era la volan, iar Devlin în dreapta lui, cu brațul sprijinit de fereastra deschisă, cu maxilarul încleștat.

În seara aceea, Pete merse la McGuire's, iar întâlnirea dintre Devlin și Beckman deja devenise subiect de discuție. Quinn făcuse o adunare la o masă, povestind secvența în detaliu unui roșcovan slăbănog pe nume Henriksen și unui polițist cu păr blond și acnee pe care Pete nu știa cum îl cheamă. Se salutară din priviri.

— Deci am intrat în birou, ca de obicei. Tipul era foarte politicos, ne-a servit cu cafea. Iar detectivul l-a întâmpinat cu discursul lui clasic: „Ați avut interviu cu o fată mai devreme, nu-i așa?" La care tipul, da, am avut. Deja părea

confuz. La care Devlin îi spune: „Aveți de gând să o angajați?”, iar tipul îl privi încruntat. Își pune o ceașcă de cafea, fără să se grăbească. După care zice: „Aș putea să vă întreb de ce vă interesează să știți asta?” Poți să crezi așa ceva? Serios acum.

Henriksen începu să râdă pe un ton pițigăiat, ca de fetiță.

— Și ce i-a spus șeful?

— Ce i-a spus? Păi, n-a știut ce să mai zică. Pun pariu că nu l-a mai luat nimeni la întrebări până acum. L-a mai lăsat câteva clipe, să vadă dacă-i răspunde sau nu. Și nimic. Așa că i-a zis: „Probabil v-a spus că o cheamă Ruth Kelly. Așa o chema înainte să se mărite. Numele ei de femeie măritată, numele ei adevărat este Ruth Malone”. Tipul deja nu mai zice nimic. Așa că mai așteptăm câteva clipe, după care îi zic: „Vă sună cunoscut numele? Poate ați mai auzit de ea”. Ăsta tot nu zice nimic, stă acolo, savurându-și cafeaua. De parcă ne aștepta pe noi să trecem la subiect. Așa că șefu’ oftă cumva și se uită fix în ochii lui și spuse ceva de genu’: „Bun, văd că n-am încotro decât să ți-o spun pe șleau. Domnule, să știi și dumneata că femeia pe care ai cunoscut-o în dimineața aceasta este bănuită că și-a omorât copiii”. Iar tipul n-a schițat niciun semn! De parcă tocmai îi spuseserăm că plouă afară. Într-un final – într-un final – s-a sinchisit și el să spună ceva. Și știi ce ne-a zis? „De ce ați venit să-mi spuneți toate astea?”

Henriksen aruncă o privire în jurul lui, cu ochii cât cepele.

— Îți vine să crezi una ca asta?

Polițistul blond dădu din cap că nu.

— Treaba cu oamenii e că nu reacționează niciodată așa cum te-ai aștepta să se poarte un om întreg la minte.

— Ca nebuna aia de luna trecută din Forest Hills, mai știi? îl întrebă Quinn pe Henriksen.

— N-am cum să o uit, răspunse Henriksen, rânjind.

— Am fost anunțați de o dispută domestică, îi povesti el lui Quinn. Vecinii s-au plâns că au auzit o femeie țipând, mobile aruncate de pereți, tot tacâmul. Așa că ne-am dus până acolo, am bătut cu putere în ușă, dar era imposibil ca cei din casă să ne audă, așa că am spart ușa. Casa era vraiște – sânge peste tot, cioburi, scaune rupte. Se pare că tipul se întorsese din 'Nam, auzise vorbe cum că nevastă-sa umbla cu alții cât timp el era plecat de acasă și hotărâse să-i dea o lecție. I-a scos doi dinți și cred că i-a rupt și mâna – de-abia l-am luat de pe ea, iar nenorocitul s-a năpustit asupra mea.

După care polițistul blond continuă povestea:

— Așa că i-am pus cătușele, iar nevastă-sa a început să urle la noi: „Stai! Ce faci? Nu mi-l lua!" Și i-am zis că nu-l arestez pentru ce i-a făcut ei – e o dispută domestică, n-avem niciun martor –, ci pentru ce i-a făcut lui Henriksen. Scârba naibii a sărit la gâtul meu, iar când am încercat să o dau la o parte, m-a mușcat!

Izbucniră în hohote de râs. Polițistul blond își suflecă mâneca, iar Pete îl cercetă cu coada ochiului și văzu un cerc violet pe brațul lui.

— M-au vaccinat de rabie – doctorul mi-a zis că mușcăturile de oameni sunt mai periculoase decât cele de animale. Așa că tipului i-am dat amendă, iar pe ea am băgat-o șase luni la pârnaie. Sper să-și găsească pe alta până iese nebuna din închisoare. S-o învețe minte pentru ce a făcut – și mie, și lui!

Urmară alte râsete. După ce se mai liniștiră, Quinn spuse:

— În fine, vreți să știți ce s-a întâmplat până la urmă cu tipul de dimineață? Ne zice: „De ce ați venit să-mi spuneți toate astea?" Mi-am dat seama că șeful habar n-avea cum să i-o întoarcă. Eu, nici atât. După care tipul ne întrebă: „Altceva?" De parcă nu-i ajungea că tocmai îi spuseserăm că a avut în biroul lui o mamă asasină!

— Dumnezeule. Și ce-a mai zis șeful?

— I-a spus: „Domnule, mi s-a părut normal să știți”.

Blondul începu să râdă.

— Mi-a plăcut asta cu „domnule”.

— Nu-i așa? După care tipul îi zice: „Și ce ați vrea să fac eu cu informația asta?” De parcă tocmai ce îi spuseserăm că are un șobolan în garaj. De parcă nu avea nimic de-a face cu el. Așa că șeful s-a dat mai aproape de el și i-a spus: „Uite ce, poate că nu-ți dai seama despre ce fel de persoană e vorba. Poate că nu ne-am făcut noi înțeleși”. Tipul își termină cafeaua, se ridică de la masă și zise: „De fapt, v-ați făcut foarte bine înțeleși. Mulțumesc pentru vizită. Am să vă rog să mă scuzați, am o altă întâlnire”.

— Ce chestie.

— Nu pot să cred, zise Henriksen.

— Și asta a fost tot. N-am mai apucat să spunem nimic, ne-am trezit în stradă ca doi prostănaci, uitându-ne uluiți unul la altul. Și știți ce mi-a zis șeful? zice: „Ăsta are impresia că s-a spălat de păcate pe anul ăsta. Are impresia că e un tip demn. Dar orice om are limitele lui, am să aflu eu ce-i poate pielea. Ascultă la mine, Quinn, o să le pară rău și lui, și curvei ăleia.

Pete se uită lung la chipurile lor neînduplecate, la ochii mici, la felul în care făcuseră front comun împotriva ei.

∵

În dimineața următoare, o rugă pe Janine să dea un telefon la firma lui Beckman, să le spună că voiau să scrie o serie de articole despre administratorii de firme în continuă expansiune. Janine dădu ochii peste cap, dar Pete îi zâmbi frumos și îi promise că avea să o scoată la prânz.

După ce închise telefonul, îi citi ce reușise să-și noteze. Beckman era un tip la vreo patruzeci de ani și lucra în cadrul companiei de nouă ani. Se

transferase în New York acum șase luni, iar soția și copiii lui rămăseseră în Delaware.

În următoarele săptămâni, Pete se întoarse la Long Island City de mai multe ori. Beckman obișnuia să o scoată pe Ruth la prânz, o dată sau de două ori pe săptămână, părea să îi placă de ea. Mergeau întotdeauna la același restaurant, mâncau mereu la douăsprezece și un sfert. Într-o după-amiază, Pete îi urmări și ceru o masă lângă ei. Nu era în raza lor vizuală, dar era suficient de aproape cât să fie martor la comportamentul ei în preajma lui Beckman. Cel mai adesea vorbeau despre muncă, la un moment dat menționară un film pe care îl văzuseră amândoi. El părea să se bazeze pe ea. Să aibă încredere în ea.

Pete îi văzu plecând împreună, îi văzu șoldurile care se legănau pe sub fustă. Îi văzu părul lucios și auriu în razele soarelui. Și văzu expresia complet diferită de pe chipul ei când ridică privirea spre el. Părea cumva mai liniștită, ridurile și umbrele de pe chipul ei se risipiră, citi o sclipire ciudată în ochii ei.

Pete avea și alte sarcini, dar avea grijă să fie în restaurant la ora prânzului aproape zilnic, mereu cu urechile ciulite, dar ascuns de privirile lor. Își spuse că voia doar să afle informații noi despre caz, dar după vreo săptămână își dădu seama că era vorba despre ceva mai mult. Îi simțea lipsa în zilele acelea când nu reușea să plece de la birou.

Pe la jumătatea lui septembrie, Beckman îi spusese lui Ruth că primise contract pe doi ani și că urma să se mute din apartamentul temporar pe care i-l oferise compania, îi spusese că avea nevoie de mai mult spațiu.

Câteva zile mai târziu, Ruth îi spusese că avea un cadou pentru el. Pete o auzise scormonind prin geantă și, curios, se ridică să meargă la toaletă, riscând să treacă pe lângă ei. Ea îi întinsese un catalog de mobilier. Când se întorsese înapoi la masă, îl văzu pe Beckman răsfoind revista.

— Nu știu cu ce să încep, i-a spus el. De regulă, Helen e cea care se ocupă de astfel de lucruri. Orice aș alege, n-o să arate bine și o să mă trezesc cu un rând de draperii și cu o canapea pe care le detest.

Urmase o pauză, iar Pete își imaginase ochii obosiți ai lui Beckman, chipul lui încruntat de fiecare dată când vorbea. Nu avea de unde să știe ce anume văzuse Ruth, ce se întâmplase între ei în acele câteva clipe de tăcere, dar auzise glasul ei duios:

— Te-aș putea ajuta eu. Dacă vrei.

Pete crezuse că era doar o modalitate de a-și umple ziua. Dar descoperi că era mai mult decât atât. Săptămâna următoare fuseseră împreună la cumpărături. După care Paul Beckman o scosese la cină în semn de mulțumire și, după cină, o invită la el acasă. Pete parcase în spatele mașinii de poliție și rămăsese în fața blocului lui Beckman o oră întreagă, încercând să nu se gândească la ce se întâmpla înăuntru. De-abia după ce se stinseseră luminile și devenise clar că Ruth nu avea să mai iasă nicăieri în noaptea aceea se hotărâse să plece.

Da, sigur, auzise fel de fel de zvonuri la secția de poliție, tot felul de glume deocheate, și încă păstra amintirea buzelor ei deschise, a ochilor ei mari, a felului în care se uitase la el în ziua aceea în care își înmormântase băiatul. Dar acum era vorba de altceva, de o mamă îndurerată și de un bărbat însurat. Devlin avusese dreptate în privința ei. Era ceva putred sub gingășia ei.

Nu avea de unde să știe ce mai făcuseră polițiștii în noaptea aceea, dar el se întoarse acasă, băuse două beri și începuse să scrie până îl apucă durerea de cap.

ANCHETA MALONE:
MAMA COPIILOR PĂSTREAZĂ TĂCEREA

Reporter Peter Wonicke

QUEENS, 20 septembrie – Roșcovana aurie aflată în centrul atenției în cazul celor două morți din Queens a refuzat astăzi să comenteze pe seama zvonurilor că are o relație cu un bărbat însurat.

Doamna Malone, care este în prezent separată de soțul ei, a anunțat dispariția celor doi copii pe 14 iulie. Câteva ore mai târziu, poliția a descoperit trupul micuței Cindy, în vârstă de patru ani, într-o parcare abandonată, nu departe de apartamentul în care doamna Malone a ales să continue să locuiască.

Două săptămâni mai târziu a fost găsit și trupul fratelui lui Cindy, Frank Jr., în vârstă de cinci ani, într-o pădurice de pe autostrada Van Wyck, în apropiere de World's Fair.

Doamna Malone, îmbrăcată cu o jachetă albă peste o rochie crem, cu părul tapat ca să mai câștige câțiva centimetri în raport cu silueta ei minionă, a fost văzută intrând în apartamentul lui Paul Beckman, unul dintre angajații agenției de publicitate Schiller and Klein, chiar înainte de miezul nopții.

O sursă ne-a mărturisit că doamna Malone are mai mulți prieteni de sex masculin. Polițiștii au reușit să afle că doamna Malone este o „femeie ușoară" care frecventează diferite cluburi de noapte din Flushing și Corona.

Copiii Malone au fost răpiți din dormitorul lor despre care s-a aflat ulterior că fusese închis cu cheia, în timp ce mama lor se afla în camera alăturată. Vecinii spun că nu au văzut niciun necunoscut în cartier în noaptea aceea și că nu s-a întâmplat nimic neobișnuit.

Momentan, poliția nu a făcut nicio arestare în această anchetă.

În dimineața următoare, Pete predă articolul și plecă spre Long Island City. Chelnerița dădu să îl conducă la masa lui obișnuită, dar el o opri și alese o altă masă. De data aceasta voia să-i vadă împreună.

De-abia după ce ajunseră și ei, Pete își dădu seama că risca să fie observat și recunoscut.

Dar, nu, pentru că ei nu-și puteau lua ochii unul de la celălalt. Beckman părea cumva mai duios. Puțin timid. O văzu pe Ruth bucurându-se de atenția lui Beckman, ca o mâță tolănită la soare. Tenul și părul ei erau fine ca mătasea.

— Ești minunată. Așa de frumoasă. Ai putea să ai orice bărbat vrei tu. Prost e acela care să nu-și dorească să fie cu tine.

După ce se întoarseră la birou, Pete rămase în mașină, privind în gol spre East River, spre luciul apei. Și-l imagină pe Beckman odihnindu-și capul pe sânii ei și pe Ruth ținându-l la pieptul ei până ce îl văzu adormind. Pete și-o imagină întinsă pe pat, ascultându-i răsuflarea, simțind greutatea corpului lui, trupului lui puternic în brațele sale, dorința lui arzătoare.

Articolul acela îl eliberase cumva. Furia îl părăsise și, pentru prima oară, o văzu pe Ruth nu ca o suspectă, nu ca pe soția infidelă a lui Frank, nu ca pe mama lui Frankie și a lui Cindy, ci ca pe iubita cuiva.

Pete o văzuse frustrată, furioasă, plictisită, seducătoare: iar această Ruth era satisfăcută. Așa arăta Ruth cea dorită și plină de dorință.

Își sprijini capul pe tetieră și închise ochii, cu gândul la ea. La toate lucrurile care o făceau diferită de celelalte femei. Cunoscuse multe alte fete în New York: surorile și verișoarele prietenilor săi, ori prietenele și colegele acestora de apartament. În comparație cu orașul său natal, în New York, fetele drăguțe păreau să fie la tot pasul: în fiecare magazin, la fiecare colț de stradă, în orice restaurant, la cinema.

Fetele de acasă erau majoritatea deja căsătorite, triste și îmbătrânite de căsnicie. Câteva dintre ele încercau să își accepte statutul de fete bătrâne. Fetele de la oraș erau altfel. Veniseră la New York

tocmai ca să scape de astfel de limitări. Ele hotărâseră să fie diferite. Să își trăiască viața.

Și, cu toate că Pete era încântat de farmecul fetelor sofisticate, de cariera din Manhattan sau de nonșalanța prefăcută a boemelor din East Village, întotdeauna simțise că avea să ajungă să se căsătorească cu cineva așa ca el. O fată dintr-un oraș mic, școlită la facultate, dar cineva cu un set de valori și ambiții cu care să se identifice. O fată simpatică și veselă, care poate că purta fuste puțin mai scurte decât acasă, dar genul de fată cu care să fi fost coleg la liceu. Genul de fată pe care să o înțeleagă cumva.

Și iat-o pe Ruth Malone, care nu era deloc genul acela de femeie. Care nu avea nimic în comun cu celelalte femei din viața lui.

Nu-și putea lua gândul de la ea. Și nu era vorba doar despre anchetă: era veșnic în mintea lui, ca o durere de cap, iar lucrul acesta îl speria și îl incita deopotrivă, își aminti de surâsul ei timid, de sunetul râsului ei.

Îi rosti numele cu voce tare și parcă simți în gură aromă de ciocolată. Ciocolată picantă, ușor amăruie, ca un desert cu un strop de coniac.

Își imagină auzindu-și numele pe buzele ei. Îi zări zâmbetul alb în timp ce îl rosti pe „e”, după care auzi sunetul limbii care se lipi de cerul gurii. Ca o sărutare timidă, dulce.

∵

Friedmann îl chemă din nou pe Pete în biroul lui. Văzu articolul despre Ruth și Paul Beckman pe birou. Friedmann îl împunse cu degetul lui butucănos.

— Ce naiba e asta?

— Păi…

— Îți spun eu ce e, e genul de articol marca Cholly Knickerbocker. De când te-ai apucat să scrii pentru tabloide, măi Wonicke?

— Nu știu ce să…

— Cred și eu că nu știi. Ce naiba a fost în mintea ta?

— Domnule Friedmann, e încă un subiect de știre. Doamna Malone. E…

— Normal că e. Și dacă polițiștii ar fi arestat-o pe ea și pe… Paul Beckman ăsta pentru moartea copiilor, sau dacă ai fi avut o înregistrare cu ea în care își mărturisea fapta, aș fi fost primul care să-ți strângă mâna. Dar treaba asta… asta nu e o știre. E un articol gen Eugenia Sheppard și *National Enquirer* doi într-unul! strigă el, vizibil scârbit. Ai vreo dovadă că și-o trage cu individul ăsta?

— I-am văzut împreună.

— Făcând ce?

— I-am văzut ieșind la cină, am văzut-o când a dus-o la apartamentul lui.

— Pentru asta te plătesc eu pe tine, s-o urmărești pe doamna Malone luând masa?

— Eram în timpul meu liber.

— Vrei să spui că ai rămas în fața casei lui Beckman în timp ce și-o trăgeau, în timpul tău liber? Și ți se pare că asta sună mai bine?

— Voiam doar să…

Friedmann îi făcu semn să tacă.

— Gata, Wonicke, nu vreau să mai aud nimic.

Își dădu jos ochelarii, masându-și nasul. Își puse din nou ochelarii la ochi și se uită fix la Pete.

— Nu vrei sub niciun chip să te rupi de ancheta asta. Ei bine, îți poruncesc să o lași baltă. M-ai înțeles?

— Dar…

— M-ai înțeles?

— Da, domnule.

— Puștiule, să știi că te joci cu focul. Nu mă provoca. Vreau să vii, să-ți faci treaba și să-ți vezi lungul nasului. Atât. N-am chef să te interesezi tu de viața sexuală a doamnei Malone. Sau s-o faci pe detectivul. Să nu te mai aud cu prostiile astea.

Făcu hârtia mototol și o aruncă direct în coșul de gunoi.

— Hai, dispari.

∵

Dar Pete nu avea cum să se țină la distanță. Încercă să se concentreze pe alte știri, pe alte articole, pe alte termene-limită, dar zi de zi își continuă drumul pe autostradă, în drum spre Long Island City, ca să se asigure că ajunge la biroul lui Beckman până la ora cinci. Îi urmări plecând împreună la cină, la fel de fel de restaurante. Îi urmări în parcări întunecate, fără să-și ia ochii de la silueta lor în lumina felinarelor, bucurându-se de sentimentele pe care i le trezea prezența ei. Apăruse în viața lui din senin, îi dăduse lumea peste cap, făcându-l să-și pună la îndoială întreaga ființă.

După alte câteva zile, Ruth își mută câteva lucruri în apartamentul lui Beckman. Pete îl urmări ducându-i bagajul în casă, iar polițiștii din tura de după-amiază își luară câteva notițe, iar în seara aceea merse la McGuire's să vadă reacția lui Devlin:

— Dacă ar fi soția mea, aș omorî-o, aș omorî-o cu mâna mea.

De zile întregi, Devlin tot încerca să descopere limitele lui Beckman. Să afle ce anume l-ar fi determinat să cedeze și să o scoată din viața lui. Devenise o obsesie.

După care într-o seară intră în bar cu rânjetul pe buze. Reușise să îi descopere slăbiciunea.

— Bun, i-a dat un loc de muncă, s-a culcat cu ea, dar pun pariu că n-o s-o lase niciodată să-i pună în pericol căsnicia. Așa că am dat câteva telefoane și am reușit să aflu adresa lui din Delaware. I-am trimis o scrisoare soției sale, în regim de urgență. Pun pariu cu voi că doamna Beckman o să poposească în New York în seara asta. Acum vreau să-i văd p-ăștia doi cum se descurcă.

Era tare mândru de el însuși.

— Puștiule, zise el, făcându-i semn lui Pete să se apropie, am ceva pentru tine, și îi dădu un plic lui Quinn care îl dădu mai departe.

Pete deschise plicul și se uită înăuntru. O bucată de hârtie, un plic și mai mic și o casetă.

— Ai acolo câteva poze din casa familiei Malone, îi spuse el. Raportul de autopsie al fetei. Și mai ai ceva acolo, îi zise el, făcându-i cu ochiul. Ceva care explică ce a găsit doctorul.

∵

Ziua următoare, Pete îi urmări pe Beckman și pe Ruth la restaurant. Observă că Beckman îi evita privirea.

Helen ajunsese noaptea trecută, îi spuse el. Reacționase urât, îi rupsese hainele lui Ruth, îi aruncase produsele de machiaj la gunoi.

— Ne-am certat, îi spuse el, uluit. Parcă era nebună. Nu am văzut-o niciodată așa. Nu ne-am certat în viața noastră.

Își trecu mâinile peste fața obosită și îi spuse lui Ruth că ceruse să fie transferat. Că trebuia să se întoarcă în Delaware. Că îi părea rău.

— E mai bine așa, pentru copii. Știi tu.

Se ridică și plecă, lăsând-o singură la masă, iar Pete fu martor la clipa în care își pierdu slujba, iubitul, alinarea pe care i-o aducea el. O văzu comandându-și o bere, două, dând băutura pe gât, refuzând să plângă.

Și acum că văzu pentru prima oară latura aceea vulnerabilă pe care o ținea veșnic ascunsă, simți nevoie să aibă grijă de ea. Începu să își tragă pielițele de la unghii, să le smulgă cu dinții. Văzu câteva picături de sânge pe buzele ei și se grăbi să se șteargă la gură dezgustată, cu podul palmei, cu o privire încrâncenată, disperată.

Asta fu imaginea care îi rămase o vreme întipărită în minte. Sânge. O femeie scârbită de ea însăși. Nicio urmă de tandrețe.

În noaptea aceea, o văzu intrând în Callanghan's îmbrăcată cu o rochie incredibil de scurtă, încălțată

cu pantofi cu toc, dând pe gât mai multe pahare de Scotch Mists, flirtând cu o sălbăticie pe care nu o mai văzuse până atunci la ea.

Îi recunoscu pe polițiștii de la ușă înainte ca Pete să-și dea seama cine erau. Merse țanțoșă la masa lor și se propti în fața lor, cu mâinile în șolduri, cu umerii drepți.

— Cum vă distrați, băieți? Vă place ce vedeți?

Cei doi bărbați o priviră din cap până-n picioare.

— Vai de capul vostru. Halal treabă mai faceți și voi.

Polițiștii începură să râdă.

— Știu că mi-ați pus microfoane în apartament. Vă place să mă ascultați pe mine și pe prietenii mei, vă excită? Sunteți niște psihopați. Toți.

Aceștia continuară să râdă.

Ruth se făcu roșie în obraji și începu să țipe:

— N-o să aflați niciodată cine mi-a omorât copiii. N-o să știți niciodată adevărul.

Bărbații se albiră la față, dar Ruth le întoarse spatele și se împletici spre ringul de dans, apucând un braț la întâmplare, trăgând un bărbat după ea, hotărâtă să nu-i dea drumul.

∵

Pete era întins pe jos, pe covor, cu berea lângă el, ascultând picăturile de ploaie lovindu-se de fereastră. Se ridică să-și ia o pătură și începu să citească raportul pe care îl primise de la Devlin.

> *Trupul neînsuflețit este al unei fetițe caucaziene, de aproximativ 4 ani. Bine hrănită, circa 15 kilograme și un metru înălțime. Cu păr blond și ochi albaștri.*

Erau simple cuvinte. Simple numere.

Închise ochii. Înghiți în sec. Își imagină niște pereți înalți, cu gresie albă, un șir de tărgi metalice cu roți strălucitoare. Un iz de chimicale, în combinație cu mirosul de putrefacție.

Lividitate.

Congestie.
Abraziuni.
Echimoze.
Peteșii.
Hemoragii.

Simple cuvinte. Realitatea însemna o biată fetiță zăcând nemișcată și albă la față, la fel ca gresia aceea care o înconjura, cu mâinile și picioarele vinețiii, cu zgârieturi pe chip, cu gâtul plin de vânătăi.

> *Ambii plămâni sunt congestionați, cu edem, suprafața lor fiind de culoare roșu închis marmorat. Calea traheo-bronșică nu conține urme de material aspirat sau sânge. Multiple secțiuni ale plămânului prezintă semne de congestie și fluid edematos pe suprafețele secționate. Nu prezintă semne de supurație. Mucoasa laringei este albicioasă.*

Ultimele fotografii cu Cindy îi arătau pieptul care avea să rămână de-a pururi slăbuț, cu pielea fină, îmbrăcată într-un maiou roz, pantalonași galbeni și o bluză de pijama. Pete încercă să nu se gândească la faptul că fata aceea nu avea să-și aleagă niciodată o rochie pentru balul de liceu, că nu avea să-și facă niciodată unghiile sau să-și coafeze părul.

> *Esofagul este gol, acoperit de mucoasă albicioasă. Stomacul conține bucățele de alimente nedigerate (identificate ca fiind legume cu frunze verzi și paste). În porțiunea de lângă intestinul subțire am găsit urme de alimente galbene și maro, probabil legume sau fructe. Nu am identificat urme de hemoragie. Restul intestinului subțire nu prezintă nimic interesant.*

Intestinul gros conține material fecal. Apendicele este prezent.

În ciuda faptului că trupul ei fusese tăiat, verificat, cântărit și măsurat, raportul de autopsie nu dezvăluia nimic ieșit din comun. Nu erau urme de relații sexuale. Nu se găsiră urme de piele sub unghiile ei, nici fibre străine, nicio altă vânătaie în afară de cele din jurul gâtului care să sugereze că fata fusese strangulată. Nu se zbătuse; murise neputincioasă.

Pete aflase din comunicatul de presă al poliției că raportul de autopsie al lui Frankie dezvăluise chiar și mai puține informații. Trupul băiatului zăcuse în pădurice aceea mai bine de o săptămână, iar animalele distruseseră orice dovezi.

Nu aveau niciun fel de răspuns, niciun indiciu. Cindy murise cu șase sau optsprezece ore înainte ca trupul ei să fie găsit la ora unu și jumătate ziua. Polițiștii bănuiau că Frankie fusese omorât la fel ca sora lui, probabil la scurt timp după ea.

Raportul autopsiei concluzionă că rezultatele nu erau clare. Nu aveau cum să afle când anume fuseseră uciși cei doi copii. Iar Pete nu vedea nicio modalitate prin care să poată dovedi că Ruth Malone minți în legătură cu ora la care le dăduse de mâncare, la care verificase dacă dormeau, ultima oară când intrase în camera lor.

Nu reuși să descopere niciun indiciu despre cine îi omorâse pe cei doi copii și de ce.

∵

Pete se întinse pe spate și își duse mâinile la ceafă, încercă să pună informațiile cap la cap. Însă mintea lui era amețită de bere, oboseală și jargon medical. Adormi și se trezi câteva ore mai târziu, transpirat și cu un gust amar în gură.

Se ridică, bău o gură de apă și își privi silueta în fereastra întunecată. Era sigur că nu mai avea să adoarmă în noaptea aceea.

Se așeză pe pat, băgă raportul înapoi în plic și scoase fotografiile din casa lui Ruth Malone. Nu arătau cine știe ce: era un apartament banal în care locuia o mamă și cei doi copii ai ei. În bucătărie văzu câteva farfurii puse la uscat și mai multe jucării pe jos. Un teanc de haine împăturite pe scaune.

După care scoase o poză cu dormitorul lui Ruth. Era o cameră mai ordonată decât celelalte: piesele de mobilier erau lustruite și curățate. Patul cel mare trona în mijlocul camerei. Era acoperit cu mai multe pernuțe colorate și cu o cuvertură din satin cu fundițe.

De ce îi dăduse Devlin toate aceste materiale? Nu găsi nimic relevant.

Puse pozele în plic și băgă caseta în casetofon. Se întinse pe pat și derulă caseta, după care auzi vocea groasă a lui Devlin. De data aceasta vorbea pe un ton diferit. Aceeași voce răgușită, aceleași cuvinte pronunțate – dar părea grăbit să ajungă la subiect.

— Reluăm interviul. 17 septembrie 1965, 11.12. Bun. Deci… doamnă Malone. Ce le-ați dat copiilor de mâncare în seara de 13 iulie?

— V-am spus deja de două ori.

— Mai spuneți-ne odată.

— Am pregătit niște carne de vițel și am deschis o conservă de fasole verde. Le-am dat să bea lapte, iar eu am băut ceai rece.

— Sunteți sigură?

— Bineînțeles că sunt sigură. Chiar a doua zi m-ați întrebat pentru prima oară despre asta. A fost ultima masă pe care…

Urmă o pauză. Cineva tuși.

— Le-ați dat să mănânce paste? Macaroane? Ceva de genul ăsta?

— V-am spus deja. Am mâncat carne. Fasole verde. Au băut lapte. Asta e tot, zise ea pe un ton stăruitor.

— Deci nu le-ați dat să mănânce paste.

— Dumnezeule! De câte ori să vă mai spun că nu? Nu am pus gura pe paste, ce mama naibii?

Urmară alte câteva clipe de pauză.

— Și atunci, cine a aruncat cutia goală de macaroane în gunoi?

— Poftim?

— Am găsit o cutie goală de macaroane în gunoi.

— Și ce-i cu asta? zise ea, râzând. Poate a aruncat-o vreun vecin, că nu mai avea loc la el în gunoi. Sau poate era de la mine, nu știu. Poate că era acolo de zile întregi! Nu-mi aduc aminte tot ce le-am dat de mâncare în săptămâna aceea.

— Nu? întrebă el pe un ton acuzator.

Cineva răsfoi câteva foi de hârtie.

— Nu, nu-mi aduc aminte, răspunse ea obraznic.

Cineva aprinse o brichetă și trase câteva fumuri de țigară.

— Și ce ne spuneți de farfuria de macaroane din frigider? Tot de la vecini?

— Poftim? Ce naiba tot bombăniți acolo? V-am spus deja, nu-mi aduc aminte ce le-am mai dat de mâncare în săptămâna aceea. Poate că făcusem paste cu o zi înainte sau în weekend. *Nu-mi aduc aminte.* Ce mai contează?

De ce nu porniți în căutarea celui care mi-a omorât copiii? Pe străzi umblă un nebun în libertate care omoară copii și voi mă luați pe mine la întrebări despre un știu ce căcat de macaroane?

— Doamnă Malone, momentan, cu dumneavoastră stăm la discuții.

Urmară câteva clipe de pauză.

— Ați spus că…

Devlin răsfoi din nou prin notițele sale, chiar dacă Pete ar fi putut să jure că Devlin știa exact tot ce spusese ea mai devreme.

— A… ați spus că… ah, da… în declarația inițială, ați spus că ați oprit la Walsh's Deli în drum spre casă pe data de 13 pentru că – vă citez – „Nu aveam nimic de mâncare acasă". De ce ați mai oprit la restaurant, doamnă Malone, dacă aveați macaroane acasă?

Ruth nu spuse nimic.

— De ce, doamnă Malone?

— Nu știu, bine? Nu știu ce vreți să vă spun. Cred că am uitat că aveam macaroane acasă.

Devlin trase aer în piept, în liniște. Se auzi un mic zgomot poate că își lăsa pixul pe masă înainte de a vorbi.

Pete și-l imagină în fața ochilor, aplecat deasupra mesei, apropiindu-se ușor de ea. Venind tot mai aproape. Dându-i târcoale, adulmecându-i teama.

Când vorbi, o făcu pe un ton atent, cumpătat.

— În ziua în care copiii dumneavoastră au dispărut, ați cumpărat carne de vițel, o conservă de fasole verde și lapte. De la Walsh's Deli de pe Main Street. Iar aceasta a fost ultima masă pe care au mâncat-o copiii dumneavoastră.

— V-am spus deja că…

— Și, atunci, doamnă Malone, ce ați spune dacă v-aș zice că raportul de autopsie al fiicei dumneavoastră a găsit urme de paste nedigerate în stomacul ei?

Cu fiecare cuvânt al lui Devlin, Pete parcă îl simțea bucurându-se de expresia de panică și

confuzie care se instala, cu siguranță, pe chipul ei.

— Poftim? Nu înțeleg. Am…

— Paste nedigerate, exact ceea ce au mâncat ambii copii în noaptea în care au fost uciși. Cu foarte puțin timp înainte să fie uciși. Autopsia a concluzionat că fiica dumneavoastră a murit la mai puțin de două ore după ce a mâncat. Povestea asta cum că le-ați dat să mănânce carne de vițel și că ați fost să-i verificați la miezul nopții este o minciună, nu-i așa, doamnă Malone?

Pete sesiză satisfacția din glasul lui Devlin.

— O minciună stupidă. Nu v-ați gândit că va fi foarte ușor să aflăm ce anume a mâncat și când a mâncat?

Pete o văzu la fel ca în noaptea aceea la Callanghan's, înfruntându-i pe cei doi polițiști de la bar. Albă la față, furioasă, cu ochii mari ca două pete de culoare, deasupra pomeților.

Urmă o nouă pauză: și-o imagină privind disperată în jurul ei, încercând să găsească o cale de scăpare.

Și, brusc, reuși să se adune. Vorbi pe un ton ferm:

— În seara de 13 iulie le-am dat copiilor mei să mănânce carne de vițel. Carne de vițel, fasole din conservă și lapte. La miezul nopții am fost la ei în cameră să mă asigur că dorm. Asta a fost ultima oară când i-am văzut și erau în viață. Erau bine. După cum v-am spus-o deja, domnule detectiv.

Capitolul 11

Caseta se opri, iar Pete aprinse veioza. Devlin avea dreptate: minciuna despre mâncare fusese una de-a dreptul stupidă.

Și, după toate cele văzute și auzite, Ruth Malone nu era o femeie proastă.

Aproape că auzea vocea lui Friedmann în minte, încercând să-l conducă în direcția cea bună. *Și? Ce înseamnă asta? Nu e o femeie proastă. Nu ar spune niciodată o minciună stupidă.*

Dintre toate lucrurile despre care ar fi putut să mintă, de ce tocmai asta? Autopsia concluzionase că la ultima masă Cindy mâncase paste. Devlin găsise o cutie de paste în gunoi și o farfurie de paste în frigider. Pusă față-n față cu dovada, ce rost avea să insiste cu atâta vehemență că le dăduse altceva de mâncare?

Cu chipul machiat și lipsa ei de suferință, minciuna aceea îi dădu de bănuit că era ceva mai mult la mijloc, ceva ce nu reușea să înțeleagă. Ceva ce-i scăpase lui Devlin.

Spre dimineață, Pete reuși să aţipească și se trezi din nou pe la opt. Se îmbrăcă în grabă și traversă coridorul pe vârfuri ca să ajungă la baia pe care o împărțea cu tipul de la 5A. Quentin – Pete nu știa exact dacă era numele sau prenumele lui – era un profesor de teologie pensionat, din Anglia. Semăna la voce cu James Mason și asculta adesea înregistrări cu discursurile lui Churchill din timpul războiului la un gramofon micuț, iar uneori scotea câte un țipăt noaptea. În unele dimineți, Pete trebuia să se strecoare printre sticlele goale de gin aliniate la ușa lui.

Se spălă, se bărbieri, își luă notițele și fotografiile, se urcă în mașină și porni la drum, încercând să-și limpezească gândurile. Îi reveneau în minte aceleași veșnice întrebări: *Dacă spune adevărul?* Și: *Dacă Devlin se înșală în privința ei?*

Merse cu mașina spre apartamentul lui Ruth, opri la 72nd Drive și parcă în spatele mașinii de poliție. Chiar dacă mulțimea de oameni se risipise, pe ici, pe colo încă mai erau câțiva reporteri la datorie. Trecuseră mai bine de două luni de la moartea copiilor, iar subiectul încă făcea știrea zilei. Ruth încă era știrea zilei. Rămase în mașină și fumă două țigări, încercând să se hotărască ce să facă.

Și se întâmplă exact ce aștepta, fără să știe.

Un taxi opri în fața lui și Gina Eissen coborî din mașină. Era îmbrăcată cu o rochie șifonată, cam strâmtă și avea cearcăne mari sub ochi. În timp ce se întoarse să-și ia haina și să scoată banii de taxi din geantă, Pete ieși din mașină. Gina tresări când auzi portiera, dar nu ridică privirea. El trecu pe lângă ea și îi întinse șoferului o bancnotă de cinci dolari.

— Ajung?

Șoferul dădu din cap că da, își luă la revedere și plecă.

Când Pete se întoarse cu fața spre Gina, aceasta încă mai cotrobăia prin geantă. Își scoase o țigară și o brichetă pe care încercă în zadar să o aprindă. Pete aprinse bricheta lui și, în cele din urmă, Gina ridică ochii spre el. Avea pielea uscată și buzele crăpate.

— Ce vrei?

— Vreau stăm puțin de vorbă.

Femeia refuză și făcu un pas în spate.

— Da, cum să nu. Am văzut ce ai scris în ziare. Cum ai vorbit despre ea. Nu vreau să vorbesc cu tine.

— Stai puțin, nu pleca.

Gina își văzu de drumul ei.

— Te rog. Îmi pare rău.

Gina se opri.

— Îmi pare rău.

Se întoarse spre el și întrebă:

— De ce?

Pete făcu un pas în față. Și încă un pas. Gina nu se dădu înapoi.

— M-am tot gândit și…

Nu știa cum să continue.

Gina rămase locului, sprijinită pe un șold, suflându-i fum de țigară în față.

— Poate că m-am înșelat.

— Adică?

— Poate că m-am înșelat în privința doamnei Malone. În privința a tot.

— Cred și eu, zise ea, nervoasă. Normal că te-ai înșelat. Te înșeli. În privința a tot.

— Am nevoie de ajutorul tău ca să îndrept lucrurile.

— Și ce motive aș avea eu să te ajut? întrebă ea, încruntată.

— Păi, pentru că… Eu sunt singura voastră șansă. Sunt sigură șansă a doamnei Malone.

— Zici tu? întrebă ea, ridicând din sprâncene.

Pete îi făcu semn spre blocul din apropiere și spuse:

— Vrei să stăm puțin de vorbă?

Gina acceptă și se îndreptară spre intrarea în clădire și se așezară pe terasă. Se bucură de razele soarelui. Se bucură de acel moment de respiro. Unul dintre reporteri se apropie de mașina de poliție și începu să stea de vorbă cu polițiștii. Pete presupuse că acesta spera să afle noi informații, cât să scrie un articol pentru pagina 5. Două femei trecură prin dreptul lor și încetiniră când traversară prin fața clădirii în care locuia Ruth. Se lipiră una de cealaltă, de parcă le-ar fi fost frig, după care ieșiră din umbra clădirii și totul în jurul lor se lumină.

Văzu o femeie în depărtare, cu un mers ciudat, de parcă ar fi durut-o încheieturile. Era subțirică, cu păr roșcat, iar rujul ei depășea conturul buzelor. Era îmbrăcată cu o rochie înflorată simplă și cu o pereche de sandale care păreau cam mari. Femeia i se păru cunoscută.

Pete făcu semn spre ea și o întrebă pe Gina:

— Cine e femeia aceea?

— Care? Ah, e doamna Gobek. E mai ciudățică.

— Cum așa?

— Eh, știi tu. E o bătrânică simpatică. Inventează fel de fel de povești. Îi place să fie în centrul atenției.

După care apăru un bărbat, mergând cu fața în pământ, cu privirea ferită.

Era ceva ciudat la el: era înalt și avea un mers împiedicat, de parcă nu era obișnuit cu picioarele lui lungi.

— Și el e tot un ciudățel?

— E Gus Frederickson. Stă în blocul ăla, zise ea, făcându-i semn spre clădirea vecină.

Pete rămase cu privirea îndreptată spre el, iar Gina oftă:

— Dumnezeule, faci la fel ca polițiștii. I-au dat târcoale două zile întregi, înainte să-l găsească pe Frankie. L-au luat la interogatoriu până ce aproape că l-au distrus. Da, e un tip mai ciudat, dar nu-i un criminal.

— De unde știi?

∵

— E… ceva e în neregulă cu el. A avut un accident în copilărie. După asta, n-a rămas întreg la minte. A locuit cu mama lui până la moartea ei. E blând ca un pisoiaș. Îi plac copiii… nu, nu în felul ăla – îi place să se joace cu ei, cu copiii mici, pentru că și el e copil la minte. Îl cunosc de ani de zile și… nu ar face rău nimănui.

Frederickson dispăru din peisaj, iar Gina trase un ultim fum, o aruncă pe jos, după care își luă haina pe ea și băgă mâinile în buzunar.

O văzu uitându-se spre mașina de poliție, spre reporter și îi spuse:

— Ei toți cred că e vinovată.

— Și crezi că nu știu asta? Crezi că ea nu știe? Nu știu ce s-a întâmplat în noaptea aceea, spuse el, urmărindu-i reacția. Dar dacă nu e ea de vină…

— Nu, nu e ea de vină.

— Ei bine, în cazul ăsta, trebuie să-și construiască apărarea. Polițiștii trebuie să găsească un alt suspect. Trebuie să ia lumea la întrebări, și nu să se axeze doar pe ea.

O văzu pe gânduri, așa că insistă.

— Trebuie să răspundă atacurilor.

Gina își coborî privirea și își ridică mâinile de parcă s-ar fi spălat pe față. Când îl privi din nou, ochii îi erau roșii. Oftă. După care își ridică sfidătoare bărbia.

— Vreau să-ți arăt ceva. Vino cu mine.

Polițiștii și reporterii de la mașină nu mai spuseră nimic, ci îi urmăriră în timp ce se apropiară de clădire și urcară treptele de la intrare. O văzură pe Gina agitându-se cu cheia în mână, îl văzură pe Pete luându-i cheia ca să deschidă ușa, observară că o împinse ușor în hol, nerăbdător să scape de privirile lor iscoditoare.

Gina își duse mâna la cap.

— Dumnezeule. Urăsc situația asta. O urăsc. Au trecut atâtea luni. Când or să înceteze?

— Sunt încă la pândă. Au nevoie de o pauză.

Femeia se uită aproape temătoare la el și, pe moment, se temu că avea să se răzgândească. Dar ea îi făcu semn spre o ușă albă de partea cealaltă a coridorului. Pete se uită spre plăcuța lustruită cu numărul apartamentului și spre podeaua pătată de tălpi micuțe.

— Ea locuiește…?

— Da. Trebuie să vii să vezi cu ochii tăi.

Bătu la ușă și fură întâmpinați de bătrâna de la înmormântare. Se uită la Pete cu indiferență, dar își îndreptă atenția spre Gina. Pentru o clipă, văzu dezgust pe chipul ei: după care o strigă pe fiica ei. Câteva clipe mai târziu apăru și Ruth Malone.

Era o femeie micuță. Părea să se fi făcut și mai mică de ultima oară când o văzuse. Chiar și sub stratul de machiaj îi zări chipul palid, fragil și speriat. Nu era femeia aceea strălucitoare,

minunată pe care o văzuse prin baruri. Ci o femeie măcinată de ceva mai presus de ea. Avea ochi mari și întunecați, o privire pierdută. Clipi de câteva ori și își drese glasul înainte de a vorbi:

— Gina, spuse ea, întinzându-i mâna, iar cealaltă femeie se grăbi să o ia în brațe.

Pe moment, i se păru că totul avea să fie bine. Că Gina avea să o țină la pieptul ei și să o aline până ce durerea avea să-i treacă, pentru a se putea ține pe picioare. De parcă o mică dovadă de bunătate avea să fie îndeajuns ca să o transforme la loc în fața aceea cu păr lucios, cu ochi și buze strălucitoare.

Dar Ruth se dezlipi din brațele prietenei sale, înghiți din nou în sec, iar Pete văzu durerea din ochii ei. După care își îndreptă privirea spre el: Ruth îl recunoscu și îl privi furioasă. Se înroși la față.

Dar înainte să apuce să spună ceva, Gina zise:

— Ruth, dragă, băiatul acesta este reporter. E un tip… e în regulă. M-am gândit că dacă tot nu vor să-ți dea pace, măcar să le spui ceva.

Ruth se uită lung la ea, după care își îndreptă din nou atenția asupra lui Pete, apoi se întoarse cu fața spre Gina și îi vorbi pe un ton pițigăiat, ciudat:

— Intrați, vă rog. O am pe mama mea în vizită pe la mine. Poftiți în bucătărie! Vin imediat.

Rămase privind în urma ei, în timp ce traversa holul pe tocuri, până ce dispăru după colț. Auzi o ușă închizându-se după ea și o urmă pe Gina în bucătărie.

Cele două femei stătuseră așezate la masă, cu un ibric de cafea în mijloc. Cineva curățase masa cu suprafața laminată, uzată și zgâriată pe alocuri de creioane de colorat și urme de furculițe – și pusese două șervete pe masă: unul pentru ibric, iar celălalt pentru cele două căni. Podeaua strălucea de curățenie, iar încăperea mirosea a înălbitor și esență de lămâie. Faianța de deasupra aragazului, galbenă, cu un imprimeu de cireșe, tocmai ce

fusese curățată și încă se vedeau dâre de apă în lumina aceea puternică. Văzu mai multe farfurii puse la uscat pe un prosop pe blatul de la bucătărie, care așteptau să fie puse la loc în rafturi.

Pete avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama de ce i se părea atât de ciudată camera aceea. Fotografiile pe care i le dăduse Devlin înfățișau o bucătărie dezordonată și neîngrijită: jucării împrăștiate pe jos, teancuri de haine pe scaune, boluri de cereale în chiuvetă, desene agățate pe pereți. Dar acum toate acele obiecte personale dispăruseră. Nu mai rămăsese nimic să amintească de copii, nimic să dea de înțeles că în casa aceea locuise cândva o familie, și nu o femeie singură.

Mama lui Ruth stătea dreaptă la masă. Nu spuse nimic, nici măcar nu-i pofti să se așeze, dar Gina se așeză și îi făcu semn lui Pete să se așeze și el.

Ridică privirea și o întâlni pe a mamei lui Ruth: ochii reci, buzele subțiri. Pete se uită lung la ea și spuse:

— Doamnă, aș vrea să…

Auzi pași în spatele său, iar mama lui Ruth vorbi peste el.

— Ruth, mai ia două căni. Nu vezi că avem musafiri?

Vorbi pe un ton la fel de aspru ca înfățișarea ei. Gândul îi fugi la propria mamă, la privirea ei care căuta mereu aprobarea lui, la zâmbetul ei timid, cald și simți un nod în gât.

Ruth intră în bucătărie și scoase încă două cești. Observă că se machiase, că se pieptănase și că se dăduse cu ruj.

Mama ei îi servi cu cafea și își băură cafeaua în liniște, până ce Gina își drese glasul. Toți ridicară privirea spre ea, iar Gina o luă pe Ruth de mână.

— M-am gândit că poate… mă întrebam dacă nu crezi că ți-ar face bine să vorbești. Poate dacă le dai interviu, or să plece.

Doar că nimeni nu avea să plece, nu înainte de proces sau de o condamnare, nu înainte să se întâmple ceva mai rău, mai rău decât moartea celor doi copii, dar alese să nu o spună. Așa că lăsă ceașca pe masă, își scoase pixul și începu să îi pună întrebările pe care știa că avea să i le pună:

— Doamnă Malone, povestiți-mi despre copiii dumneavoastră. Povestiți-mi despre ultima zi pe care ați petrecut-o împreună.

— Am fost la picnic la Kissena Park, răspunse ea pe o voce groasă. Am plecat pe la patru. Trebuia să-l sun pe avocatul meu. Pentru procesul de custodie.

Ruth începu să spună povestea aceea pe care o spusese deja de atâtea ori, luând din când în când câte o gură de cafea ca să scape de nodul din gât, iar în tot acest timp Pete încercă să păstreze un aer profesional. Empatic.

— Le-am făcut de mâncare. Carne de vițel și fasole verde.

Doar că Pete deja nu mai era atent la povestea ei. Nu-și putea lua ochii de la ea. De la mișcările ei. De la forma gurii sale.

— Ce credeți că s-a întâmplat, doamnă Malone? o întrebă el și își dădu seama că se străduia să nu plângă. Ruth aprinse o țigară și încercă să-și păstreze calmul.

— Trebuie să fie vorba de un nebun. Cineva care căuta o ocazie să facă rău unor copii. Vreun fel de… animal.

— Și poliția ce crede? V-au spus?

— Nu știu… nu știu nimic. Nu par să aibă indicii.

Pete îi cercetă cearcănele, pe care machiajul nu reușise să le ascundă. Obrajii ei goi, unghiile roase, faptul că nu îl putea privi în ochi când vorbea despre copii.

Simțea că o vedea cu alți ochi azi. Orice avea să se întâmple – fie că Devlin avea sau nu să o aresteze, fie că avea sau nu să fie condamnată –, ce

soartă o aștepta acum? Cu siguranță nu va mai fi aceeași femeie. Nu va mai putea să se bucure de razele soarelui sau să intre într-un magazin și să-și cumpere o rochie doar pentru că era drăguță. Nimeni nu ar mai putea să se uite la ea fără să-și amintească ce se întâmplase.

Nu avea cum să mai scape de soarta asta.

∵

Jumătate de oră mai târziu, se întoarseră pe hol, iar ușa se închise în urma lor.

Pete trase adânc aer în piept și ridică privirea. Gina se uită lung la el, cu brațele împreunate la piept.

— E greu, nu-i așa? Să o vezi în halul ăsta. Să vezi cum a transformat-o durerea asta. Dar tocmai asta nu vedeți tu și cei ca tine, cei care nu o cunoașteți, care nu aveți ochi să vedeți. Am vrut să vezi cu ochii tăi. Am vrut să vezi și tu cum e.

— Îmi pare rău, zise Pete.

— Știu, răspunse ea, sec. Dacă nu te-aș fi crezut, nu te-aș fi lăsat să o vezi. Dar să știi că nu ajunge doar să spui că-ți pare rău. Am vrut să vezi cu ochii tăi. Și exact asta s-a întâmplat.

Gina îi făcu semn spre trepte și spuse:

— Hai.

Începură să urce scările.

Când deschise ușa de la propriul ei apartament, Pete avu o nouă surpriză. Oare ce se așteptase să vadă, culori țipătoare? Dezordine? Sticle goale de băutură? Dar nici vorbă de așa ceva. Camera era puțin cam goală, iar canapeaua ușor uzată, dar avea un aer primitor. Mobilierul strălucea de curățenie, văzu câteva plante pe rafturi, câteva fotografii, două bibelouri.

Pete se întoarse spre ea, iar ea se uită lung la el, cu mâinile încrucișate la piept.

— Te așteptai la altceva?

— Eu doar… îmi pare rău. Nici măcar nu te cunosc și am presupus că…

Gina nu spuse nimic, îl aşteptă să termine ce avea de spus. Pete se simţi şi mai vinovat.

— Nu am niciun drept să fac presupuneri. Îmi pare rău.

Iar în clipa aceea se schimbă ceva la ea: îi dispăru privirea încruntată de pe chip şi zâmbi uşor. Îi făcu semn că îi accepta scuzele şi îl pofti în bucătărie.

Făcu cafea şi aduse o sticlă de whisky şi două pahare la canapea. Pete ar fi dat orice pentru un pahar de whisky, dar o refuză când îi oferi un pahar şi acceptă doar câteva picături în cafea. Simţea că urma să aibă nevoie de mai mult de o simplă cafea ca să audă ce avea de spus.

Gina îi turnă puţin whisky în ceaşcă, îşi puse un pahar pentru ea şi se aşeză pe canapea.

— Dumnezeule, ce nebunie!

Pete coborî privirea spre ceaşca din mână, fără să ştie ce să spună.

— Erai de mult prietenă cu Ruth?

— Sunt.

Pete se uită la ea, fără să înţeleagă.

— Sunt în continuare prietenă cu ea.

— Da, bine, spuse Pete. Şi vă ştiţi de mult?

Gina coborî privirea.

— Am cunoscut-o – i-am cunoscut pe toţi – în săptămâna în care s-au mutat aici. Acum doi ani.

Şi, dintr-odată, fu curios să afle mai multe, aşa cum ar fi trebuit să fie de la bun început. Voia să ştie cum era ea, ce fel de femeie ar fi putut să păţească ceva atât de îngrozitor. Ştia că Ruth Malone era aceeaşi persoană de acum trei luni, acoperită doar de un strat de durere şi teamă – dar în momente de cumpănă, lumea are tendinţa să creadă că oamenii sunt altfel. Speciali. Că au ceva anume care îi transformă în genul acela de oameni cărora li s-a întâmplat ceva rău. Pentru că alternativa – că lucruri groaznice i se pot întâmpla oricui, oriunde – este de neimaginat.

Voia să afle ce anume o făcea pe Ruth Malone genul de persoană ai cărei copii să fie uciși.

Așa că o întrebă pe Gina:

— Cum era ea – doamna Malone – înainte de toată povestea asta? Cum era ea ca om?

— De ce? răspunse Gina, oftând. De data asta vrei să scrii ceva despre ea care să fie adevărat? De data asta ai de gând să scrii adevărul?

De-abia acum se văzu limpede prin ochii ei și îi fu rușine pentru felul în care se lăsase folosit de Friedmann și de Devlin, ca să scrie povestea lor.

Ridică privirea și se uită fix în ochii ei.

— De-asta sunt aici. Ca să scriu adevărul.

Capitolul 12

Gina umplu ceștile de cafea, își aprinse o țigară și începu să povestească. Și, încetul cu încetul, se relaxă și vorbi pe un ton calm, controlat. De parcă ar fi vorbit singură.

∵

Să fi fost la vreo săptămână după Ziua Muncii. Eram chiar aici, la fereastră, fumam o țigară, cu un ochi pe geam. Așteptam să treacă timpul să mă duc la muncă.

Era liniște, asta îmi amintesc clar. Era cald. Și am văzut mașina intrând pe stradă. Cu o remorcă în spate.

Au oprit în fața clădirii și au ieșit pe rând din mașină. Frank și un alt individ – Ed, Eddie, ceva de genul –, Ruth și copiii.

Au ieșit din mașină, iar bărbații s-au dus în spate, pregătindu-se să descarce. Ruth a rămas o clipă locului. Îmi aduc aminte că cei mici o trăgeau de mână, zbierau, iar ea i-a ignorat, pur și simplu. Uneori… uneori se pierde în lumea ei și nu mai ajunge nimeni la ea. Parcă nu te mai vede, nu te mai aude. E de una singură.

În fine, Frank și amicul lui au început să scoată chestii din mașină: cutii, câteva mese. Micuțul Frankie semăna leit cu tatăl lui – brunețel, cu picioare lungi, încruntat. Chiar de la început mi-am zis că o să fie un băiat bine făcut. Că poate se face jucător de fotbal.

Dumnezeule!

Cindy era pe urmele lui, ca de obicei. De-abia începuse să meargă. Se ținea cu o mână de balustradă ca să urce treptele. Mi-aduc aminte că Frankie a strigat ceva din vârful scărilor – Ești o mototoală! – sau ceva de genul, iar ea s-a uitat urât la el. „Stai să vezi că plânge”, mi-am zis eu, dar Frankie n-a lăsat-o pe sora lui la greu. A coborât în grabă treptele, a luat-o de mână, a ajutat-o să urce

scările și, câteva clipe mai târziu, râdeau cu gura până la urechi.

N-am mai văzut niciodată niște copii ca ei. Majoritatea băieților de vârsta lui nu-și bat capul cu fetele, mai ales fetițe așa mici ca ea. Dar Frankie îi purta mereu de grijă.

După care i-am auzit luând-o la fugă pe coridor, dând iama în apartament. I-am auzit bombănind când tatăl lor le-a arătat care avea să fie camera lor. Frankie a început să strige că el vrea să doarmă la geam.

Erau niște copii cuminți, dar era prima zi, erau gălăgioși. Țipetele lor începuseră să mă deranjeze, așa că am zis să ies la plimbare. Țin minte că nu reușeam să-mi găsesc cheile, așa că m-am întors în sufragerie să le caut – și atunci am auzit vocile.

M-am uitat pe fereastră și Ruth – bineînțeles, la momentul respectiv nu știam că e Ruth – stătea așezată pe treptele clădirii de peste drum. Avea o țigară în mână și stătea în fund pe trepte, cu mâna la ochi, ca să se ferească de soare și chiar în fața ei erau Maria Burke și Carla. Carla Bonelli.

Caria era toată un zâmbet și arătă cu degetul spre apartamentul ei, după care Ruth vorbi. Avea o vocea groasă, cumva din gât. La început, am crezut că se prefăcea, dar am aflat că nu. Așa vorbește ea. Toți bărbații sunt topiți după vocea ei. I-a zis:

— Numele meu este Ruth Malone. Ne-am mutat la primul etaj. Soțul meu și copiii sunt deja în casă.

Pe cuvânt că Maria Burke e cea mai mare bârfitoare din Queens. S-a întors să se uite la mașina lor, după care a mai făcut câțiva pași, curioasă să-l vadă și pe Frank. M-am uitat la Ruth și am văzut cum se uita la Maria – cu un zâmbet șiret pe buze, gen știu eu ce-ți poate pielea – și țin minte că mi-am spus: „Ah, o să-i cam dea de furcă”. M-a făcut și pe mine să zâmbesc.

După care Maria probabil că și-a dat seama că arăta ca o ciudată, așa că s-a apropiat de ea cu

mâna întinsă, de parcă ar fi fost Jackie Kennedy la recepție la Casa Albă.

— Eu sunt Maria Burke, zise ea. Locuiesc la numărul treizeci și opt cu soțul și fiica mea.

Nu știu cum o face, dar de fiecare dată când vorbește, reușește cumva să dea o mulțime de informații despre ea. Spre exemplu, poate că vrea să-ți spună cum o să fie vremea, dar tot ce auzi e: „Eu sunt Maria Burke, iar soțul meu câștigă mai bine decât al tău". Sau „Avem o mașină mai scumpă ca a voastră". Sau „Fiica mea e la o școală mai bună decât a voastră". Bietul copil. Sally Burke e o dulceață de fată – nu merită să o aibă pe Maria ca mamă. Doamna B când o bate la cap să-și facă temele, când se laudă cu ce note a mai luat la școală și cu lecțiile de pian.

În sfârșit, Ruth s-a uitat la ea și a tras un fum de țigară. Se vedea de la o poștă că Maria nu știa cum să reacționeze. Și-a mutat privirea spre Carla, iar Carla s-a uitat și ea la ea, era clar că niciuna dintre ele nu știa ce să facă.

Ruth rămase neclintită, cu țigara în gură, de parcă toată viața ei stătuse pe treptele acelea. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni trei sferturi și o bluză, din câte țin eu minte. Avea pantofi cu toc. Era coafată și se vedea de la mine de la geam că era machiată. Iar Maria și Carla erau îmbrăcate în haine simple de casă. Ai cunoscut-o pe Maria? Doarme noaptea cu bigudiuri și își aranjează părul ca-n liceu, probabil. Țin minte că mi-a spus odată că prea mult machiaj te face să arăți ca o sărăntoacă. Am început să râd. Ea a fost aleasă prințesă la balul bobocilor din liceu – ne-a împuiat capul cu asta –, așa că se crede mare expertă. Îmi tot vine să-i spun: „Maria, dragă, au trecut cincisprezece ani de atunci!", dar n-aș mai scăpa de ea.

Carla făcea și ea ce face mereu – îi cântă în strună Mariei. Același model de rochie, același imprimeu pe șorț, probabil aceeași nuanță urâtă de

ruj. Nu seamănă deloc cu Maria: e mai scundă și puțin umflățică, are un păr brunet, sănătos, pe care nu-i chip să-l ondulezi, sprâncene groase și o aluniță pe care o urăște – dar ei nu-i prea pasă cum arată. Vrea doar să se facă plăcută. Așa că, odată ce Ruth și-a stins țigara, Carla s-a grăbit să-i ofere pachetul ei.

După care Maria și-a scos un șervețel din buzunar ca să ia mucul de țigară de pe jos. Dacă n-aș fi văzut-o cu ochii mei, nu aș fi crezut. Se uită de sus la Ruth, de parcă ar fi fost regina Angliei, iar Ruth vreo biată servitoare căreia trebuia să i se explice: „Ne mândrim că este curățenie în cartierul nostru”.

Ruth se făcu roșie la față, dar în continuare nu spuse nimic. Am văzut că își coborâse mâna să-și aranjeze cutele de la pantaloni, dar se opri, iar eu aș fi vrut să o încurajez. Nu a mai spus nimic, a fumat țigara primită de la Carla, uitându-se pe rând la ele două. Maria Burke probabil că o fi crezut-o nepoliticoasă sau proastă, iar după cum o știu eu acum pe Ruth, ar fi deranjat-o acest lucru. Dar a rămas, pur și simplu, acolo, de parcă nu ar fi dat doi bani pe ce credeau ele.

În cele din urmă, Caria îi spune:

— Ei bine, am vrut doar să venim să ne prezentăm. Ai mai fost pe aici, prin Queens?

Ruth le-a răspuns că nu, după care Carla a început să pălăvrăgească despre magazine și despre biblioteca pentru copii. Îi povesti și despre biserică, după care rămase cu vorba pe buze pentru că nu știa dacă era sau nu oportun să vorbească despre asta. Ruth coborî privirea și i-am zărit din nou zâmbetul acela, de parcă se întreba dacă s-o ajute sau nu.

După care se înmuie puțin și spuse:

— Suntem catolici, zise ea, spre ușurarea Carlei.

— Bun, răspunse ea, atunci să știți că biserica e la vreo cinci străzi pe aici. Biserica St. Theresa e una dintre…

Poate că Ruth considerase că deja lăsase prea mult de la ea. Așa că o întrerupse și zise:

— Nu prea mergem la biserică.

Nu știură cum să reacționeze la această informație. Se uitară una la alta, după care Maria îi răspunse cu un zâmbet larg, fals:

— În orice caz, bine ați venit! O să vedeți că e un cartier tare drăguț. Foarte liniștit. Sigur. Sunt convinsă că o să fiți foarte fericiți aici.

Ruth îi zâmbi și spuse:

— Și eu. Ar fi cazul să intru în casă să văd ce nebunie a lăsat Frank în urma lui. Mulțumesc pentru țigară, îi spuse ea Carlei.

S-a ridicat să plece, iar eu tocmai ce ieșeam din apartament, așa că am dat nas în nas la intrare. Ne-am salutat din priviri. S-a strecurat pe lângă mine și a intrat în casă.

Aceea a fost prima mea impresie despre ea: că știa cum să își poarte de grijă. Că nu o interesa ce credeau ceilalți despre ea. Dar m-am înșelat.

Câteva zile mai târziu, veneam acasă și am văzut-o din nou afară, pe scări. Frank lucra pe tura de noapte, așa că luaseră cina mai devreme. El era în casă, le citea celor mici o poveste.

M-am așezat lângă ea și mi-am scos pachetul de țigări. Mi-a dat o brichetă și i-am mulțumit, după care am stat câteva clipe în tăcere, ascultându-le vocile – glasul entuziasmat al lui Frank în timp ce citea povestea și râsetele copiilor la părțile amuzante. Simțeam miros de mâncare: usturoi, condimente, un radio pe fundal. O auzeam pe Nina Lombardo vorbind la telefon. Era cald afară, chiar dacă începuse să se întunece.

Mi se pare destul de ciudat acum, dar în ziua aceea m-am tot gândit la tatăl meu. Nu mă mai gândisem la el de ani de zile. Mi-am amintit că îmi povestise cândva despre o vară indiană și țin minte că l-am întrebat de ce au indienii două veri.

Am mai așteptat puțin, după care am întrebat-o: „V-ați mutat de curând?” ca să rup cumva tăcerea.

Știi tu. Iar ea mi-a răspuns: „Da. La primul etaj”.

Am întrebat-o dacă s-au mutat aici pentru că soțul ei lucra în apropiere și mi-a spus că nu, că lucra la aeroport, dar că ea era chelneriță la Callanghan’s, pe Union colț cu 164th Street. Parcă țin minte că mi-a spus că fostul lor proprietar voia să-și vândă casă, așa că fuseseră nevoiți să se mute. Am vorbit despre nimicuri. Voiam s-o cunosc puțin mai bine.

M-am prezentat, s-a prezentat și ea și m-a întrebat dacă locuiesc singură, dacă am copii. De regulă, nu-mi place când lumea îmi pune prea multe întrebări personale, dar în cazul ei… nu m-a deranjat deloc. Era genul de persoană care te făcea să te simți ca și cum întreba pentru că era cu adevărat interesată, și nu ca să-și bage nasul sau de dragul de a face conversație.

După care m-a întrebat dacă locuiesc de mult aici și i-am spus că se făceau cinci ani. Am avertizat-o că unii vecini sunt mai bârfitori, cred că i-am spus. Ea mi-a spus că și-a dat seama – presupun că se referea la Maria și la Carla. După ce am ajuns s-o cunosc mai bine, am înțeles că ura faptul că oamenii își băgau nasul în viața ei. Ura genul acela de întrebări „enervante” despre cum anume își educa copiii sau despre cât câștiga soțul ei.

Nu era… nu este o *femeie* tipică. Obișnuia să facă mișto de femeile din jurul ei. Nu era interesată de genul de lucruri care le făcea diferite: cine înșela pe cine, care mamă avea probleme la școală cu copilul. Obișnuia să vorbească despre ceea ce aveau celelalte femei în comun. Despre faptul că femeile își aranjează părul la fel, sau poartă același gen de haine, ca un fel de uniformă. Obișnuia să spună Păpușile Barbie. Făcea mișto de evenimente importante din viața lor – știi tu, programarea la salon de vineri după-amiaza, cinele de sâmbătă seara, mereu la același restaurant, alături de soț și de întreaga familie. Nu înțelegea ce gen de femeie

ar putea fi… mulțumită cu o astfel de viață. Ura rutina. Detesta liniștea, mediocritatea.

Țin minte că odată mi-a povestit despre Carla că vrea să-și redecoreze casa și că trebuia să aleagă dacă să-și schimbe draperiile sau să-și retapițeze canapeaua. Îmi amintesc expresia de pe chipul ei când mi-a zis: „Ar putea să le facă pe amândouă, dacă ar ști cum". Îmi amintesc că a început să râdă. Presupun că făcea referire la bărbați. Țin minte că bărbații obișnuiau să-i dea bani – câte zece dolari pentru două pahare de băutură și un taxi, sau cinci dolari pentru toaletă –, iar ea păstra restul.

— „Cei mai mulți oameni nu vor să-și asume riscuri", țin minte că mi-a spus ea odată. O și văd în fața ochilor, tolănită pe canapea, întinzându-și brațele, râzând: „Le e teamă să guste din viață, să vadă cum e".

Sincer să-ți spun, avea două vieți: cea din timpul zilei – prinsă cu copiii, cu treburile casei, cu sandviciurile cu ton, reviste de benzi desenate, tot tacâmul – și viața ei de noapte. Baruri. Cocktailuri. Bărbații care plăteau pentru ele.

Era înconjurată tot timpul de bărbați. Dar, de când s-a despărțit de Frank, a stat cel mai mult cu Lou – Lou Gallagher. Și cu Johnny Salcito.

Pe Johnny îl știu din vedere. Obișnuia să meargă la Callanghan's. E polițist. Ciudat, nu-i așa? Un tip mai scund, în fine. Când s-au cuplat prima oară, acum vreun an, era tare impresionată de el. Trecuseră câteva luni de când se despărțise de Frank, iar pe vremea aia Johnny câștiga bine, așa că își permitea să o scoată în oraș și să o răsfețe. Dar nu era ceva important pentru el. După vreo șase, șapte luni, lucrurile au început să se ducă naibii. Avea datorii la fel de fel de oameni. Genul de persoane cărora nu vrei să le fii dator. A început să bea. Era un bărbat arătos, dar acum nu mai e chiar așa. Arată ca și cum nu-l mai interesează nimic. S-a îngrășat, a făcut burtă. Și e tare gelos.

Pe ceilalți bărbați, pe prietenii ei. Pe Frank, chiar dacă deja sunt despărțiți.

Și e furios pe ea. Ultima oară când l-am văzut, era foarte furios. Urla ca un nebun că îl urmăreau unii, că erau cu ochii pe el. Parcă o luase razna, spunea numai tâmpenii. Poate de la băutură.

Lou este opusul lui Johnny. El o duce bine. Afacerea îi merge bine, se pare că lucrurile merg din ce în ce mai bine pentru el. Făcea bani frumoși, o scotea pe Ruth în tot felul de localuri. Cum lucrurile începuseră să scârțâie cu Johnny, Ruth se vedea din ce în ce mai rar cu el, iar treburile au început să fie mai serioase cu Lou. Și-a cumpărat o barcă și au fost de câteva ori în vacanță. Dar pleca doar dacă reușea să găsească o bonă pentru copii. I-am spus să-i lase pe cei mici cu Frank, dar mi-a zis că i-ar fi făcut capul calendar dacă ar fi știut că mergea undeva cu un alt bărbat.

Îl știi pe Lou? Nu e cel mai chipeș bărbat, dar are ceva. E încrezător. Charismatic. Se vede că are bani. Și știe cum să se îmbrace, are costume frumoase, pantofi frumoși.

E liniștit de felul lui: la banii lui, ai crede că e cu gura mare, insistent – dar el nu-i așa. Și chiar dacă Ruth mai venea acasă la patru, cinci dimineața, mi-a spus că el era în fiecare zi la birou la opt dimineața. În fiecare zi.

Dar e ceva ce nu-mi place la el. Ceva… când ajungi să-l cunoști mai bine, ai cumva sentimentul că ce se întâmplă la interior nu se potrivește cu cămășile lui elegante și cu freza de la salon. Și când îți dai seama de asta… e ca atunci când găsești un vierme într-un frumos măr roșu.

Țin minte că eram odată într-un bar din Williamsburg cu Ruth, Lou și alți câțiva oameni. Prin vară. Era ziua lui Lou, iar Ruth organizase o mare petrecere. Pusese bani deoparte să îi cumpere ceva frumos. Parcă niște butoni, nu-mi mai aduc exact aminte. Și-a cumpărat și ea o rochie nouă, și-

a făcut părul și unghiile. Nu s-a dat în lături de la nimic.

Rochia era puțin mai scurtă decât de obicei. Mă tot întreba dacă era OK, dacă arăta bine, dacă nu era prea mulată. Tot trăgea de ea, dar eu i-am spus că arăta super. Era perfectă. Bărbații se tot holbau la ea, dar nu s-a atins nimeni de ea, n-a invitat-o niciunul dintre ei la dans, pentru că e fata lui Lou, mă înțelegi? Era a lui.

Și atunci s-a întâmplat totul. Stăteam de vorbă cu una dintre prietenele noastre, Lou nu era cu noi. Poate că era la toaletă. Așa că Ruth rămăsese singură. După care am auzit un zgomot, m-am întors spre ea și l-am văzut pe Lou alături de un alt tip. Un slăbănog beat. Roșu la față, cu mâinile în aer. Un prostănac. Tot zicea: „N-am știut, prietene. N-am știut că e gagica ta”. După care Lou i-a spus ceva, în șoaptă. N-am reușit să aud. Tipul a dat să plece, dar Lou i-a dat un pumn în stomac. Am auzit când l-a lovit, iar prostănacul a început să se vaite. Dumnezeule, asta e prea de tot, țin minte că mi-am spus. Tipul deja își ceruse scuze – ce voia mai mult de la el? Dar Lou nu-și luă ochii de la el. Se holba, pur și simplu, la el, de parcă uitase de tot de noi. Doi oameni de-ai lui l-au ridicat pe ăla de pe jos – se văita de mama focului, nu se mai putea ține pe picioare –, iar unul dintre ei l-a prins de păr, i-a dat capul pe spate. Iar Lou a făcut un pas în față și l-a luat la bătaie.

Am crescut într-o zonă rău famată, am văzut și eu bătăi la viața mea, dar așa ceva n-am văzut niciodată. Tipul ăla nu se putea mișca, darămite să riposteze. Încă îmi aduc aminte de zgomotul pe care îl făceau pumnii lui Lou. Oscior cu oscior. I-a spart maxilarul. Și obrazul. Totul să fi durat doar câteva minute, dar mi s-a părut că a ținut mult mai mult. Tipul începuse să scuipe sânge, dinți, îi învinețise ochii. Dintr-odată, Lou s-a oprit, oamenii lui l-au lăsat să cadă în genunchi, iar tipul a început să vomite, după care a căzui lat pe podea.

Lou i-a întors spatele, și-a băgat pumnul în găleata cu gheață, a mormăit ceva, iar oamenii lui au început să râdă. Ca niște maimuțe. Bietul bărbat zăcea la picioarele lor. În cele din urmă, chelnerii l-au dus de mâini și de picioare afară. Lou a aruncat cincizeci de dolari pe masă.

— Pentru neplăcerea cauzată, a zis el.

Adică pentru curățenie. Și ca să nu cheme poliția.

Așa că, de îndată ce am prins-o de una singură, am întrebat-o pe Ruth, ce mama dracu'? La început n-a vrut să-mi spună nimic, dar am insistat și, în cele din urmă, a recunoscut și ea că, da, poate exagerase puțin, dar era gelos. Atât a avut de spus. I-am spus că nu-i normal. Că nu era un om bun. Ea n-a mai zis nimic.

Vrei să știi ceva? Cred că i-a plăcut. Mi-a spus odată că Lou era Făt-Frumos al ei și cred că-i plăcea să-l știe așa gelos. Mi-a spus că era singurul bărbat care o făcuse să se simtă dorită. Singurul bărbat care avusese cu adevărat grijă de ea.

Trecuse mai bine de o oră, iar Pete de-abia dacă scosese vreun cuvânt. Gina se opri din vorbit și se uită lung la el.

— Nu știu de ce îți povestesc atâtea, domnule Wonicke.

— Spune-mi Pete, te rog, răspunse el. Chiar sunt interesat. Vreau să o cunosc mai bine.

Gina începu să râdă și apucă pachetul de țigări de pe masă.

— Nu știu… nu m-a mai luat nimeni la întrebări până acum. Nu chiar. Nu despre Ruth. Tot ce voiau să știe era: Ai auzit ceva neobișnuit în seara aceea? Bănuiești pe cineva? Nimeni nu a părut curios să o cunoască mai bine, să afle despre cum era ea. Despre cum e ea.

Se aplecă să-și aprindă țigara. Dădu capul pe spate. Expiră fumul.

— Te ajută poveștile astea? Vrei să-ți notezi ceva?

— Nu știu. Nu știu dacă ajută la ceva, zise el, oftând, holbându-se în cana goală. Nici măcar nu știu ce să te întreb. Vreau să te aud vorbind pentru că sper că o să spui ceva anume, ceva care să mă facă să spun: Da, ăsta e indiciul pe care îl așteptam. Doar că nu funcționează așa, nu? Doar în filme. Așa că… pentru a-ți răspunde la întrebare, nu. Nu am să scriu nimic despre ea fără acordul tău.

Gina îi zâmbi și îl bătu pe mână. Se ridică de pe canapea, puse de cafea și scoase o cutie cu biscuiți.

— Cred că s-au cam întărit, zise ea, iar Pete luă un biscuit, ca să-i arate că nu-l deranja.

Numele de Johnny Salcito îl sâcâia. Nu reușea să-și dea seama de ce i se părea atât de cunoscut.

După care îi veni o idee. Scoase teancul de fotografii și le răsfoi până o găsi pe cea pe care o făcuse în prima zi, cu Ruth în drum spre mașina lui Devlin, cu privirea îndreptată spre șirul de polițiști.

Pete îi întinse fotografia și o întrebă:

— Recunoști pe cineva?

Gina luă fotografia și arătă cu degetul spre bărbatul din mijloc, cel la care părea să se uite Ruth.

— Da, el e, Johnny. Ai făcut poza asta în prima zi, nu-i așa? Sărmana Ruth. Ticălosul ăla o târăște să-și vadă copila moartă și, dintr-odată, vede un chip cunoscut, bărbatul care îi jurase iubire. Doar că, în loc să aibă grijă de ea, află că e mână-n mână cu ticălosul ăla.

Se întunecă la față și îi întinse fotografia de parcă ar fi fost ceva murdar.

Pete o luă, o băgă la loc în teanc, îngândurat. Îi scăpa ceva despre Johnny Salcito, ceva important. Dintr-odată, își aduse aminte ce îi spusese Devlin: Salcito era cel care o sunase pe Ruth la două dimineața în noaptea în care dispăruseră copiii.

Brusc, se auzi muzică în depărtare. Gina se ridică în picioare și trase draperiile, ca să oprească zgomotul. Deschise radioul.

Zise fără să se uite înspre Pete:

— E de la World's Fair. Caruselul ăla. Zi de zi. Toată vara. Țin minte că eram aici, în casă, în ziua aceea, ziua în care copiii au… îl tot auzeam. Fără oprire. Nu mai suport să-l aud.

Își luă o țigară cu mâna tremurândă, iar Pete i-o aprinse.

— Vezi tu, copiii vorbeau zi și noapte despre carnaval. De-abia așteptau să meargă, iar Ruth le promisese să-i ducă în toamnă, ca să fie mai răcoare, să se poată plimba, plus că urma să fie… urma să fie ziua lor… erau amândoi născuți în octombrie. Aveau să-și serbeze ziua la târg. Dar n-au mai apucat să meargă. N-au mai apucat…

Ochii i se umplură de lacrimi și nu se mai putu abține să nu plângă. Rămase privind în gol.

— Dumnezeule, Ruth aude muzica asta zi de zi! Mă gândesc cu groază la Crăciun. Magazinele, decorațiunile, luminițele. Când mă gândesc la copiii de pe stradă, din magazine, vorbind în continuu despre Moș Crăciun și despre cadouri… Dumnezeule, nici nu vreau să mă gândesc. Dar nu reușesc să-mi scot din minte – totul îi amintește că vine Crăciunul și că ei… că ei nu-l vor mai sărbători niciodată.

Se șterse la ochi, scutură din cap și ridică privirea. Pete o întrebă primul lucru care îi veni în minte:

— Cum v-ați împrietenit tu și Ruth?

Gina se ridică să-și ia un șervețel și își suflă nasul.

— S-a întâmplat chiar în noaptea aceea, de la bun început. De prima oară când am vorbit. M-a invitat la ea, să bem o cafea. Cred că a rămas și ea surprinsă, părea genul de persoană introvertită. Dar mi-am zis că dacă tot m-a invitat, frumos era să accept. Copiii deja erau la culcare, nu i-am cunoscut atunci. Dar Frank era încă acasă. Nu i-a plăcut niciodată de mine.

— De unde știi?

— A rămas în bucătărie până s-a făcut timpul să plece la muncă și a aprins radioul când ne-a auzit râzând. Am întrebat-o pe Ruth dacă ar fi cazul să plec, să nu-l deranjăm. Dar ea mi-a zis să fac abstracție de el, că era nepoliticos și prostănac. Mi-a zis că îi plăceau doar femeile care semănau cu mama lui.

— Cu mama lui?

— Da, răspunse ea. Pentru Frank, femeia ideală este nebuna de maică-sa. Elegantă, atentă la siluetă, care merge în fiecare zi la Biserica St. Joseph, ca să lustruiască sfeșnicele în așteptarea părintelui Michael. Ruth nu putea să o sufere. Nu-i plăcea să o lase cu copiii, nu suporta când Frank se ducea în vizită pe la ea.

— De ce?

— Ea era concurența. Concurența față de Frank, față de copii. Știa că mama lui avea să fie întotdeauna pe primul loc. Chestia asta o scotea din minți.

— Ruth chiar avea încredere deplină în tine, nu-i așa? Îți spunea orice.

Gina ridică din umeri, dar zâmbi, fericită să audă asta, iar Pete știu atunci că era liber să pună toate întrebările pe care nu ar fi îndrăznit să le pună mai devreme.

— Era genul de femeie geloasă.

— Nu. Nu chiar. Avea, pur și simplu, o problemă cu mama lui Frank. La urma urmei, Johnny e un bărbat însurat. La fel și Lou. Dar n-o interesa, atât timp cât se simțea ea bine. Dar nu avea prea multe prietene. Nu prea era apropiată de nimeni. Cred că prefera bărbații pentru că sunt mai direcți.

— Dar de tine i-a plăcut, nu?

— Ah, da, da. Avem amintiri frumoase. Obișnuia să spună că de fiecare dată când e cu mine se simte ca pe vremuri. Înainte să vină copiii pe lume. Înainte de Frank.

Gina nu mai spuse nimic, iar Pete își bău cafeaua rece. Și-o imagină pe Ruth în adolescență: întorcându-se acasă în zorii zilei, furișându-se pe fereastra de la dormitor. O văzu plutind în aerul răcoros al nopții, cu inima bătându-i în ritmul muzicii. Dornică să-și înceapă viața.

După care se văzu pe el la cincisprezece, șaisprezece ani, la masa de la geam, ignorându-și tema pentru acasă, privind pe fereastră în serile de vară nesfârșite, spre curtea din fața casei, visând cu ochii deschiși la alte orașe mici, la metropole, la locuri în care nu ajunsese niciodată, la oameni pe care nu îi cunoscuse niciodată. Își aminti de dorința aceea arzătoare de a evada. Și de teama că lucrul acesta nu avea să se întâmple, că avea să se trezească la patruzeci de ani, angajat la moară, cu o soție cu care nu mai știe ce să vorbească.

Lăsase teama aceea să îl consume, până ce explodase într-o flacără care îl mânase spre ore suplimentare la școală, o mulțime de scrisori de refuz, o discuție înflăcărată cu părinții lui: cu o mamă plângând, cu un tată dezamăgit, cu furie în loc de durere. Până ce, în cele din urmă, urcase într-un autobuz Greyhound și lăsase Iowa în urmă.

Poate că el și Ruth nu erau atât de diferiți.

∵

Vocea de la radio anunța știrile de la ora unu. Gina se ridică în picioare, opri radioul și puse un disc. Ceva suav, cu ecouri de chitară. Lăsă volumul la minimum. Se întoarse pe canapea și își aprinse o țigară. Își mai puse un pahar de whisky, mișcându-se pe ritmul muzicii.

După care spuse:

— Într-o zi, după ce deja ajunseserăm să ne cunoaștem mai bine, Ruth m-a întrebat: „Când erai mică, ce voiai să te faci?”

Gina zâmbi.

— De mult nu mă mai întrebase cineva asta. De parcă ar fi fost alegerea mea. „Voiam să mă căsătoresc și să fac copii. La fel ca toată lumea. La

fel ca tine", i-am răspuns eu. Ruth s-a uitat lung la mine și am știut la ce se gândește. Eu, femeie măritată. Eu, cu hainele mele ieftine, cu părul meu vopsit aiurea, cu curul meu cât casa. Asta vede toată lumea care se uită la mine.

Pete dădu să spună ceva, dar Gina îl opri:

— Stai liniștit, Pete, nu-i nevoie să faci pe politicosul. Știu cine sunt. Mă prefac eu că nu mă interesează și, de cele mai multe ori, chiar așa e. Dar visam și eu la ce visează toate fetele. La Făt-Frumos, la o nuntă ca-n povești, la un final fericit.

Dădu paharul pe gât, îl puse pe masă și îl umplu din nou.

— Dar m-am învățat minte. Niciun bărbat nu vrea să se însoare cu mine, să facă copii cu mine. Da, sigur, vor să mă îmbete. Să se simtă bine. Dar nu sunt genul de femeie pe care să vrea vreun bărbat să o ia de nevastă. Se distrează cu mine și apoi se duc înapoi la nevestele lor. Sau îmi dau papucii pentru una mai tânără, mai slabă ca mine. Dacă mă întreabă cineva, le zic că dragostea e pentru proști. Că nu cred în finaluri fericite. Dar am sub pat o cutie plină cu romane de dragoste. Îți spun toate astea pentru că ești în casa mea și pentru că nu-mi aduc aminte ultima oară când am fost așa de beată. Cam o dată pe lună mă duc să văd un film la Dominion – genul ăla de filme cu Bette Davis în care rățușca cea urâtă se transformă într-o lebădă, se cuplează cu Făt-Frumos și trăiesc împreună până la adânci bătrânețe. În sinea mea, mereu am visat la asta. Dar nu prea s-a întâmplat asta, nu-i așa?

Sinceritatea ei îl debusolă.

— Și asta te deranjează?

— Sinceră să fiu… da. Câteodată. Câteodată chiar mă deranjează. Noaptea, când sunt singură. Când știu că Mick e acasă la nevastă-sa, când văd că Paulie nu-mi răspunde la telefon. Am să-ți spun ceva, ceva ce n-am mai spus la nimeni. Nici măcar lui Ruth. Primăvara trecută am trecut într-o zi prin

fața geamului ei. Frank încă locuia acasă. Să fi fost vreo șase. Ruth făcea de mâncare, iar eu mergeam să mă văd cu un tip. Eram lefteră săptămâna aia. Țin minte că speram să-mi dea măcar bani de taxi. M-am oprit să-mi aprind o țigară și am auzit-o vorbind despre ceva banal – pantofii noi ai lui Frankie sau reducerile de la Gertz – chestii banale, știi ce vreau să spun? Frank se uita, pur și simplu, la ea – dar felul în care se uita la ea. De parcă nu se putea sătura de ea. După care le-a dat copiilor de mâncare, a sărutat-o pe Cindy pe frunte și am văzut-o apropiindu-și nasul de părul ei. Doar atât, o secundă. Ca să-i miroasă creștetul capului.

Avea lacrimi în ochi, iar de data aceasta nu se mai abținu.

— Ruth habar n-are cât era de norocoasă. Pentru ea, era o simplă zi de marți. Pentru mine, era tot ce mi-aș fi putut dori vreodată: un bărbat care să mă iubească, doi copii frumoși. O familie.

Gina oftă adânc și apucă sticla de băutură.

— Dumnezeule. Ești sigur că nu vrei să bei cu mine?

De data aceasta ridică paharul, o așteptă pe ea să-l umple, după care dădură noroc.

— Și tu ai întrebat-o vreodată pe Ruth?

— Ce?

— Ai întrebat-o ce ar fi vrut să se facă atunci când era mică?

— Oh, da, răspunse Gina, zâmbind. Vrei să știi ce mi-a zis? „Nu mi-am dorit niciodată ce ți-ai dorit tu – un soț, copii. Voiam doar să fiu specială”.

Dădu paharul pe gât și începu să-și plimbe degetul pe marginea paharului.

— S-ar putea spune că a reușit, nu? Toată lumea din Queens știe cine e.

∵

Minutele se scurseră. Povestiră despre copii, după care Pete o întrebă:

— De ce s-au despărțit?

Gina își aprinse o altă țigară.

— Pentru Ruth, Frank era un pas înapoi. În școală i se păruse că el era cea mai bună partidă. Și presupun că s-a măritat de tânără ca să plece de acasă, ca să scape de maică-sa. Știai că tatăl ei a murit când ea avea șaisprezece ani? L-a iubit foarte mult. După cum vorbește despre el, se vede că a fost fata lui tata. Dar după moartea lui… ei bine, ea și mama ei nu s-au înțeles niciodată bine. Voia să scape de acasă, iar Frank a fost șansa ei. Dar când am cunoscut-o eu, deja se săturase de el. Pete, trebuie să înțelegi că Ruth este diferită. Da, sigur, e o femeie frumoasă, dar e mai mult decât atât. Bărbații vor să o aibă. Unii bărbați ar face orice pentru ea. Ar fi putut să se mărite cu orice bărbat, dar și-a dat seama de asta prea târziu, când deja era căsătorită cu un mecanic, cu doi copii acasă și cu o slujbă de căcat într-un bar de căcat. Nu cred că Frank a înțeles vreodată cum stă treaba, zise ea, frecându-se la ochi. Sau poate că da. Era mereu gelos pe ceilalți bărbați. Țin minte că am întrebat-o odată: „Te-ai gândit vreodată să-i dai lui copiii? Să renunți la procesul ăsta de custodie?”

Pete lăsă paharul pe masă.

— Și ce ți-a răspuns?

— A început să țipe la mine, gen: „Cum poți să mă întrebi una ca asta?” Era de-a dreptul furioasă. Eu i-am spus: „Ruth, am întrebat și eu”. După ce s-a mai calmat puțin, mi-a zis: „Sunt copiii mei, eu sunt mama lor”. Și gata, n-a mai zis nimeni nimic. Cred că nu suporta ideea să-l lase pe Frank să câștige. Luptase din greu, era ca și cum… nu, nu avea de gând să-l lase să câștige. Oricum, obișnuia să spună că nu era un tată bun. De-abia reușea să-și poarte singur de grijă. Mi-a spus de câteva ori că dacă ar fi fost să stea copiii câteva săptămâni la el, le-ar fi cumpărat numai pizza în primele zile după salariu și apoi conservă de porumb până la următorul salariu. Și asta nu e tot. Nu mi-a spus-o niciodată, nu în mod direct, dar cred că își făcea

probleme despre ce ar spune lumea dacă l-ar fi lăsat pe Frank să ia copiii. Dacă ar fi fost să plece, pur și simplu. Era perfect conștientă de faptul că toate femeile din Queens s-ar fi uitat urât la ea. Că ar fi disprețuit-o. Și, chiar dacă nu vrea să recunoască, mereu a interesat-o ce crede lumea despre ea. I-am spus de atâtea ori că pune prea mult la suflet.

Pete nu spuse nimic. Era sigur că trebuia să existe un motiv pentru care îi spunea toate aceste lucruri.

— În fine, sunt sigură că și-a pus problema în felul ăsta. Copiii erau cei care îi stăteau în cale și îi încurcau viața la care visa. Nu i-ar fi lăsat niciodată să plece din casa ei, dar sunt sigură că s-a gândit la asta. Se întâmpla adesea să intre în vorbă cu un tip de la muncă, cu un client care îi acorda atenție. Sau când se întorcea din escapadele ei cu Lou, îmi spunea că i-ar fi plăcut să aibă un soț bogat. Cineva cu brichete frumoase, cu butoni eleganți, cu o mașină nouă, cineva care să o urce într-un avion spre California când avea el chef. Mi-a spus odată – Cindy era bolnavă, Frank încă nu îi trimisese banii pe luna respectivă și era tare deprimată – că visul ei era să se trezească într-un dulap ticsit cu haine și să fie servită la masă în fiecare seară. După ce văzuse ce altceva o aștepta, nu s-ar mai fi întors niciodată la Frank. Cred că ar fi dat orice să fie bogată. Sper să-i iasă într-o zi. Sper să-i iasă.

Dar oare cât de mult visase la viața aceea? se întrebă Pete. *Cât de mare fusese tentația?*

De fiecare dată când copiii mergeau la culcare și Gina venea la ea cu o sticlă de băutură, visa cu ochii deschiși la viața aceea. Sau de fiecare dată când reușea să pună bani deoparte din bacșișuri și să-i lase pe cei mici cu o bonă, ca să se ducă singură la film, să stea în întuneric și să se uite la femeile acelea, care erau ca ea și care îi făceau pe bărbați să se îndrăgostească de ele.

Doar că, la finalul zilei, trebuia să se întoarcă acasă, să îi trimită pe copii la televizor, să se apuce de cină.

Văzu în fața ochilor fotografiile pe care i le dăduse Devlin, cu apartamentul ei. Cu farfuriile murdare din chiuvetă, cu urmele de creioane colorate de pe pereți. Hainele copiilor erau pe canapea, jucăriile aruncate pe jos. În încercarea ei de a păstra ordinea în sufragerie, îndesa lucrurile într-un colț: desenele copiilor, cărțile, șosetele.

După care își aminti de fotografiile din dormitorul ei. De dulapul în care hainele proaspăt călcate atârnau frumos pe umeraș. De sertarele în care lenjeria de corp și cămășile de noapte stăteau frumos împachetate. Suprafețele luceau de curățenie, iar covorul era imaculat. Toate lucrurile erau la locul lor.

Capitolul 13

Ruth era tolănită pe canapea, cu o sticlă de whisky în brațe. Pusese la casetofon o piesă de-a lui Gene Pitney, care se repeta întruna. Nu mai suporta tăcerea. Fredona în șoaptă melodia, în timp ce își umplea paharul, după care îl dădea pe gât și îl umplea din nou.

Bea ca să se îmbete. Era spre final de octombrie și trecuse ziua de naștere a copiilor. Planul ei fusese să își închipuie că zilele de 17 și 24 erau simple zile din calendar, pe care să le petreacă prin baruri, cu whisky și bărbați, ca să nu se gândească nici măcar o clipă la însemnătatea acelor zile. După care primise un telefon de la mama ei, care insistase *să țină* ziua împreună. Exact așa se exprimase: să țină ziua împreună. De parcă ar fi fost vreo sărbătoare religioasă și trebuiau să țină o slujbă și să se roage.

Ruth acceptase, dar știa că nu mai voia să petreacă niciodată o astfel de săptămână. Erau doar ele două și bătăile ceasornicului. Vizitele zilnice la biserică, mâncarea arsă pe care niciuna din ele nu voia s-o mănânce și toate cuvintele nerostite care pluteau în aer grele ca plumbul.

Niciodată.

Auzi telefonul sunând, întinse mâna cu paharul să ia receptorul. Își pierdu echilibrul și căzu de pe canapea, vărsându-și băutura pe bluză.

Auzi vocea lui Frank de pe jos:

— Ruth? Draga mea, mă auzi?

Ce amuzant. Parcă îi vorbea din depărtare. Ruth întinse mâna spre receptor. Dar de îndată ce îi auzi vocea clar și răspicat, de îndată ce simți tonul agitat din glasul lui, își dădu seama de ce sunase și își reveni repede.

Luase în calcul și varianta asta, bineînțeles. Nu chiar tot ce presupunea asta – Frank nu era special la pat, dar era un om bun și… ei bine, se simțea

bine în prezența lui și conta, și asta într-o oarecare măsură, dar mai mult restul. Faptul că ar fi putut să ia cina împreună seară de seară, înainte ca Frank să plece la muncă sau la bere cu băieții. Sâmbetele liniștite pe canapea, să fumeze și să se uite la televizor. Ieșiri la Trylon și poate câte un hot dog de căciulă în zilele de după salariu.

La un moment dat, își aminti de rutina lor, de obiceiurile lui Frank – de felul în care își împăturea pantalonii, cum își punea frumos hainele pe masă, de felul acela în care se uita la ea în timpul nopții ca să-i șoptească „iubita mea" –, obiceiuri care o puseseră cumva la colț, până ce ajunsese să se simtă captivă.

Dar acum că nu mai erau copiii, situația era altfel. Nimic nu mai era la fel. Nici măcar ea. Poate că rutina aceea, bunătatea lui erau exact ce avea nevoie.

Astfel încât acceptă invitația lui Frank de a ieși la cină. Iar când o aduse cu mașina în fața casei și se întoarse cu fața spre ea, sub lumina felinarului, simți imboldul vinului și al coniacului de la cină și îi mângâie obrazul, îl invită în casă. Ba chiar începu să joace fantezia soției sfioase, genul de soție la care știa că visa el: se așeză pe canapea, picior peste picior, cu spatele drept, făcu ochii mari, în loc să îl privească seducător, cu zâmbetul pe buze, fără să-și umfle buzele într-un mod ispititor.

Îl cunoștea prea bine pe Frank: era în continuare soția lui. Avea să rămână întotdeauna soția lui și nu era nevoie să-i lanseze nicio invitație.

Așa că se uită în ochii lui câteva secunde în plus, iar el se apropie de ea. Și simți textura familiară a buzelor sale, simți mirosul lui de țigări și săpun, se bucură de îmbrățișarea lui și răsuflă ușurată când o luă în brațe și o duse în pat.

Fusese la fel de tandru ca de obicei, iar ea îl strânse la pieptul ei și scoase gemetele acelea care îi plăceau lui, după care adormiră împreună.

∵

După ce Frank plecă în dimineața următoare, Ruth mai rămase câteva minute în pat, după care se mută pe canapea. Asta își dorea el. Asta își dorea mama ei. Asta și-ar fi dorit Frankie și Cindy: ca mami și tati să fie din nou împreună. Încercă să se întrebe ce anume își dorea ea, dar începu să plângă și începu s-o doară capul, așa că își aprinse o țigară, luă o revistă și încercă să nu se mai gândească.

Apoi începu să se întunece și auzi strigătele copiilor care se jucau pe stradă. Deschise o sticlă de whisky și dădu rapid pe gât patru pahare, până ce nu mai auzi zgomotele de afară, apoi dădu drumul la radio. Mai bău două pahare, după care dădu muzica mai tare și începu să danseze.

Dădu capul pe spate și se privi în oglinda întunecată: umerii ei mici, brațele albe, degetele lungi ca niște rămurele, părul roșu-auriu. Începu să țopăie, să-și unduiască șoldurile, făcând abstracție de bătăile de la ușă, de telefonul care suna fără oprire. Continuă să bea până ce lumea deveni o pată de culoare care se învârtea în jurul ei. Culorile, luminile, fâșia îngustă de cer care plutea deasupra clădirilor se învârtiră din ce în ce mai tare până ce Ruth căzu pe canapea, istovită, râzând în hohote, cu picioarele în aer, legănându-se în ritmul muzicii.

Și, întinsă acolo pe canapea, întoarse capul să vadă soarele care apunea în spatele acoperișurilor de peste drum, observă primele stele, luminile, mașinile și umbrele de afară. Continuă să privească pe geam și văzu o mașină care parcă în fața clădirii, o mașină lungă, elegantă, strălucitoare. Portiera se deschise, iar Devlin ieși din mașină, sub lumina felinarelor.

Iar Ruth rămase acolo, gâfâind, cu rochia ridicată și cu părul răvășit. Nu avea cum să o vadă, era invizibilă în întunericul acela, dar ar fi putut să

jure că îi întâlnise privirea în penumbră. Preț de o clipă, îl simți la fel de apropiat ca pe un amant.

∵

Pete rămase cu gândul la conversația dintre el și Gina zile întregi. Brusc, într-o dimineață se trezi și știu cu siguranță ce avea de făcut. Se spălă pe față, evitând să se privească în oglindă. Descoperise că, dacă nu se uita în interiorul lui, teama nu avea cum să-l pătrundă. Dacă nu se uita, nu avea cum să vadă lucrurile acelea de care îi era cel mai teamă: că nu avea ce căuta în New York, că nu era îndeajuns de bun, că avea să vină o zi în care o să se declare înfrânt și o să se întoarcă în Iowa cu coada între picioare și o să lucreze la ziarul local și o să se prefacă zi de zi în fața mamei sale că era fericit că se întorsese acasă.

De regulă, când îl năpădeau astfel de temeri, își lua haina, o lua la fugă pe scări, trăgea ușa după el și pleca la plimbare de dimineață. Odată ce ajungea la restaurantul de pe 2nd Avenue și își comanda porția de clătite cu sirop de arțar, sentimentul acela începea să dispară, fiind înlocuit cu unul de uimire. Că era aici. Că New York-ul era exact ca în filme, ca în reclame: taxiuri galbene conduse de italieni nervoși care treceau de pe o bandă pe alta fără să semnalizeze; bătrânei amețiți care stăteau la colțul străzii, bând din pungi de carton. Empire State Building care lumina cerul ca un înger și la tot pasul străluceau neoanele barurilor.

Dar astăzi simțea că linia orizontului și clătitele nu aveau să fie îndeajuns. Când ridică aparatul de ras, observă cum îi tremurau mâinile. Lăsă aparatul de ras pe chiuvetă și trase adânc aer în piept, forțându-se să se uite în oglindă. Așa era normal să facă. Așa era corect.

Se termină de bărbierit, se îmbrăcă și se duse la birou, cu frica în sân.

Dar nu reuși să scape de gustul acela amar din gură, gustul certitudinii. Se așeză la birou și începu

să scrie.

…Doamna Malone era vizibil afectată în timpul vizitei mele. Mi-a spus în repetate rânduri că nu bănuieşte cine ar fi putut să vrea să-i facă rău ei şi copiilor săi. Aşa cum a menţionat de la bun început, mi-a mărturisit că i-a dus pe cei mici la culcare la ora obişnuită, că a trecut pe la ei pe la miezul nopţii şi că de-abia dimineaţă a descoperit că dispăruseră din camera lor. Pe timpul nopţii nu a auzit niciun zgomot. Le duce dorul teribil, la fel ca oricare altă mamă iubitoare. Apartamentul este îngrijit, însă ciudat de tăcut şi îi vine greu să doarmă noaptea. Şi îi este în continuare teamă că cel care i-a furat copiii este încă în libertate şi că alţi copii sunt şi ei în pericol.

După ce termină de scris, scoase paginile din maşina de scris, aruncă o privire peste ele şi intră în biroul lui Friedmann. Friedmann vorbea la telefon şi îi făcu semn să nu plece, dar Pete lăsă articolul pe birou şi coborî la magazin. Îşi comandă o înghețată, se aşeză la masă şi o privi pe chelneriță în timp ce îi puse Coca-Cola peste înghețată şi îşi dădu seama că trecuseră săptămâni bune de când nu se mai simţise atât de liniştit. Orice s-ar fi întâmplat în continuare, era împăcat cu el însuşi.

∵

A doua zi, la şapte dimineaţa, Pete era deja la birou. Luă buletinele de ştiri de noapte din tavă şi începu să le răsfoiască. După care, cu colţul ochiului îl văzu pe Friedmann intrând în birou. Nu-l văzuse niciodată atât de devreme la birou.

Friedmann se uită lung la el şi îi făcu semn să-l urmeze în birou.

Pete îşi aranjă cravata şi se ridică în picioare. Trase aer în piept şi păşi în biroul lui Friedmann, cu fruntea sus.

Articolul lui era pe masă, tăiat cu o linie roşie.

— Ce dracu’ înseamnă asta? zbieră Friedmann, arătând cu degetul spre articol. Nu ţi-am zis să nu

mai cercetezi povestea asta?

Își dădu ochelarii jos și își masă nasul.

După care îi vorbi din nou, aproape pe un ton trist:

— Wonicke, ce se întâmplă cu tine? Obișnuiai să fii înțepat. Aveai toate șansele să devii un reporter al naibii de bun. Și vii la mine cu mizeria asta?

Se așeză la birou.

— Femeia asta e bănuită că și-a omorât copiii. Și tot ce ai tu de spus despre ea e că e tristă?

— Nu cred că ea și-a omorât copiii.

— Și ce dovezi ai?

— E… complicat.

— Normal că e complicat. Și treaba ta e… era… să le explici situația cititorilor noștri în termeni simpli.

— Domnule Friedmann, mă dați afară?

— N-am de ales. Ți-ai făcut-o cu mâna ta.

După care se uită fix în ochii lui:

— Nu ai nimic de spus?

Pete nu-și feri privirea.

— Doar că am procedat corect. Doar atât, domnule Friedmann.

Și îi întoarse spatele. Își luă haina și ieși din birou chiar când începea tura de zi.

∵

În dimineața următoare, Pete era la restaurant cu o porție de clătite și un pahar de lapte, răsfoind ziarul cu anunțuri de angajare. Habar n-avea încotro s-o apuce. Toată viața visase să devină reporter în New York.

Și, cu toate acestea, în timp ce încercuia anunțuri pentru asistent de vânzări și secretariat, gândul îi zbura la Ruth Malone. Se simțea ca și cum ar fi ajuns la jumătatea unei cărți și voia să afle sfârșitul.

Îi ceru chelneriței Pagini Aurii și niște mărunt pentru telefon și începu să caute numele pe care i le menționase Gina și să dea telefoane. Niciunul

dintre ei nu acceptă să stea de vorbă: Johnny Salcito îi închise telefonul în nas; secretara lui Lou Gallagher refuză să îi facă legătura cu el.

Așa că hotărî să încerce o nouă tactică. Își parcă mașina în fața secției de poliție și așteptă până ce îl văzu pe tipul despre care Gina îi spusese că era Salcito. Pete îl urmări câteva străzi, până ce aceasta făcu o oprire și nu mai era niciun alt polițist prin preajmă. Se așeză la capătul barului și îl văzu comandându-și ceva de băut.

Salcito bea ca un bărbat care voia să se îmbete: nu se uita la televizor, nu ridica privirea când cineva făcea o glumă sau ridica vocea. Bea whisky simplu, fără gheață, fără sifon și, aparent, fără prea mult entuziasm. Privi în gol spre bar, spre suportul de pahar; uneori arunca câte o privire spre un ziar uitat de cineva. Se desfăcu la cravată, își lărgi gulerul, își șterse fruntea cu o batistă murdară. După care împinse ușor paharul și așteptă ca barmanul să i-l umple.

Pete îi analiză vinișoarele de pe nas, mânecile tocite. Observă că îi tremurau mâinile, iar lui Pete îi veniră în minte cuvintele Ginei, că era genul de bărbat care datora bani celor mai dubioși indivizi.

Pete petrecu două nopți urmărindu-i pe Salcito venind la bar imediat după schimbul său și plecând pe la unsprezece noaptea. În cea de-a treia seară, Pete rămase cu ochii pe ceas, își achită nota de plată și ieși în parcare înaintea lui. Salcito o apucă pe patru cărări spre mașină, respirația lui lăsând dâre albe ca de fum în aerul nopții. Îl văzu căutându-se prin buzunare după cheile de la mașină, îl văzu scăpându-le pe jos, pe solul înghețat, îl văzu aplecându-se după ele și ridicându-se cu greu.

În cele din urmă, intrară pe autostradă. Salcito nu putea să conducă în linie dreaptă. Pete își aminti de declarația lui Frank, că se dusese până în Huntington ca să-l găsească pe Salcito. Acum părea că mergeau în aceeași direcție.

La început, Pete încercă să rămână la două, trei mașini distanță de el, dar întunericul începu să îi facă probleme și se gândi că Salcito era oricum prea beat ca să-și dea seama. Așa că merse în spatele lui și ieși de pe autostradă în urma lui Salcito și își continuară drumul pe străduțele de suburbie.

Pete își dădu seama că drumul acela stârnise un sentiment ciudat în el; era ceva cu tăcerea de pe străzile acelea goale, cu familiaritatea curților presărate cu fulgi de zăpadă, gardurile care străluceau în lumina lunii, ferestrele întunecate. Era portretul de miez de noapte al fiecărui orășel din America. Părea o întoarcere acasă, iar Pete și Salcito erau singurii oameni de pe lume care se puteau bucura de ea.

Pete traversă o intersecție goală și îl văzu pe Salcito oprind mașina în apropiere. Trecu pe lângă casa lui cu o mână pe volan și cu ochii la drum; un bărbat obișnuit, în drum spre casă, la soția și copiii lui după o zi lungă la muncă, dar aruncă o privire spre numărul de pe cutia poștală, spre forma copacului de la capătul aleii, la numele străzii de pe colț.

Noapte bună, prietene! Noapte bună!

Opri mașina după colț ca să-și noteze acele detalii și simți nevoia să descrie mersul greoi al lui Salcito, expresia lui pierdută. Dar își spuse că nu avea să o facă pentru că era de-a dreptul inutil. Neprofesionist. Dar, de fapt, nu voia să îl umanizeze pe bărbatul acesta. Nu era un personaj într-o poveste, cineva cu care să te identifici: era un posibil martor, un posibil complice, un posibil asasin.

Așa că se limită doar la detalii. Adresa. Copacul. Cutia poștală ușor aplecată. Semnul cu „Agent imobiliar” în fața casei de lângă.

Și, în dimineața următoare, Pete se întoarse în cartier, cât timp Salcito era la muncă, luându-și cu el notițele, ca să identifice mai ușor casa. Dar,

odată ajuns pe stradă, realiză că putea s-o găsească fără alte indicii. Curtea cu iarbă netăiată, cutia poștală defectă, ferestrele murdare și gardul rupt. Era clar ce fel de bărbat locuia acolo, ar fi putut s-o găsească doar după numele străzii.

Își aminti din nou de cuvintele lui Frank, cum că Huntington era genul de loc în care ar fi vrut să-și crească copiii. Sună la numărul agentului imobiliar din vecini și află că locuințele erau destul de mari. Case cu patru sau cinci etaje, construite special pentru familii. Dar în timp ce celelalte case de pe stradă aveau biciclete în curte, leagăne atârnate de ramurile copacilor și coșuri de baschet deasupra ușii de la garaj, casa lui Salcito era pustie. Gina îi spusese că Salcito era căsătorit, dar Pete simți că dacă ar fi fost să intre în casă, ar fi descoperit în dormitor un șifonier pe jumătate gol, un covor cu urmele picioarelor fostelor piese de mobilier și pereți cu urmele unor tablouri dispărute.

∵

În noaptea aceea, Pete se așeză lângă Salcito la bar, își luă o bere și intră în vorbă cu el:

— Bună.

După care repetă:

— Bună.

Salcito se uită mirat. Îi întâlni privirea în oglinda din fața barului. Părea ostenit. Înfrânt.

— Vorbești cu mine?

— Cu cine altcineva aș fi putut să vorbesc?

— Păi… ce vrei?

— Să stau de vorbă cu tine.

Salcito îl privi încruntat, strâmbând din nas. Duse paharul la gură.

— Nu te cunosc.

— Ești Salcito, nu-i așa?

Salcito lăsă paharul pe masă. Se prinse de bar și se întoarse cu fața spre Pete.

— Cine e curios să știe?

— Numele meu este Wonicke.

— Ți-am spuse deja, nu știu cine ești.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Cine te-a trimis?

— Nimeni.

— Cine? Johanssen? Cine?

— Nu m-a trimis nimeni.

— Dispari din fața mea.

Pete se uită la ochii lui roșii, la pumnii încleștați. Trase aer în piept.

— Domnule Salcito, sunt reporter.

Salcito își relaxă spatele și pumnii.

— Și? Ce treabă ai cu mine?

— Mă ocup de cazul copiilor Malone. Vreau să vorbesc cu tine despre Ruth Malone.

— Chiar așa? Stai la rând, puștiule. Nu vreau să stau de vorbă cu niciun reporter.

Îi întoarse spatele, luă din nou paharul.

— Uite ce, știu că ești polițist. Și știu că ai avut o relație cu doamna Malone.

De data aceasta, totul se derulă rapid. Dădu cu paharul în tejghea și îl încolți pe Pete.

— Asta e cumva o amenințare?

Pete ridică mâinile în aer, se ridică de pe scaun și făcu un pas în spate.

— Nu, Dumnezeule! Par eu periculos?

Salcito dădu din cap și mormăi ceva. Se așeză din nou pe scaun și își luă paharul.

Pete răsuflă ușurat și spuse:

— Domnule Salcito, poate că e o idee bună să vorbești cu cineva. Să-ți expui și tu punctul de vedere.

Salcito nu spuse nimic.

— Bine, fie. Ce ai zice dacă îți spun eu ce știu și tu îmi spui dacă e corect sau nu?

Urmă o pauză, după care Salcito răspunse în șoaptă:

— Nu aici.

Pete se uită lung la el, așteptând.

— Nu vreau să mă știe lumea aici. Știi barul Ricky's de pe 57th Street?

— Sigur.

Avea să se intereseze despre el.

— Ne vedem acolo într-o oră. Mergi în camera din spate – proprietarul mă știe. Spune-i că ai venit să-l vezi pe Sal.

∵

Când Pete ajunse la local, Salcito era deja acolo, așezat la masă cu o sticlă și două pahare.

Îi făcu semn lui Pete să se așeze. Se încruntă când îl văzu mutând paharele ca să facă loc pentru reportofon și pentru carnețelul cu notițe.

— Nu vrei să bei ceva cu mine?

— Sunt la datorie.

Salcito dădu să spună ceva, dar se opri.

— În regulă. Bun, să începem cu începutul. Știu că ai fost câteva luni într-o relație cu Ruth, poate chiar mai mult.

— Rusty, roșcovana. Așa îi spuneam noi, din cauza părului ei.

— Presupun că ai cunoscut-o la muncă.

Salcito începu să râdă.

— De ce râzi?

— Ai dreptate și n-ai dreptate. De fapt, n-ai dreptate, zise el, oftând. Am primit un telefon. Acum vreo doi ani, poate chiar mai puțin. Un tip pe care îl știam era într-o noapte în bar cu câteva fete. Eram pe tura de noapte. M-a sunat pe la unșpe, mi-a zis să vin și eu la bar.

Privea spre masă, dar era cu mintea în altă parte.

— Eram la secție când am primit apelul. Hârțogăraie și cafea. Cu asta mă ocup eu. Cu o porcărie de hârțogăraie și cafea.

Deja începuse să aibă o pronunție nedeslușită.

— În fine, mi-a sunat telefonul și era Meyer. S-a retras din poliție în iarna lui ’62, după moartea lui taică-său și… mă rog, nu cred că te interesează asta. Dar tot mai ieșea cu noi din când în când, tot mai trecea prin barurile de polițiști, zise el, după care se opri.

— El e cel care te-a sunat în noaptea aceea?

Salcito dădu din cap că da.

— Acum îmi dau seama că nici măcar nu m-a sunat pe mine. A sunat și el să vadă cine era prin secție. Voia să se vadă cu cineva la un pahar, după tura de noapte. Nu-l interesa cu cine, voia doar să vadă pe cineva care era genul de fată cu care putea el să-și dea întâlnire. Meyer a moștenit niște bani după moartea tatălui lui. Chestia asta l-a schimbat. Îi plăcea să se laude cu banii lui. Să demonstreze că își permitea tot ce e mai bun. A sunat la întâmplare, nu mă căuta pe mine. Nu era vorba despre mine. Dumnezeule, dacă nu aș fi…

Luă o gură sănătoasă de whisky.

— În fine, am răspuns, zise el, ducând din nou paharul la gură. Era beat. Mi-a zis că era la o petrecere în McGuire's. M-a chemat și pe mine. I-am zis că sunt la treabă. Era așa de beat că habar n-avea unde sunase. Așa că i-am spus că sunase la secția de poliție. Mi-a zis să vin după ce ies din tură. Mi-a zis să nu care cumva să nu vin. Când am ajuns la bar, l-am găsit tolănit pe o canapea mare de lângă intrare, flancat de două fete, ținându-le după gât. Mi-a făcut cu ochiul. Am văzut o sticlă de șampanie în găleata cu gheață, două sticle goale și zece dolari bacșiș pe masă, lângă cheile de la Cadillac. De parcă le uitase, din pură întâmplare, acolo. Meyer ăsta umblă mereu în țoale frumoase. Costume scumpe, cravate asortate, cămăși frumos apretate. Dar țin minte că în noaptea aceea mi s-a părut ceva ciudat la el. Costumul îi era șifonat, iar cămașa era prea strânsă pe corp, de parcă se îngrășase. Mi-a strâns mâna și mi-a făcut cunoștință cu blonda de lângă el. Donna. Sau Dana, nu mai știu. Cealaltă fată, prietena Donnei, a fost cea care mi-a atras atenția. De ea eram interesat. Avea ceva deosebit. Chiar ceva deosebit. Meyer și blonda erau călare unul peste altul, ea se prăpădea de râs, iar el o pipăia pe sub masă. Dar Rusty era… altfel. Mai tăcută. Noaptea aia, pur și simplu, am stat de vorbă. Am vorbit, i-am băut șampania lui Meyer, am dansat.

Își goli din nou paharul.

— Rusty… chiar dansa diferit de celelalte femei – își unduia brațele, umerii, șoldurile. Parcă era o panglică diafană în întuneric.

Salcito căzu din nou pe gânduri, iar Pete nu știa cum să rupă tăcerea. În cele din urmă, Salcito oftă și spuse:

— Așa a fost în acea primă noapte. Parcă… nici nu știu cum să spun… parcă m-a fermecat, zise el, râzând. Dumnezeule, auzi la mine. Normal că aș fi vrut să o regulez, dar cumva… parcă voiam să stau să mă uit la ea cum dansează. Cum râde. Mi-a luat patru zile să-mi fac curaj să o sun. Mi-a fost teamă că nici măcar n-o să-și mai amintească de mine. Dar și-a amintit. Părea încântată că am sunat-o. Am scos-o la cină într-un loc frumos. Elegant.

Își umplu paharul și îl duse din nou la gură. Privirea și gândurile lui erau în altă parte.

— Ne-am făcut ochi dulci. Din când în când, venea mai aproape de mine, îmi punea mâna pe braț când vorbea. Țin minte că… țin minte parfumul ei. Avea dresuri și îmi aduc aminte de sunetul pe care îl făcea mătasea de fiecare dată când se mișca. Un sunet atât de discret. Mă înnebunea. Și ea o știa prea bine.

Pete își imagină mireasma trupului ei. Șoapta aceea suavă de fiecare dată când se așeza picior peste picior. Arcuirea piciorului.

— M-a invitat la ea acasă să bem ceva și am fost… ei bine, am fost respectuos. Am luat-o cu încetișorul. Am mai fost și cu femei măritate și m-am gândit că… chiar dacă îmi făcea ochi dulci, am crezut că o să fie mai timidă, în acțiune. Dar nu a fost deloc așa, zise el. Reacțiile ei erau incredibile. Felul în care se mișca, felul în care vorbea. Era ca un animal. Iar diferența dintre felul în care se comporta în public, liniștită, chibzuită, iar felul în care s-a mișcat în pat… parcă era o altă femeie. Incredibil.

Sticla de whisky era pe trei sferturi goală.

— Dar erau și lucruri care mă deranjau la ea.

Pete nu întrebă nimic, așteptă.

— Faptul că voia să ne-o tragem doar pe întuneric. Chiar și după ce trecuseră câteva luni de când eram împreună. Nu voia să mă lase să o văd. De îndată ce terminam, se dezlipea de lângă mine și se furișa în baie înainte să apuc să aprind lumina. Și ieșea din baie îmbrăcată, machiată, gata să îmi aducă un pahar de băutură. Și când ieșeam la masă sau în bar, și chiar dacă mergeam apoi pe stradă, de mână, nu mă lăsa niciodată să o sărut în fața casei. Dansa cu mine, mă șicana, mă atingea – dar nu voia să mă sărute în public. N-am înțeles niciodată de ce.

Își umplu din nou paharul și începu să bea. Avea lacrimi în ochi.

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu le-am înțeles niciodată la ea.

— Ce crezi despre copii? îl întrebă Pete.

Salcito ridică privirea.

— Crezi că e vinovată? Crezi că ea i-a omorât? întrebă Pete, cu sufletul la gură.

— Nu știu, răspunse Salcito. De-abia dacă vorbea despre ei. Nu erau… i-am văzut de câteva ori – am fost să o iau de acasă și erau acolo. Știu că le-am citit odată o poveste cât o așteptam să se aranjeze. A țipat la ei că făcuseră mizerie, că nu voiau să se ducă la culcare. Dar era normal pentru o mamă.

Scutură din cap din nou.

— La naiba, nu știu, chiar nu știu, zise el. După cum am spus, erau lucruri despre ea pe care nu le-am înțeles niciodată.

— Ai sunat-o în noaptea aceea, nu-i așa? În noaptea în care au dispărut copiii. Ai sunat-o pe la miezul nopții și apoi pe la două dimineața, nu-i așa?

Salcito începu să râdă, scuturându-și capul din nou:

— Doamne, cât de beat am fost în noaptea aia. Am crezut că Ruth vrea s-o termine cu mine și m-am făcut mangă.

— Dar ai sunat-o, nu-i așa? Le-ai spus polițiștilor că ai sunat-o, că ai vorbit cu ea prima oară și că a doua oară n-a mai răspuns.

— În noaptea aia aș fi putut să stau la telefon cu papa și cu Sfântul Francisc și tot nu mi-aș mai aduce aminte. Cine naiba mai știe ce am făcut?

Pete se lăsă pe spate. Deci Ruth chiar ar fi putut fi acasă în noaptea aceea. Nu aveau cum să dovedească faptul că nu fusese acasă.

Și nici Johnny Salcito nu avea niciun alibi. Nu avea cum să dovedească unde fusese la două noaptea, la fel de bine cum nici Ruth nu avea nicio dovadă că era acasă.

Pete așteptă câteva clipe, după care întrebă:

— I-ai povestit și lui Devlin? Cum ai ajuns s-o cunoști, de când o știai?

Salcito se uită la el cu ochii lui roșii. După care începu să râdă.

— Dacă i-am povestit lui Devlin? Foarte amuzant.

Își umplu din nou paharul și luă o gură de whisky.

— În ziua în care au dispărut copiii – chiar în *ziua* aia blestemată m-am dus la el. I-am spus că o cunoșteam. Că o cunoșteam cu adevărat.

Duse din nou paharul la gură.

— Și știi ce mi-a zis? M-a chemat în toaleta bărbaților și a scos din buzunar câteva scrisori pe care i le trimisesem eu ei. Bănuiesc că le-au găsit acasă la ea. La început am fost foc și pară. Adică mi-a fost rușine să aflu că le citiseră. Trebuia să rămână între noi. Dar apoi a smuls din agenda ei de telefon pagina cu numele meu. Mi-a arătat-o. După care a făcut-o bucățele și a aruncat-o în toaletă. Și mi-a zis: „Gata. S-a terminat. Uită de ea”.

Tuși. Mai luă o gură de whisky.

— M-am oferit să vorbesc cu el, să-i povestesc despre ea, dar n-a vrut să știe. Și-a notat că am sunat-o. M-a întrebat dacă nu cumva aș fi putut să o sun și mai încolo, iar eu i-am zis că da, sigur. I-am zis că numai Dumnezeu știe ce am făcut în noaptea aia. Așa că și-a notat că am sunat-o din nou pe Ruth în noaptea aceea și că a doua oară n-a mai răspuns. Și gata. N-a mai vrut să știe nimic de ea, iar săptămâna următoare m-au sunat să-mi spună că mă transferă la Departamentul Trafic. M-a avertizat că dacă mai spun ceva despre ea, mă dă afară și de la Trafic. Pur și simplu, n-a fost curios să știe. Dar simțeam nevoia să-i spun cuiva. Să îi povestesc cuiva despre ea, despre cum e ea cu adevărat. Dar el n-a vrut să știe.

∵

Era miezul nopții în Queens, iar Ruth nu reuși să adoarmă, în ciuda faptului că era băută. Frank se întorsese de două săptămâni acasă, iar ea nu suporta zgomotul respirației lui. Sforăitul lui. Sforăiturile lui Bill Lombardo care se auzeau de partea cealaltă a peretelui. Patul Ginei care scârțâia deasupra lor de fiecare dată când se foia în somn.

Simți tensiunea din pleoape în timp ce încerca să-și țină ochii închiși. Nu suporta *prezența* acelor oameni. Faptul că ei reușeau să doarmă. Nu suporta greutatea somnului lor liniștitor.

Se ridică din pat strângând din dinți. Își trase pe ea haina groasă și cizmele. Traversă în liniște holul. Își ținu răsuflarea. La gândurile de evadare.

După care deschise ușa de la intrare și fu înconjurată de lumina argintie. De la zăpadă, de la ghețuș.

Ieși în noaptea aceea de noiembrie și trase în piept aerul rece, proaspăt, și expiră o ceață diafană, savurând liniștea.

Păși pe iarba acoperită cu zăpadă din fața casei, iar liniștea se strecură prin hainele ei, prin pielea ei, amețind-o. Ar fi vrut să o ia la goană, să țopăie,

să danseze în albul acela, să fie și ea înghețată de răceală și tăcere.

Se învârti ușor, cu brațele deschise, îmbrățișând curenții puternici, minunați de aer. Iar după ce ameți se lăsă să cadă pe spate și rămase liniștită, nemișcată în pătura groasă de zăpadă. Își simți răsuflarea rapidă și sângele fierbinte în vene.

După aceea deschise ochii și se uită la șirul de cărămizi, la șirul de ferestre ca niște ochi goi. Zeci de gânduri răuvoitoare, închise în spatele acelor ziduri.

Petrecuse luni întregi prizonieră în apartamentul său, departe de mulțime, de reporteri, de greutatea acelor priviri curioase, și rămăsese cu ochii pe fereastră visând la ziua în care avea să iasă din nou în fața casei, la fel ca toți ceilalți. Singură și fără ca nimeni să o observe. Își dorise atât de mult să se întâmple asta, încât aproape că simțise iarba aspră atingându-i brațele și picioarele.

Se gândise la serile acelea lungi și aurii alături de Frank și Gina, stând la povești pe scaunele lor din grădină, la o sticlă de bere. La după-amiezile cu Frankie și Cindy, stând întinși pe pături ponosite, în timp ce construiau o insulă sau un oraș dintr-un mușuroi de pământ. Dar acum, chiar dacă era singură, în tăcere, se simțea de parcă cineva era cu ochii pe ea. Rămase locului, înfășurată într-o haină de lână călduroasă, umedă, cu părul transpirat sub vechea căciulă de vânătoare a lui Frank, tolănită sub cerul nopții, și nu sub razele soarelui, sub bolta sclipitoare, și nu sub un albastru azuriu.

Își întinse mâinile și picioarele, iar zăpada căzu ușor pe pielea ei încinsă. Deschise gura și înghiți fulgii de nea, lăsându-i să se topească în sărutarea aceea rece.

Îți ținu respirația și își simți abdomenul încordat, după care răsuflă și își urmări pieptul coborând ușor. Ridică ochii și zări strălucirea fiecărei ferestre, simți privirea lor îndreptată asupra ei. Și

știu că erau tot timpul cu ochii pe ea, că nu le scăpa nimic

Dar închise ochii și îi ignoră, învăluită în noapte, și rămase acolo, în forma unui înger, savurând aerul rece. Și își spuse că dacă ar fi fost să vină cineva s-o întrebe ce făcea acolo, le-ar fi spus: *respir*.

∵

Pete se angajă la o librărie din Greenwich Village. Salariul era mizer, dar suficient cât să-l țină o perioadă pe linia de plutire.

La interviu le spusese că voia să lucreze doar cu jumătate de normă. Când îl întrebară de ce, le răspunsese că avea probleme familiale. O rudă bolnavă. Poate că îl angajaseră tocmai pentru că li se făcuse milă de el. Nu-i păsa.

În primele zile, nu reuși să-și ia gândul de la întâlnirea cu Johnny Salcito. De la valul inițial de furie. De la tristețea lui când vorbea despre Ruth.

O sună pe Gina, o invită la un pahar de vorbă, îi povesti cele întâmplate. Gina bău două pahare de whisky și își comandă un al treilea. Îl ascultă, fumă câteva țigări și ridică din umeri:

— Și ce-ți bați capul cu asta? Să nu-mi spui că Johnny e vinovatul. Nu te cred. Tolomacul ăla. Ce motiv ar fi avut să le facă rău copiilor?

— Ce motiv ar fi avut oricine altcineva? o întrebă Pete.

După care își feri privirea:

— Da, ai și tu dreptate. Dar unii oameni sunt mai plauzibili decât alții.

— La cine te referi?

Gina îl privi drept în ochi:

— Nu mai ții minte ce ți-am povestit?

— Despre Ruth?

— Despre Ruth și Lou.

— Crezi că Lou Gallagher e implicat în vreun fel? Că el le-a făcut rău copiilor?

Gina se uită lung la el, după care coborî din nou privirea.

— Știu că mi-ai zis că l-a luat odată pe unul la bătaie din gelozie. Dar e o mare diferență între a lua pe cineva la bătaie și a omorî doi copii.

— Tipul nu a avut cum să se apere. Era la fel de neajutorat ca un copil. Nu ai fost de față. Nu l-ai văzut pe Lou. Părea… părea posedat. A fost brutal. Sângeros.

— Tu chiar crezi că el e vinovatul, nu-i așa?

Gina dădu din cap că da.

— I-ai spus lui Ruth că-l bănuiești?

— Dumnezeule, nu! Ai văzut și tu ce a mai rămas din ea. Imaginează-ți cum ar reacționa dacă i-aș spune că eu cred că iubitul ei e cel care i-a omorât copiii. Ar distruge-o.

Trase din țigară.

— Și i-ar spune-o. N-am nicio îndoială – sunt sigură că i-ar spune numaidecât. Ca să îl vadă bufnind în râs, ca să o asigure că el nu a făcut nimic, că sunt numai minciuni. Sau ca să-l avertizeze. S-ar putea să nu creadă, dar i-ar fi teamă că poliția ar putea crede.

— Văd că ai analizat situația.

— Da.

— Ce crezi că ar face Lou dacă s-ar duce la el să-l avertizeze?

— Nu știu, răspunse Gina.

Pete nu spuse nimic. O văzu clipind. O văzu lingându-și buzele uscate.

— Ți-e teamă de el.

— Aș fi o proastă să nu-mi fie frică de el, zise ea.

— De ce-mi spui toate astea?

— Ai spus că polițiștii au nevoie de un suspect nou.

— Așa e. Am crezut că ai vrut să-mi spui că tu îl bănuiești pe Salcito.

— Nici vorbă. Nu Johnny. O fi el bețivan și puțin sărit de pe fix, dar e înnebunit după Ruth.

— Și ce vrei să fac? Să le spun polițiștilor că Lou este noul suspect? De ce nu vorbești tu cu

Devlin? De ce nu-i spui că ți-e teamă?

— Crezi că n-am încercat? Aș merge desculță până-n Jersey, dacă aș putea să-l bag în închisoare pe cel care i-a ucis pe Frankie și pe Cin. Am fost la secție la două zile după ce Cin… după ce au fost dați dispăruți. Dar n-a vrut să stea de vorbă cu mine.

— Ce ți-a spus?

— Mi-a zis că mă uit la prea multe filme. Că să mă duc înapoi la Ruth și să-i spun să trimită pe cineva mai… credibil data viitoare când vrea să le dea un suspect nou. Mi-a spus că-s proastă că o ajut. Am încercat să-i explic și mi-a zis să dispar că altfel mă bagă la închisoare că l-am făcut să piardă timpul cu mine.

Dădu paharul pe gât.

— Pete, tu ești persoana aia credibilă.

Capitolul 14

Pete sună la biroul lui Lou Gallagher și se lovi din nou de vocea aceea politicoasă, neutră, iar secretara îi spuse că domnul Gallagher nu era disponibil și că nu știa când avea să se elibereze. Așa că mizã pe noroc și se îndreptă spre Santini's. După patru nopți de eforturi și bani pierduți, șansa fu de partea lui, iar chelnerul îi spuse că da, domnul Gallagher era în seara aceea la restaurant, într-un separeu din spate. Pete îl văzu alături de două fete și două sticle de băutură, trase aer în piept și, înainte să-și piardă curajul, se așeză pe scaunul din fața lui.

Gallagher îl privi nedumerit, nu iritat sau ostil, așa cum s-ar fi așteptat el. Pete nu reprezenta o amenințare, ci o curiozitate. Iar dacă avea să devină o problemă, fără îndoială că avea la cine să apeleze ca să găsească o soluție.

— Bună seara, domnule Gallagher. Numele meu este Pete Wonicke. Sunt reporter.

Gallagher avea părul dat pe spate cu gel și strălucea puternic în contrast cu scalpul lui. Pete simți mirosul de gel, de parfum. Gina avea dreptate – arăta ca un bărbat cu bani. Un bărbat bine hrănit. Care o ducea bine.

Pete se simți expus, fără pic de experiență și simți picături de transpirație la subraț, pe frunte.

Gallagher avea o voce groasă, puternică.

— Domnule Wonicke, dacă vreți să mă întrebați despre afacerile mele, puteți să faceți o programare la secretara mea. Ne găsiți în Pagini Aurii, zise el cu un zâmbet strălucitor și se așeză confortabil pe scaun.

Îl duse cu gândul la o rață pe care o văzuse odată când fusese la pescuit cu tatăl lui, o rață care petrecuse ore întregi strecurându-se ușor, cu dibăcie prin balta micuță. Penele strălucitoare în

nuanțe de smarald și safir erau uleioase și alunecoase, plutind delicat prin apa noroioasă.

— Nu e vorba despre afacerile dumneavoastră, domnule Gallagher.

— Și atunci, cu ce vă pot fi de folos? întrebă Gallagher din nou cu zâmbetul pe buze.

— Am urmărit îndeaproape ancheta Malone.

Gallagher ridică din sprâncene.

— Nu cred că mi-ați spus la ce ziar lucrați?

Mai așteptă câteva clipe, după care spuse:

— Nu văd ce v-ar putea face să credeți că aș putea avea ceva de-a face cu această… tragedie. A trecut deja ceva timp de atunci.

— Patru luni. Numele dumneavoastră a apărut în ancheta noastră, domnule Gallagher.

Gallagher ridică și mai tare din sprâncene.

— Interesant. În cazul acesta, cred că ar trebui să luați legătura cu avocatul meu. Martin Sherman de la Kasen, Sherman și Bower. Îi găsiți și pe ei în Pagini Aurii.

Fetele care îl flancau îi cântară în strună și începură să râdă.

Gallagher se ridică în picioare și îi întinse mâna. Avea o piele catifelată, frumoasă, ca de bebeluș.

— Mulțumesc pentru vizită, domnule Wonicke. Vă invit la un pahar înainte de plecare. Fac eu cinste. James vă va însoți.

Și înainte să mai apuce să spună ceva, Pete simți un braț care îl prinse de după umeri și îl trase spre zona de bar. Care vasăzică, fusese pe cale de a deveni o problemă.

În timp ce savură un pahar dublu de whisky – unul de calitate, dacă tot bea pe banii lui Gallagher – și cugetă la următoarea sa mișcare, Pete observă dintr-odată agitația de la intrare. Portarul se lupta cu o femeie care încerca să intre. Se uită lung la ei, după care o auzi pe femeie strigându-l pe Gallagher pe nume.

Dădu pe gât paharul de whisky, se îndreptă spre ușă și o prinse pe femeie de braț. Îl salută din

priviri și o conduse pe femeie spre ieșire. Era beată sau poate doar ametită, de-abia se mai ținea pe picioare și tot încerca să se întoarcă în bar.

Pete reuși să o tragă după colț și o lipi cu spatele de zid. Făcu un pas în spate, iar femeia se holbă la el, încercând să se concentreze. Avea chipul ridat, părul neted. Să fi avut între patruzeci și șaizeci de ani, greu de spus.

Brusc, se aplecă și începu să vomite. Pete se dădu repede la o parte și se uită cu scârbă la ea. Femeia scuipă de câteva ori, după care se șterse la gură cu dosul palmei și își îndreptă spatele.

— Vai, Doamne. Hai că mă simt mai bine.

Ridică privirea spre Pete, cu ochii ei roșii:

— La ce dracu' te uiți așa?

O apucă o criză de tuse și scuipă din nou pe jos:

— Vrei să te distrezi un pic cu mine? Aia vrei?

— Te-am auzit bine, voiai să stai de vorbă cu Lou Gallagher?

Femeie făcu ochii mari.

— Dumnezeule! Te-a trimis nenorocitul ăla să scapi de mine? Nu-și mai permite și el niște bătăuși ca lumea?

— Nu lucrez pentru Lou Gallagher. Numele meu este Pete Wonicke. Sunt reporter.

Își scoase pachetul de țigări și îi oferi una. Ea luă două, duse una la ureche și pe cealaltă în gură și așteptă nerăbdătoare ca el să i-o aprindă.

Inhală adânc în piept, răsuflă un fum înecăcios, după care începu din nou să tușească.

— Și ce treabă ai cu mine?

— Am nevoie de informații despre Gallagher.

Femeia se opri din vorbă ca să-și ia un fir de tutun de pe limbă.

— Ce fel de informații?

— Despre Ruth Malone. Despre copiii ei. O cunoști?

Femeia ridică din umeri și mai trase un fum.

— N-am auzit niciodată de ea. Dar pe *el* în cunosc bine.

— Ce-mi poți spune despre el?

Brusc, văzu privirea concentrată de pe chipul ei. Dădu din cap și își vârî degetele în fața lui.

— Nu prea cred, domnule reporter. Dacă vrei să-ți povestesc despre Lou, o să te coste.

Pete ezită.

— Vrei să știi despre Louie? Vrei să-ți povestesc despre el? Am o grămadă de povești. Știu tot ce a făcut.

Ochii ei erau umezi și disperați, dar furia din vocea ei era crudă, autentică. Acceptă.

— Îți dau douăzeci de dolari.

— Cincizeci. Și îi vreau acum.

— Treizeci.

— Treizeci de dolari? Hai, dom'le. Am facturi de plătit! Am datorii…

Pete făcu repede câteva calcule în minte și dădu din cap că nu.

— Bine, fie, Iisuse Hristoase! Sunteți toți la fel, mereu pe interes. Treizeci de dolari, îmi iei ceva de băut și-ți povestesc tot ce știu.

Pete se uită lung la ea, oftă și spuse:

— Nu ți se pare că ai băut destul?

— Puștiule, nu te mai băga, spuse ea, mândră.

∵

Îl duse într-un bar la subsol, la câteva străzi distanță. De îndată ce intrară pe ușă, tipul de la bar se arătă nemulțumit și dădu să vorbească.

— E OK, Sam. Nu fac probleme. Și am bani – îmi face cinste amicul meu.

Sam dădu din cap și o atenționă cu un deget grăsun.

— Dacă faci iar ca sâmbătă, să știi că chem poliția, Bee. E ultimul avertisment.

— Da, da. Hai, ne dai ceva de băut? Și tu, arată-i niște verzișori, ce naiba păzești? îi spuse ea lui Pete.

Barmanul aduse băuturile la masa din colț, iar femeia se descălță și începu să-și maseze picioarele. Dădu paharul pe gât și oftă.

— Și ce vrei să știi, domnule reporter?

— Vreau să-mi spui despre Lou Gallagher. Tot ce știi despre el.

— Dă-mi o țigară, dă-mi ăia treizeci de dolari și-ți spun tot ce vrei.

Pete îi întinse pachetul de țigări, deschise portofelul și îi arătă banii. După care își scoase carnețelul și așteptă.

Îi spuse că numele ei era Bette.

— Mă chema Betty, cu „y”, dar am hotărât să-mi schimb numele când m-am mutat la New York. Și am mai pus eu un „e” la final. Știi tu, ca Bette Davis. Sună mai șic.

Văzu expresia de pe chipul lui și ridică din umeri.

— Da, mă rog, a trecut mult timp de atunci.

După care îi aruncă un zâmbet, cu dinții ei pătați.

— Să știi că am fost frumoasă la vremea mea. Piele fină, bucle, tot tacâmul. Visam să fiu model. Louie s-a îndrăgostit de mine de prima oară când m-a văzut.

Citi reticența de pe chipul lui Pete și zâmbi și mai larg.

— Ah, da. M-a luat de fraieră.

— Cum l-ai cunoscut?

— Eram chelneriță. Visam și eu la șansa mea. Lou a venit într-o seară la bar și atât mi-a trebuit. Se tot băga în vorbă cu mine, mă tot invita la el la masă, să-mi facă cinste cu ceva de băut. I-am zis că lucrez, iar el l-a chemat pe șeful meu și i-a zis că îi dă cincizeci de dolari dacă-mi dă liber în seara aia. Mi s-a părut atât de romantic, zise ea, oftând. Mai am nevoie de un pahar înainte să-ți spun mai multe. Că restul nu-i romantic.

— Ce vrei să bei?

— Cere-i să-mi dea un Orange Blossom, răspunse ea. Beau că-mi place cum se numește, spuse ea, zâmbind.

Barmanul îi aduse băutura și Bette își reluă povestea. Se îndrăgostise de Lou. Foarte tare.

— La început se purta tare frumos cu mine. Îmi cumpăra cadouri, mă scotea în oraș. Îmi spunea că mă iubește, că vrea să ne logodim. Doar că zicea că înainte să ne căsătorim voia să devină un om important. Că voia să aibă bani să mă întrețină, să cumpere o casă frumoasă.

Dădu și al doilea pahar pe gât, iar Pete îi făcu semn barmanului să-i mai aducă.

— Numai minciuni. Ulterior am aflat că era deja însurat. Dar eram o copilă. Eram tânără, îndrăgostită și voiam să-l cred. Ne-a mers bine un an. Un an în care am luat cina în oraș, am făcut plimbări pe lac, prin pădure, în care îmi făcea cadouri scumpe. Obișnuiam să mergem la apartamentul lui din Bronx, cel despre care nevastă-sa nu știa nimic. După care… ei bine, s-a produs inevitabilul. Am rămas însărcinată.

Duse o țigară la gură cu o mână tremurândă.

— I-am spus lui Louie. Am crezut c-o să fie fericit. Eram la cină la restaurantul lui preferat, l-am luat de mână și i-am spus: „Stai liniștit, înseamnă doar că va trebui să ne căsătorim mai repede. Nu mă interesează casa și toate celelalte lucruri. Vreau să fim o familie”. S-a făcut negru la față, s-a ridicat, pur și simplu, de la masă și a plecat. M-a lăsat ca o proastă acolo, cu ochii în lacrimi, simțindu-mă îngrozitor, fără să înțeleg cu ce i-am greșit.

Pete nu ar fi vrut să audă astfel de detalii, dar povestea ei îl fascina. Așa că o lăsă să vorbească.

— L-am sunat încontinuu. Săptămâni întregi. M-am dus la el la birou, dar n-a vrut să mă vadă. Apoi într-o zi m-am dus la el la birou, eram disperată. Am început să urlu la sărmana secretară. Louie a ieșit și m-a dus la el în birou. Plângeam și îl imploram să mă ajute. A ascultat ce am avut de spus, după care mi-a dat o palmă peste față. Apoi m-a luat în brațe și mi-a spus că un copil ar strica

totul. Mi-a spus să scap de el și că dacă o fac, totul o să fie la fel ca înainte. Am rămas șocată, nu-mi puteam lua ochii de la el. Îl iubeam și îl uram în același timp – ți s-a întâmplat vreodată? Era primul bărbat pe care îl iubeam și îmi spunea să-l omor pe bebelușul nostru.

Bette se uită lung la Pete.

— Vrei să știi ceva? E prima oară când vorbesc despre asta. Nimeni n-a fost curios să mă asculte până acum. Nici măcar fetele cu care mă știu – mă rog, fiecare cu povestea ei. Nu mai are nimeni timp să audă despre nenorocirea altcuiva.

Barmanul îi aduse un pahar plin, iar Bette îl duse la gură.

— În fine, m-am dus acasă și i-am trimis o scrisoare. Deja înțelesesem că era însurat și l-am amenințat că îi spun totul nevesti-sii. Știa și el că n-aveam cum să dau de ea. Că n-aveam curaj să iau legătura cu ea. Poate că știa că n-aș fi putut niciodată să-i fac rău cuiva, așa cum îmi făcuse el mie.

Se șterse la ochi, aproape cu sălbăticie.

— În cele din urmă, l-a pus pe unul dintre oamenii lui – asociații, le spune el – să rezolve problema. Individul m-a dus la o casă în Bronx. N-am aflat niciodată numele lui adevărat, dar lumea îi spunea Hop, pentru că șchiopăta. Era un tip mai în vârstă. Însurat. M-a dus cu mașina până în Bronx și se tot uita la mine cu coada ochiului, de parcă ar fi vrut să-mi spună ceva. Eu am închis ochii și m-am prefăcut că dorm. Nu voiam să mă simt judecată. Era o clădire normală. Curată. Dar femeia aceea… nu avea pic de omenie în ea. Nu m-a privit nicio clipă în ochi. Nici măcar o dată. Mi-a zis să mă dezbrac și să mă întind pe pat.

Oftă din nou.

— Doar că… doar că n-am putut s-o fac. Avea o mască, o chestie neagră, din cauciuc cu un tub, a venit cu chestia aia spre mine și am crezut c-o să mă omoare. Am împins-o, am sărit de pe pat, mi-

am luat chiloții și pantofii și am luat-o la sănătoasa. Camera în care îl lăsasem pe Hop era goală – poate că mă aștepta undeva prin apropiere, sau poate că mă lăsase acolo, habar n-am. Am luat-o la fugă până am ajuns la strada principală și am oprit primul taxi care mi-a ieșit în cale. Îmi aduc aminte cum tot drumul m-am uitat în gol pe geamul întunecat. Mă simțeam urmărită. Persecutată. Știam că Lou avea să fie foc și pară pentru că nu făcusem cum îmi spusese el. Mi-era foarte teamă.

Mai luă o țigară, dar mâinile îi tremurau atât de tare încât Pete o ajută să și-o aprindă.

— M-am întors unde locuiam și l-am rugat pe taximetrist să mă aștepte. Era un cămin – cu reguli foarte stricte. Nu aveam voie cu bărbați, nu aveam voie să fac zgomot după zece seara, chestii de genul ăsta. Mai că-mi vine să râd când îmi aduc aminte. Se pare că nimeni nu i-a spus proprietarei mele că poți să dai de tot felul de belele până în ora zece, nu-i așa? O irlandeză. Văduvă. Dumnezeu știe ce o fi crezut despre mine în ziua aia. Am luat-o la goană pe scări, mi-am aruncat lucrurile într-o valiză și n-am mai privit în urma mea. A încercat să mă oprească – presupun că-i era teamă că nu vreau să-i plătesc chiria. I-am spus că i-am lăsat chiria pe luna respectivă sus, în camera mea, că m-am gândit că poate se duce să verifice, dar când am văzut că tot nu se dă la o parte din calea mea, am împins-o și a căzut pe jos. S-a lovit rău. Dar eu… eu nu m-am oprit din drum. Șoferul mă aștepta și i-am zis să bage viteză.

Se uită lung la Pete.

— Săptămâni întregi am stat cu gândul la ea. Era bătrână. E ciudat – cu tot ce se întâmpla în jurul meu, mie tocmai la asta îmi stătea gândul. Mi-a fost teamă că… mi-a fost teamă că începeam să devin ca el.

Pete îi zâmbi și o întrebă:

— Unde te-ai dus?

— În Jersey. Aveam o prietenă acolo. Lou nu știa de ea. Știam că avea să mă lase să stau o perioadă la ea, până hotărâm ce să fac în continuare. Am dormit pe canapeaua ei și m-a ajutat să-mi găsesc de lucru. Am fost chelneriță. Și m-a dus la amanet să-mi cumpăr o verighetă. Am decis să spunem că sunt văduvă. Câteodată îmi sărea verigheta aia în ochi – când serveam cafea sau când strângeam mesele – și parcă uitam că nu fusesem niciodată căsătorită. Inventasem povești despre el: numele lui, de unde era. Despre accidentul în care murise. La început am făcut-o pentru că trebuia să am câteva răspunsuri pregătite, dar mai târziu… ei bine, am vrut să-i dau copilului meu un tată. Chiar și niște minciuni erau mai bune decât realitatea: un tip însurat, un copil naiv și o femeie supărată cu eter și un ac de tricotat.

— Ce aveai de gând să faci? Aveai un plan? Pentru copil?

— Aveam nouăsprezece ani și nu știam nimic despre viață, răspunse ea. Nu aveam niciun ban. Niciun viitor. Dar vrei să știi ceva? Eram chiar fericită. Eram mai fericită ca niciodată. Obișnuiam să vin acasă de la muncă și să mă așez la fereastră în camera mea. Îmi întindeam picioarele pe un scăunel ca să nu mi se umfle gleznele și îmi mângâiam burtica. Îi spuneam fel de fel de povești. Eram sigură că avea să fie fetiță. Aveam o listă de nume și îi croșetam rochițe. Eram… eram fericită, știi ce vreau să spun?

O văzu cu lacrimi în ochi, iar Pete făcu singurul lucru care îi veni în minte: îi făcu semn lui Sam să mai aducă ceva de băut.

Bette luă o gură din pahar și își suflă nasul.

— Asta te interesa să afli? Mi se pare că vorbesc mai multe despre mine decât despre Lou.

Pete se uită lung la ea și încercă să și-o imagineze ca pe o fată frumoasă, gravidă, cu un sertar întreg de haine pentru bebeluși.

— E în regulă. E… da, e în regulă.

Pete luă și el o gură de bere și o întrebă:

— Și ce s-a mai întâmplat după?

Bette oftă.

— Norocul a fost de partea mea. De-abia în ultimele trei luni am început să fac burtă, așa că am putut să continui să lucrez. Nu aveam un plan, dar știam că orice ar fi, aveam nevoie de bani. Așa că am muncit din răsputeri, încercând să strâng cât mai mulți bani. După care am născut-o. S-a întâmplat în toiul nopții. În decembrie. M-am trezit și era al naibii de frig. Iar patul era ud, așa că am știut. Eram speriată, dar și bucuroasă. M-am dus la telefonul de pe hol, am sunat-o pe prietena mea, iar ea a luat un taxi, a venit la mine și a așteptat cu mine până a venit momentul să plecăm la spital. După care a chemat din nou un taxi și m-a dus până acolo. N-a putut să rămână – soțul ei era acasă și trebuia să meargă la muncă a doua zi. În orice caz, chiar dacă eram singură, eram bine. Mi-au dat un pat, iar asistentele au făcut cerc în jurul meu, m-au ajutat să mă dezbrac. Timp de câteva ore, totul a fost în regulă. După care s-a schimbat ceva. Durerile s-au oprit. Țin minte că eram întinsă pe spate, cu ochii în tavan, cu burta aia mare pe mine și cineva a chemat doctorul. Mâinile lui erau ca un sloi de gheață. I-a spus unei asistente să-mi dea ceva – n-am înțeles ce. Am încercat să-l întreb ce se întâmplase, dar erau pe fugă și totul s-a întâmplat atât de repede. Mi-au băgat un ac în venă și m-a luat cu amețeală. După care țin minte că am auzit niște țipete și am simțit durerea aceea – de parcă cineva m-ar fi rupt în două, zise ea, privind în gol, pierdută în amintiri. După care am auzit un copil plângând.

În clipa aceea îl înșfacă, își înfipse unghiile în pielea lui Pete, se lipi de el, iar el îi simți respirația amară și vorbi din nou.

— Chiar a fost un copil. Mi-am auzit copilul plângând.

Vorbi cu lacrimi în ochi, după care îi dădu drumul, se lăsă pe spate și spuse cu o voce seacă:

— Iar când m-am trezit, l-am văzut pe Lou la căpătâiul meu, cu flori în brațe.

— Cum de te-a găsit?

— Oh, probabil că și-a pus oamenii să sune la toate spitalele din zonă. Știa când trebuia să nasc. Sau poate că avea oameni plătiți prin toate spitalele care să-l anunțe despre mine. Când ai bani, orice e posibil. Nu știu cum m-a găsit, dar m-a găsit. Să știi că nici măcar nu m-am speriat când l-am văzut. Copilul era tot ce mă interesa. El mi-a zâmbit, iar eu l-am întrebat: „Ai văzut-o? Cum e?" Ți-am zis, eram sigură că e fetiță. Dar el m-a luat de mână, s-a uitat în ochii mei și am știut că ceva nu era în regulă, așa că am început să plâng. Chiar înainte să apuce să spună ceva, deja eram cu ochii în lacrimi. După care mi-a spus ce făcuse. Mi-a zis: „Iubito, nu avem nevoie de un copil care să ne încurce planurile. Nu-ți face griji. I-am găsit o familie frumoasă care să-i poarte de grijă". Mi-a luat câteva secunde să înțeleg ce-mi spunea. După care m-am năpustit asupra lui – am început să dau în el, să-l zgârii, să urlu. El m-a ținut imobilizată până a venit asistenta. Încercam să ajung la el, iar ea mă tot trăgea înapoi, ca să mă oprească. Apoi a chemat doctorul și mi-au făcut o injecție, iar când m-am trezit, eram singură.

Pete îi lăsă câteva clipe de tăcere, după care o întrebă pe un ton duios:

— Și ce s-a ales de tine? După episodul acesta?

— Am zăcut zile întregi pe patul de spital, zise ea. Nu puteam să mă opresc din plâns. Îl așteptam pe Lou să vină la mine. Să mă sune. Să-mi spună că nu era adevărat, să-mi spună unde era copilul. Dar nimic. Le-am rugat pe asistente – le-am implorat – să mă ajute. Să afle unde era copilul meu. Majoritatea m-au ignorat. Una dintre ele, o mexicancă simpatică, mi-a șoptit la ureche că era cel mai bine să uit de copil. Că nu aveau niciun

document pentru ea. Am întrebat-o ce voia să spună, dar n-a vrut să-mi răspundă, iar asta e tot ce am știut vreodată. După povestea asta, n-am mai mâncat. Nu puteam să mănânc nimic. Mi-au spus că dacă nu mănânc aveau să mă trimită la secția de psihiatrie. Nu mă interesa. Din partea mea, ar fi putut să mă arunce de pe Brooklyn Bridge. În cele din urmă, am încetat să mai vorbesc și m-au dus la balamuc. Am stat cinci luni acolo.

Citi uimirea de pe chipul lui Pete și spuse:

— Da, odată ce ajungi acolo, e foarte ușor să te lași pradă nebuniei, în loc să te lupți să ieși la liman. Da, m-am dat bătută. M-am așezat pe un scaun și priveam în gol. M-au îndopat cu pastile. Mi-au băgat un tub pe gât ca să mă hrănească. Nu aveam nici cea mai mică idee unde eram, ce zi era. Voiam doar să uit de tot.

— Și ce s-a întâmplat? Cum ai scăpat de acolo?

— Una dintre asistente… s-a purtat frumos cu mine. A deschis într-o zi radioul și am auzit un cântec. *Love Letters in the Sand*. Îl știi? Ah, ești prea tânăr. Îl cânta Pat Boone. Avea o voce așa frumoasă. Era piesa mea preferată, fusese cândva, demult. Iar când am auzit-o în ziua aceea, am închis ochii și eram din nou acolo, la Roseland, și am început s-o fredonez fără să-mi dau seama. Când s-a terminat melodia, asistenta a venit și s-a așezat lângă mine. Am deschis ochii. Plângeam. Nici măcar nu-mi dădusem seama că plângeam. Iar asistenta aceea s-a uitat direct în ochii mei. N-am să-i uit niciodată chipul. Mi-a spus: „Tu nu ai ce căuta aici”. Eram șocată – era pentru prima oară în săptămâni întregi în care cineva se uita la mine și chiar îmi vorbea. M-am uitat la ea, mi-a zâmbit și mi-a zis: „Da, ești încă prezentă. Nu ești nebună. Ești doar deprimată”. Și de atunci a fost mai bine. Obișnuia să vină să vorbească cu mine, iar când era ea acolo, acceptam să mănânc. A stat de vorbă cu doctorii să-mi dea mai puține pastile și am început să mă simt… ei bine, am început să mă

simt ca odinioară. Plângeam adesea, dar nu mă mai simțeam amorțită. Aveam din nou capacitatea de a simți, înțelegi ce vreau să-ți spun? Și, în cele din urmă, am început să mănânc, să mă spăl, să mă pieptăn și cred că n-au mai avut niciun motiv să mă țină acolo, așa că mi-au dat drumul. Doar că mi-am pierdut apartamentul, slujba, iar familia mea n-a mai vrut să audă de mine. Mama a venit să mă viziteze la spital și i-au spus despre copil. Mi-a spus că sunt o păcătoasă și că nu mai eram fiica ei. Am găsit un alt loc de muncă, un acoperiș deasupra capului, dar… ei bine, beam mult, nu dormeam îndeajuns și m-au dat afară. M-am angajat din nou și s-a întâmplat același lucru. În cele din urmă, am rămas fără bani. Eram disperată. M-am dus în Times Square să mă uit la curve, să văd cum merg, cum vorbesc. După care m-am îmbătat bine și am fost să-mi găsesc primul meu client. Și iată-mă acum aici. Știi, câteodată mă gândesc la mama. Îmi vine s-o sun și să-i spun: crezi că atunci eram o păcătoasă? Ar trebui să mă vezi acum. Ar trebui să vezi cu ochii tăi ce pățesc fetele ca mine. Doar că a murit într-un accident de mașină în șaizeci și doi. Nu mai am pe nimeni.

— Ai încercat să-ți găsești copilul? o întrebă Pete. Să verifici dacă a fost adoptată într-adevăr?

— Nu am găsit nimic, răspunse ea, oftând.

— Da, dar…

— Orice s-o fi întâmplat în spitalul ăla, n-a fost ceva oficial. Eu nu am semnat nimic. Fie au trecut acolo că nu sunt în măsură să-mi dau acordul, fie au zis că am murit la naștere, fie au falsificat numele. Copilul meu nu mai există. Dacă mă întrebi pe mine – Lou a vândut-o unui cuplu bogat care nu putea face copii. Cred că asta încerca să-mi spună mexicanca.

Dădu pe gât paharul de băutură.

— Orice a fost, e o minciună și nu știu cum s-o mai dezleg. Au trecut vreo douăzeci de ani de atunci. Ar putea fi oriunde. Nu pot să bat la ușa

fiecărei familii din New York în căutarea ei. Și știi ce? Poate că e mai bine așa. Uită-te la mine. Ce aș avea eu să-i ofer unui copil?

— Și… ce ai de gând să faci acum? De ce-mi spui toate astea?

— Pentru că Lou nu a făcut doar să-mi ia copilul. Mi-a furat dreptul de a lua o decizie. Eu chiar cred că eu și copilul meu am fi putut avea o viață bună, dar el a decis că n-am dreptul să fac ce vreau.

Chipul ei era brăzdat de lacrimi și el îi simți furia din glas.

— Știu ce crezi despre mine. Ce cred bărbații ca tine despre mine. Că sunt o bețivă. O curvă.

Îl împunse cu degetul în piept.

— Dar să nu te prind că îndrăznești să mă judeci. N-am nevoie de judecata ta. Zici că ești reporter? Scrie povestea mea. Scrie tot ce ți-am zis. Oamenii trebuie să știe. Trebuie să știe cum e omul ăsta. De ce e el în stare.

Se întoarse cu spatele la el și îi făcu semn lui Sam să îi mai aducă ceva de băut. Pete nu avea nici cea mai mică idee ce să spună, așa că lăsă cei treizeci de dolari promiși pe masa ponosită și lipicioasă și îi mai dădu zece dolari. Se ridică și plecă, fără să-și scoată din minte chipul și lacrimile ei, tot ce pătimise din cauza lui Lou.

După care mintea îi fugi la Ruth. Și ea era tot chelneriță în perioada în care îl cunoscuse pe Lou. La fel ca Bette.

Pete se gândi la toate barurile în care mersese și el să bea. La femeile care îl serviseră și la bărbații care nu-și luau ochii de la ele.

Agitația de după muncă întotdeauna era în floare la șapte seara. Un bărbat ca Lou Gallagher, un bărbat preocupat de afaceri și bani, nu ar fi observat niciodată o femeie așa ca Ruth Malone în valul acela de trupuri. Poate că ar fi aruncat o privire în direcția ei și ar fi văzut-o ca pe oricare altă chelneriță. I-ar fi strigat comanda peste

agitația de voci, iar ea și-ar fi notat în carnețel, iar el nici măcar n-ar fi observat-o la plecare.

Dar poate că avea s-o observe odată ce agitația serii avea să se risipească. Poate că avea să o urmărească cu privirea, să se uite la sânii ei din cămașa albă, șifonată, la fundul ei în rochia neagră, mulată, la picioarele tonifiate și la tocurile ieftine. După care avea să-și mute privirea de la ea, ca să se uite după cineva care să-i facă cinste cu o băutură, nu care să-l servească.

Pe la nouă, când barul deja avea să înceapă să se golească, când deja era amețit bine, poate că avea să se întoarcă la ea. Poate că avea să se uite lung la părul ei roșu auriu, la felul în care râdea și în care se mișca, la vocea ei groasă.

Poate că avea să-i lase un bacșiș mai generos decât de obicei. Poate că avea să-i zâmbească. Poate că avea să-i cumpere ceva de băut, știind că nu avea voie să accepte.

Iar pe la zece și jumătate, când încăperea deja avea să fie o înșiruire de culori și lumini, poate că avea să-și strecoare numărul ei de telefon în portofel. Încet, ca să vadă teancul de bancnote. Avea să se ridice și să o ia de mână, avea să-i arate inelul cu sigiliu de pe degetul mic, să îi ducă mâna la gură și să i-o sărute. Cu delicatețe. Ca să-i dea de înțeles că ar fi vrut s-o sărute altundeva. Avea să o trateze ca pe o doamnă, ca și cum ar fi fost cineva special.

Pe curând, iubito. Te sun eu.

Avea să-i facă cu ochiul și să se îndepărteze știind prea bine că ea era cu ochii pe el.

Un bărbat ca el, un bărbat precum Gallagher, știa că bărbații ca el reprezentau singura speranță pentru Ruth.

∵

Ruth își petrecea unele nopți alături de Frank, bând până la refuz: ea – coniac, el – bere Budweiser. Vocile lui Johnny Carson sau Ed Sullivan se auzeau peste râsete și aplauze,

imaginea de pe ecran fiind blurată în pete de roșu și verde, iar ea se prăbușea pe canapea, cu ochii la mulțimea de culori. Când se trezea, câteva ore mai târziu, cu lacrimi uscate pe obraji, cu gâtul iritat, uneori încă îl găsea sforăind lângă ea. I se părea ciudat de înduioșător, de parcă ar fi fost vorba de loialitate. Se lăsa din nou pe spate, își odihnea ochii pe chipul lui atât de familiar, se lipea de mirosul lui cald și familiar și simțea acea alinare.

În alte nopți nu îl putea suporta și simțea nevoia să plece după cină, să evadeze. Se prefăcea că mergea să-și cumpere țigări, știind prea bine că avea să lipsească totuși câteva ore. Frank nu zicea nimic și rămânea cu paharul în mână în fața televizorului. Nu-și făcea griji că mergea să se vadă cu alți bărbați, nu acum. Ea fusese cea care îl chemase înapoi acasă: credea că era femeia lui.

Uneori îi observa pe polițiști pe urmele ei; alteori nu se sinchisea să se uite după ei și se prefăcea că era de una singură, la fel cum încerca să creadă că totul i se întâmpla altcuiva: întrebările nesfârșite, insistențele, interogatoriul, veșnic aceleași întrebări până ce deja simțea că avea să o ia razna. Aluziile, insinuările lor și teama constantă că aceea avea să fie ziua în care aveau să o facă, să o acuze de moartea copiilor ei.

Odată ce ieșea din casă, nu mergea pe străzi; se furișa. Pe lângă ziduri, în întuneric, trecând repede pragul ușii, ținând secret tot ce era, cine era ea. O mamă care nu mai era mamă. O soție. Care nu mai era soție.

Trecea pe lângă baruri luminate care revărsau băi de lumini și zgomote pe trotuarele umede, pe care încerca să le ocolească. Erau aceleași baruri în care lucrase și ea, în care obișnuia să meargă cu Gina, în care râdeau împreună cu gura până la urechi, în timp ce copiii ei dormeau încuiați în cameră, cu o farfurie de biscuiți tari și o jucărie de pluș care să-i aline.

Își adună rușinea și durerea și se furișă prin întuneric, pentru ca oamenii normali, oamenii curați, să nu le vadă.

Văzu încăperi luminate, zări câteva fotografii aruncate pe trotuar. Silueta unui individ aplecat peste o masă în semiîntuneric. Două femei care stăteau una lângă alta la pian, cu zâmbetul pe buze, cu gurile deschise. O fată care vorbea la telefon, sprijinită de un perete, jucându-se cu firul telefonului printre degete, cu o privire serioasă pe chip.

Ruth se uită la acele instantanee din viața cuiva: la bucătăria aceea veselă, luminată de străini, la firul de telefon încurcat din drama altcuiva. Sufletul ei simți că erau alte povești, alte încăperi și ar fi dat orice să uite de propriile poveri și să urmărească poveștile acestea. Măcar câteva clipe.

Când obosea de atâta mers, se cuibărea în colțul întunecat al unui bar și se uita la bărbații aceia pe care obișnuia să îi servească: bărbați care stăteau cocoșați în fața unui pahar, care ridicau un deget când voiau o nouă băutură. Bărbați care știau numele tuturor celorlalți bărbați la fel ca ei din barul acela, dar cu care rareori se întâmpla să vorbească. Devenise și ea asemenea acelor bărbați.

Avea un loc al ei în care se ducea când lucrurile mergeau incredibil de rău. O arcadă întunecată sub un pod, un loc obscur în care oamenii trăiau și mureau. O înșiruire de mănuși și haine murdare legate cu sfoară, adunați în jurul unui tomberon de metal în care ardea focul. Își ascundea părul luminos sub eșarfă și rămânea în întuneric, simțind nevoia să fie alături de alți oameni la fel de nefericiți ca ea.

Undeva mai în spate, în întuneric, cineva desenase chipul unei fete pe o scândură de lemn bătută într-o bucată de tablă ondulată. După părul ei lins și ciufulit și după buzele roșii, la început i se păruse că era vorba despre o fată tânără, dar pe măsură ce se apropie, văzu întunericul din jurul

ochilor ei. Se uită la Ruth cu milă, dar Ruth făcu un pas în spate și o luă la fugă.

∵

A doua zi după ce o întâlni pe Bette, Pete se duse la McGuire și îi găsi pe Devlin și pe Horowitz la o masă din colț. Se îndreptă spre ei, analizând tot ce găsise în Biblioteca publică din New York. Se uită la Horowitz și își imagină toate minciunile pe care fusese nevoit să le spună. Se întrebă dacă el ar fi putut să fie vreodată un astfel de om.

Când se apropie de masă, cei doi bărbați îl observară și se opriră din vorbă.

— Ce vrei? îl întrebă Devlin.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine. Îți iau ceva de băut?

Urmă un schimb de priviri, iar Horowitz veni mai aproape de el.

— Wonicke… să știi că nu se cade. Nu mai lucrezi la noi. Nu poți să vii, pur și simplu, peste noi și să…

— Nu am venit să caut informații. Am noutăți pentru tine. Am stat de vorbă cu cineva despre Lou Gallagher, îi spuse el lui Devlin. El e unul dintre iubiții doamnei Malone, îi precizează el lui Horowitz.

Devlin luă un pumn de alune din farfuria de pe masă și le aruncă în gură.

— Și ce-i cu asta?

Pete se așeză la masă cu ei.

— Femeia asta mi-a spus că Gallagher s-a descotorosit de copilul lor. Un nou născut. I-a spus că l-a dat spre adopție, dar ea n-a semnat nimic și i-au spus că nu există niciun document. Copilul a dispărut, pur și simplu.

Pete se dădu mai aproape.

— Uite ce, s-a descotorosit de copil pentru că-i stătea în cale. Dacă a fost el în stare să-i facă asta unei femei, să scape de un copil, chiar nu-l crezi în stare să facă din nou asta? Nu-l crezi în stare?

Poate că cei doi copii Malone stăteau în calea relației dintre el și mama lor. Poate că…

— Poate, poate, poate, zise Devlin, uitându-se lung la el. Ai vreo dovadă? Cum o cheamă pe femeia asta? Unde pot s-o găsesc? La vremea respectivă n-a făcut nicio plângere – sau dacă a făcut, nu s-a concretizat. Gallagher e curat la lacrima.

— Nu are o… adresă fixă.

— Stă pe străzi?

— Nu, e… ei bine, e…

— E o *curvă*? Dumnezeule, Wonicke, vorbești serios? Toți de la procuratură or să râdă de mine!

Luă o gură de suc și spuse:

— Uite ce, puștiule, știu că ești prins în povestea asta. Știu că ai investit mult timp. Înțeleg. Dar nu-i nicio poveste complicată la mijloc. *Știu* deja că Ruth Malone e ucigașul. E cum nu se poate mai vinovată. Da, știm că a avut un complice. Cineva a ajutat-o să-i scoată pe copii din casă, să le țină gura închisă. Cineva a ajutat-o să ascundă trupurile. Și poate că Gallagher ăsta e complicele ei. Dar n-o să-l putem aduce niciodată în fața instanței. Toată lumea e la cheremul lui. Joacă golf cu șeful, soția lui e membră a mai multor organizații de binefacere alături de soția judecătorului Ames. Nu contează. Trebuie să ne concentrăm pe Ruth Malone. Ea a fost la fața locului. Și chiar dacă nu i-a omorât ea, este implicată. Ea era mama lor. O mamă trebuie să aibă grijă de copiii ei. S-a întâmplat din vina ei.

Se dădu mai aproape de Pete.

— Să nu-ți faci speranțe, ea o să plătească pentru tot ce a făcut. Am primit astăzi o scrisoare care ar putea fi ultimul pas. Mai lasă-mi o săptămână, două, și vom avea tot ce ne trebuie ca să o arestăm.

Capitolul 15

Ruth se trezi în scaunul de lângă fereastră. Nu se auzea nicio mașină, dar primele raze ale dimineții deja se strecurau printre jaluzele. Se ridică de pe scaun, își masă gâtul, umerii și maxilarul pentru că scrâșnise necontrolat din dinți și se gândi să facă o baie caldă. Traversă holul, pe lângă ușile închise, pe lângă Minnie care schelălăia în somn. Își făcu o cafea, adăugă două degete de votcă.

Minnie se trezi din cauza zgomotului și intră în bucătărie, se duse la castronul ei gol de mâncare și începu să se vaite ușor. Ruth o ignoră, își luă cana de cafea cu ea în baie și închise ușa după ea. Lăsă cana de cafea pe jos și se așeză pe toaletă. Oftă.

Frank plecase din nou de acasă. Distanța și tăcerea dintre ei crescuseră și se adânciseră și mai tare, până când deja n-o mai interesa să repare nimic.

Venea acasă ca s-o găsească stând pe întuneric, cu țigara în mână, privind în gol. Îi șoptea ceva la ureche, dar ea îl ignora, așa că o lăsă singură, exact ce voia ea.

Doar că într-o noapte Frank aprinse lumina și o întrebă dacă era bine, iar ea nu spuse nimic. Încercă să o ia în brațe, iar ea rămase inertă la pieptul lui, până ce Frank se enervă și începu să o zdruncine. Nimic.

Izbucni în plâns – iar de data aceasta se uită la el pentru că nu îl mai văzuse niciodată plângând. Se uită la chipul lui roșu, la obrajii umezi, iar el o apucă, îi dădu o palmă peste față, iar Ruth privi în gol spre picăturile de salivă din colțul gurii sale în timp ce urla:

— Nu te mai gândi doar la tine!

Nu știu ce să spună, așa că nu zise nimic și continuă să se uite la el, iar el o întrebă de ce dracu' se uita așa la el și o lovi din nou și din nou până ce simți gust de sânge în gură. În cele din

urmă, Frank încetă s-o mai lovească, se opri din plâns și se duse în dormitor. Auzi zgomotul sertarelor, înjurături șoptite, bubuituri. După care Frank se ivi în pragul ușii cu valiza în mână, iar ea ridică privirea spre el, care continua să se miște, în timp ce el îi spunea fel de fel de lucruri, iar ea ar fi dat orice să-l vadă plecat din casă, mai mult ca niciodată. Închise ochii și, în cele din urmă, zgomotul vocii lui se opri și se făcu liniște. Își ținu respirația până ce ușa se închise după el, după care se ridică de pe canapea și se duse în bucătărie, deschise sertarul și găsi cana lui, ușor crăpată, pe care uitase să o ia cu el. O azvârli în perete și o privi făcându-se bucățele.

Da, Frank plecase din nou de acasă, dar mama ei se întorsese. Mama ei care nu înțelegea de ce Ruth dădea cu piciorul căsniciei sale. Care nu reușise niciodată să înțeleagă de ce și-ar fi putut dori ea vreodată ceva mai mult decât un soț chipeș și doi copii, iar Frank suna în fiecare zi pentru că era *foarte îngrijorat* și ea *nu trebuia să fie singură.* Iar acum se afla în spatele unei uși închise, cu mâinile în păr, cu chipul în lacrimi, iar ușurarea că era singură era atât de mare încât i se făcu rău. Se ușură, începu să plângă și se simți golindu-se pe interior până ce nodul din gât se risipi. Se ridică în picioare, deschise robinetul, își suflă nasul și trase apa cu șervețelele și durerea. În timp ce aștepta să se umple cada, se încordă la gândul că Minnie ar putea să înceapă din nou să schelălăie, să ceară să fie hrănită, să fie scoasă afară, să o cheme, să o cheme, să o cheme. În ciuda faptului că zgomotul apei risca să o trezească pe mama ei, în ciuda faptului că se aștepta dintr-o clipă într-alta să îi bată la ușă și să audă vocea aceea insistentă care voia să știe ce făcea acolo, de ce făcea baie la ora aia când avea atâtea alte lucruri de făcut, ce avea să spună lumea, trase adânc aer în piept și oftă.

— Du-te dracu', șopti ea spre ușă, printre dinți, pe silabe. Du-te dracu', lasă-mă în pace, lasă-mă

să trec prin asta *în felul meu*!

Închise ochii, își încleștă pumnii și își înfipse unghiile în piele până ce simți durerea, iar valul de furie se risipi. Luă sticla de spumă de baie de la Avon pe care o primise cadou de ziua ei de la Gina și o vărsă pe jumătate în cadă. Simți mireasma de trandafiri și mușcate și și-o imagină pe mama ei respirând printre dinți, certând-o că făcea risipă.

Cada începu să se umple, iar Ruth rămase în fața oglinzii, privindu-și chipul palid. Făcu ochii mici până ce imaginea din oglindă se făcu neclară. Făcu din nou ochii mari. Lumina aceea neiertătoare din baie însemna că nu putea ascunde nimic. Pielea îi era unsuroasă și umflată de la somn, porii închiși. Roșeața din obraji, coșurile, cicatricele – erau toate acolo.

Cunoscuse cândva un tip, unul care trecuse de la bere la whisky, apoi la ceva mai rău, care nu se putea abține și simțea o nevoie disperată să se frece pe piele ore întregi. Stătea pe scaun, făcând abstracție de discuțiile din jurul lui, frecându-se în cap, pe brațe, pe gât, pe buze, până ce începea să sângereze. Știa că acum simțea și ea aceeași nevoie.

Chiar sub buza de jos observă un punct negru. De-abia vizibil. Începu să-l stoarcă și, pe moment, nu se întâmplă nimic. Împunse mai tare, iar unghia ei străpunse pielea. Câteva picături de sânge, urmate de un lichid albicios. Savură duhoarea. Inspiră și expiră adânc.

Se întoarse să analizeze cealaltă parte a feței, își trase pielea spre ureche. Se uită lung la vechile cicatrice de acnee de pe obraji. Câteodată, urâțenia ei era ciudat de liniștitoare.

Jumătate de oră mai târziu, încă întinsă în apa caldă, savurându-și cafeaua cu votcă, auzi ușa de la dormitor și pașii mamei sale pe hol. Luă o gură sănătoasă de cafea, pregătindu-se sufletește.

După care cineva bătu la ușa de la intrare: Minnie începu să latre, pașii mamei sale se

îndreptară în direcția opusă, deschise ușa și se auzi vocea lui Devlin. Auzi glasul rușinat al mamei sale:

— Cred că e în baie. Mă duc s-o chem. Vă rog, intrați – Dumnezeule, de parcă ar fi fost musafiri –, și îi auzi glasul din ce în ce mai tare, pe măsură ce se apropia de ușa de la baie, după care urmă bătaia aceea inevitabilă în ușă, iar mama ei îi șopti: Ruthie, au venit de la poliție.

Ruth nu spuse nimic, savurând senzația aceea de putere. O lăsă să aștepte. Să se simtă neajutorată și nesigură. Pentru că nu avea niciun fel de control.

Dar se auzi din nou o bătaie în ușă, iar mama ei vorbi din nou, de data aceasta mai tare.

— Ruth! Au venit de la poliție. Vor să stea de vorbă cu tine.

Ruth alunecă în spumă și închise ochii.

— Sunt în cadă.

Știa prea bine ce răspuns avea să urmeze. Dar se bucură în continuare de ușa închisă.

— Păi, ieși din cadă! Acum! Ce naiba cauți în cadă, ziua în amiaza mare, când copiii tăi… când se întâmplă toate astea?

Ruth duse cana de cafea la gură.

— Și când așteaptă oamenii ăștia după tine!

Ah, da, despre asta era vorba.

Mai luă o gură de cafea, savură lichidul cald.

— Spune-le să mă aștepte. Sau spune-le să plece și să se întoarcă mai târziu. Am treabă.

Mama ei scoase un icnet de uimire și zise:

— N-am să le spun una ca asta! Ieși din baie *acum.* Nu-i lăsa să aștepte după tine, sunt…

— Ba să aștepte. E casa mea, nu eu i-am poftit înăuntru. Dau tot timpul buzna peste noi, să-mi pună fel de fel de întrebări, veșnic aceleași întrebări blestemate și nu mai pot… Vreau să mă lase în pace.

Întinse mâna spre raftul de deasupra căzii, aprinse radioul și auzi glasul puternic melodios al

lui Elvis, acoperind vocea piţigăiată, dezgustată a mamei sale.

Se simţi invadată de un val de sentimente. De putere.

Refuză să înţeleagă că aveau s-o facă să plătească pentru asta mai târziu. Că aceea era ziua în care totul avea să se schimbe.

∵

Când poliţiştii se întoarseră, Ruth era în dormitor şi îşi aranja părul. Îi spuse mamei sale să îi invite în casă. Îşi aprinse o ţigară şi o luă agale pe hol, încercând să păstreze amintirea sentimentului de mai devreme.

Intră în sufragerie şi simţi teamă şi transpiraţia năpădind-o la subraţ şi pe frunte. Devlin era lângă fereastră, cu ochii pe geam, cu mâinile la spate. Poate că era casa ei, dar el dirija interviul.

Se întoarse cu faţa spre ea şi spuse:

— Doamnă Malone, după care îi făcu semn spre bărbatul de pe canapea.

Un individ grăsan, cu zâmbetul pe buze. La costum şi cravată. Ud leoarcă.

— Dânsul este sergentul Mackay.

— Bună ziua, zise ea.

Ruth se aşeză pe scaun şi scutură ţigara în scrumieră. După care ridică privirea şi îi văzu pe amândoi cu ochii la ea. Se uită lung la Devlin.

— Ne cerem scuze dacă v-am deranjat mai devreme, doamnă Malone. Dacă v-am întrerupt rutina de dimineaţă. S-ar părea că aţi avut suficient timp să vă aranjaţi, zise el, privind-o din cap până-n picioare.

Se abţinu să nu îşi împreuneze braţele, să nu-şi ascundă chipul în palme.

Trase din ţigară şi suflă fumul negricios spre el. Un gest mărunt, inutil, de ostilitate.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Aveau să urmeze alte întrebări, desigur. Întrebări care durau ore întregi, analizând în detaliu tot ce se întâmplase în noaptea aceea. Poate că nu închisese

ușa după ea. Poate că încurcase orele. Nu-i dădeau o clipă pace, încercând să o prindă la înghesuială, să o enerveze. Teama îi dădu un gol în stomac ca de foame. După care schimbară tactica.

— Ruth – pot să-ți spun Ruth? Mackay nu așteptă niciun răspuns din partea ei. Ai să ne spui ceva? Te supără ceva?

Ruth se uită lung la el și dădu din cap că nu.

— Ești sigură? Vezi tu, avem câteva dovezi noi. Care ne-au trezit unele… bănuieli despre declarația ta. Ești sigură că nu ai nimic de spus?

Ruth dădu din nou din cap. Încercă din răsputeri să păstreze contactul vizual.

Vocea lui Mackay era liniștitoare, persuasivă. Devlin se duse la fereastră, își scoase o țigară și îl lăsă pe celălalt bărbat să vorbească.

— Știm și noi că se mai întâmplă accidente. Copiii fac prostii, nu te ascultă mereu. Poate că ai vrut să le dai o palmă. Și poate că lucrurile au scăpat de sub control. Din greșeală. I se poate întâmpla oricui.

Ruth simți fiori pe șira spinării. Dar vorbele lui îi aduseră și o mică ușurare.

Într-un final. Se ajunsese la asta. Acuzația era lucrul de care îi fusese cel mai teamă și acum, că se ajunsese la asta, prinse curaj să lupte.

— Crezi că mi-am rănit copiii? Crezi că i-am omorât?

Urmă o pauză și simți privirile lor îndreptate asupra ei.

După care auzi din nou vocea aceea liniștitoare.

— Ruth… orice s-ar fi întâmplat, spune-ne. Nu e prima oară când se întâmplă. Știm că se mai întâmplă.

Ruth nu spuse nimic.

— O să fie mai bine pentru tine dacă mărturisești. Ce spui? Ruth?

∵

Trecuseră patru zile de la discuția lui cu Devlin din McGuire’s, iar Pete simțea nevoia să vorbească

din nou cu Ruth. Nu se putea gândi la Salcito, la Gallagher, la Devlin – fără să se lovească de privirea ei animalică, de buzele cărnoase. Trebuia să vorbească cu ea pentru că nu mai suporta să nu o facă.

Deja îi învățase tabieturile. Joia mergea la Gloria's. Doar ea și Jim Beam – și cele două umbre din spatele încăperii, mereu cu ochii pe ea, așa că trebuia să acționeze înaintea lor.

Își făcuse un plan: avea să se strecoare la bar, Ruth avea să-i observe cu coada ochiului silueta subțire, la fel ca celelalte siluete, și avea să-și scoată pachetul de țigări pentru ca el să vină cu bricheta.

Poate că nu avea să-l recunoască. Poate că la început aveau să vorbească despre tâmpenii. Despre bar. Despre vreme. Despre echipa Giants.

Într-un mod perfect natural, de parcă nu fusese totul plănuit, și poate că avea să se simtă asemenea unui câine care ochește măcelăria de peste drum și se întreabă dacă nu cumva foamea și norocul l-ar putea împinge să traverseze în siguranță strada aglomerată. Doar că Ruth avea să se uite lung la el și să își stingă țigara Lucky pe jumătate fumată.

— Îmi aduc aminte de tine, avea să spună ea cu o voce rece, clătinându-se pe scaunul de bar. Ce vrei?

Nu știa ce să-i răspundă. Îi era teamă de ea, iar ea avea să-i simtă teama, la fel cum simțise și el clipa în care ea preluase controlul, când ridică privirea și se uită fix în ochii lui, iar Pete încercă să nu se arate speriat. Încercă să se gândească la soțul ei, la Devlin.

Dar el avea să se piardă în fumul ei strălucitor, iar ea avea să simtă acest lucru.

Așa că avea să dea paharul pe gât și să îl arunce pe bar și să sară de pe scaun de parcă ar fi plutit pe gheață.

— Hai, domnule Misterios.

— Poftim?

— Hai să mergem. Băutura e mai ieftină la mine acasă – avea să-i arunce o privire urâtă lui Hud, dar avea să se scarpine pe față, să îi arunce un zâmbet și să-și vadă în continuare de treaba lui – și poți să-mi povestești ce vrei tu.

Avea să izbucnească în râs. Nu o mai văzuse niciodată râzând.

— Dacă îți mai găsești vocea.

Dar acasă la ea, învăluită în glasul aspru, răgușit al unui cântăreț de jazz, pe ritmul acela suav, doritor, ametită după cinci pahare de whisky, Ruth avea să se oprească din jocul ei ispititor. Avea să îi ofere ceva de băut și să dea paharul pe gât dintr-o singură mișcare. După care avea să se oprească din vorbit, iar Pete avea să rămână neajutorat, văzând-o venind spre el, și avea să închidă ochii ca să nu-și vadă reflexia în ochii ei negri, flămânzi.

Își imagină căldura trupului ei, mireasma ei, părul ei, sărutarea ei.

Avea să o sărute ușor, așa cum sărutase dintotdeauna fetele, dar sărutarea ei avea să fie pătimașă, fierbinte, disperată, și nu avea să știe cum să răspundă. Avea să se facă roșu la față și să coboare ușor spre gâtul ei cu sărutări delicate.

Dar ea avea să-i prindă chipul între palme și să-l sărute din nou și să îi șoptească printre buze.

— Nu te mai gândi la nimic.

— Poftim? Eu…

Poate că avea să se sperie și să se retragă din strânsoarea ei, dar ea avea să-l caute din nou, de data aceasta cu o voce și mai răgușită.

— Nu te mai gândi la nimic, lasă-te în voia simțurilor.

Înainte să mai apuce să o întrebe ce voia să spună, înainte să recunoască faptul că nu știa cum să facă asta, gura ei avea să-l cuprindă, avea să-i simtă limba, respirația fierbinte și dinții ascuțiți pe buzele sale, și avea să simtă teamă și dorință. Avea să le lase să îl pătrundă, să îl cuprindă ca un val de aer, ca să simtă. Ca să simtă.

Iar din clipa aceea imaginația lui trecu mai departe de gândirea rațională și evadă într-o serie de imagini și senzații pure. Buzele ei pline. Șoaptele ei, părul ei. Gâtul ei alb. Genele curbate și lungi. Focul ei. Străfulgerarea de durere când îl cuprinse cu degetele ei, gemetele ei, gustul ei sărat. Și apoi valul acela puternic și senzația că nu mai era cale de întoarcere.

Și după. Cum avea să fie după?

Oare avea să se trezească alături de ea printre așternuturi, uzi de sudoare, îmbătat de mireasma ei, sub privirile ei? Sau avea să se trezească de unul singur, cu dureri în tot corpul, auzind apa curgând la baie și avea să o găsească pe Ruth în pragul ușii, cu lumina în spatele ei, cu o înfățișare ciudată, îmbrăcată din cap până-n picioare.

— Uite-ți hainele. Poți să iei un taxi de pe Main Street.

Mintea lui avea să caute amintirea căldurii sale, mirosul pielii sale pe sub toate pudrele și cremele acelea. Doar că pudra și cremele o acopereau acum din nou, iar femeia pe care o atinsese era acum ascunsă, pe sub sprâncenele arcuite și pe sub fumul de țigară. Iar când avea să încerce să o sărute, buzele lui aveau să îi întâlnească obrazul rece.

Oare cum avea să fie?

∵

Noaptea era rece, pe străzi era liniște, domnea pacea de dinaintea zorilor. Umblă pe străzi mai bine de o oră, cu gândul la ea. Încercând să scape de imaginea soțului ei, a mamei lui, a copiilor ei. Încercă să alunge sentimentul acela de rușine, de vinovăție.

Și să se concentreze doar asupra ei. Pe chipul ei obosit, frumos. Pe gustul ei. Pe sunetele pe care avea să le facă. La trupul ei sub atingerea lui. Și descoperi că era ușor să se gândească doar la ea.

Își simți inima bătându-i cu putere și își imagină cum ar fi fost ca bătăile inimilor lor să se

sincronizeze. Se gândi la legătura dintre ei, care se întindea de-a lungul orașului: una flexibilă, plină de posibilități. De promisiuni.

Se gândi la glasul ei. La înfățișarea ei, la textura părului, a pielii, a gurii. Se gândi la tot ce ar fi vrut să-i spună, la scrisorile pe care ar fi vrut să i le scrie și pe care știa că nu avea să i le trimită niciodată.

Simți un gol teribil în stomac, în gât. Și simți locul în care ar fi trebuit să fie ea.

∵

Frank trecu pe la ele și îi spuse că voia să stea de vorbă cu ea.

Mama lui Ruth îi zâmbi, îl sărută pe obraz și îi spuse să stea liniștit, că ea oricum voia să se ducă la biserică în dimineața aceea.

Merseră în sufragerie, iar Ruth se așeză la fereastră, cu țigara în mână. Se uită pe geam și o văzu pe mama ei depărtându-se, mergând greu, cocoșată. Îl lăsă pe Frank să vorbească, fără să-l asculte, bucurându-se de soarele cald al iernii.

După care Frank spuse ceva care o trezi în simțiri.

— Ce a zis Devlin? întrebă ea.

— Mi-a zis că dacă mergem la detectorul de minciuni, toate întrebările acestea or să înceteze. Mi-a zis că dacă ne supunem amândoi interogatoriului, o să ne lase în pace.

Ruth își mai aprinse o țigară, trase un fum și se uită lung la el.

— Și tu îl crezi?

Frank întinse brațele într-un gest pe care Ruth îl cunoștea prea bine. Era mișcarea lui de nu știu-cât-e-ceasul. Sau nu-mi-a-zis-nimeni-că-m-ai-sunat, ori nu-mi-au-intrat-banii.

— Ruth, e polițist. Vrea să afle cine e vinovatul. Își face și el datoria.

Ruth mai trase un fum, privind în gol. Își aminti de Devlin și de celălalt polițist – Mackay. Care îi spusese că o înțelege. Că știa că lucrurile o mai

luau razna. Vocea aceea joasă care îi dădea de înțeles că știa că ea își omorâse copiii. De luni de zile o tot terorizau. Trebuia să găsească o soluție prin care să-i facă să înceteze.

∵

Două zile mai târziu, Ruth se așeză pe scaunul din camera întunecată.

I-a spus lui Devlin că e de acord să se supună detectorului de minciuni, atât timp cât Frank face și el la fel. Și a cerut asigurări că avea să fie singură în cameră alături de tehnicieni, că nimeni nu avea să fie cu ochii pe ea. Se săturase să fie toți cu ochii pe ea.

— Bine, doamnă Malone. Bine. Facem cum ziceți dumneavoastră.

— Iar Frank o să fie și el interogat în același timp cu mine?

— Da. Amândoi în același timp. E în camera vecină.

Tehnicianul se apucă să verifice firele, să se asigure că mașinăria funcționa corespunzător, iar Ruth fumă o țigară după alta.

— Știi că nu-i legal, da? Am citit că nu acceptă testele astea în tribunal.

Bărbatul nu ridică privirea, continuă să-și vadă de treaba lui.

— Trebuie să fie ceva în neregulă cu testul ăsta. Altfel l-ar accepta în tribunal.

Bărbatul nu spuse nimic, dar aruncă o privire spre ușă. După care începu:

— Te numești Ruth Maria Malone?

— Da.

— Câți ani ai?

— Douăzeci și șase.

— Ești măritată?

— Nu mai sunt.

— În noaptea de 13 iulie 1965 erai singură în apartament cu copiii tăi?

— Da.

— Le-ai făcut vreodată rău copiilor tăi?

— Nu.

— Când i-ai văzut ultima oară în viață?

— Am mai răspuns la întrebarea asta, de mai multe ori.

— Când i-ai văzut ultima oară în viață?

— Și lui Frank îi puneți aceleași întrebări?

Tehnicianul ridică privirea spre oglinda de pe perete.

— Da sau nu?

— Doamnă, îmi pare rău, nu pot să…

— Frank Malone. Fostul meu soț. E și el acum, în camera vecină.

— Dar… noi avem un singur aparat.

Ruth își scoase firele din braț și i le aruncă în față tehnicianului confuz, de parcă ar fi fost radioactive. După care se duse spre oglinda de pe perete și țipă:

— Nenorocitule. M-ai mințit!

După care:

— Să știi că aud cum râzi de mine, ticălosule! Nu e corect! Nu e corect! strigă ea furioasă către bărbații din spatele oglinzii. Nu vă interesează să aflați adevărul despre copiii mei – vreți doar să dați vina pe mine!

MAMA COPIILOR MALONE
REFUZĂ SĂ FACĂ TESTUL
CU DETECTORUL DE MINCIUNI

Reporter Tom O'Connor

QUEENS, 9 noiembrie – Ieri, mama celor doi copii morți a refuzat să se supună testului cu detectorul de minciuni ca să răspundă întrebărilor despre misterul din jurul morții lor.

Frank Malone Jr., în vârstă de cinci ani, și sora lui, Cindy, în vârstă de patru ani, au fost dați dispăruți în noaptea de 13 iulie 1965 din apartamentul lor de la etajul întâi din Kew Garden Hills. Ulterior au fost găsiți morți în apropiere de casa lor. Copiii locuiau alături de mama lor, Ruth Malone, în vârstă de

douăzeci și șase de ani, care era despărțită de tatăl copiilor, Frank Malone Sr. Domnul și doamna Malone s-au împăcat pentru o scurtă perioadă după această tragedie.

În ciuda unei investigații amănunțite, poliția încă nu a reușit să obțină suficiente informații cât să aresteze pe cineva.

Inițial, doamna Malone s-a arătat dispusă să coopereze cu poliția, acceptând să se supună unui test poligraf. Dar am aflat că femeia a refuzat să se supună interogatoriului pe motiv că rezultatele nu vor fi acceptate drept dovadă în sala de judecată.

Purtătorul de cuvânt din partea poliției a declarat: „Doamna Malone și-a dat acordul să fie supusă testului cu detectorul de minciuni ca să-și dovedească nevinovăția, dar nu a avut nici cea mai mică intenție să facă acest lucru. A știut de la bun început că testul poligraf nu este acceptat în tribunal.

În timpul interogatoriului, detectorul de minciuni măsoară reacțiile fiziologice, precum tensiunea arterială, pulsul și glanda sudoripară. Orice variație semnificativă în acești parametri poate însemna că respectiva persoană minte.

Doamna Malone a refuzat să comenteze decizia ei de a refuza testul poligraf, precum și zvonurile cum că arestarea ei ar fi următorul pas.

O sunară din nou de la poliție. De data aceasta o chemară la secție.

— Mai avem câteva întrebări pentru dumneavoastră. Intră în clădire cu capul sus și ceru să stea de vorbă cu un avocat. Devlin îi spuse că nu avea nevoie de unul. Ruth ceru din nou un avocat, iar Devlin o întrebă dacă avea ceva de ascuns. Ruth nu se lăsă, așa că Devlin o duse la un telefon, iar ea îl sună pe Arnold Green.

Acesta răspunse la telefon, dar părea ocupat. Când își dădu seama cu cine stătea de vorbă, se arătă mai rezervat.

— Doamnă Malone. Cu ce vă pot ajuta?

— Sunt la secția de poliție. Cred că… cred că am nevoie de un avocat.

Urmară câteva clipe de pauză, după care acesta spuse:

— Doamnă Malone, eu mă ocup de divorțuri. De dreptul familiei. Chestiuni civile.

— Nu știu… nu știu ce să fac.

— Îmi pare rău, dar nu am cum să vă ajut.

Ruth dădu să spună ceva, dar avocatul îi închisese.

Se întoarse cu fața spre Devlin, care era în spatele ei, și, fără să se uite la el, îi spuse că avea nevoie de un avocat.

— Adică vreți să vă dăm pe cineva?

Ruth își fixă privirea pe o pată de pe perete, la stânga capului lui.

— Da, exact.

— Să văd ce pot face. Dar să știți că s-ar putea să dureze, zise el. Nu știu ce avocat întreg la minte ar accepta cazul ăsta.

O băgară într-o cameră încuiată, fără ferestre și cu căldura dată la maximum, cu o ușă care se deschidea doar din exterior. Quinn veni să îi spună că încercau să ia legătura cu un avocat din oficiu. Ruth nu spuse nimic, așteptă doar să se închidă ușa după el.

Câteva ore mai târziu, ușa se deschise din nou și îl auzi pe Quinn spunând:

— E aici.

Ridică privirea și văzu un străin. Un bărbat la vreo cincizeci de ani, cu păr cărunt, cu ochii albaștri. Era îmbrăcat la costum, avea ac de cravată și o cămașă albă, imaculată. Brusc, își dădu seama de cât de cald era în cameră, după cum arăta ea. Își dădu părul după urechi, dădu să se ridice, dar el îi făcu semn să stea jos și îi întinse mâna.

— Numele meu este Henry Scott. Sunt avocatul tău.

Avea o piele uscată. Îi simți mirosul de parfum: ceva lemnos. Proaspăt.

— Nu ești avocatul trimis din oficiu, zise ea, fără să stea pe gânduri.

El îi zâmbi, amintindu-i de cineva.

— Așa este.

După care se întoarse spre Quinn și îi spuse pe un ton aspru:

— Aerul din camera asta e sufocant. Repară termostatul sau mutați-ne în altă cameră. Aduceți-ne niște apă. Cafea și sandviciuri – și asigură-te că trimiți până mâine-dimineață la mine la birou copii după interviurile clientei mele, pe casetă și transcrise.

Quinn se făcu roșu la față și încuviință. După ce ieși din cameră, Scott își îndreptă din nou atenția asupra ei.

— Domnul Gallagher e cel care m-a angajat să mă ocup de cazul tău. Înțeleg că sunteți prieteni.

În clipa aceea își dădu seama că avocatul îi aducea aminte de Lou. Amândoi îi transmiteau același sentiment: uite un tip care știe ce face. Care o să aibă grijă de ea.

Scott își puse servieta pe masă, nemulțumit.

— Patetic.

Ruth se uită lung la el. El îi zâmbi din nou și făcu semn spre ușă.

— E clar că nu au nimic împotriva ta. Te supun acestor condiții precare ca să încerce să te intimideze. Dacă ar avea dovezi serioase, nu ar mai sta pe gânduri. Asta – zise el, arătând spre încăperea micuță –, asta îmi spune că nu au nicio dovadă, așa că încearcă să te oblige să mărturisești.

Brusc, Ruth fu invadată de o senzație amețitoare cum că avea posibilitatea să se lase pe mâna cuiva care fusese angajat să aibă grijă de ea. Analiză senzația aceea cu precauție. Se ridică în picioare, se uită în ochii lui și îl așteptă pe el să vorbească.

Scott se așeză pe scaunul de lângă ea. Parcă reuși să deslușească aroma trabucurilor scumpe pe care le fuma el din mirosul țigărilor de rând pe care le fumau ceilalți. În fața ei stătea Devlin și,

lângă el, un tip tras la față pe care nu îl mai văzuse până atunci, Carey, Caruso – ceva de genul. Avea un chip șmecher, semăna cu un șobolan.

Erau patru oameni în cameră, dar îl vedea doar pe Devlin.

Acesta se aplecă ușor spre ea, uitându-se fix în ochii ei atât de insistent, încât îl simți în mintea sa. Încercă din greu să îl alunge. Să îl țină la distanță. Să își păstreze gândurile pentru ea însăși.

Fără să își ia ochii de la ea, întinse mâna, iar bărbatul cu față de șobolan îi întinse un dosar. El puse dosarul pe masă, între ei și îl deschise. Întinse fotografiile pe masă, de parcă ar fi fost la masa de poker. Și în tot acest timp fără să-și ia ochii de la ea.

— Uită-te la ele, doamnă Malone.

Dar Ruth nu-și putea lua ochii de la chipul lui. Dacă ar fi fost să-și mute privirea, Devlin ar fi interpretat acest lucru ca pe un semn de slăbiciune.

— Uită-te la ele, te rog.

Auzi vocea lui Scott parcă din depărtare.

— Mi-e teamă că trebuie să intervin. Clienta mea…

Ruth nu-l băgă în seamă și rămase cu ochii la Devlin.

— UITĂ-TE LA ELE!

Glasul lui, pumnul în masă o făcură să tresară: șocul o făcu să se dea înapoi, să-și ferească privirea.

La început, mintea ei nu reuși să înțeleagă la ce se uitau ochii ei. Erau frunze, umbre, rămurele. După care observă un pantof. Și un picior. Ceea ce i se păruse a fi o ramură subțire se dovedi a fi un picior. Ceea ce i se păruse a fi un nod în lemn era, de fapt, o vânătaie.

Întinse mâna și mângâie ușor fotografia. Văzuse vânătaia aceea pe când fusese o simplă zgârietură, însângerată. O curățase cu apă călduță, o șterse cu iod. O ținuse nemișcată când se zbătuse să fugă de usturime. O sărutase ca să treacă durerea.

Își sărută acum vârful degetelor, își lipi buzele de pielea caldă, rozalie și se simți roșie în obraji, își simți sângele fierbându-i în vene și își lipi buzele de piciorul acela rece, inert.

Închise ochii preț de câteva secunde și se uită la următoarea fotografie. La un braț care era întunecat de ceva ce nu era o umbră. La un mănunchi de păr, alb pe fundalul ierbii verzi, împrăștiat peste tot. La o bluză gri, maronie, ruptă, care nu avea de ce să fie nici gri, nici maronie, ci albastrul deschis al unui cer de vară.

Ochii ei începură să cerceteze tot mai repede, analizând fotografiile pe fundalul vocii lui Devlin, care se auzea din ce în ce mai tare în timp ce privirea ei fugea de la o fotografie la alta, mutându-se la un alt pantof. La un mănunchi de frunze. La ceva alb și moale. La imaginea începătoșată a unor degete rupte.

Ajunse la final, rămase cu privirea plecată, simți mâna lui Scott pe brațul ei, auzi vocea lui duioasă peste vocea aspră a lui Devlin. Dar nu înțelegea ce spuneau. Nu putea să vorbească.

Își lipi buzele, scutură din cap ca să scape de zgomote. Vocile se auziră din ce în ce mai încet și apoi, în următoarele clipe, auzi clar și răspicat glasul lui Scott:

— Clienta mea are nevoie de o pauză.

Dar ea dădu din cap că nu, pentru că o pauză însemna să se ridice în picioare. Însemna să plece din camera asta ca să se mute în alta la fel. Însemna să se hotărască dacă vrea sau nu cafea, sau dacă să meargă la o toaletă cu faianța rece, sub privirile răuvoitoare ale unei polițiste.

Dar dacă rămânea acolo, însemna să stea cu brațele împreunate în jurul corpului ei. Să rămână ea cu ea. În liniște. În pace.

Până ce Devlin se aplecă peste ea și începu să țipe, până ce cuvintele lui ajunseră la ea – iar vocea lui o ataca, o ataca și nu mai avea unde să se ascundă.

— Doamnă Malone, dispariția copiilor a fost o tragedie. Suntem pe punctul de a aresta vinovatul. Nu mai avem mult.

Simți răsuflarea lui pe pielea ei, ca pe un amant.

— Știm că ai avut un complice. Nimeni n-a auzit nicio mașină în fața blocului în noaptea aceea, așa că oricine o fi el, știm că a parcat mai departe. Ai fi avut nevoie de doi oameni sau de un bărbat puternic ca să reușești să scoți copiii din casă și să îi duci în brațe pe distanța aia. Trebuie să-l prindem pe omul ăsta, doamnă Malone. Și avem nevoie de ajutorul tău ca să-l prindem. Suntem gata să-ți oferim imunitate dacă ne ajuți să-l prindem.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Sau preferi să mergi la închisoare cu el? Gândește-te bine, doamnă Malone. Îți convine să stai ani buni la închisoare pentru fapta altcuiva?

Ruth ascultă zgomotul respirației în încăpere, zgomotul casetei din reportofon și își imagină cum ar fi fost să fie închisă undeva. Să nu mai poată ieși afară. Să nu poată să danseze. Să bea. Să râdă. Să nu mai poată respira.

— Doamnă Malone, nu vrei să te ajutăm? Dacă nu zici nimic, o să înțelegem că nu te interesează să obții dreptate pentru moartea copiilor tăi.

Simți gustul cuvântului acela, un gust amar. Dreptatea nu avea să-i aducă pe Cindy și pe Frank înapoi. O condamnare nu avea să ridice morții din pământ. Așa că ce mai conta?

Vocea lui Devlin se strecură printre gândurile ei și continuă să îi povestească despre bărbatul acela.

— Poate că ai rămas în camera vecină cât timp el și-a văzut de treabă. Cât timp i-a redus la tăcere. Cât i-a scos din casă. Poate că singura ta vină e că ai mai luat o gură din sticlă și că ai dat radioul mai tare. Așa s-a întâmplat, doamnă Malone, nu-i așa?

Ruth coborî privirea. Devlin habar n-avea despre sentimentul acela de vinovăție.

Nu avea nici cea mai mică idee ce însemna să-ți lași copiii singuri acasă sau cu o bonă adolescentină, cât tu plecai să stai câte opt ore la muncă, în picioare, încălțată cu pantofi cu toc care te jenau, servind băuturi unor mitocani care își imaginau că își câștigaseră dreptul să te pipăie cu fiecare pahar nou. Nu avea nici cea mai mică idee ce însemna să-ți lași copiii acasă cât tu mergeai să te vezi cu câte un bărbat dispus să plătească pentru compania ta pentru că cea mică avea nevoie de pantofi noi. Habar n-avea el ce însemna să-ți trimiți copiii la culcare nemâncați, încercând să-i îndopi cu apă și cu câte o picătură de whisky ca să doarmă mai bine – pentru că dacă îi lăsai să mănânce atunci, asta însemna că nu vor mai avea nimic de mâncare la micul dejun, pentru că cecurile trimise de amărâtul ăla de soț al tău erau invalide.

Nu știa el ce însemna să te întorci acasă după douăsprezece ore de muncă în care nu-ți luaseși o clipă gândul de la ei, tânjind după mirosul lor dulce, în timp ce tu îți ștergeai pete de vomă de pe pantofi, în timp ce tu culegeai mucuri de țigară din pahare pe jumătate pline. Sau cum era când intrai pe ușă și auzeai zgomotul lor: țipetele, văicărelile, când îți spuneau că vor mâncare, că vor să le dai atenție și să simți că simpla lor prezență – faptul că făceau mizerie, că trăgeau de tine, că te luau în brațe, că aveau nevoie de tine – te făcea să îi dai bonei toți banii din geantă ca s-o implori în genunchi să nu plece. Sau când și fără bani, și fără bonă, îți venea să fugi în lume, de oboseală, pentru că aveai și tu nevoie de puțin timp doar pentru tine. De un pic de liniște.

Omul ăsta nu avea nici cea mai mică idee. Niciunul dintre ei nu avea nici cea mai mică idee. Ei aveau salarii de bărbați, ei aveau neveste care să se ocupe de țipete și de mizerie, de problemele de la școală ale lui Jimmy, de Susie care nu voia să-și

mănânce legumele, de bebelușul care nu se mai oprea din plâns.

Habar n-aveau ei despre sentimentul acela de vinovăție. Ei nu erau mame.

Capitolul 16

Ruth traversă în grabă trotuarul, îndreptându-se spre mașina ei. Era spălată, îmbrăcată, machiată. Se dăduse cu cremă pe mâini, își pusese cerceii. Băuse o cafea, își plimbase câinele, avea șervețele umede în geantă.

Era săptămâna de dinainte de Ziua Recunoștinței, o zi rece, dar însorită. Ridică privirea să se bucure de razele soarelui pe chipul ei. Nu mai primise nicio veste de la poliție de trei zile. Niciun telefon, nicio vizită.

După care auzi o portieră închizându-se cu putere în spatele ei, și pași în urma ei.

Porni mașina și dădu să tragă ușa, dar o mașină apăru din senin în fața ei. O mână se ivi pe portiera ei. Ridică privirea, însă în lumina soarelui, individul era o simplă siluetă fără chip. Se uită spre mâna lui. O manichiură curată, un deget mare scurt, o cicatrice pe degetul arătător. Era o mână perfect obișnuită. I-ar fi putut aparține oricui.

— Ce vrei?

— Trebuie să vii cu noi, îi spuse Devlin.

— Nu trebuie să fac nimic.

— Doamnă Malone, trebuie să vii cu noi. Ai fost pusă sub acuzație. Ești arestată pentru moartea fiului și fiicei tale.

— Nu te cred. Nu te cred.

— Doamnă Malone…

— Nu merg nicăieri cu tine.

Apucă volanul mașinii. Strâns.

— Doamnă Malone, îți sugerez să nu faci scandal. Se uită oamenii la noi.

Ruth oftă și ieși din mașină, îi întinse cheile lui Quinn, care rămase ca un prostănac la dreapta lui Devlin. Le scăpă din mână și se uită la el, culegându-le de pe stradă. Era tot ce-i mai rămăsese.

Ruth intră pe bancheta din spate a mașinii și se uită pe geam la dimineața care trecea pe lângă ea.

Devlin se foi pe scaunul din față, zdruncinând mașina. Ruth ridică privirea spre oglindă, îl văzu uitându-se la ea.

— Ce vrei?

— Să știi că ar fi mers mult mai repede dacă ne-ai fi spus adevărul de la bun început.

Ruth ridică privirea. Îl privi în ochi, după care își mută privirea. Nu avea de gând să-i dea nicio satisfacție.

Niciunul dintre ei nu mai spuse nimic până la secție. Ruth coborî din mașină, iar prin ușile de sticlă din fața ei observă că holul de la intrare era plin de oameni. Polițiști în uniformă, bărbați la costum, secretare: toți se întoarseră s-o privească. Toți așteptau să o vadă pe ea.

Ruth se opri. Trase adânc aer în piept. Se întoarse cu fața spre Devlin.

— Am dreptul la un telefon.

— Sigur, răspunse el. N-are cine să te mai ajute acum, dar de ce nu?

— Frank, eu sunt.

— Ce? Ruth? Cât e ceasul?

— Frank… sunt la secția de poliție. M-au arestat.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Poftim? De ce? Ce naiba se întâmplă acolo?

— Da, știu. Dumnezeule, Frank! Nenorocitul ăla m-a așteptat de dimineață în fața blocului. M-a adus la secție. Toată lumea se uită la mine.

— Dumnezeule… Ruthie. Nu știu ce să… Ești bine?

— Ascultă-mă, nu am prea mult timp la dispoziție. Trebuie să-l suni pe Scott. Să-i spui ce s-a întâmplat.

— Pe Scott. Da. Sigur.

— Ai numărul lui? Îl ai, Frank?

— Da, îl am. Bun. Îl sun chiar acum. O să vin cu el la secție.

— Bine.

— Mai ai nevoie de ceva?

— Nu, doar de Scott.

— Bine. Stai liniștită. Te iubesc, scumpa mea. Vin imediat.

— Bine.

∵

Pete era la coadă la Mario's, așteptând să-și comande ceva la micul dejun înainte de a pleca la muncă. Se auzi o știre la radio. *Ruth Malone a fost pusă sub acuzație și arestată pentru moartea fiului și fiicei sale.*

Lăsă ziarul din mână și se holbă la radio până ce bărbatul din spatele lui îi dădu un ghiont și îi făcu semn să se uite la fata de la casă, care se uita la el cu sprâncenele ridicate, gata să-i ia comanda.

— Îmi pare rău, zise el. M-am răzgândit.

Fugi pe ușă. Nu-i venea să creadă. Îi luase mai bine de patru luni, dar Devlin reușise în cele din urmă să găsească o dovadă. Îi spusese ceva despre o scrisoare. Orice ar fi fost în scrisoarea aia, fusese suficient cât să o pună sub acuzație.

Pete se duse cu mașina până la secția de poliție. Holul de la intrare era plin ochi cu reporteri. Două curve stăteau cocoțate pe un birou în timp ce un polițist le pregătea actele de arest. Cele două țipau la fotografi „Cum vrei să stau, iubi?" sau „Zece dolari pentru o poză de aproape!", prăpădindu-se de râs.

Se uită disperat în jurul lui, sperând să găsească o față cunoscută, cineva care să-i spună ce să facă. Polițistul de la birou începu să țipe, încercând să facă ordine, dar Pete de-abia dacă îl auzea în zarva aceea.

O ușă se deschise și văzu silueta masivă a lui Devlin în pragul ușii. Ridică mâna și se făcu liniște. Pur și simplu.

— Domnilor, știu ce vă aduce astăzi aici, dar nu am nimic pentru voi. Ruth Malone a fost arestată,

probabil o să iasă pe cauțiune, încă nu am stabilit o dată pentru audieri. Asta e tot.

Le întoarse spatele și intră în birou, iar zarva izbucni din nou, ba chiar cu mai mult patos. Reporterii se împinseră să ajungă la ușă.

Pete ieși din secție, incredibil de confuz. Ce se întâmplase? Ce se schimbase de ieri până astăzi pentru ca polițiștii să se simtă încrezători să o aresteze?

Parcarea era pustie: toți reporterii aveau treabă. Auzi vocea lui Friedmann în minte: stai pe lângă polițiști, vezi ce se întâmplă prin cartier.

Se opri să-și aprindă o țigară și observă un tip care pleca de la secție cu o servietă de piele. Era cărunt, îmbrăcat cu un costum elegant, se vedea că are bani. Cel mai probabil, era avocat și, după costum și pantofi, se vedea că era unul bun. Cu siguranță era o singură persoană astăzi la secția de poliție care avea nevoie de un avocat scump.

Pete își aruncă țigara și o luă la fugă, oprindu-se brusc în fața tipului cu servietă. Acesta ridică din sprâncene, de parcă Pete era ceva interesant ce tocmai îi apăruse într-o carte.

— Domnule, mă scuzați. Nu am vrut să vă sperii. Eu sunt… numele meu este Peter Wonicke. Sunteți cumva avocatul doamnei Malone?

— Băiete, zise el, pe un ton politicos, mi-e teamă că nu am voie să vorbesc despre clienții mei.

— Nu, bineînțeles că nu.

— Atunci…

— Doar că… o cunosc. S-ar putea să am informații care să vă ajute.

Avocatul ridică din nou din sprâncene și se uită lung la Pete.

— De asemenea, nu obișnuiesc să stau de vorbă despre clienții mei pe stradă. Dar obișnuiesc să îmi fac o părere foarte repede despre oamenii pe care îi întâlnesc. Când lucrezi așa ca mine, trebuie.

Tăcu din nou și se uită la Pete.

— După cum îți poți da seama, sunt cam ocupat astăzi. Dar hai să ne vedem mâine. Într-un loc mai retras. Bem o cafea și poți să-mi povestești… ei bine, ce vrei tu. Apropo, numele meu este Henry Scott.

Îi dădu o adresă și stabiliră să se întâlnească a doua zi.

La respectiva adresă, Pete găsi o cafenea frumoasă, genul de loc în care doamnele își beau cafeaua dimineața sau își duc nepoții la o prăjitură.

Scott ajunsese înaintea lui, se ridică să-l întâmpine și să-i strângă mâna. Își comandară ceva de băut, iar Scott o întrebă pe chelneriță dacă aveau prăjitură cu alune. Fata spuse că da, iar Scott se arătă la fel de entuziasmat precum băiețelul de la masa vecină care tocmai primise o felie de plăcintă cu frișcă.

După ce chelneriță se îndepărtă, Scott se uită după ea, cu zâmbetul pe buze.

— Pe vremuri făceau o prăjitură cu alune excepțională. Mama obișnuia să mă aducă aici când veneam în oraș să-mi cumpere pantofi noi pentru școală. Bineînțeles, frecvența vizitelor și a ritualului nostru a început să scadă proporțional cu ritmul de creștere al picioarelor mele. Ce legătură ciudată, nu crezi, domnule Wonicke? zise Scott, cu un zâmbet larg pe față, la care Pete răspunse cu un surâs nesigur. Dar noi nu ne-am întâlnit astăzi aici ca să discutăm despre prăjituri cu alune sau despre picioarele mele. Parcă voiai să-mi spui ceva? Despre doamna Malone.

— Așa este. Doar că… nu știu cu ce să încep.

— Spune-mi de unde o cunoști de doamna Malone.

— Am întâlnit-o după moartea copiilor săi.

— Și cum ai descrie relația dintre voi?

— O cunosc destul de bine. Suntem… apropiați.

— Am înțeles. Și cum ai ajuns să o cunoști?

— Ei bine, sunt reporter.

Scott strâmbă din nas și luă o postură mai formală.

— Înțeleg. În cazul acesta, domnule Wonicke, va trebui să insist să…

— Nu! Nu, vă rog. Nu mai sunt reporter. Nu am venit aici pentru asta. Pur și simplu, vă spuneam cum ne-am cunoscut.

Scott încuviință, dar păstră un aer rezervat.

— Așadar, ai făcut cunoștință cu ea. I-ai luat interviu?

— Da. Ei și altor vecini. Și mamei sale.

Chelnerița le aduse cafeaua, alături de o felie de prăjitură cu alune, care l-ar fi dat gata chiar și pe un școlar înfometat. Scott își luă cafeaua și se uită lung la el.

— Domnule Wonicke, până acum nu mi-ai spus nimic care să te diferențieze în vreun fel de restul celorlalți reporteri.

— Păi… eu o cred. Cred că e nevinovată.

Scott lăsă ceașca pe masă și își împreună mâinile.

— De ce?

— Pentru că nu o cred în stare să omoare pe cineva. Mai ales pe propriii copii.

— Ce te face să spui asta?

— Poftim?

— Ai mai cunoscut criminali la viața ta? Acum câțiva ani, am întâlnit o femeie care și-a înecat propriul nepot pentru că îl credea posedat de Satana. Și pot să te asigur că era mult mai drăguță și charismatică decât multe persoane din camera aceasta.

Scott continuă să zâmbească și să îl analizeze pe deasupra ceștii de cafea.

— Ce te face să fii atât de sigur de nevinovăția doamnei Malone?

Pete se făcu roșu la față și își dădu seama că avea maxilarul încleștat. Posibil că Scott voia să îl ia la puricat, să afle tot ce putea de la el. Și dacă

era așa, se pare că funcționa, încercă să-și păstreze cumpătul. Să se gândească la Ruth.

— Da, domnule Scott, înțeleg ce spuneți dumneavoastră. Poate că ar fi mai bine să spun că nu cred că este vinovată pe baza dovezilor pe care polițiștii le-au adunat împotriva ei.

Scott lăsă ceașca pe masă, mulțumit:

— Da, domnule Wonicke, acum pot spune că mi-ai stârnit interesul. Pentru că acum poate că-mi vei oferi ceva ce nu știu deja. Presupun că ai obținut aceste informații prin mijloace perfect legale și cinstite?

— Pe unele din interviuri. Pe altele le-am auzit de la alții.

— Mi-e teamă că aici e vorba de mărturii indirecte. Dar poate că ne vor fi de ajutor, în funcție de ce s-a discutat.

Pete îi povesti despre discuțiile dintre Quinn și Devlin, despre părerea lor despre Ruth. Scott își mâncă prăjitura, ascultând în tăcere.

— Domnule Scott, știu că o să o denigreze la proces. Că o vor face să pară… genul de femeie care ar fi în stare să-și omoare copiii.

— La asta mă aștept și eu, spuse Scott.

Pete se făcu roșu la față și coborî privirea. Își plimbă degetul pe marginea farfurioarei, întrebându-se ce căuta el acolo. De ce-și pierdea timpul cu un individ căruia părea să-i facă plăcere să îl privească de sus.

După care Scott se grăbi să spună:

— Dar mi-ai confirmat ceea ce voiam să știu. Ai avut ocazia să-l cunoști pe Devlin în afara biroului. Și știi mai multe despre clienta mea decât mine. Toate aceste lucruri ne pot fi de folos.

Pete se uită la el și îl văzu din nou zâmbind, doar că de data aceasta era un zâmbet adevărat, călduros. Brusc, Pete voia să-l ajute și nu doar de dragul lui Ruth.

— Domnule Scott, eu cred… eu cred că polițiștii ar trebui să ia în calcul și alți suspecți.

Îi povesti despre Lou Gallagher. Tot ce reușise să afle de la Bette. Suspiciunile lui.

— Nu e prima oară când face asta – a obligat-o pe una dintre amantele sale să se descotorosească de copil. Are un comportament violent. Ar trebui măcar să fie interogat.

Scott se încruntă. Își duse mâna la bărbie, gânditor.

— E interesant ce spui tu, domnule Wonicke, însă avocații au construit procesul doar împotriva doamnei Malone. Poliția crede că ea e vinovata. Așa că eu trebuie să mă concentrez pe doamna Malone.

Se ridică în picioare și se scuză, motivând că trebuia să dea un telefon, iar Pete se lăsă pe spate, aruncă o privire prin cameră și observă un ziar *Herald* pe masa vecină.

MAMA MALONE MERGE SĂ ÎȘI CUMPERE O ROCHIE ÎN TIMP CE COPIII ZAC MORȚI

Reporter Tom O'Connor

QUEENS, 17 noiembrie – Am aflat ieri că doamna Ruth Malone, care a fost arestată ieri, fiind acuzată că și-a strangulat fiul, Frank Jr., și fiica, Cindy, a mers la cumpărături de haine la doar câteva ore după ce copiii ei au fost omorâți.

În aceeași zi în care copiii au fost dați dispăruți și la mai puțin de douăzeci și patru de ore după ce trupul micuței Cindy a fost găsit în parcare abandonat, mama ei a fost văzută de mai mulți martori intrând într-un magazin de haine.

O sursă din cadrul poliției ne-a declarat: „Ne-am gândit că poate doamna Malone a fost să cumpere de mâncare sau obiecte de uz personal – cu toate că ar fi putut să apeleze la rude sau la vecini. Dar am fost șocați să aflăm că a fost văzută intrând într-un magazin de rochii".

Sursa a mai precizat că doamna Malone, o chelneriță atrăgătoare, a mers la Debonair Doll, un

butic micuț de pe Main Street, deschis acum trei ani.

Proprietarul magazinului ne-a spus că doamna Malone a cumpărat două rochii, dresuri și o pălărie nouă.

„Mi s-a părut o femeie perfect normală. Țin minte că era foarte machiată, era dată cu ruj, coafată. N-ai fi zis că a plâns".

Un martor care preferă să rămână anonim a văzut-o pe frumoasa roșcovană traversând strada spre o mașină la volanul căreia se pare că era fostul ei soț. În timp ce se apropia de mașină, bărbatul i-a făcut semn să se grăbească, moment în care martorul nostru a auzit-o pe doamna Malone supunând:

— Dacă e să întârziem, aia e. Fac ceva important. Trebuie să arăt bine.

Cu siguranță doamna Malone era mai preocupată de ținuta sa decât de propria fiică, pe când aceasta zăcea rece și singură la morgă. Și se pare că se concentra mai mult pe aspectul fizic decât pe dispariția fiului său în vârstă de doar cinci ani.

Polițiștii și voluntarii au petrecut ore întregi în căutarea băiatului timp de o săptămână lungă și dificilă. Majoritatea celor implicați erau la rândul lor părinți, iar în clipa în care trupul băiatului a fost găsit a fost „o lovitură îngrozitoare" pentru toată lumea, ne-a mărturisit unul dintre polițiști.

Doamna Malone a fost în vizorul poliției încă de la bun început, iar femeia urmează să fie eliberată pe cauțiune peste câteva zile.

Articolul era însoțit de o fotografie cu Ruth îmbrăcată într-o rochie scurtă și cu pantofi cu toc. Chiar dacă avea privirea plecată, machiajul ei se vedea la fel de clar și întunecat precum cerneala de pe pagină.

Scott se întoarse, se așeză din nou la masă și luă ceașca de cafea. Scârbit, Pete azvârli ziarul pe masă.

— Ați văzut articolul ăsta?

Scott dădu din cap că da, dar nu schiță niciun gest.

— Ce tâmpenie. Nu știu ce s-a întâmplat cu adevărat, dar…

Dar se opri, căci își dădu seama că, până de curând, și el făcuse parte din povestea asta. Că scrisese ce îi spuseseră alții să scrie, că făcuse nuanțele de gri să pară negre și albe.

Se făcu roșu de rușine la față, dar în sufletul lui se simți ușurat știind că viața lui era altfel acum.

Scott ridică ziarul, citind în grabă articolul.

— Sper, domnule Wonicke, pentru că este genul de articol pe care jurații îl vor tot citi până la proces. Voi avea serios de lucru.

— Dar ea… ea nu este de vină. Oamenii ăștia nu o cunosc. Nu o cunosc cu adevărat.

Scott se uită lung la el, iar Pete avu ciudata senzație de parcă îl vedea pentru prima oară.

— Domnule Wonicke, o să fie un caz complicat. O să iasă urât. Știu ce mă așteaptă. Primul meu oponent o să fie însuși domnul Malone.

Pete se schimbă la față.

— Oh, da. Prima oară se vor lua de înfățișarea și de comportamentul doamnei Malone. De felul în care alege să se îmbrace, de imaginea pe care alege să o aibă în public, care nu corespunde cu imaginea unei mame îndurerate. Te duce cu gândul la o femeie nerușinată.

— Dumnezeule. Cum puteți să…

Scott îl opri din vorbă.

— Te rog. Sunt de partea ei. Rolul meu este să pun problema așa cum ar pune-o un juriu standard. Douăsprezece persoane, bărbați și femei, oameni obișnuiți care nu au mai cunoscut niciodată pe cineva ca Ruth Malone. Care nu au cum să-și imagineze mentalitatea unui om care decide să omoare doi copii. Care sunt gata să o condamne doar pentru că s-a trezit într-o astfel de postură. Am înaintat o moțiune pentru ca doamna Malone să nu fie interogată în timpul procesului despre

aventurile sale extraconjugale. Dar se prea poate să-mi respingă moțiunea, ceea ce înseamnă că doamna Malone nu va putea să dea declarații.

— Ce motive au să vă respingă moțiunea?

— Domnule Wonicke, lor li se pare relevant. Ei cred că relațiile ei sunt relevante în această poveste, zise el, oftând.

— Iar imaginea ei din ziare propagă această idee. Acestea fiind spuse, chiar dacă foștii tăi colegi îi fac viața amară, e mult mai grav ce spun oamenii de pe stradă.

— Cum adică?

— Aseară am ieșit la cină cu un prieten, într-un restaurant nu departe de aici. Un local elegant. Cu oameni eleganți. Am auzit două femei care stăteau la masa din spatele meu vorbind despre doamna Malone. Una dintre ele a zis – te rog să mă scuzi – „Mă duc și eu la proces. Vreau s-o văd pe curva aia cum plătește pentru ce a făcut". La care cealaltă i-a răspuns: „Te înțeleg. Nu-mi place să trag concluzii, dar în cazul ei e imposibil să n-o faci. O târâtură ca ea e în stare de orice".

Scott lăsă furculița pe masă și strâmbă din nas.

— Prăjitura asta s-a uscat.

∵

Scott îi spuse lui Ruth că înfățișarea în fața judecătorului era o formalitate, că în după-amiaza aceea avea să iasă pe cauțiune. O întrebă cine avea să plătească, iar Ruth îi spuse:

— Mama mea.

Se gândi la chipul ridat și roșu al mamei sale, la mâinile ei roșii și aspre. La cum stătuse ea la căpătâiul tatălui ei. La furia ei. La rușine.

— Mama mea va plăti cauțiunea.

După care începură să vorbească despre proces în linii mari: cine avea să fie acolo, cine avea să fie luat la întrebări, îi spuse că nu avea să o cheme ca martor, că nu avea să fie nevoită să dea nicio declarație. Că nu avea să spună nimic.

Când îl întrebă de ce, el îi spuse doar:

— E mai bine așa, ai încredere în mine.

Ruth încercă să aibă încredere în el, dar simți că el era reticent în a avea încredere în ea. Nu o credea în stare să-și păstreze cumpătul. Nu o vedea capabilă să nu se enerveze, să nu se întristeze, să nu se arate sfidătoare. Îi era teamă că avea să fie înșelată și păcălită și că avea să dezvăluie că toate poveștile despre ea – despre bărbați, băutură și sex – erau adevărate.

Așa că i se păru mai precaut să stea acolo, tăcută, cu privirea în jos, cu buzele închise în spatele unei batiste de dantelă albă.

După ce terminară de discutat, Scott începu să își strângă documentele. Dar petrecu atât timp sortându-le și aranjându-le astfel încât să nu se îndoaie, încât Ruth simți că voia să-i mai spună ceva, așa că își împreună mâinile și așteptă. Și, în cele din urmă, Scott ridică privirea, își închise servieta și își drese glasul.

— Doamnă Malone, trebuie să stăm de vorbă despre înfățișarea ta.

Îi vorbi pe un ton calm. Încercă să fie înțelegător.

Ruth se uită la costumul lui scump, la cămașa lui apretată. Îi mirosi parfumul cu aromă de lemn și se întrebă dacă obișnuia să-l primească de Crăciun cadou din partea soției sale. Și-o imagină pe soția lui: cum îi pregătea cămășile, cum îi aranja cravata, cum îi apreta gulerul. Și-o imagină cu părul argintiu, machiată discret, îmbrăcată într-o bluză roz pal, cu un șirag de perle la gât. Își imagină mirosul de haine curate, de cremă cu lavandă.

— Îmi pare rău că trebuie să discutăm despre ceva atât de personal. Dar este relevant. Trebuie să afișezi un aer conservator, ca să înduplecăm juriul. Tabăra opusă va avea grijă să aleagă jurați cât mai convenționali.

Face și el cum crede mai bine, își spuse ea.

Dar fiecare cuvânt din partea lui era o critică a felului în care arăta. Îi critica fiecare defect, fiecare por, fiecare rid.

— Poate că ar fi mai bine să vă vopsiți părul într-o nuanță mai închisă. Sau poate să vi-l aranjați altfel? Și să vă îmbrăcați cu ceva mai sobru?

Cuvintele lui erau ca niște săgeți care îi împungeau pielea, scoțându-i la iveală interiorul sensibil, vulnerabil. Partea aceea care era plină de slăbiciuni. Urâtă. Greșită.

Încercă din nou să simtă izul acela de parfum, dar nu simți altceva în afară de transpirație, înălbitor și miros de mâncare. Duhoarea aceea de teamă și disperare.

∵

O lună mai târziu, Scott stabili o întâlnire la biroul lui între Ruth și Salcito. Ruth îmbrăcă un costum elegant, roz, pantofi cu toc mic, avea părul proaspăt spălat și coafat, și luă mașina spre centru, palidă la față de nesomn.

Tot nu era sigură că făcea ce trebuia. Scott stătuse de vorbă cu ea, îi explicase că trebuia să rămână alături de Frank, că trebuia să lase impresia că aveau o căsnicie puternică – dar simțea regrete pentru ce urma să facă. Ceva atât de rece.

Chiar dacă ajunse mai devreme, Johnny era deja acolo, stând de vorbă cu Scott în holul de la intrare. Era rezemat de zid, dar nu auzi ce spuneau. Arăta obosit.

Scott le oferi o ceașcă de cafea, iar când refuzară, le făcu semn să se ducă în biroul lui, spunându-le să vorbească liniștiți.

Ruth intră în birou și se așeză pe unul dintre scaunele cu spătar înalt din fața biroului. Se așeză picior peste picior, își împreună mâinile și trase aer în piept. Dar fu inutil: de îndată ce Scott închise ușa, Johnny se aruncă în genunchi la picioarele ei, îi luă picioarele în brațe, cu ochii în lacrimi, spunându-i cât de mult o iubea, cât de dor îi era de ea. Ruth își stăpâni sentimentele de iritare,

frustrare, milă, îl ridică de pe jos, îl puse pe scaun, îl lăsă să o țină de mână. Încercă să îi vorbească pe un ton senin, dar serios.

— Johnny, îmi pare rău, dar n-o să mai putem să ne vedem o perioadă. Domnul Scott e de părere că nu ar fi corect înainte de proces.

— Dar după proces?

— Vedem atunci.

— Odată ce scapi, lucrurile or să fie la fel ca înainte, nu-i așa, iubita mea? Vrei să mergem undeva atunci, vrei?

— Nu știu, Johnny. Nu-mi stă capul la asta acum.

Ruth nu-i dădu drumul, îi strânse mâna de fiecare dată când vorbi, dar simți disperarea din vocea lui. Ochii lui se umplură de lacrimi.

— Ruth. Ruthie. Te rog. Te iubesc. Știi că te iubesc. Vreau să mă însor cu tine, iubita mea. Hai să facem copii. Noi doi. O să-ți dau copii. Te iubesc, scumpa mea, te rog.

Ruth îl ținu de mână, se uită la el în timp ce plângea, uimită de scârba pe care o stârnea în ea: un bărbat pe care îl admirase cândva. Încercă să îl liniștească, să îi spună că totul avea să fie bine, dar el continuă să scuture din cap.

— N-are cum să fie bine fără tine, iubito. Nimic nu e bine fără tine. Am nevoie de tine, iubito… te implor. Spune-mi că și tu ai nevoie de mine. Ca pe vremuri. Când îmi spuneai că te făceam să te simți bine… că nimeni nu te făcea să te simți la fel de bine ca mine. Iubito, hai să fim din nou împreună…

Se prăbuși din nou la picioarele ei, începu să o mângâie pe picioare, pe coapse. Ea îl opri, își trase fusta mai jos și încercă să îl ia de mână, dar el continuă să o mângâie.

— Ruthie, ești altfel… nu ești tu. Eu te cunosc atât de bine. A fost ideea lui Frank sau al lui Scott ăsta, ei te pun să faci asta, dar tu mă vrei pe mine la fel de mult cum te vreau eu pe tine…

— Johnny, nu e bine pentru niciunul dintre noi. Te rog, încearcă să înțelegi. Așa e mai bine. Procesul e pe cale de a începe și…

— Dă-l naibii de proces, aici e vorba despre mine și despre tine. Ce facem după ce se termină procesul? Ce facem atunci?

Ruth ridică mâinile, încercă să vorbească, dar îl văzu pe Scott în pragul ușii și răsuflă ușurată. Își netezi fusta și se ridică în picioare.

Scott nu se grăbi să închidă ușa și păși agale spre biroul său ca să-i dea ocazia lui Johnny să se așeze din nou pe scaun. Acesta rămase cu mâinile în poală, suspinând. Ruth se uită neajutorată la Scott.

— Domnule Salcito? E important să discutăm despre proces. O s-o rog pe Louise să ne aducă o cafea tare, bine?

Scott se ridică de la birou, scoase din buzunarul de la haină o batistă albă, curată și i-o întinse. Johnny o acceptă, încercă să se liniștească și își suflă nasul.

Scott se întoarse la birou și ridică receptorul.

— Louise, te rog să ne aduci trei cafele. Și prăjitura de lămâie făcută de soția mea, bine? Mulțumesc, dragă.

Așteptă până ce Johnny se calmă și se șterse la ochi, după care spuse pe un ton ferm:

— Domnule Salcito, acuzarea te va chema să dai declarație. Trebuie să știu ce ai de gând să spui. Trebuie să punem la cale un plan.

Johnny își luă privirea încețoșată de la Ruth.

— Ce vei spune când te vor întreba ce anume s-a întâmplat în noaptea aceea? În noaptea dispariției copiilor?

— Ce am spus și până acum, răspunse el, suflându-și nasul.

— Bine. Hai să recapitulăm: ai sunat-o pe Ruth în noaptea în care copiii au dispărut și totul părea normal, da?

— Da. Sigur.

Se uită la Ruth și îi întinse mâna. I-o sărută, o lipi de obrazul lui. Ruth simți un gol în stomac. Își încleștă pumnul și își înfipse unghiile în palmă. Îi zâmbi.

— Iar de atunci și până acum Ruth nu ți-a zis nimic despre copii, nu-i așa?

— Doar că îi e dor de ei. Și că poliția nu face nimic ca să-l prindă pe vinovat.

— Bine. Foarte bine, domnule Salcito.

Capitolul 17

Ruth rămase între cei doi paznici de la intrare. Încercă să tragă aer în piept, să-și păstreze cumpătul.

Era aceeași persoană dintotdeauna. Nimic din ce aveau să-i facă în camera aceea nu avea să schimbe asta.

Ușile masive de lemn se deschiseră. Trase aer în piept, își mușcă obrazul. În fața ei: câteva trepte tocite. Simți miros de lac și de ziare vechi prăfuite. Odată ce ajunse la capătul scărilor, fu invadată de un sentiment de spațiu și lumină. O cameră plină de șoapte și de priviri răuvoitoare.

Cumva, ajunse la o masă alături de Scott și de asistentul lui cu ochelari cu ramă groasă, pe care nu reușea niciodată să țină minte cum îl chema. Freamătul din sală crescu și începu să distingă voci individuale. Și greutatea acelor priviri îndreptate asupra ei.

Riscă și aruncă o privire în spatele ei și văzu că sala era plină. Șiruri întregi de străini. Majoritatea femei. Gurile lor nu se opriră o clipă, fără să-și ia ochii de la ea.

Aruncă o privire în jurul ei și îl zări pe Devlin. Polițistul acesta care semăna cu un actor își repeta replicile dintr-un carnețel. Din când în când, ridica privirea, calculată, rece, și cerceta întreaga încăpere. În cele din urmă, îi întâlni privirea. Aproape că îi zâmbi – ajunsese să îl cunoască atât de bine și iată-i acum, în mare înfruntare – dar își aminti la timp și își coborî privirea, își șterse zâmbetul de pe chip.

Pe rândul al doilea: figuranții. Reporterul cu care îi făcuse Gina cunoștință era și el acolo, dându-și părul de pe frunte, gata să nu piardă nimic. Și Johnny Salcito în costumul lui trist, cu mâinile tremurânde și cu venele umflate pe obraji.

Îl văzu și pe Frank, care se uita în jurul lui cu o privire încruntată, de parcă nu era tocmai sigur cum se făcea că ajunsese acolo și o salută cu tristețe când li se intersectară privirile.

Acum trei ani, își zise ea. *Acum trei ani erau un cuplu căsătorit cu doi copii. Cum am ajuns aici?*

Simți lacrimi în ochi, așa că își mută privirea, căutând ceva care să-i distragă atenția. Și acolo, la capătul rândului, îl zări pe Lou. Îi sări inima când îl văzu acolo, cu cotul sprijinit de spătarul scaunului, calm, încrezător, de parcă ar fi fost la birou. Se gândi la tot ce risca el ca să fie acolo cu ea, ca să-i demonstreze că avea încredere în ea, și simți un val de recunoștință.

Urmară câteva bufnituri, iar toată lumea se ridică în picioare. Scott o prinse de subraț și o ridică în picioare pentru a-l întâmpina pe judecător. Totul se pierdu pe fundal și se prinse cu putere de marginea mesei, fixându-și atenția pe silueta înaltă din centrul încăperii. Pe roba lui neagră. Pe părul lui cărunt, pe chipul sobru. Vorbi cu un glas scăzut și controlat, anunțând începutul procesului.

Ruth își încleșta pumnii și se căzni să păstreze tăcerea, fiind cuprinsă de teamă. Totul era atât de real.

Observă o mișcare la dreapta ei, iar unul dintre oamenii de la masa vecină se ridică să vorbească. Era îmbrăcat cu un costum scump. Avea părul dat cu gel și un diamant sclipitor pe degetul mic.

Începu să vorbească, apropiindu-se de boxa juraților, sprijinindu-se ușor de ea, analizând-o pe Ruth din cap până-n picioare. Ea simți nevoia să se acopere. Să-și ascundă trupul de el.

Bărbatul povesti pe scurt despre dispariția copiilor. Despre ușa încuiată, despre camera goală. Despre cum Cindy fusese găsită în parcarea părăsită. Despre căutările lui Frankie. Ruth își înghiți lacrimile, rămase cu privirea ridicată, cu ochii spre el.

— Dragi juraţi, acuzarea va demonstra că inculpata aici de faţă, o chelneriţă roşcată şi atrăgătoare, şi-a dat seama că rolul ei de mamă nu se potrivea cu stilul de viaţă la care visa. Aşadar, a decis să-şi omoare copiii şi să mintă în încercarea de a-şi ascunde fapta.

Îşi simţi gura plină de salivă şi se enervă. Se întoarse spre Scott, aşteptându-se să-şi vadă propria furie reflectată în el, aşteptând ca el să se ridice în picioare şi să pună punct întregii poveşti, dar el îi făcu semn să tacă.

Trase adânc aer în piept, se prinse de masă şi continuă să asculte. Bărbatul cu inel continuă să spună lucruri despre ea: că fusese sfidătoare, că refuzase să se supună testului poligraf, că fusese implicată sentimental cu mai mulţi bărbaţi.

Ruth nu înţelegea ce legătură aveau toate acestea cu vinovăţia sau cu nevinovăţia ei. Simţi furia crescând în ea, ameninţătoare. Începu să scrie notiţe pe carneţelul galben din faţa ei, încercând să se controleze, să îşi controleze furia folosindu-se de cuvinte. După câteva clipe, renunţă şi scrise: SEX??? Sublinie cuvântul de mai multe ori, împingând creionul în pagină, până ce aproape că rupse pagina.

După care aprodul lipi două fotografii cu copiii ei pe panou, iar dispoziţia din sala de judecată se schimbă. Vocea bărbatului cu inel se auzi din ce în ce mai rar, mai apăsat şi se întoarse uşor pentru ca trupul lui să fie îndreptat către imagini.

— Vieţile acestor doi îngeraşi au fost distruse pentru totdeauna, cu cruzime, tocmai de femeia care ar fi trebuit să îi protejeze şi să le poarte de grijă. Din acest motiv, uciderea unui copil este considerată de secole cea mai cruntă crimă: pentru că nu încalcă doar legile unei societăţi civilizate, dar şi legea firească după care se ghidează omenirea. Aşadar, acuzarea vă cere să o pedepsiţi pe inculpată.

Tăcerea care urmă după cuvintele lui răsună în pereții de lemn ai încăperii, fiind urmată de un val de șoapte.

Scott se ridică să vorbească, iar Ruth își coborî privirea, cu gândul la Frankie și la Cindy. La pielea lor rozalie, catifelată. La zgomotele pe care le făceau: râsetele, țipetele, strigătele de a le da atenție. La genunchii lor zgâriați, la mâinile care trăgeau de ea. La sărutările lor dulci.

Ruth rămase cu capul plecat, fixându-și privirea pe un nod din masa de lemn, până ce auzi un nume care o răscoli. Și atunci îl văzu pe Devlin, în boxa martorilor, cu ochii la ea. Se uită fix în ochii lui, până ce acesta își mută privirea.

Avocatul acuzării se ridică din nou în picioare. Politicos, respectuos. Îi puse o serie de întrebări despre experiența de lucru, despre cazuri importante la care lucrase. După care:

— Domnule comisar Devlin, spuneți-ne, vă rog, ce ați găsit în apartamentul doamnei Malone în dimineața de 14 iulie 1965. În cuvintele dumneavoastră.

Devlin îi povesti în detaliu ce se întâmplase în acea primă zi. Impresia lui despre Ruth:

— Era calmă. Foarte calmă. N-a plâns deloc. Era machiată. Foarte machiată. Era îmbrăcată cu haine… provocatoare. Și era coafată.

— I-ați percheziționat apartamentul?

— Da.

— Și ați găsit ceva relevant?

— Am găsit o cutie goală de paste în gunoi și…

Scott se ridică în picioare.

— Domnule judecător, obiectez! Cutia de paste nu a fost menționată în lista de dovezi găsite în apartament.

Judecătorul păru luat prin surprindere și se întoarse cu fața spre avocatul acuzării care se încruntă. Urmară câteva clipe de tăcere, în care nimeni nu știu ce să spună.

— Domnilor, vă rog să vă apropiați.

Ruth se uită la cei trei bărbați în timp ce vorbeau. Scott făcu câteva semne spre Devlin care era încă în boxa martorilor. Era evident că acuzarea se lovise de o piedică. Poate că dovezile lui Devlin aveau să fie anulate. Ba poate că însemna că avea să fie pusă în libertate.

Însă judecătorul veni mai aproape de ei și spuse ceva, iar ambii bărbați dădură din cap că da, Scott fără nicio expresie pe chip, iar celălalt vizibil reticent. Se întoarseră la mesele lor, iar judecătorul li se adresă juraților.

— Vă rog să faceți abstracție de ultima întrebare. Lista de dovezi găsite în apartament pare să fie… pare să fie incompletă.

Simți disconfortul lui Devlin, se forță să nu se uite la el.

— Continuați, domnule Hirsch.

— Vă mulțumesc, domnule judecător. Revenind la ultima mea întrebare, ați găsit ceva relevant în apartament în dimineața de 14 iulie?

— Am găsit mai multe sticle goale de băutură în gunoi.

Scott se ridică din nou în picioare.

— Obiectez! Nu are nicio legătură cu ancheta noastră.

— Obiecție respinsă. Dragi jurați, vă rog să faceți abstracție de această întrerupere. Martorul va trebui să răspundă. Totuși, domnule Hirsch, vă rog să puneți întrebări relevante.

— Bineînțeles. Mulțumesc, domnule judecător. Domnule comisar, în afară de sticlele goale, în ce stare ați găsit apartamentul? Era curat?

— Nu, era dezordonat. Unele piese de mobilier erau prăfuite.

— Aș vrea să vă atrag atenția spre pagina patru din declarația dumneavoastră în care ați menționat în mod special stratul de praf de pe biroul din camera copiilor.

— Da, am găsit un strat de praf pe birou.

Ruth notă furioasă ceva în carnețel și i-l întinse lui Scott. *Am făcut curățenie în ap. & pe BIROU cu o zi înainte!!*

El o bătu pe mână, fără să-și ia ochii de la Devlin.

— Dragi jurați, s-a găsit un strat de praf pe biroul copiilor. Vă prezint proba 18, schița cu camera copiilor, și vă rog să observați cum biroul a fost împins lângă fereastră. Domnule comisar, după părerea dumneavoastră, ce înseamnă asta?

Își aminti de tăcerea din apartament, de bărbatul slab, palid, îmbrăcat cu un costum șifonat care făcuse pozele, își aminti de praful albicios de pe birou și de privirea concentrată a lui Devlin.

Auzi vocea lui Devlin din ziua respectivă. O voce joasă. Aspră.

— Ai grijă să nu-ți scape nimic.

Acesta răspunse:

— Praful elimină orice posibilitate cum că copiii au ieșit din cameră pe fereastră. Ar fi fost imposibil să facă asta fără să atingă biroul și fără să lase urme în praf.

— Obiectez! Martorul face speculații, zise Scott.

Judecătorul își dădu ochelarii jos și își masă nasul.

— Obiecție respinsă. Domnul Hirsch l-a întrebat pe martor care este părerea lui, iar acesta a răspuns.

— Mulțumesc, domnule judecător.

Ruth observă satisfacția din glasul avocatului acuzării.

— Domnule comisar, după părerea dumneavoastră, ce credeți că s-a întâmplat?

— Cred că cei doi copii au fost scoși din casă pe ușă. De cineva din interiorul apartamentului. Nu ar fi avut cum să iasă din cameră pe cont propriu pentru că ușa era închisă pe dinafară.

Ruth văzu particulele de praf albicios dansând prin aer, privirea concentrată a lui Devlin. Văzu

obiectivul aparatului de fotografiat făcând poze una după alta.

Și, brusc, simți că nu mai avea aer. De parcă cineva îi pusese ștreangul la gât.

A doua zi, fotografiile i se părură chiar mai mari când intră în sala de judecată. Nu-și putea lua ochii de la ele, nici măcar după ce judecătorul intră în sală sau după ce avocații începură să vorbească despre copiii ei, despre ea.

Adevărații Frankie și Cindy nu mai existau; doar acești îngerași alb-negru cu zâmbetele lor înghețate. Și nici măcar nu mai erau ai ei – ci ai sălii de judecată, ai ziarelor, ai tuturor celor care își dădeau cu părerea. Nu mai erau Frankie și Cindy – ci „victimele", cei care „își găsiseră moartea". De parcă moartea ar fi fost doar o idee care le venea.

Închise ochii ca să-și oprească lacrimile, după care îi deschise din nou și se uită spre Frank, care era și el cu ochii la ea. Își imagină că în clipa aceea se întâmplase ceva între ei. Că împărțiseră o amintire despre copilașii lor.

Chiar înainte de ora prânzului, un anume doctor Dunn fu chemat la boxa martorilor. Avea păr cărunt, ochelari, o privire caldă. Hirsch îl întrebă despre experiența lui de muncă, după care îl rugă să povestească despre rezultatele autopsiei lui Cindy. Doctorul se uită spre Ruth, iar ea simți un nod în gât.

— După temperatura de la fața locului, estimăm că victimă a fost ucisă cu aproximativ șase-douăsprezece ore înainte ca trupul ei să fie găsit.

Ruth simți o durere cumplită de cap. Se făcuse prea cald în cameră.

— Era îmbrăcată cu un maiou de bumbac, cu o pereche de pantaloni scurți, galbeni…

Auzi câteva zgomote și o respirație neregulată.

— Victima a fost strangulată…

Văzu o frânghie. Un rând de haine. O pereche de mâini, degetele care se strângeau în jurul gâtului.

O văzu pe Cindy, vânătă la față, îngrozită, trăgându-și ultima răsuflare.

— Domnule doctor Dunn, ce ați descoperit în stomacul victimei?

— Am găsit paste, fructe și legume. Legume verzi. Și portocale.

Hirsch îi aruncă lui Scott o privire triumfătoare, după care se întoarse cu fața spre jurați.

— Dragi jurați, după cum ați auzit, rezultatele autopsiei pun sub semnul întrebării declarația doamnei Malone, care pretinde că le-a dat copiilor să mănânce carne de vițel în noaptea în care au murit.

— Domnule Dunn, la cât timp după ce a digerat mâncarea a fost omorâtă copila?

— Testele noastre arată că decesul s-a produs două ore mai târziu, cel mult.

Hirsch rămase în continuare cu privirea ațintită asupra jurașilor.

— Două ore, dragi jurați. Cel mult.

Lăsă cuvintele să plutească în aer câteva clipe, după care se întoarse spre sala de judecată.

— Și, cu toate acestea, acuzata a declarat că le-a dat de mâncare celor doi copii, Frank Jr. Și Cindy, la șapte seara, că până la șapte și jumătate terminaseră de mâncat și că a fost să-i verifice în camera lor la miezul nopții. Potrivit doamnei Malone, copiii erau vii și nevătămați la aproape cinci ore după ce au luat cina.

Urmă o nouă pauză, iar Ruth simți că întreaga sală de judecată rămăsese cu sufletul la gură, așteptând să audă ce avea de spus avocatul.

— Dacă doamna Malone a mințit în legătură cu ora la care pretinde că le-a dat de mâncare și când i-a văzut în viață ultima dată, iar dovezile prezentate de domnul Dunn aici de față arată că, *într-adevăr,* a mințit în legătură cu asta – trebuie să ne întrebăm: ce alte minciuni a mai spus doamna Malone?

Ruth simți șireangul de la gât. Strâns, tot mai strâns.

∵

Devlin fu chemat din nou să depună mărturie după doctorul Dunn. Hirsch îi arătă un dosar cu mai multe hârtii și i se adresă judecătorului:

— Precizez că îi înmânez comisarului Devlin o copie după proba 34b. Domnule comisar, vă rog să ne spuneți despre ce este vorba.

Devlin răsfoi dosarul și se apropie de microfon.

— Este un raport întocmit de polițistul George Bresnick, de pe data de 15 iulie 1965.

— Și de ce a fost polițistul Bresnick rugat să întocmească acest raport?

— El era la datorie în ziua respectivă, alături de partenerul său, polițistul Johnson. Cei doi au primit ordin să îi urmărească pe domnul și doamna Malone și să ia notițe.

— Mulțumesc. Vă rog să citiți cu voce tare pasajele marcate de la paginile trei și patru.

— Ora 13.50 – domnul și doamna Malone părăsesc apartamentul. Doamna Malone era îmbrăcată cu o rochie albă, sandale, ochelari de soare și avea o geantă. Trei reporteri au încercat să stea de vorbă cu ea (de la *Daily News, Tribune,* al treilea neidentificat). Domnul și doamna Malone au refuzat să vorbească cu ei. Domnul și doamna Malone au intrat în automobilul parcat exact în fața clădirii, automobil care îi aparține domnului Malone. Domnul Malone a urcat la volan. Cei doi au pornit-o spre est, pe 72nd Drive, după care au luat-o spre nord, spre 150th Street, și apoi spre vest, pe 72nd Road, oprind pe Main Street.

— La ora 14.09, mașina a staționat pe Main Street. Doamna Malone a ieșit din vehicul și a intrat în magazine. Domnul Malone a rămas în mașină și și-a aprins o țigară.

— Obiectez! spuse Scott. Aceste detalii sunt irelevante.

Hirsch se grăbi să intervină:

— Domnule judecător, voi prezenta imediat concluziile noastre.

Judecătorul îi făcu lui Devlin semn să continue.

— Polițiștii au decis să nu pornească pe urmele doamnei Malone. Faptul că domnul Malone a rămas în mașină le-a dat de înțeles că aceasta intenționa să se întoarcă la mașină.

— La 14.41, doamna Malone a ieșit din magazine îmbrăcată cu o rochie neagră și cu o pungă pe care scria Debonair Doll cu litere argintii.

Devlin făcu o pauză și ridică privirea din dosar.

— Au făcut o observație aici – s-o citesc?

— Da, vă rog.

— Polițistul Bresnick a reușit să afle pe data de 15 iulie că Debonair Doll este un magazin de haine de pe Main Street, nr. 61, din Queens, New York, 11367. Magazinul îi aparține domnișoarei Dorothea Lister.

Devlin ridică din nou privirea, iar Hirsch îi făcu semn să continue.

— Polițistul Johnson a ieșit din mașina de poliție, îndreptându-se spre mașina domnului Malone. Găsiți atașată declarația lui.

Hirsch interveni:

— Declarația polițistului Johnson reprezintă proba 34c. Vă rog să o citiți cu voce tare.

Urmă un val de foșnete, iar jurații se grăbiră să găsească următoarea parte a poveștii în propria lor copie după raport.

— Doamna Malone s-a apropiat de mașina soțului ei la aproximativ 14.42 în după-amiaza de 14 iulie. Aflată la câțiva pași de mașină, soțul ei scoase capul pe geam și îi spuse: „Hai, draga mea, ne grăbim”.

— Eram suficient de aproape cât să aud răspunsul ei, cu toate că doamna Malone nu vorbi prea tare.

„Știu, Frank. Crezi că nu știu? Dacă e să întârziem, aia e. Fac ceva important. Trebuie să

arăt bine, trebuie să…”

— În clipa aceea, suspectul se opri din vorbă și își coborî privirea. N-am putut să-i văd bine fața pentru că purta ochelari de soare.

— Domnul Malone i-a deschis ușa de la mașină, dar ea îi făcu semn să plece și se așeză pe scaunul pasagerului. Domnul Malone porni mașina, iar mașina ieși din parcare și porni spre nord. Cei doi au ajuns la Biserica St. Michael la aproximativ 14.54, iar polițiștii Bresnick și Johnson au ieșit din tură, fiind înlocuiți de polițiștii Schwarts și Goldstein, care se aflau la cimitir.

— Mulțumesc, domnule comisar Devlin. Așadar, raportul acesta vine cu informații despre comportamentul doamnei Malone pe data de 15 iulie – adică la o zi după dispariția copiilor săi și la o zi după ce fiica sa a fost găsit strangulată, corect?

— Da. Așa este.

— Nu mai am alte întrebări, domnule judecător.

∵

Dar nimic din spusele lor nu descria ce se întâmplase cu adevărat.

Stătuse în hol, privindu-se în oglindă, la rochia ei albă. Își netezise fusta de mai multe ori, observând cât era de curată, cât era de frumoasă. Încercând să îndulcească amintirea zilei de dinainte: petele de pe chipul fiicei sale. Duhoarea. Groaza.

Frank o privi din pragul ușii de la sufragerie.

— Hai, iubita mea, arăți bine. Hai să mergem la biserică. O să te simți mai bine.

Zări teama de pe chipul ei când se întoarse cu fața. După care traversă holul, trecu de ușa de la intrare, de Frank, trecu pe lângă ușa de la camera copiilor și intră în dormitorul ei. Căută prin dulap cu mâinile transpirate, cu inima la gură, aruncând o rochie după alta, ca să constate că nu avea nimic negru. Că avea să arate bine. Că avea să

arate la fel de rău la exterior precum se simțea la interior.

Ura negrul, nu-i plăcuse niciodată – o făcea să pară obosită, palidă – dar trebuia să arate bine pentru Cindy. Trebuia să-și arate durerea așa cum se cuvenea.

∵

Pete își luase concediu neplătit de la librărie ca să vină la proces. Se așeză pe primul rând de bănci și se uită la Ruth, care se uita la jurați. Era foarte palidă, avea cearcăne. Era îmbrăcată cu o rochie galbenă și cu un sacou, dar rochia era mulată și decoltată. Senzualitatea ei era prezentă – cumpătată, controlată, dar vizibilă.

Juriul era alcătuit doar din bărbați, de vârstă medie, probabil muncitori. Ruth se uita la ei, și ei se uitau fix la ea. O înșiruire de priviri necruțătoare. Scrise ceva pe carnețel și i-l întinse lui Scott.

Pete se întrebă dacă se întreba și ea același lucru ca el.

Cum de nu e nicio femeie în juriu?

Scott îi spusese că toate femeile care ar fi putut face parte din juriu fuseseră excluse. Puteau exista varii motive: poate că erau prea ocupate. Poate că, pur și simplu, nu voiau să se implice. Poate că aveau copii și gospodării de care să se îngrijească, în timp ce soții lor erau aici, judecând-o pe Ruth.

Scott notă și el ceva pe carnețel, fără să-și ia ochii de la Hirsch, care se adresă juriului. De data aceasta vorbi cu patos, sacadat, ca un câine care lătra.

— Într-un astfel de caz, nu vă puteți lăsa ghidați de emoții.

Ruth se apropie de Scott și îi șopti ceva. El își aplecă urechea, încă cu ochii la Hirsch, iar trupul ei firav pe lângă silueta lui o făcu să pară și mai fragilă.

Pete spera că nu avea să descopere adevăratul motiv, că nu avea să-l convingă pe Scott să i-l

spună. Fiecare femeie din juriul provizoriu fusese revocată după ce toate declaraseră că o credeau vinovată.

Nu voia să afle ce se întâmplase în dimineața aceea pe holurile aglomerate ale sălii de judecată. Privirile iscoditoare, oamenii curioși, care își făceau semne. Nu voia să știe despre vocile dure, furioase, care o condamnau.

— Am auzit că s-a machiat înainte să sune la poliție.

— N-a vărsat nici măcar o lacrimă pentru bieții copii. Nici măcar una, sunt sigură.

— Soțul surorii mele îi știa, zice că erau cei mai frumoși copii pe care i-a văzut vreodată.

Femeile din sala de judecată erau obsedate de anchetă, de ea. Femei care luaseră trei autobuze să ajungă la tribunal, care dormiseră pe coridoare ca să fie sigure că intră în sala de judecată. Care erau dispuse să nu mănânce de prânz, să stea ore întregi pe bănci de lemn ca să asculte fel de fel de argumente legale, care erau dispuse să-și abandoneze propriii copii în grija vecinilor și prietenilor doar ca să fie martore la procesul lui Ruth.

După cum bine i-o spusese Scott, Ruth deja fusese condamnată în saloanele de înfrumusețare, în parcuri, în bucătăriile din Queens. Totul depindea de concluzia juriului.

∵

În zilele următoare, experții medicali fură din nou chemați în boxa martorilor. Până la finalul celei de-a doua după-amiezi, Pete se trezi cu o durere cruntă de cap, încercând să înțeleagă cuvintele științifice complicate de care nu mai auzise niciodată. După ce procesul se încheie în ziua respectivă, ieși din tribunal și trase adânc aer în piept. În loc să meargă direct spre casă, aruncă o privire de partea cealaltă a parcării, ferindu-și ochii de lumina soarelui, încercând să vadă vreun

magazin de unde să-și cumpere ceva de băut sau de mâncat.

În clipa aceea îi observă: patru bărbați care se îndreptau în linie spre o mașină obișnuită. Hirsch, asistentul lui și un tip scund, îndesat, pe care îl mai văzuse în sala de judecată – și, între ei, împleticindu-și picioarele asemenea unui om prea beat sau prea obosit: Johnny Salcito.

Se uită lung la ei, îl văzu pe Salcito urcând greoi pe bancheta din spate, alături de asistentul lui Hirsch. Hirsch închise portiera și se duse în spatele mașinii ca să stea de vorbă cu individul mai scund. Își dădură mâna, bărbatul urcă la volanul mașinii și porni motorul. Hirsch își aprinse o țigară și se întoarse în sala de judecată.

Pete se uită după mașină, strâmbă din nas, după care ridică din umeri și se îndepărtă. Trebuia să mai aștepte alte douăzeci și patru de ore ca să înțeleagă de ce Salcito fusese vârât într-o mașină de echipa acuzării.

∵

Boxa martorilor era la câțiva metri de Johnny, în mijlocul sălii de judecată, lângă biroul apărării, la stânga boxei juraților.

Johnny rămase privind în gol. Ruth rămase cu zâmbetul pe buze, fără să-și ia ochii de la el, sperând că avea să se întoarcă cu fața spre ea și să-i facă cu ochiul.

Scott îi spusese că dovezile lui Johnny ar fi putut să o salveze. Așa că avea nevoie să facă o treabă bună. Avea nevoie să se uite la ea și să o asigure că totul avea să fie bine.

Salcito se apropie de boxa martorilor și jură să spună adevărul. Răspunse la întrebările lui Scott după cum stabiliseră. Da, vorbise cu Ruth în noaptea de 13 iulie. Nu i se păruse nimic nelalocul lui. Totul era ca de obicei.

Se așteptase ca vorbele lui să îi dea un sentiment de liniște, dar vorbi prea încet, prea liniștit. Arăta ca un condamnat. Hirsch se ridică în picioare să-și

începă interogatoriul, iar Ruth văzu rânjetul de pe chipul lui și îl prinse pe Scott de braț, șoptindu-i:

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Scott nu zise nimic, îi făcu semn să tacă. Îi văzu pleoapa tresărind.

O *să fie bine. Johnny mă iubește. Are nevoie de mine.*

Hirsch îi zâmbi lui Johnny de parcă ar fi fost vechi prieteni și începu să îl întrebe despre relația dintre ei doi.

— Câte nopți ați spune că ați petrecut alături de inculpată? În total.

— Nu știu, greu de spus.

— Cincizeci? O sută?

— Mai mult de cincizeci.

— Și unde ați cunoscut-o?

— Nu înțeleg ce importanță…

— Ați scos-o în oraș la cină? Ați fost împreună la spectacole?

— Da.

— Ați stat în moteluri?

— Da.

— Domnule Salcito, ați dus-o vreodată pe inculpată la dumneavoastră acasă?

— Păi… da.

— Și unde era soția dumneavoastră în serile respective, domnule Salcito? Când o aduceați acasă pe doamna Malone?

Johnny ceru un pahar cu apă, iar aprodul îi puse apă în pahar și i-l întinse. Luă o gură de apă, se șterse la gură, după care își șterse fruntea.

— Soția mea… soția mea nu era acasă.

— Iar inculpata încă locuia cu soțul ei la vremea respectivă?

— Da. La început.

Ruth auzi un val de șoapte în spatele ei. Se făcu roșie la față. Simți durerea din palmele ei, acolo unde își înfipsese unghiile.

Dintr-odată își dădu seama că Frank era și el în sala de judecată. Nu ar fi trebuit să audă toate

acestea.

Hirsch îl întrebă pe Johnny despre tot ce se întâmplase în săptămânile de dinainte de dispariția copiilor.

— Într-o noapte, cu vreo două luni înainte, ne-am dus la un restaurant de pe Main Street și Jewel. Era supărată. Foarte supărată.

— Era nervoasă?

— Da. Foarte nervoasă. Frank voia să obțină custodia copiilor. Tot spunea că nu avea de gând să-l lase să-i ia. Mi-a spus că n-o să lase pe nimeni să o despartă de copiii ei.

Johnny mai luă o gură de apă.

— Ce altceva v-a mai spus inculpata, domnule Salcito?

— Păi… mi-a zis că…

— Vă rog să vorbiți puțin mai tare. Pentru domnii jurați.

— Scuze. Ea – Ruth – mi-a spus că nu vrea ca Frank să îi ia copiii. După care mi-a zis că ar prefera să-i vadă morți decât cu Frank.

Ruth tresări, făcu ochii mari. Dădu din cap, cu putere.

— Nu, șopti ea. Nu asta voiam să… Nu.

Scott o bătu pe mână și îi șopti:

— Stai liniștită. Stai liniștită. O să fie bine.

Doar că Hirsch nu terminase.

— Să trecem la noaptea în care copiii au fost dați dispăruți. Ați vorbit în noaptea aceea cu inculpata, nu-i așa?

— Da.

— Ați declarat că ați sunat-o pe la miezul nopții. Că ați rugat-o să vină la barul în care vă aflați dumneavoastră.

— Așa este.

— E singura dată când ați sunat-o în noaptea respectivă?

— Nu. Am mai sunat-o o dată două ore mai târziu.

— Pe la ce oră?

— Păi… pe la două dimineața.

— Și ce i-ați spus atunci?

— Nimic. Nu am vorbit cu ea. Am sunat-o, dar nu mi-a răspuns.

— Ați sunat-o la două dimineața, zise Hirsch întorcându-se cu fața spre jurați, și n-a mai răspuns.

Ruth scrise disperată pe carnețel. *Am scos câinele la plimbare, am adormit. E scris în declarație!* Scott dădu din cap, o bătu din nou pe braț.

Hirsch continuă.

— Hai să vorbim acum despre noaptea de 14 aprilie 1966. Unde ați fost în noaptea aceea, domnule Salcito?

Johnny își coborî privirea.

— Am fost la King's Motel. De pe Van Wyck Expressway.

Ruth simți o durere în piept. Noaptea aceea ar fi trebuit să rămână între ei. La momentul respectiv, însemnase ceva. Ceva între ei doi, nu pentru întreaga sală de judecată.

— Vorbiți mai tare, vă rog. Erați singur?

— Nu.

— Cu cine ați fost acolo?

Ridică privirea, iar Ruth păstră o fărâmă de speranță – de s-ar uita la ea! –, dar el se uită fix în ochii lui Hirsch.

— Am fost alături de inculpată, doamna Malone.

— Și ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

Johnny trase aer în piept și își feri din nou privirea.

— Am ieșit la masă. Am băut. După care Ruth… a început să plângă. Nu se mai oprea din plâns. Și mi-a zis că nu exista niciun motiv pentru care copiii să moară. Că nu exista niciun motiv pentru care să fie omorâți. Am întrebat-o ce voia să spună, dar nu se mai oprea din plâns. După care

mi-a spus: „Sunt sigură că or să înțeleagă. Că a fost mai bine așa”.

Aceleași cuvinte pe care le spusese când îl văzuse plângând și umilit în biroul lui Scott. Când îi spusese că nu se mai puteau vedea o perioadă.

De ce spunea astfel de lucruri, de ce folosea cuvintele ei împotriva ei? Încerca să o pedepsească pentru că îl alungase de lângă ea?

— Vorbiți puțin mai tare, domnule Salcito.

— Da.

— Inculpata a spus: „Sunt sigură că or să înțeleagă. Că a fost mai bine așa”. Și ați presupus că se referea la copiii ei.

— Da.

— Și ce i-ați spus?

— Păi… I-am spus: „Frankie și Cindy sunt morți. Tot ce mai putem face acum e să sperăm că polițiștii îl vor prinde pe cel vinovat”.

— Iar ea ce a răspuns?

— Îmi tot spunea: „Sunt sigură că or să înțeleagă. Că a fost mai bine așa”. Repeta încontinuu.

Vorbea din ce în ce mai tare, de parcă semnificația a ceea ce spunea îi dădea curaj. Ruth rămase cu spatele drept, cu umerii încordați, îndurerată, cu gura uscată.

— După care… după care mi-a zis: „Johnny, iartă-mă. Eu i-am omorât”.

Întreaga încăpere rămase cu răsuflarea tăiară, explodă în țipete de spaimă, iar judecătorul bătu de câteva ori cu ciocănelul.

Și, de-abia atunci, Johnny se uită la ea, o clipă, doar atât, cu maxilarul încordat și cu o privire necruțătoare.

Ruth se ridică în picioare cu pumnii încleștați, fără să îl scape din ochi pe bărbatul din boxa martorilor și începu să țipe de parcă ar fi fost doar ei doi în cameră.

— Johnny? Cum ai putut să faci așa ceva? Nu e adevărat! Știi că nu e adevărat… Johnny – tocmai

tu? Mi-ai spus că mă iubești! Cum ai putut să faci așa ceva?

Capitolul 18

Judecătorul ceru o pauză, iar Pete ieși pe coridor, clătinându-se pe picioare. Luă coridorul la pas. Își roase cuticulele. Se întrebă ce naiba ar fi putut să facă pentru ea.

Avea gura uscată, iar la fântâna cu apă era coadă, așa că găsi alta la capătul coridorului. În timp ce bea apă, observă doi bărbați trecând pe lângă el, cu privirile plecate, care vorbeau în șoaptă. Unul din ei părea să fie chiar Devlin.

Pete opri robinetul și își duse batista la față. Rămase aplecat, de parcă s-ar fi șters la gură.

Și auzi:

— … o s-o îngroape. Și până mâine o să fie gata cu siguranță.

După care se auzi glasul agitat al lui Quinn:

— Mâine, domnule?

— Mâine, Lena Gobek va fi chemată să depună mărturie.

Așteptă până dădură colțul, după care se ridică, încercând să-și dea seama unde mai auzise numele acela. Zece minute mai târziu, după ce dădu o tură prin cartier, își aminti. Îi dădu aprodului un bilețel pentru Scott, în care îl ruga să-i dea un telefon, după care se duse la mașină.

Odată ajuns acasă, își scoase toate notițele și începu să le răsfoiască până ce o găsi. Își citi notițele și porni caseta cu interviul pe care îl înregistrase cu ea. Lena Gobek era o simplă vecină. Nimeni important.

După care începu să-și amintească și lăsă caseta să meargă până la capăt.

Își aminti un apartament micuț, cu draperiile trase la geam. O față de masă din dantelă, o comodă, o păpușă îmbrăcată într-un costumaș frumos, așezată pe scaunul din colț.

Își aminti o femeie corpolentă, cu un puternic accent polonez, cu păr roșcat, o rochie largă și

picioare umflate în papucii de casă. Îl servise cu ceai și îl obligase să mănânce prăjitura ei cu semințe, care i se lipise de cerul gurii.

Îi vorbise mult despre soțul ei. Îi povestise că se cunoscuseră după război, la restaurantul tatălui ei.

— Era brunet, avea părul ondulat și o privire serioasă. Semăna cu Gregory Peck.

Îi povestise cum soțul ei o curtase, că era un bărbat romantic. Vorbise despre el cu zâmbetul pe buze. Își trecuse degetele pe gât, pe claviculă.

— Am avut o nuntă superbă, domnule Wonicke. Ăsta e albumul de la nuntă – vezi? Asta a fost rochia mea. Și tortul. În poza asta sunt mama și sora mea. Iar masa de la restaurantul tatălui meu după ceremonia religioasă a fost minunată. Poate nu chiar cum ar fi putut să fie înainte de război, dar nimic n-a mai fost la fel după război. Toată lumea se descurca așa cum putea mai bine: asta spuneau la radio. Adevărul e că eu și Paul nu eram cu nimic mai diferiți decât Joan Fontaine și William Dozier. Și am avut șampanie – ah, asta chiar a fost frumos! A reușit el cumva, tata. Nu mai băusem niciodată șampanie până atunci – o văzusem doar în filme. M-am simțit ca Myrna Loy. După care ne-am mutat în apartamentul ăsta. În septembrie. Septembrie 1946. Paul mergea la lucru, iar eu mă ocupam de casă. Și am tot așteptat să avem copii, dar Domnul a hotărât să nu ne binecuvânteze cu niciun prunc, așa că ne-am împăcat cu voia Lui. Nu a fost deloc ușor. Deloc ușor. Dar ne-am descurcat cum am putut și noi mai bine. N-am avut încotro. M-am dus în lume și m-am angajat. Am fost vânzătoare la Saks. Știi magazinul Saks? De pe Fifth Avenue? Ah, ce mi-a plăcut să lucrez acolo! Oameni eleganți, bogați. Femei care veneau să-și cumpere haine frumoase, bijuterii. Bagaje fine ca pielea catifelată. Veneau cu câinii lor micuți, câini drăgălași cu zgărzi strălucitoare și aveau genți și pantofi scumpi. Cheltuiau o grămadă de bani din contul soților lor, la fel ca

mine când mergeam să cumpăr lapte la magazinul din colț. Nu mă credea nimeni când le ziceam. Paul râdea de mine și făcea glume că are și el un cont pentru mine la magazin, dar nimeni nu mă credea când le spuneam câți bani cheltuiau femeile astea.

Stăteam la casă și îmi dădeau lucrurile pe care voiau să și le cumpere: rujuri, brățări, portofele. Produsele mai mari urmau să fie livrate sau trimiteau o mașină după ele. Le împachetam cosmeticele și bijuteriile în hârtie frumoasă, iar ele întindeau mâna după ele, iar eu îmi spuneam – chiar îmi amintesc că îmi spuneam – că până și brațele lor erau frumoase. Ceasuri aurii și bluze de mătase. Lâna aceea groasă. Ca mătasea. Cum îi zicea… ah, da, cașmir. Hainele de cașmir. Atât de moi. Totul era atât de moale. Toate aveau unghii lungi, inele cu diamante, smaralde, rubine. Atât de frumoase. Mâinile lor erau… oh, aveau pielea fină ca mătasea. Se dădeau cu cremă de mâini, iar când am luat stiloul pe care îl folosiseră să semneze cecurile, am simțit aroma aceea. Trandafiri, violete. Crini. Domnule Wonicke, îți poți imagina o viață care miroase a trandafiri și a crini? Era ciudat, pentru că în tot timpul acela în care lucram acolo, ajutându-le pe doamnele acelea să cumpere lucruri, știam că locul meu nu era la casă. Am venit în această țară pe când aveam paisprezece ani și știu cum merg lucrurile. Este tărâmul celor liberi. Țara tuturor posibilităților. Dacă muncești din greu, o să reușești. Eu munceam din greu și știu că aș fi putut să fiu asemenea acelor femei. Dar am avut atâta ghinion! Atâta ghinion! Domnul ne-a luat copiii la El chiar înainte să apuce să vadă lumina zilei. Cinci copii în nouă ani. Așa că m-am îngrășat, bineînțeles. Dacă mi-aș fi păstrat silueta, aș fi putut să fiu și eu asemenea acelor femei. Mi se spune adesea că aș fi putut să fiu frumoasă. Dar n-am avut încotro și am renunțat la slujbă. Toate sarcinile acelea m-au îmbolnăvit. Aveam dureri

groaznice de cap. Îngrozitoare. Așa că am plecat de la muncă în 1960 și acum îmi petrec după-amiezile alături de familia mea – nepoata mea a făcut gemeni anul trecut, doi băieți, și acum e din nou însărcinată – și la cinema. Îmi plac filmele vechi – cu Clark Gable și Lana Turner sau… săptămâna trecută am văzut unul cu Gene Tierney și George Sanders. A fost tare frumos. Magic. Și atât de trist. Și pentru că locuim în New York, se mai întâmplă să-i văd pe actori pe stradă. Când ne-am mutat noi aici, nu se întâmpla asta – actorii locuiau în California. În Los Angeles. Dar acum au început să se mute la New York. Eram la metrou luna trecută și am văzut un bărbat – mi se părea cunoscut, așa că m-am apropiat de el – Gary Cooper! Gary Cooper pe Canal Street într-o marți dimineața. Dar soră-mea n-a vrut să mă creadă când i-am spus! Oh, New York… se întâmplă fel de fel de lucruri în New York. Obișnuiesc să-i scriu verișoarei mele Sonja din Frombork – un orășel mic, tare mic – și îi povestesc despre tot. Eram la brutărie zilele trecute, când a intrat unul în magazin și a cerut toți banii din casa de marcat! M-am speriat atât de tare, am stat puțin acasă la prietena mea, doamna Roberts, care locuiește în apropiere, să-mi revin înainte să mă duc acasă. Vecinii buni sunt atât de importanți, nu-i așa? Da, o cunosc pe doamna Malone. Desigur. Îmi cunosc toți vecinii. Dar pe ea o cunosc bine. Ne-am cunoscut la coadă la magazine. Mi-o amintesc pe doamna Malone după păr. Are un păr așa frumos – roșcat și ușor auriu. I-am povestit prietenei mele și mi-a zis că îi zice blond căpșună. Ai mai auzit așa ceva? Dar căpșunile nu sunt galbene, toată lumea știe! Cred că Edith mă ia peste picior. Da, avea păr roșcat cu nuanțe de auriu. Era foarte micuță. Subțirică. E toată numai oase! Dar bărbații preferă femeile cu forme, nu-i așa? Îmi aduc aminte când am văzut-o prima oară, era îmbrăcată cu o bluză, pantaloni și pantofi albi, cu toc. Pantaloni mulați.

Fredona o melodie, bătând din picior. Iar săptămâna următoare am văzut-o pe stradă și am salutat-o, bineînțeles, pentru că am recunoscut-o, dar ea nu m-a băgat în seamă. La început am rămas șocată – oamenii pot fi așa de nepoliticoși –, dar apoi am văzut că – a intrat la Dolly's Beauty Parlor și mi-am dat seama că probabil era cu gândul la programare și că nu m-a observat. După care mi-am amintit că și eu trebuia să mă tund, așa că am intrat în salon și am văzut-o acolo, la manichiură. Era toată un zâmbet și stătea de vorbă cu o femeie grăsuță care era așezată pe scaunul de lângă ea. Așa că mi-a fost ușor să o rog pe Dolly, proprietara, să-mi vopsească părul în aceeași nuanță. Dar cred că a greșit vopseaua pentru că nu-i chiar aceeași culoare, dar tot arată bine, nu-i așa? Vesel. După care am început să o tot observ pe doamna Malone. Ne mai întâlneam pe stradă și obișnuiam să-i zâmbesc și să o salut, dar ea nu mi-a răspuns niciodată la salut. Uneori mergeam la același magazin. Nu-mi place să o spun, dar am început să observ și alte lucruri. Nu lucruri frumoase. Bluzele ei erau mereu puțin prea decoltate. Purta pantaloni foarte mulați. Se machia foarte mult. Nu-și purta verigheta. Nu era niciodată cu soțul ei. Într-o zi i-am văzut pe copii, pe copiii ei, jucându-se în curte, în fața blocului meu. L-am întrebat pe cel mic unde e mami, iar el mi-a spus că doarme. Că doarme! La nouă dimineața! Nu mi s-a părut normal. Chiar nu mi s-a părut normal! I-am luat pe cei mici de mână și i-am dus la mine acasă, le-am dat să bea niște lapte. După care i-am dus acasă, iar doamna Malone nici măcar nu mi-a mulțumit. Deloc. Eu am fost mereu așa de politicoasă cu ea, i-am zâmbit mereu, i-am dat mereu bună ziua. Dar nu am primit nimic din partea ei. Nimic. Nimic. Să-ți spun sincer, domnule Wonicke, mi s-a părut tare urât din partea ei.

∵

Scott îl sună, iar Pete îi spuse ce auzise de la Devlin: că declarația Lenei Gobek avea să o îngroape pe Ruth. După care îi povesti tot ce-și amintea despre doamna Gobek.

Urmă o pauză, iar Pete îl întrebă:

— E vreo problemă? Această doamnă Gobek o să reprezinte o problemă?

Scott oftă, iar când vorbi din nou, o făcu pe un ton obosit. Puțin înfrânt.

— S-ar putea. Dar hai să așteptăm până mâine, să vedem ce o să se întâmple. Și ce are de gând să spună. Ce părere ți-ai făcut când i-ai luat interviu?

— Era… era o simplă vecină. O bătrânică. Puțin singuratică. Îi plăcea să stea la taclale. Îi plăcea să spună povești.

— O bătrână căreia îi place să spună povești, mormăi Scott. Să sperăm că n-o să fie nimic mai mult de atât.

Pete o urmări pe Gobek îndreptându-se spre boxa martorilor. Păru să îi ia o veșnicie să ajungă acolo. În cele din urmă, urcă treptele și jură să spună adevărul, după care se așeză în scaunul micuț, silueta ei rotundă scoțând și mai mult în evidență colțurile ascuțite ale suprafeței de lemn.

Își ținu geanta în poala rochiei înflorate, protejându-se de bărbații care stăteau cu ochii pe ea. Avea mâinile încleștate pe lanțul genții, cu pumnii la vedere, de parcă era gata să sară la atac.

Pete ridică privirea spre Ruth și văzu prea puțin interes din partea ei. Poate doar o fărâmă de curiozitate. Era mai atentă la Lou Gallagher. Nu-și luă ochii de la Lou până ce acesta nu ridică privirea, iar în clipa aceea îi aruncă un zâmbet agitat. El îi zâmbi și de-abia atunci păru să se relaxeze.

Pete își aminti de chipul ei de la restaurant, atunci când Beckman îi spusese că se muta înapoi acasă. Își aminti de glasul ei îndurerat în clipa în care Salcito o trădase în sala de judecată. Lou Gallagher era tot ce-i mai rămăsese.

Hirsch își aranjă cravata, se ridică în picioare și își drese glasul. Aruncă o privire în jurul lui, după care își îndreptă atenția asupra juraților. Îi făcea plăcere situația asta, își dădu Pete seama. Așteptase de mult momentul acesta.

Începu să vorbească stând cu fața la martor:

— Vă rog să vă prezentați și să ne spuneți la ce adresă locuiți.

Doamna Gobek se încruntă. Își duse degetul la pieptul ei mare și aruncă o privire în jurul ei.

— Cine? Eu?

Hirsch se apropie de ea, ascunzându-și cumva nerăbdarea sub masca unui zâmbet charismatic. Încuviință, iar femeia se însenină la față. Îi zâmbi la rândul ei.

— Mă numesc Helena Elzbieta Gobek. Numele meu de domnișoară era Wachowiak. M-am născut în Elblag, Polonia, pe 19 ianuarie 1917. Locuiesc la 72nd Road, nr. 44, Queens, New York.

Vorbi pe un ritm alert, lovind cu mâna pe genunchi, fără să-și dea seama. Și, pe când spunea detaliile vieții sale, auzi câteva râsete în sala de judecată. Pete o văzu ridicând privirea să vadă mai bine, observă faptul că atenția din partea publicului o bucură și le zâmbi tuturor. După care se aplecă mai în față, cu geanta în mână, așteptând următoarea întrebare.

— De cât timp locuiți la această adresă, doamnă Gobek?

— Eu și soțul meu ne-am mutat acolo în septembrie 1946. De când ne-am căsătorit. Anul acesta se împlinesc douăzeci și unu de ani de atunci.

— Așadar, mi s-ar părea corect să presupunem că vă cunoașteți zona destul de bine, nu-i așa?

Doamna Gobek dădu ușor din cap și spuse pe un ton serios:

— Nu știu dacă ar fi neapărat corect, domnule Hirsch. Dar e adevărat. E adevărat că îmi cunosc bine zona.

Urmă un nou val de râsete, de data aceasta puțin mai zgomotoase. Doamna Gobek ridică privirea spre băncile de oameni. Se înroși în obraji și păru tare încântată.

— Iar pe inculpată? De cât timp o cunoașteți pe doamna Malone?

Lena Gobek se uită la Ruth pentru prima oară și dintr-odată i se schimbă expresia de pe chip.

— O cunosc pe doamna Malone de vreo trei sau patru ani.

Șoapta lui Ruth se auzi suficient de tare cât judecătorul să se uite urât la ea.

— Nu știu cine e femeia asta!

Scott îi făcu semn să tacă. Îi puse mâna pe braț.

Hirsch se întoarse cu fața spre jurați și vorbi pe un ton calm. Empatic.

— De vreo trei sau patru ani. De dinainte de moartea copiilor.

Apoi se întoarse din nou cu fața spre doamna Gobek.

— Și cum ați cunoscut-o pe doamna Malone?

— Ne-am întâlnit la salonul de înfrumusețare de pe Ascan, colț cu Queens Boulevard. Doamna Malone se duce acolo o dată pe săptămână ca să-și aranjeze părul și să-și facă manichiura. Am început și eu să merg la salon.

Pete se uită lung la Ruth, care se holba la Lena Gobek.

— Vă referiți la Dolly's Parlor de pe Queens Boulevard, nr. 368?

Doamna Gobek încuviință.

— Doamnă Gobek, vă rog să răspundeți la microfon.

Se uită spre tânăra blonduță care stătea lângă boxa martorilor, care își plimba degetele în viteză la mașina de scris. Se apropie de microfon și spuse:

— Da, la Dolly's Parlor.

— Și când s-a întâmplat asta? Când ați început să mergeți la salon?

— În 1963. La final de octombrie.

— Cum puteți să fiți atât de sigură, doamnă Gobek?

— Merg în fiecare săptămână. Și eram acolo pentru a treia sau a patra oară atunci când președintele Kennedy a fost împușcat. Toată lumea își amintește unde era în ziua respectivă. Toată lumea vorbea despre sărmana doamnă Kennedy. Despre sângele de pe rochia ei. Despre bărbatul care l-a împușcat pe președinte de la fereastră.

— V-ați mai întâlnit cu doamna Malone și altundeva în afară de salon?

— Da, ne-am mai întâlnit la magazin. Obișnuiam să ne facem amândouă cumpărăturile marțea și vinerea după-amiaza. Ne întâlneam adesea la magazin și o salutam.

Ruth tresări. Se încruntă și scutură din cap.

— Și v-ați mai întâlnit undeva?

— Ah, da. Peste tot prin cartier. Ne întâlneam pe stradă, uneori prin parc. Cel mai adesea cu copiii ei. Niște copii așa drăguți. Politicoși.

— Îi recunoașteți pe cei mici?

Doamna Gobek ridică privirea spre fotografiile mari cu cei doi copii, lipite pe panou, iar jurații îi urmăriră privirea.

— Da. Îi știam pe micul Frankie și pe sora lui. Doamna Malone o striga mereu Cin.

Pete o văzu pe Ruth făcându-se albă la față.

Hirsch se întoarse cu fața spre juriu.

— Așadar, o cunoașteți destul de bine pe doamna Malone, nu-i așa, doamnă Gobek? Ați ajuns s-o cunoașteți în toți acești ani?

— Ah, da. Cu siguranță.

— Foarte bine. Mulțumesc. Să ne îndreptăm atenția spre noaptea de 13 iulie 1965. Vă rog să ne spuneți tot ce vă amintiți despre noaptea aceea. În cuvintele dumneavoastră.

Pete o văzu așezându-se confortabil în scaun. Cu siguranță citise o grămadă de informații în ziare despre ancheta aceasta, auzise atât de multe

lucruri de la familie, de la vecini, de la străini. Cum să-și mai găsească propriile ei cuvinte?

Doamna Gobek își mută privirea de la Hirsch la jurați. La judecător. Și înapoi la Hirsch.

El îi făcu semn să vorbească, iar ea începu, mai temătoare la început.

— Era o noapte călduroasă. Foarte călduroasă. Nu puteam să dorm, așa că m-am ridicat să… să mă duc la toaletă. Și să beau niște apă.

— Și ce s-a întâmplat?

Hirsch o dirija încetișor, dar Pete simți nerăbdarea din glasul lui. Voia să treacă odată la subiect. Avea deja apă-n gură.

— M-am dus cu paharul de apă în sufragerie și m-am așezat la fereastră. Nu mi-era somn. M-am gândit să citesc înainte să merg la culcare. După care mi-am amintit că îmi lăsasem cartea în dormitor și n-am vrut să mă ridic să-l trezesc pe Paul. Era răcit, era obosit.

Detaliul acela aduse totul la viață. Pete se uită pe fețele juraților și îi văzu alături de ea în apartamentul întunecat.

— Și ce ați făcut, doamnă Gobek?

— Am rămas în scaunul meu de la fereastră. Fereastra era deschisă și simțeam vântul.

— În ce direcție dă fereastra dumneavoastră?

— Pe Main Street.

— Cât era ceasul?

— M-am uitat la ceas când m-am ridicat din pat și era aproape două. La început era liniște, după care am auzit voci. Deci să fi fost două și cincisprezece, douăzeci de minute.

— Câte voci ați auzit, doamnă Gobek?

— La început nu am reușit să-mi dau seama. După care s-au auzit mai tare. Erau două voci. Un bărbat și o femeie.

— Ați auzit ce spuneau?

— Nu. Nu imediat. Se îndreptau spre mine. La lumina felinarelor de pe stradă. Nu am auzit ce spuneau, dar am auzit pantofii ei cu toc.

Și își mută privirea spre Ruth.

— Întotdeauna e încălțată cu pantofi cu toc.

Scott sări în picioare.

— Obiectez!

Judecătorul dădu din cap înainte ca Scott să apuce să vorbească.

— Se acceptă. Dragi jurați, vă rog să faceți abstracție de ultima remarcă din partea doamnei Gobek. Doamnă Gobek, vă rog să vă rezumați la ce s-a întâmplat în noaptea respectivă.

Femeia se făcu roșie la față și coborî privirea.

— Am înțeles.

După care se uită la Hirsch.

— I-am auzit pantofii cu toc în noaptea aceea și i-am auzit vorbind.

— Așadar, ați auzit două voci. Ați reușit să-i și vedeți? I-ați văzut?

Doamna Gobek dădu hotărâtă din cap.

— Oh, da. I-am văzut de partea cealaltă a străzii. Sub lumina felinarului. I-am văzut foarte clar.

— Ați putea să ne spuneți ce anume ați văzut?

— O femeie. Era îmbrăcată cu pantaloni. Părul îi strălucea sub lumina felinarului. Și îi avea pe copii în brațe.

— Pe amândoi?

Doamna Gobek se uită la Ruth. La trupul ei subțire.

— O ținea în brațe pe cea mică… părea că doarme. Iar pe băiețel îl trăgea de mână. Bărbatul mergea în fața ei.

Pete își aminti din nou de articolele pe care le citise. De cele pe care le scrisese chiar el. Toate aceste informații ajunseseră în presă.

Hirsch se întoarse cu fața spre juriu.

— În noaptea de 13 iulie ați văzut o femeie mergând pe stradă însoțită de un bărbat și doi copii? Asta încercați să ne spuneți, doamnă Gobek?

— Da. Asta încerc să spun. Asta am văzut.

— Și ce făceau?

— Femeia s-a oprit și… Ridică mâinile, parcă legănând aerul. A mutat-o pe cea mică pe umărul ei. De parcă micuța era greoaie. I-a dat drumul băiețelului, iar acesta a fugit spre bărbat. După care bărbatul s-a întors din drum și a luat-o pe cea mică din brațele femeii. S-a dus cu ea spre o mașină parcată aiurea. A deschis portiera și a aruncat-o pe cea mică pe bancheta din spate.

— Femeia a fugit spre el și i-a spus: „Nu așa”. La care el s-a uitat la ea și răspunde: „Ce? Acum să nu-mi zici că-ți pare rău?” Și i-a mai zis ceva, dar n-am auzit. Iar ea i-a spus: „Nu spune asta. Nu spune asta”. Exact asta i-a spus. De două ori.

Ruth împietri. Făcu ochii mari, disperați. Pete se uită la Frank Malone, dar stătea cocoșat, cu privirea plecată.

— Băiețelul s-a așezat și el pe bancheta din spate. Am vrut să închid fereastra și a scârțâit, iar ea i-a spus ceva bărbatului. Amândoi au ridicat privirea, așa că m-am ascuns în spatele draperiilor. Am auzit motorul mașinii, iar când am ridicat privirea, l-am văzut întorcând mașina și plecând.

— Doamnă Gobek, vreau să vă gândiți foarte bine înainte să-mi răspundeți la următoarea întrebare.

Avocatul făcu o pauză, iar întreaga sală de judecată rămase cu sufletul la gură. Tăcerea era pătrunzătoare.

Hirsch zise:

— Sunt sigur că nu este nevoie să vă explic că deznodământul procesului poate depinde de răspunsul dumneavoastră.

Pete își dădu seama că era cu sufletul la gură.

— Îi recunoașteți pe vreunul dintre acei doi oameni – fie pe bărbat, fie pe femeie – în această sală de judecată?

De data aceasta nu mai urmă nicio pauză, nicio tăcere tensionată. Doamna Gobek dădu din cap că

da chiar înainte ca Hirsch să apuce să-și termine întrebarea.

— E femeia de acolo. Ea. Ea. Iar mâna grăsuță lăsă lanțul gențiii și arătă cu degetul spre Ruth.

Ruth scoase un icnet de spaimă.

— Minți! Minți! Ai jurat să spui adevărul! Nu știi adevărul!

Era roșie la față și furioasă. Dădu să se ridice, dar Scott o apucă de mână și o trase înapoi în scaun.

Urmă un val de șoapte, iar judecătorul bătu cu ciocănelul de două-trei ori. În cele din urmă, se făcu liniște, iar Hirsch o întrebă din nou:

— Pe doamna Malone ați văzut-o în noaptea aceea?

— Da. Sunt sigură.

Ruth se ridică din nou din scaun, strigând:

— Nu eram eu! Nu eram eu!

De data aceasta, Pete auzi groaza din spatele furiei sale, dar nu mai ținu cont de încercarea lui Scott de a o liniști și de valul tot mai zgomotos de voci și nici de ciocănelul judecătorului care încercă să facă liniște.

— Nu am văzut-o în viața mea pe femeia asta! Nu știu cine e! Nici ea nu mă cunoaște pe mine! Nu mă cunoaște!

În cele din urmă, Scott reuși să o facă pe Ruth să stea jos, iar judecătorul se făcu auzit.

— Doamnă Malone, ori vă liniștiți, ori vă dau afară din sala de judecată. Domnule avocat, calmați-vă clienta.

Scott se întoarse cu fața spre ea și o cuprinse după umeri. Pete citi uimirea de pe chipul lui.

Hirsch îi zâmbi judecătorului și spuse:

— Mai am doar câteva întrebări, domnule judecător.

Mai așteptă câteva clipe, cu fața spre Ruth, de parcă ar fi studiat-o cu atenție. Membrii juriului își îndreptară și ei privirile spre ea.

Era roșie în obraji. Hirsch voia ca jurații să fie martori la atacul ei de furie, își zise Pete. Voia ca jurații să și-o poată imagina furioasă, scăpată de sub control.

— Doamnă Gobek, evenimentele descrise de dumneavoastră au avut loc în noaptea de 13 iulie 1965, corect?

Doamna Gobek dădu din cap că da, confuză, după care își aminti și se apropie din nou de microfon.

— Corect.

— Din câte știu, polițiștii au stat de vorbă cu dumneavoastră la trei săptămâni după dispariția copiilor. Așa este?

— Da.

— Și, cu toate acestea, în cadrul acelui prim interviu nu ați menționat nimic din toate acestea. Nimic despre faptul că v-ați trezit în toiul nopții, că v-ați așezat la fereastră sau despre ce ați văzut pe stradă.

Doamna Gobek păru agitată.

— De ce nu ați spus nimic? De ce nu ați spus nimic și ați așteptat patru luni de la moartea copiilor ca să luați legătura cu polițiștii?

Pete se uită lung la doamna Gobek. La rochia ei largă, la părul vopsit. Și înțelese totul: ea era ultima piesă din acest puzzle. Declarația ei fusese factorul care îi făcuse pe Devlin să o aresteze pe Ruth.

Ruth o privi încruntată și se aplecă în scaun, dar Scott părea deja resemnat, în timp ce îl asculta pe Hirsch anticipând punctele apărării înainte să apuce să le prezinte.

Doamna Gobek își trecu degetele prin lănțișorul pe care îl purta la gât și coborî privirea.

— Ei bine, nu m-a lăsat soțul meu.

— Soțul dumneavoastră v-a spus să nu stați de vorbă cu poliția?

— Da. I-am spus că vreau să spun tot ce știu, dar el mi-a zis să nu mă implic. Că poliția avea să-

și facă treaba și că nu aveau nevoie de mine. Și că dacă spuneam adevărul, cu siguranță o mai văzuse și altcineva. Și mi-a zis să-i las pe alții să vorbească.

Hirsch se apropie de boxa martorilor, aproape fără motiv, și le zâmbi juraților. Câțiva dintre ei îi zâmbiră la rândul lor.

— Soțul dumneavoastră n-a vrut să vă lase să depuneți mărturie. Pot să înțeleg de ce. Și atunci, doamnă Gobek, ce anume v-a făcut să vă răzgândiți?

— Am citit în ziare despre caz. Despre ancheta polițiștilor, despre faptul că nu au arestat pe nimeni. Și mi-am dat seama că nu știau. Că nimeni altcineva nu a văzut cele întâmplate. Doamna Gobek ridică privirea. Mi-am dat seama de asta și i-am zis soțului meu: Eu sunt singura care a văzut-o pe această femeie, pe doamna Malone, cu copiii ei în noaptea în care au fost uciși.

Își plimbă privirea de la jurați la public, după care se uită la Ruth. Și îi zâmbi.

Hirsch făcu un pas în spate și o lăsă să vorbească fără să o mai întrerupă.

— Mi-am dat seama că sunt singura care vă poate ajuta să o prindeți pe această ucigașă.

Hirsch îi zâmbi.

— Mulțumesc, doamnă Gobek. Vă rog să rămâneți la locul dumneavoastră.

Se depărtă de ea, îi făcu cu ochiul lui Scott și spuse tare și răspicat:

— Martorul vă aparține.

Scott se ridică de la masă. Părea istovit.

— Doamnă Gobek, oamenii aceia pe care i-ați văzut de la fereastra locuinței dumneavoastră în noaptea aceea – vorbeau tare? Strigau?

— Nu, vorbeau normal.

— Și cât de departe erau ei de fereastra dumneavoastră? Când erau sub felinar, spre exemplu?

— Nu știu cu exactitate, răspunse ea, încruntată.

— Erau, spre exemplu, mai departe decât stau eu acum de dumneavoastră? Mai departe față de dumneavoastră și juriu? Față de fereastra aceea?

Femeia aruncă o privire în jurul ei și arătă cu degetul spre ușa de la intrare în sala de judecată.

— Aș spune că se aflau cam la distanța asta.

Scott îi urmări privirea.

— Mulțumesc, doamnă Gobek. Așadar, la vreo zece metri.

Doamna Gobek dădu din cap că da.

— Aș vrea să vă arăt proba 16a, o schiță cu locația apartamentului doamnei Malone.

Aprodul îi întinse o coală de hârtie cu o diagramă, iar jurații răsfoiră dosarul ca să o găsească și ei.

— Apartamentul doamnei Malone este însemnat cu un X. Se vede și pe schița dumneavoastră, doamnă Gobek?

Acesta analiză coala de hârtie și spuse:

— Da, se vede.

— Iar apartamentul dumneavoastră este marcat cu un x albastru. Este, într-adevăr, apartamentul dumneavoastră?

— Da, da, este apartamentul nostru, răspunse ea.

Scott scoase ceva din buzunarul de la haină și se apropie de ea, cu mâna întinsă.

— Și acum, aș vrea să vă rog să luați acest pix și să marcați locul în care credeți că i-ați văzut pe oamenii aceia în noaptea de 13 iulie.

Îi întinse pixul și așteptă. Doamna Gobek se uită la Hirsch, iar acesta îi făcu semn să scrie.

Poate că gestul lui o încurajă, așa că luă pixul și făcu un semn pe schiță. Scott luă coala de hârtie, pixul și ridică schița.

— Vă rog să observați că doamna Gobek a marcat locul la aproape șaizeci de metri de la fereastra dumneaei, la scara schiței noastre.

Îi întinse bucata de hârtie unui membru al juriului, care îl dădu mai departe.

Scott se întoarse cu fața spre doamna Gobek.

— La șaizeci de metri, doamnă Gobek.

Pete se lipi de spătarul scaunului. Fără îndoială că asta avea să o neliniștească.

Dar femeia se uită la Scott și nu spuse nimic.

— E o distanță destul de mare ca să recunoști pe cineva și ca să auzi o conversație.

Doamna Gobek rămase tăcută în continuare.

— Ne-ați spus că vorbeau pe un ton normal. Vreți să ne faceți să credem că puteți auzi o discuție pe un ton normal de la mai bine de șaizeci de metri?

Aceasta se făcu roșie la față.

— Nu vreau să vă fac că credeți nimic. Chiar așa s-a întâmplat. Și chiar e normal: când prietena mea, doamna Ciszek, mă strigă de la apartamentul ei și mă întreabă dacă vreau să-mi ia ceva de la magazin, o aud până la mine acasă.

Urmă un val de râsete, iar atmosfera se mai detensionă puțin.

— Și unde locuiește doamna Ciszek? o întrebă Scott.

Aprodul îi întinse din nou coala de hârtie și pixul, iar doamna Gobek făcu un nou semn.

— Vă rog să observați că doamna Gobek a indicat un apartament la aproape cincizeci de metri de al dânsei.

Și, din nou, întinse coala de hârtie juraților. Aceștia deja nu mai păreau interesați: toate privirile erau îndreptate asupra doamnei Gobek.

— Dacă prietena dumneavoastră vorbește pe un ton normal…

— Da, da, pe un ton normal.

— Dacă prietena dumneavoastră vă vorbește pe un ton normal și dumneavoastră vă aflați în apartamentul dumneavoastră, chiar puteți s-o auziți de la peste cincizeci de metri?

Scott vorbi pe un ton neîncrezător, dar asta păru să o enerveze și mai tare. Se apropie de microfon, cu ochii la Scott.

— Bineînțeles că pot s-o aud. Aud perfect. Și văd și foarte bine.

Scott se uită lung la ea în timp ce Pete veni mai în față, implorându-l să nu se lase. Trebuia să mai existe vreo variantă, altă perspectivă.

Dar Scott se întoarse, pur și simplu, la locul lui și spuse:

— Nu mai am întrebări, domnule judecător.

Hirsch se ridică în picioare încă dinainte ca Scott să ajungă la masa apărării. În timp ce doamna Gobek se chinuia să deschidă portița de la boxa martorilor, Hirsch se grăbi să o ajute să coboare:

— Cum a fost? Cum m-am descurcat?

El o prinse de braț.

— Minunat. A fost minunat.

Și, preț de o clipă, chipul ei rozaliu și triumfător fu cu adevărat minunat. Iar după ce judecătorul anunță finalul ședinței, Ruth arătă sfârșită, iar zâmbetul doamnei Gobek fu ca o rază de soare în întunecata sală de judecată.

Capitolul 19

Pete își petrecu noaptea aceea pe podeaua camerei sale, înconjurat de teancuri de notițe și interviuri transcrise. Asta însemna înfrângerea: o femeie rotofeie, cu părul vopsit urât, o amintire dintr-o cameră slab luminată, cu draperiile trase?

Pete își duse mâna la cap. Trebuia să existe o soluție. Poate un alt martor. Cineva care să atace mărturia doamnei Gobek.

Petrecu douăzeci și nouă de ore treaz. Trecu din nou prin toate interviurile sale înregistrate. Își verifică toate notițele și reciti transcrierile. Merse prin cartier și bătu la fiecare ușă în parte. Merse prin baruri, restaurante, prin centrele de spălat rufe, încercând să găsească pe cineva care poate că îi scăpase acum doi ani. Puse întrebări, fu luat peste picior, dar nu se lăsă.

Însă acei puțini oameni care acceptară să stea de vorbă cu el nu aveau informații. Toată lumea dormise în noaptea respectivă. Nimeni n-a văzut nimic, nimeni n-a auzit nimic, ceva care să pună sub semnul întrebării declarația doamnei Gobek.

Se întoarse la apartamentului lui și își verifică din nou notițele. Și, pe la patru dimineața, îi căzu din mână documentul pe care îl citea și își pierdu cunoștința. Se trezi cinci ore mai târziu, obosit și deshidratat, și își duse mâna la bărbie. Trebuia să se radă.

Iar în clipa aceea înțelese. *Toată lumea dormise în noaptea respectivă. Nimeni n-a văzut nimic, nimeni n-a auzit nimic.* Și știu ce avea de făcut.

Îl sună pe Horowitz la birou.

— Wonicke? Dumnezeule! A trecut ceva timp. Ce mai faci?

— Uite ce, am putea să ne vedem? Am nevoie să vorbesc cu tine. Am nevoie de ajutorul tău.

Urmă o scurtă pauză, după care Horowitz spuse.

— Da, sigur. La Tony's?

— Nu. Nu la Tony's. Undeva mai retras. Ca să nu ne audă toată lumea.

Urmă o nouă pauză, de data aceasta ceva mai lungă.

— Știi vechiul Regal Cinema de pe Park Drive East? Cel pe care vor să-l dărâme? Hai să ne întâlnim în parcare într-o oră.

Pete făcu repede un duș, se bărbieri și se îmbrăcă cu un tricou curat. Ajunse în parcare și îl găsi pe Horowitz deja acolo, așezat pe capota mașinii, cu două cafele în mână.

Pete luă cafeaua și o bău aproape pe jumătate dintr-o singură înghițitură, înfiorându-se.

— Mulțumesc. Chiar aveam nevoie.

Horowitz se uită lung la el:

— Arăți ca naiba. Ce-ai mai făcut?

Pete oftă și își trecu degetele prin părul încă umed.

— Am fost la tribunal săptămâna trecută. Cazul Malone… nu merge prea bine.

— Cum adică ai fost la tribunal? Nu mai ești reporter, ce căutai acolo?

Horowitz se ridică în picioare și îl forță pe Pete să-l privească.

— Pentru cine nu merge bine? Ce naiba faci? Ce se întâmplă aici?

Pete se forță să nu-și ferească privirea.

— Am fost să stau de vorbă cu avocatul doamnei Malone.

Se făcu roșu la față.

— Ce mama naibii? Dumnezeule, Wonicke…

— Știu, știu. Nu mă mai bate și tu la cap. Am nevoie de ajutor.

— Ai nevoie de ajutor? Pe cine încerci tu să ajuți? Aproape că m-ai implorat să-ți stabilesc o întâlnire cu Devlin. Și asta cu promisiunea să scrii ceva bun despre el. Și, peste noapte, te-au dat afară de la ziar și acum… ce naiba crezi că faci?

După care Horowitz se opri și se schimbă la față.

— Ah, înțeleg. Gândești cu celălalt cap.

— Nu… nu e vorba despre asta.

— Nu, sigur că nu. Niciodată nu e vorba de asta când ți se întâmplă ție, e ca-n Romeo și Julieta.

Oftă, după care coborî privirea. Apoi spuse:

— Și ce i-ai spus avocatului?

— Nimic din ce nu știa deja.

Se auzi un pescăruș în depărtare.

— Și atunci ce naiba faci aici? De ce m-ai sunat?

Așa că Pete îi spuse. Îi spuse de ce avea nevoie și îl văzu pe Horowitz schimbându-se din nou la față, încleștându-și mâna pe paharul de cafea.

Până în clipa în care Horowitz îi întoarse spatele și se îndepărtă, Pete nu știu dacă avea să accepte.

După care se gândi la Ruth.

— Am citit despre cazul Kaufman.

Horowitz făcu ochii mari, șocat. Pete înghiți în sec, după care scoase mai multe articole pe care le găsise în Biblioteca Publică din New York, la doar o lună după moartea copiilor Malone. Le întinse pe capota mașinii și îl văzu pe Horowitz uitându-se lung la ele, îl văzu căzut pe gânduri, după care ridică din umeri și încercă să nu se arate impresionat.

— Și? Au trecut vreo zece ani de atunci. Ce legătură are cu ancheta asta?

— Au trecut aproape zece ani. Din toamna lui 1957.

— A trecut atât timp de atunci. Ce te interesează pe tine? Cazul Kaufman a fost unul simplu. Doi indivizi morți. Pur și simplu. Nimic de genul ăsta.

Horowitz deja spusese prea multe.

Pete trase adânc aer în piept.

— Da, asta am crezut și eu la început. Tipul este suspectat de moartea partenerului său de afaceri. Nu-i tocmai o știre senzațională. Nici măcar nu există vreo dovadă că a fost vorba despre o crimă – se prea poate ca individul să se fi sinucis. Doar că

o simplă sinucidere nu e o poveste la fel de incitantă.

Pete nu se grăbi se vorbească, nu se grăbi deloc, sperând că nu va fi nevoit să continue, sperând ca Horowitz să intervină și să-i spună că totul era în regulă, că avea să-l ajute, că nu era nevoie să facă asta.

Dar Horowitz nu spuse nimic.

— Nu am mai reușit să găsesc niciun alt caz în care ai mai lucrat cu Devlin și m-am gândit că asta trebuie să însemne ceva. Așa că am mai făcut câteva cercetări.

Urmă o pauză. Pete auzi în depărtare claxoanele mașinilor. Se auzi din nou strigătul unui pescăruș.

După care Horowitz își drese glasul.

— Vorbești prostii, Wonicke. Ești…

— Am citit mărturia ta.

Pete își coborî privirea spre articole și își linse buzele uscate. Trebuia să existe o soluție. Asta era ultima șansă – deja nu mai știa cum să o ajute.

— Ai declarat că Kaufman ți-a mărturisit crima în timpul unui interviu, cu o zi înainte de a fi arestat. Cu două luni înainte să fie înjunghiat într-o răscoală în închisoare, în timp ce aștepta să-i înceapă procesul. Ce păcat pentru domnul Kaufman! Dar nu și pentru tine, nu-i așa? Pentru că acum e o știre în toată regula. Și ce știre. Două crime. O mărturie. Ambele victime sunt caucaziene, de clasă mijlocie, bogate. O treabă serioasă. Probabil că a deschis multe uși pentru tine.

Vorbi pe nerăsuflate, sperând că Horowitz nu avea să sesizeze teama din glasul lui.

— La proces, ai declarat că i-ai dat casetele cu interviurile înregistrate lui Devlin. Doar că acestea au dispărut undeva pe drum, înainte să mai ajungă în sala de judecată.

Horowitz își feri privirea.

— Devlin a declarat că înregistrările au fost pierdute. O astfel de greșeală în lanțul dovezilor

înseamnă o pată în dosarul său. Poate chiar avea să-i pună în pericol șansele de promovare pentru anul viitor. Doar că eu nu cred că au existat vreodată aceste casete. Doar transcrierile lor. Transcrieri pe care tu însuși le-ai scris. Și dacă ar fi fost să se afle, cariera ta s-ar fi aflat în pericol. Iar tu ai fi fost distrus. Devlin și-a asumat vina. Cu asta te are la mână. De asta îi ești dator. Sunt sigur – n-ați mai lucrat împreună de atunci, nu-i așa? A fost decizia ta? Sau a lui?

Dar Horowitz ridică privirea.

— Vorbești prostii, puștiule. Nu ai nicio dovadă. Nada.

Pete se forță să-l privească drept în ochi. Trebuia să sară la atac.

— Cu o zi înainte de arestarea lui Kaufman, ziua în care ai pretins că i-ai luat interviu, a fost 27 septembrie 1957. Data… zise el. Data este dovada mea.

Scoase o bucată de hârtie din buzunar și o despături. Era un necrolog, datat cu 28 septembrie 1957.

— Am găsit-o tot la bibliotecă.

Horowitz aruncă o privire, după care întoarse capul.

— N-am nevoie să mă uit. Știu că eu l-am scris.

Își scoase o țigară. Încercă de patru ori înainte să reușească să o aprindă.

— Să știi și tu că a fost groaznic să scriu anunțul acela mortuar. L-am scris la căpătâiul lui Claire, în noaptea în care a murit.

Pete își drese glasul.

— Pe data de 27.

— Da. Asistentele tot veneau la mine. Le-am implorat să nu o ia. Nu încă.

— Horowitz… îmi pare rău.

Horowitz se uită lung la el și spuse:

— Știi ce? Chiar te cred.

După care oftă.

— Dacă se află, sunt un om terminat. Și poate chiar și Devlin, după tot acest timp.

Pete își aminti de noaptea aceea din McGuire în care se întrebase cum de Horowitz ajunsese să se accepte drept genul de om care mințea.

Dar acum își dădu seama că, la urma urmei, această alegere morală era doar o chestiune de a alege ce era mai important și de a se axa doar pe gândul acesta. Nu era nicio alegere la mijloc.

Așa că își înghiți mila și dădu din cap. După care îi spuse din nou ce voia de la el.

Horowitz își trecu mâna peste față.

— Bine. Fie. Dumnezeule! Bine, am să te ajut. Și gata. Nu vreau să mai aud de tine, nu vreau să-mi mai ceri niciodată nimic. Și să faci bine să nu spui nimănui. Discuția asta n-a avut loc niciodată.

Se întoarse cu spatele, dădu cu piciorul în podeaua de ciment, ridicând un strat de praf alb și bombăni:

— Iisuse Hristoase. Ce ți-e și cu munca asta…

Dădu cafeaua pe gât și aruncă paharul. Rămase cu privirea în jos câteva clipe, după care se întoarse cu fața.

— Cunosc un tip care a lucrat o perioadă ca actor. Are nevoie de bani. O să accepte.

— De unde îl cunoști? Ai încredere în el?

— E… este nepotul soției mele. Soi rău.

Scutură din cap și oftă.

— O să te coste. Sper că știi asta.

Pete încercă să nu se gândească la mama lui. Se concentra pe cecul pe care avea să i-l trimită pentru viitorul lui.

— Am bani.

Horowitz se uită lung la el.

— Nu pot să cred. Ești sigur că vrei să faci asta?

— N-am încotro. Trebuie s-o ajut.

Horowitz dădu din nou din cap.

— Sărmanul de tine.

După care oftă.

— De unde știi că e nevinovată?

Pete îl privi drept în ochi.

— Nu știu.

Horowitz dădu să spună ceva, dar Pete îl opri.

— Cred că e nevinovată. Sper să fie. Dar e… nu vreau să ajungă la închisoare.

După care își coborî privirea ca să nu fie nevoit să vadă expresia de pe chipul lui.

— Dumnezeule, Wonicke, sper că știi ce faci.

Urmă o pauză lungă, după care Horowitz spuse:

— Ascultă la mine, dacă faci asta, nu mai e cale de întoarcere. N-o să mai fi același om. Minciunile schimbă totul.

Se uită lung la Pete.

— Dar aș spune că deja te-ai schimbat.

Urmă o tăcere apăsătoare.

După care Horowitz spuse:

— Încă ceva. Să știi că am urmărit multe procese. Jurații sunt imprevizibili. Chiar dacă faci asta, să știi că tot e posibil să ai de pierdut. Mi-ai spus că Charlie Devlin și-a folosit mărturia ca să o înfățișeze pe doamna Malone drept curva Babilonului. Cu probleme cu alcoolul. Înfățișarea ei. Toți bărbații aceia.

— Și, ce-i cu asta?

— Mai gândește-te, asta e tot ce am de spus. Dacă faci asta, riști tot ce ai, cine ești tu cu adevărat – ești față-n față cu un grup de oameni care sunt convinși că e dreptul lor de la Dumnezeu să facă ce trebuie. Au petrecut ore întregi ascultându-l pe Devlin înfățișând-o ca pe o femeie de moravuri ușoare și alte ore în care au auzit-o pe această doamna Gobek spunând că a văzut-o pe doamna Malone cu ochii ei. Chiar crezi că or să cadă de acord că cel mai bun lucru e să o lase pe femeia cea rea să iasă în libertate?

Pete ar fi vrut să-i dea una. Ar fi vrut să-i dea una pentru că spusese una ca asta.

— N-or să aibă încotro. O să aducă dovezi.

— Da, da, dovezi. Să știi că dovezile și declarațiile martorilor nu înseamnă tot. Nu uita de

asta.

Dar nu mai avea timp de gândire. Ruth avea nevoie de el.

Pete notă numărul de telefon pe care i-l dădu Horowitz. Dădu câteva telefoane. Iar luni dimineața, Scott chemă un nou martor să dea declarație.

∵

Ruth rămase cu capul sprijinit pe mână, ascultând pledoariile bărbaților din jurul ei. Se uită la fotografiile cu Frankie și Cindy de pe panou, își aminti de doctorul Dunn, de declarația lui.

Aruncă o privire spre Frank și văzu că și el era cu ochii la fotografii. Pentru toți ceilalți din încăpere, copiii ei doar niște trupuri. Pielea lor, dinții lor, hainele lor, șuvițele de păr, conținutul stomacurilor lor – erau doar recuzite menite să dovedească ceva.

Dar cândva, de mult, fuseseră copilașii ei. Copilașii lor. Oricât de rău ar fi mers lucrurile între ei doi, ea și Frank aveau acel ceva.

Ridică privirea spre zâmbetele lor știrbe și simți că ar fi dat orice să mai simtă o dată îmbrățișarea lor, căldura lor. Copiii aceia care obișnuiau să se certe, să chicotească și să urle, să mănânce cereale, și portocale, și chifteluțe. Care făceau mizerie, care își cojeau fructele și își pătau hainele și mânuțele.

Iar acum, toate acele amintiri fuseseră reduse la probe, la rapoarte, la declarații cu multe cuvinte. La încăperea aceasta.

Închise ochii, alungând din minte gândurile acelea despre sala de judecată. Nu voia ca acelea să fie ultimele sale amintiri alături de copiii săi.

∵

Pete îl văzu apropiindu-se de boxa martorilor, așezându-se pe scaun și jurând să spună adevărul. Își ținu în frâu senzația de greață și încercă să se concentreze.

— Vă rog să vă prezentați.

— Numele meu este Clyde Harrison.

— Domnule Harrison, vă rog să ne spuneți unde vă aflați pe data de 13 iulie 1965.

— Eram în Queens. Eram în vizită la un prieten de pe 72nd Road, în apropiere de Main Street. Alături de soția și copiii mei, zise el, făcând semn spre o femeie cu păr scurt și șaten, care stătea pe rândul al doilea și care roși.

— Ce vârstă aveau copiii dumneavoastră la vremea respectivă?

— Ei bine… Robert avea vreo cinci ani – e născut în aprilie. Iar Mary împlinise trei ani în martie.

Părul blond al lui Harrison străluci sub luminile puternice din sala de judecată și îi zâmbi frumos lui Scott. Același zâmbet cu care îl întâmpinase și pe Pete cu două zile înainte, când își dăduseră întâlnire în Kissena Park. Același zâmbet cu care îi mulțumise lui Pete când acesta îi întinse o mie de dolari din asigurarea tatălui său în bancnote de două sute.

— Și ce făceați acasă la prietenul dumneavoastră în seara aceea?

— Ei bine, domnule, să vă explic. Eu și soția mea am avut ceva probleme în vara aceea. Locuiam în Garden City și lucram la fabrica Ford. Pe scurt, a urmat un val de concedieri și mi-am pierdut locul de muncă în aprilie. Ne căutam cu toții de muncă și nu am reușit să găsesc nimic, iar în iulie deja stăteam prost cu banii. Am dat o grămadă de telefoane, dar nu s-a putut face nimic.

Luă o gură de apă și își aranjă cravata.

— După care am fost sunat de prietenul unui prieten care mi-a zis că m-ar putea ajuta. Oricum, nu mai aveam bani de chirie, așa că ne-am făcut bagajele și ne-am dus la el acasă, pe Kew Gardens Hills. Pe 12 iulie. M-am gândit să stăm câteva zile cu el, să mă interesez de slujba asta și apoi să ne mutăm și noi undeva. Lucrurile păreau să meargă în direcția cea bună.

Hirsch se ridică în picioare cu aerul unui bărbat care nu voia să atragă atenția spre astfel de lucruri.

— Obiectez! Această declarație nu are nicio relevanță.

Scott interveni:

— Domnule judecător, această declarație este relevantă. Încerc doar că stabilesc un context ca să înțelegeți motivul pentru care domnul Harrison și familia acestuia se aflau în Queens, în noaptea de 13 iulie 1965.

Judecătorul ezită, după care spuse:

— Bine. Dar vă rog să treceți la subiect, domnule Scott.

— Mulțumesc. Continuați, domnule Harrison.

— Ei bine, lucrurile nu au mers cum ne-am fi așteptat. N-am reușit să mă angajez, iar tipul n-a vrut să ne mai țină în apartamentul lui. Eu și Kathy ne tot certam – nu aveam bani, nu aveam unde să stăm, nu știam încotro s-o apucăm. Ea voia să mergem cu copiii acasă la părinții ei, în Wayne County, până ne puneam pe picioare, și eu am refuzat. Orice bărbat vrea să își întrețină familia fără să stea la mila nimănui.

Pete aruncă o privire spre jurați. Majoritatea păreau empatici; vreo doi încuviințară.

— În fine, în seara următoare, lucrurile… lucrurile s-au aprins.

— Adică pe 13 iulie?

— Da. Ron – tipul la care stăteam – ne-a spus la cină că voia să plecăm în dimineața următoare. Că pleca într-o călătorie. Ei bine, nu l-am crezut – am crezut că încerca să scape de noi. I-am spus că mi se pare urât din partea lui să dea afară din casă un om care are nevoie de ajutor. Să lase o familie pe stradă.

Harrison oftă și își trecu degetele prin păr.

— Atmosfera s-a încins și, în cele din urmă, i-am zis că o să plecăm în clipa aceea, că nu aveam de gând să mai stăm o noapte sub acoperișul lui. Aveam și eu mândria mea.

Pete aruncă din nou o privire spre jurați. Câțiva încuviințară.

O *să fie bine,* își spuse el. Se uită la Ruth, sperând ca și ea să întoarcă privirea spre el. Voia să îi vadă expresia de pe chip când avea să-și dea seama că lucrurile începeau să meargă în favoarea ei.

O *să fie bine și o să merite toate eforturile.*

— Soția mea a început să plângă. S-a dus în camera de oaspeți, unde dormeam noi, și s-a întins pe pat. Mi-a zis să mă duc să vorbesc cu el și să-mi cer scuze. I-am spus că era prea târziu și… ei bine, am început să ne certăm. Am făcut gălăgie, așa că cei mici s-au trezit, Mary a început și ea să plângă și… n-am mai suportat, am plecat de acolo. M-am dus să mă plimb. Să mă liniștesc. După care am sunat-o pe Kathy și i-am zis să-și sune părinții. Să le spună că venim să stăm la ei o perioadă. Nu mai aveam alte variante. Ron deja plecase, așa că eu și Kathy am băut o cafea și am-mai stat de vorbă. Am făcut un duș și ne-am împachetat lucrurile. Am dus lucrurile la mașină cât timp ea i-a pregătit pe cei mici, după care m-am dus s-o ajut și am plecat.

— Mașina era parcată în fața clădirii?

— Nu am găsit niciun loc de parcare acolo, așa că am lăsat mașina după colț, pe Main Street.

Pete îl văzu pe Devlin tresărind în scaun, cu chipul încordat.

— Domnule Harrison, pe la ce oră ați plecat din apartamentul lui Ron?

— Ei bine, am mâncat de seară abia pe la nouă și după toată nebunia aia… M-am plimbat vreo oră prin cartier, poate chiar mai mult, așa că să fi fost vreo două noaptea când am plecat. Am aruncat o privire prin cameră să mă asigur că nu lăsăm nimic în urma noastră și țin minte că m-am uitat la ceas. Țin minte că m-am gândit că era tare târziu să-i sunăm atunci pe părinții lui Kathy.

— Așadar, dumneavoastră și soția dumneavoastră ați ieșit afară cu cei mici: îi țineați în brațe?

— Soția mea o avea în brațe pe Mary, care dormea. Eu l-am luat în brațe pe Robert, dar mi-a zis că vrea să stea cu mama lui. Bănuiesc că era încă supărat că ne auzise certându-ne. L-am lăsat din brațe, iar el a fugit spre ea și a ținut-o de mână până ce am ajuns la mașină, după care a venit și m-a prins din urmă.

Pete rămase cu urechile ciulite, de teamă că Harrison avea să uite ceva, să spună ceva greșit. Îi luase ore întregi să vină cu toate aceste detalii, să le scrie pe hârtie. Bărbatul care îl juca pe Clyde Harrison aruncase o privire peste scenariul lui și îi spusese:

— O să-mi ia ceva să memorez toate astea. O să-mi câștig banii ăia, nu glumă.

De data aceasta, Scott se întoarse cu fața spre juriu.

— Ați auzit de la celălalt martor, doamna Gobek, că a văzut o femeie și un bărbat, alături de doi copii, pe Main Street, în dimineața de 14 iulie 1965. Doamna Gobek a identificat-o pe femeie ca fiind inculpata.

Se întoarse din nou cu fața spre Harrison.

— Domnule Harrison, puteți să ne confirmați că, la scurt timp după ora două, în dimineața de 14 iulie, vă aflați pe Main Street alături de soția dumneavoastră și cei doi copii?

— Da, așa este.

Scott încuviință, așteptă o clipă, după care se întoarse cu fața spre jurați.

— Domnule judecător, nu mai am alte întrebări.

Pete aruncă o privire spre Frank, care era încruntat, de parcă nu înțelegea ce legătură avea declarația lui Harrison, după care se uită spre Ruth și o văzu cu mâinile împreunate, ca într-o rugăciune. Se uită la profilul ei, la felul în care pomeții îi ieșeau prin piele.

Hirsch sări în picioare, trecând direct la atac.

— Domnule Harrison, evenimentele descrise de dumneavoastră au avut loc acum mai bine de optsprezece luni și, cu toate acestea, ne-ați povestit în detaliu noaptea aceea. Probabil aveți o memorie extraordinară. Ba chiar excepțională.

— Mulțumesc, domnule, răspunse Harrison.

Pete ar fi vrut să înceapă să aplaude. Dar Hirsch nu terminase încă.

— Și cum se face că ați reușit să vă amintiți evenimentele petrecute într-o noapte din vara lui 1965 cu atâta lux de amănunte?

— Ei bine, domnule, au fost niște vremuri tare grele pentru noi. Ceva greu de uitat. Iar noaptea aceea a fost cumplită. Când Ron ne-a spus să plecăm… ei bine, în viața mea nu m-am simțit mai înfrânt. Să vă zică și Kathy, de-abia dacă ne certam vreodată.

— Înțeleg.

Hirsch făcu o scurtă pauză, după care spuse:

— Și cum se face că ați ieșit la iveală de-abia acum, exact la momentul potrivit?

— Ei bine, în noaptea aceea am plecat acasă la părinții ei și, ei bine… în ziarele de acolo n-a apărut niciun articol pe tema asta. Și, oricum, nu ne ardea nouă de citit ziare – Kathy avea grijă de copii, iar eu îmi căutam disperat de lucru. Au fost zile întregi în care m-am trezit la miezul nopții să mă așez la coadă la angajări. Iar când nu umblam să-mi caut de lucru, îl ajutam pe tatăl lui Kathy prin casă, ca să-mi fac și eu de treabă. Iar cinci săptămâni mai târziu, m-a sunat un amic – fratele lui lucra la o fabrică în Cleveland – și mi-a zis că se extindeau, că aveau nevoie de oameni. M-am urcat în Greyhound, mi-am luat de muncă, am găsit un apartament în care să locuim și am trimis după soția mea și după copii. Iar de atunci și până acum… ei bine, să știți că în ziarele din Ohio nu prea se scrie despre crimele din Queens.

— Și atunci cum ați aflat de cazul acesta, domnule Harrison?

— Am venit câteva zile în vizită la părinții soției mele și am citit despre proces în ziarul de vineri. Despre declarația doamnei, despre ce a văzut pe fereastră în noaptea respectivă. Și de îndată ce am văzut când s-a întâmplat totul, mi-am dat seama că era vorba despre noi.

— Ce coincidență fericită, spuse Hirsch cu amărăciune, dar își mută privirea spre judecător și spuse: Nu mai am nicio întrebare.

Harrison ieși din boxa martorilor, iar Pete răsuflă ușurat. Se uită lung la jurați. Păreau căzuți pe gânduri; câțiva dintre ei își luau notițe.

Ruth se rezemă de spătarul scaunului și îi șopti ceva lui Scott. Îi făcu semn să se uite la ce scrisese pe carnețelul de pe masă, sublinie de două ori, după care se întoarse spre asistentul lui Scott și începu să vorbească cu înflăcărare, cu ochii sclipitori. Pete aruncă o privire spre Frank, care rămăsese cu ochii la Ruth. Părea neliniștit.

Hirsch era încruntat, sfătuindu-se cu echipa lui, răsfoind hârtiile, analizând mai multe paragrafe cu degetul.

Iar de partea cealaltă a sălii de judecată, Devlin părea de-a dreptul furios.

∵

Pledoaria finală a lui Scott dură aproape două ore. Ca de obicei, fu rațional. Cumpătat.

Îl prezentă pe Johnny Salcito ca un bărbat mânat de furie; Lena Gobek era o visătoare dornică de atenție.

— Faptul că pretinde că are un auz supraomenesc ne spune că preferă să creeze drame, să distreze publicul, decât să spună adevărul.

Încercă să atace ancheta acuzării și să se axeze pe mărturia lui Clyde Harrison, dar de-abia dacă făcu referire la Ruth. Pete se uită spre jurați și se întrebă dacă nu cumva era o abordare greșită. Iar

odată ce Hirsch își termină și el pledoaria, fu sigur de asta.

Hirsch se ridică în picioare, se apropie de boxa juraților și așteptă câteva clipe, să sporească tensiunea.

— Dragi jurați, ancheta acuzării a reușit să dovedească următoarele probe incontestabile: în primul rând, în seara de 13 iulie 1965, inculpata și-a strangulat fiul, pe Frank Jr., și pe fiica ei, Cindy Marie; în al doilea rând, inculpata a încercat să-și ascundă fapta descotorosindu-se de trupurile copiilor la depărtare de locuința ei; și în al treilea rând, chiar dacă se prea poate ca inculpata să fi avut un complice care a ajutat-o să se descotorosească de trupurile copiilor, ea este singura vinovată pentru moartea lor. Doamna Lena Gobek a declarat deja că a văzut-o pe doamna Malone alături de cei doi copii ai ei în noaptea respectivă. Această dovadă contrazice în mod direct propria declarație a doamnei Malone. Dar Lena Gobek nu are niciun motiv să mintă, ci a venit să depună mărturie, renunțând la reticența sa, la dorința de a rămâne anonimă, o simplă casnică din Queens. A venit să depună mărturie pentru că a considerat necesar să ia atitudine și să spună adevărul în fața instanței de judecată. Ați auzit mărturia domnului Salcito despre comportamentul doamnei Malone, despre atitudinea sa cu privire la copii și la statutul de mamă. L-ați auzit spunând că doamna Malone i-a mărturisit că și-a omorât copiii, pentru că prefera să îi vadă morți decât alături de tatăl lor.

Hirsch vorbi cu și mai mult patos.

— Domnul Salcito nu pretinde a fi vreun erou. Nu a pretins niciodată a fi ceva ce nu este. Dar a ales să vină în fața dumneavoastră și să spună adevărul. Nu a avut nimic de câștigat, ci doar de pierdut – dar a venit și a spus adevărul despre relația sa cu doamna Malone: și nu doar în fața domnilor jurați și în fața tuturor oamenilor din

această sală de judecată, dar și în fața soției sale și în fața lumii. Să spună adevărul astfel într-un mod atât de deschis și sincer i-a pus în pericol căsnicia. Dar noi trebuie să apreciem sinceritatea și viziunea lui asupra adevărului.

După care își îndreptă atenția asupra lui Ruth.

Prezentă din nou toate detaliile oribile: sticlele goale găsite în apartamentul ei; toți prietenii de sex masculin; faptul că își cumpărase o rochie nouă la o zi după dispariția copiilor săi. La o zi după ce fusese găsit trupul lui Cindy.

În timp ce ascultă versiunea lui Hirsch a poveștii lui Ruth, Pete simți că se înroșește în obraji și că i se încleștează maxilarul. Aruncă o privire spre ea și o văzu cu ochii plecați, de parcă ar fi cerut milă. Simți un nod în gât și își îndreptă din nou atenția asupra lui Hirsch, care se apropia de deznodământ.

— Dragi jurați, vă cer să o găsiți vinovată. De uciderea acelor doi copii de către cea în care ar fi trebuit să aibă încredere deplină. O crimă cumplită. Frankie și micuța Cindy vor dreptate – zise el, uitându-se la fotografiile cu cei doi copii care tronaseră pe panoul din sala de judecată încă din prima zi, arătând spre ei.

Lăsă brațul să-i cadă pe lângă corp și se uită spre juriu cu o expresie sinceră, aproape nobilă.

— Vă rog, dragi jurați. Nu ignorați plânsetele acestor copii.

∵

După ce judecătorul îi anunță pe jurați că venise timpul să înceapă deliberările, Pete mai rămase vreo două ore pe holurile tribunalului. În cele din urmă, aprodul veni să îi anunțe că juriul încă mai avea nevoie de timp și că își terminaseră treaba pe ziua de astăzi. Ieși din tribunal și își întinse oasele, masându-și umerii, bucurându-se de aerul rece al serii.

Se urcă în mașină, dar nu avu chef să meargă acasă. Deschise geamurile și dădu câteva ture cu mașina. Cu gândul la Ruth, întrebându-se cum se

simțea ea. Cu gândul la Scott și la expresia lui înfrântă.

La un moment dat ajunse în cartierul fostei locuințe a familiei Malone și decise să se ducă la 72nd Drive. Parcă mașina – și observă lumina aprinsă în apartamentul Malone. Văzu o siluetă în spatele draperiilor.

Adrenalina îl lovi ca un val de apă rece și simți inima sărindu-i în piept. Trase adânc aer în piept.

Ce prostie!

Probabil că era un vecin care venise să se asigure că totul era în regulă. Sau poate că Frank găsise un chiriaș.

Nu existau fantome.

Cu toate acestea, în timp ce ieși din mașină și se forță să se îndrepte spre ușa de la intrare, simți fiori pe șira spinării.

Trase din nou aer în piept, încercând să-și regleze bătăile inimii, și își băgă mâinile în buzunar, ca să-și simtă pumnii înfierbântați, ca să se asigure că nimeni nu avea să-l vadă tremurând din toate încheieturile.

Ușa de la intrare era deschisă, iar ușa de la apartament era întredeschisă. De parcă oricine ar fi fost acolo îl aștepta.

Atinse ușa și privi cum se balansează ușor, deschizând în fața lui o umbră neagră, lungă. După care auzi un râs mecanic, îngrozitor, al unei jucării pentru copii.

Se lăsă ghidat de zgomotul acela, iar când ajunse în pragul ușii și văzu o siluetă cocoșată la perete, îi trecu un vuiet pe la ureche și crezu că o să leșine.

După care ochii lui începură să asimileze întunericul și îl recunoscu pe cel care era acolo. Îl zări întins pe jos, între cele două paturi, sprijinit de perete, rotind cheia în spatele unei păpuși amuzate, sub lumina felinarelor de pe stradă care îi dădea o strălucire profană.

— Domnule Malone.

Frank ridică indiferent privirea, de parcă s-ar fi întâlnit, pur și simplu, la bar. Se uită lung la el.

— Ah, bună. Ești reporterul ăla. Womack, parcă?

— Wonicke. Pete Wonicke.

În întinse mâna, iar Frank i-o strânse fără să se ridice.

— Eram prin zonă și am văzut lumina aprinsă.

Pete scoase pachetul de țigări, îi oferi una și se așeză lângă el.

— Domnule Malone, nu vreau să-mi bag nasul, dar ce căutați aici? Sunteți bine?

Frank se întoarse cu fața spre el și îi zâmbi, dar era un zâmbet fără umor sau căldură.

— Wonicke, copiii mei sunt morți, iar soția mea riscă să fie condamnată la închisoare pentru moartea lor. Ți se pare că sunt bine?

— Îmi pare rău…

— Nu-i nimic. Știu că ai intenții bune, zise el, oftând. Probabil că ți se pare ciudat că sunt aici.

— Da… puțin.

— Pot la fel de bine să aștept aici. Nu pot să dorm și orice ar fi să se întâmple mâine în sala de judecată, tot trebuie să aștept și eu undeva, nu?

— Da, sigur.

Frank aruncă o privire spre camera goală, strângând covorul în palmă.

— Știam că o s-o găsesc goală. Nu au reușit s-o închirieze. Oamenii se arată interesați – familii, cu copii –, după care aud ce s-a întâmplat aici și nu vor să se mai mute. Chiar dacă poliția zice că nu s-a întâmplat nimic aici, în apartament. Dar, știi și tu cum e. Zic că se simte o atmosferă încordată. Fantome. Lucruri rele. Și tot așa. E același lucru, nu-i așa?

— Da, probabil că da.

— Pe mine nu mă deranjează fantomele, zise Frank.

∵

La șapte dimineața, Pete era deja la tribunal. Își luă o ceașcă de cafea tare servită pe hol. Luă coridorul la pas.

Fumă țigară după țigară. Coridorul începu să se umple: cu polițiști, cu reporteri, cu oameni curioși. Scott îl salută din priviri, după care se uită la Hirsch, care vorbea în șoaptă cu asistentul lui.

De-abia după ora unsprezece fură chemați în sală. Aprodul îi anunță pe un ton calm, dar vestea explodă în mijlocul mulțimii ca o bombă.

— S-a întors juriul! S-au întors!

Fiecare se așeză la locul lui, iar Pete aruncă o privire în jurul lui. Juriul deliberase timp de șaisprezece ore. Nu avea de unde să știe dacă era un semn bun sau nu și, după expresia de pe chipurile lor, Scott și Hirsch păreau și ei la fel de neștiutori.

Ruth rămase la locul ei. Fotografiile copiilor fuseseră luate de pe panou și părea că nu știe unde să se uite. Își ținea mâinile împreunate în poală. Era palidă și avea cearcăne adânci sub ochi. O văzu întorcându-se cu fața spre Scott, îi șopti ceva și încercă să zâmbească.

După care jurații își făcură intrarea. Scott o apucă pe Ruth de braț și îi șopti ceva la ureche. Ea încuviință, își mușcă buza și rămase cu privirea ațintită spre jurați.

Judecătorul făcu liniște în sală, după care spuse:

— Dragi jurați, ați ajuns la un verdict pentru infracțiunea de crimă cu premeditare?

Primul jurat se ridică în picioare. Era un tip scund, umflățel, la vreo cincizeci de ani, cu chelie și ochelari cu rame groase. Genul de bărbat pe care nu l-ai fi observat pe stradă.

— Da, domnule judecător.

— Care este verdictul?

Pete își strânse palmele. Ridică privirea spre Ruth.

— Inculpata a fost găsită vinovată de crimă cu premeditare.

Trebuie să fie o greșeală.

E o greșeală.

Dar Pete simți realitatea în tot corpul. Simți un gol în stomac și rămase fără aer, de parcă l-ar fi lovit cineva. Căzu pe scaun, șocat, după care auzi un geamăt de la masa apărării și o văzu pe Ruth cu ochii în lacrimi.

— Dumnezeule, nu, nu!

— Dragi jurați, ați ajuns la un verdict pentru infracțiunea de ucidere din culpă?

— Da.

— Care este verdictul?

— Inculpata a fost găsită vinovată de ucidere din culpă.

O clipă, timpul păru să se oprească în loc. După care se auzi un bocet cutremurător care crescu în intensitate și volum.

Ruth se ridică în picioare și strigă:

— Nu vă interesează cine mi-a omorât copiii! Nu vă interesează!

Judecătorul încercă să facă liniște, iar Ruth se prăbuși în brațele lui Scott, în lacrimi. Pete o privi neajutorat și o văzu roșie la față, cu ochii în lacrimi, văzu clipa în care masca ei perfectă se cutremură, iar Ruth căzu pradă durerii.

Lumea vuia în sala de judecată. Oamenii deschiseră larg ușile, azvârlindu-le cu putere de pereți. Reporterii se grăbiră să ajungă la un telefon.

Pete aruncă o privire spre Frank, care stătea ghemuit în scaunul lui, cu capul în palme.

Judecătorul lovi din nou cu ciocănelul și ridică vocea ca să se facă auzit.

— Declar cazul încheiat. Jurații sunt liberi să plece.

Doi gardieni se apropiară de Ruth. O luară de brațe și o smulseră de lângă Scott, purtând-o spre ușa de la ieșire.

Pete se ridică cu greu în picioare și se apropie de ea.

— Ruth, sunt aici.

Întinse mâna spre ea, de parcă ar fi putut să o atingă.

Ea se zvârcoli în strânsoare, cu privirea înceţoşată.

— Sunt aici, Ruth. Am să te scot de aici. O să găsesc o modalitate, îţi jur.

Uşa se închise în urma lor şi nu avu nici cea mai mică idee dacă îl auzise sau nu.

Sala de judecată se goli rapid acum că spectacolul se încheiase. Pete se îndreptă spre primul rând, luptându-se cu valul de oameni şi se prăbuşi într-un scaun, amorţit.

După care auzi un hohot de râsete şi ridică privirea ca să îl vadă pe Hirsch cu trupa de poliţişti, bătându-l pe Devlin pe umăr. Citi satisfacţia de pe chipul lui Hirsch. Pete îşi mută privirea şi spre Devlin, aşteptând să vadă aceeaşi expresie triumfătoare. În schimb, îl văzu pe Devlin cu ochii la fotografiile copiilor care domniseră deasupra sălii de judecată de-a lungul procesului.

Pete rămase cu ochii la ei şi îl văzu pe Devlin întorcându-se cu faţa la Hirsch, după care coborî privirea spre mâna care îl ţinea de braţ, cu dezgust.

Devlin vorbi pe un ton domol şi cu un chip inexpresiv:

— Nu simt nicio plăcere, domnule Hirsch. Cei doi copii sunt însă morţi şi multe alte vieţi au fost distruse.

După care adăugă:

— Dar am făcut dreptate. Am prins-o pe târfa aia. Am pus mâna pe ea.

Şi se îndreptă spre uşă, cu Quinn pe urmele lui.

Capitolul 20

Din multe puncte de vedere, evidente, Pete a reușit să treacă peste acest episod.

La două luni după proces, a aplicat pentru un program de master în istorie, după care s-a angajat ca profesor la o școală privată. Slujba de la librărie nu era de ajuns – trebuia să facă ceva mai mult decât să-și câștige existența. Și, uneori, explicându-le copiilor greșelile din trecut, simțea că face ceva.

În zilele libere, mergea la film. Seara ieșea la plimbare și avea nevoie de un pahar de whisky ca să poată adormi.

Dar Ruth Malone a rămas primul lucru la care se gândea în fiecare dimineață. A încercat să iasă cu alte fete, dar se simțea ca și cum le înșela, așa că s-a oprit la un moment dat. Uneori, vedea un anume gen de femeie într-un bar, cu un fel anume de a se mișca și, cu toate că știa că nu are cum să fie ea, de fiecare dată trebuia să se asigure.

Și-a notat în calendarul din bucătărie data audierii ei și se uita la ea de fiecare dată când își pregătea cina. Cu două săptămâni înainte de audiere, nu a mai putut rezista și i-a trimis o scrisoare îi care i-a spus că o să fie și el prezent.

∵

Și-a încercuit în calendarul ei de deasupra patului data audierii, astfel încât să fie primul lucru pe care îl vede dimineața. A încercat să nu-și facă speranțe, dar speranța e tot ce i-a mai rămas. Speranță și timp de gândire.

A încercat să nu-și imagineze cum a continuat fără ea lumea din exterior. De aproape patru ani a încercat să se gândească la prezentul ei, zi de zi: la bibliotecă, la programul de curățenie, la coada de la baie. La senzația de a dormi pe salteaua aceea noapte de noapte și la zilele șterse în fiecare zi din calendar înainte de a merge la culcare.

Rareori își permitea să se gândească la trecut. La copii, la Crăciunurile petrecute împreună; la părul împletit al lui Cindy; la felul în care Frankie își vâra limba prin dinții din față când încerca să-și scrie numele cu litere tremurate.

Și în ultima perioadă, preocupată de viitoarea audiere, își aducea aminte de frânturi din perioada procesului. Iar asta o ducea cu gândul la Devlin: la felul în care s-a uitat la ea în acea primă dimineață în apartament. La silueta lui masivă în boxa martorilor, la vocea lui groasă care răsuna cu ecou în sala de judecată. Mai mult decât orice, își amintea de ochii aceia cu pleoapele căzute care o urmăreau de la distanță în nenumărate baruri și încăperi urâte.

Își amintea în mod special de un anume interviu. Și acum, după ce a avut atât timp să pună lucrurile cap la cap, nu-și putea scoate din minte acea acuzație. Acel detaliu care nu se lega.

Nu și-a putut lua gândul de la acele povești cusute cu ață albă – care continuau să se destrame pentru ca totul să iasă la iveală. Până ce într-o dimineață s-a trezit și – gata, era limpede ca lumina zilei. Brusc, a înțeles tot.

Așa că a scris o scrisoare, a completat un formular pentru vizite și a așteptat.

∵

Mai fusese deja de sute de ori în camera aceasta sau în una foarte asemănătoare. Stătuse deja de sute de ori pe aceleași scaune tari, față-n față cu aceiași vizitatori, de partea cealaltă a acelorași mese. Avocații săi. Mama ei. Gina.

Lou a venit o singură dată să o viziteze, la o săptămână după proces.

— Iubita mea, trebuie să fac ce e mai bine pentru afacerea mea, îi spuse el. Știi asta. Trebuie să mă gândesc la clienții mei.

Ruth nu spusese nimic.

— Totul trebuie să fie curat ca lacrima. Știu că mă înțelegi.

Ruth nu-i spusese nimic, doar se uitase la fața lui după ce tăcuse. Se ridicase să plece. Ajunsese în pragul ușii, îl strigase pe gardian și plecase fără să mai arunce vreo privire în urmă, luându-și banii pe care îi dăduse avans lui Scott.

Gina era singura care reușea cumva să o scoată din atmosfera de închisoare, să o transporte pentru câteva clipe în lumea reală. Nu obișnuiau să vorbească prea mult despre apeluri, despre instanțe de judecată ori sentințe, ci se amuzau pe seama trecutului.

Cel mai mult ura mirosul din acel loc. La început, se oferise să ajute la curățenie, știind prea bine că prefera mirosul de înălbitor și de săpun mirosului de mâncare din bucătărie. Iar în bibliotecă era și mai bine: liniștea aceea, mirosul de hârtie veche. Dar oricât de mult ar fi încercat, nu putea să suporte duhoarea aceea usturătoare care apărea din cauza atâtor oameni care locuiau la un loc.

Gina o ajutase să blocheze astfel de gânduri. Până într-o zi în care îi spusese că nici ea nu va mai putea să vină să o viziteze.

— Mick și-a găsit o nouă slujbă. Una bună.

— Chiar așa? Mă bucur, G.

— E în Orange County. E o oportunitate extraordinară.

Cuvintele ei veniră pe nerăsuflate: entuziasmul ei, nevoia de a-i spune tot. De a se elibera.

— Da, dar Orange County nu-i așa departe.

Gina îi aruncase un zâmbet trist.

— E vorba despre Orange County din California, draga mea. Nici măcar nu știam că există și acolo. Ciudat, nu-i așa? A obținut o slujbă tocmai acolo și m-a rugat să mă duc cu el. Ba chiar am început să vorbim de căsătorie.

O apucase pe Ruth de mâna ei subțire cu mâna ei puternică.

— Simt că e ultima mea șansă. Dacă nu plec cu el… ei bine, ce-o să se aleagă de mine?

Se uitase lung la ea, implorând-o din priviri. Ruth încercase să-i zâmbească. Îi spusese să se ducă. Dacă ar fi avut de ales, și ea ar fi făcut același lucru: s-ar fi dus undeva unde să nu o știe nimeni.

Așa că singurele persoane care o mai vizitau acum erau noul ei avocat din oficiu și mama ei, mama ei cu același surâs amar, mama ei cu aceleași mâini obosite de penitență și rugăciuni.

Lună de lună, Ruth se uita în spatele vizitatorilor săi, spre același perete cu faianță albă, mâzgălit de inițiale, înjurături și promisiuni. Însă Frank veni astăzi să o viziteze, iar imaginea lui reuși să îi atragă toată atenția. Silueta lui masivă reușea cumva să umple încăperea micuță și parcă nu mai observă faianța albă, masa sau gardianul – ci doar silueta lui familiară, masivă. Se așeză în fața lui la masă, iar amintirile o năpădiră fără încetare: fiecare cu o altă poveste din trecut. Și-l aminti cântând alături de Buddy Holly de la radioul din mașină. Nu mai știa încotro se îndreptau, dar își aminti că ploua afară, că bătea cu degetele în volan și că începuse să cânte fals doar ca să o audă pe ea râzând.

Își aminti cum stătea tolănit în bancă la școală, cu picioarele întinse, cu mâinile în buzunar. Stătuse doi ani în spatele lui la școală și încă reușea să-și amintească felul în care arăta la cincisprezece ani. Linia maxilarului său. Părul lui ondulat la tâmple. Alunița de pe gât, primul lucru pe care îl observase la el.

Își aminti de noaptea nunții, de cât era de serios, de cât de mult își dorea ca totul să fie bine, mirosul lui în acea primă dimineață când se trezise alături de el. Căldura lui, trupul lui de care se lipise în somn. După toți acești ani.

Se așeză pe scaun și își acordă câteva clipe ca să se obișnuiască din nou cu el. Pentru că acum putea. Pentru că deja ajunsese să nu îi mai pese de ce credeau și de ce simțeau ceilalți, pentru că deja

nu mai avea nimic de pierdut. Și, când se simți pregătită, ridică privirea.

— Frank.

El îi zâmbi. Același zâmbet timid care îi făcea inima să tresară la șaptesprezece ani și care deja o scotea din sărite la douăzeci și patru.

— Ruthie. Cum mai ești?

— Cum mă știi.

El dădu din cap, de parcă îi spusese ceva interesant:

— Arăți bine.

Iar de data aceasta îi zâmbi și ea pentru că era perfect conștientă de faptul că nu arăta bine, nici măcar pentru treizeci și doi de ani. Era trasă la față, obosită, trecută prin viață. Când își făcea curaj să se uite în oglindă, își vedea firele albe, ridurile din jurul ochilor. Arăta ca cineva care nu mai făcuse o baie caldă și care nu se mai bucurase de opt ore de somn de aproape patru ani.

— Și tu.

Pentru că el chiar arăta bine. Slăbise față de cum fusese la proces. Era rumen în obraji și odihnit: aproape că simțea aerul lui proaspăt.

— A trecut ceva timp, nu-i așa?

Nu mai venise în vizită de mai bine de trei ani. Poate că afară trei ani nu reprezentau atât de mult timp, dar aici, fiecare noapte nedormită dura treisprezece ore, și când nu ai ce să faci pentru ca după-amiezile să treacă mai repede, trei ani par o viață de om.

Nu-i răspunse pentru că el nu avea cum să înțeleagă ce semnificație avea timpul pentru ea. Ridică, pur și simplu, din umeri, să înțeleagă el din asta ce o vrea.

— Crezi că o să fie bine la audiere?

Se întrebă dacă nu cumva îi răspunse la scrisoare, dacă nu cumva venise să o vadă doar pentru că era curios să știe încotro plănuia să se îndrepte dacă lucrurile aveau să meargă în

favoarea ei. Voia să știe dacă avea de gând să-i ceară ceva.

Nu avea de ce să-și facă griji.

Ridică privirea și încercă să schițeze un zâmbet.

— Avocatul meu zice că sunt șanse mari să fiu eliberată. Noroc cu suprapopularea închisorilor, nu-i așa?

El dădu din cap că da, dar ea își dădu seama, după expresia de pe chipul lui, că nu i-a înțeles ultima remarcă.

Își aprinse o țigară și își spuse că totul era atât de ciudat; nu doar faptul că el era aici, ci conversația în sine. Ei doi vorbind despre închisoare și audieri, de parcă cuvintele acestea nu aveau nimic de-a face cu copiii lor. Tonul perfect banal al acestui schimb de replici.

Dar în timp ce o năpădeau astfel de gânduri, teama începu să o încolțească. Știa că trebuie să spună lucrurilor pe nume. Trebuia să-i spună de ce l-a chemat astăzi aici. Trebuia să-i pună acea întrebare și trebuia să audă răspunsul lui, după care va putea închide ușa în urma lui.

La urma urmei, era simplu. Se uită în ochii lui, trase aer în piept și rosti cuvintele fără să mai stea pe gânduri.

— Tu ai făcut-o. În tot timpul ăsta, tu ai făcut-o.

Iar el se uită fix în ochii ei și dădu din cap că da, de parcă s-ar fi așteptat la asta. Se apropie ușor de ea pentru ca gardianul să nu îi audă vorbind și oftă, ca și cum ar fi așteptat momentul acesta de mult timp.

∵

Stă tolănit pe o canapea veche din subsolul apartamentului ei, cu o sticlă de bere în mână. E desculț, pantofii stau pe jos și își odihnește capul pe un teanc de reviste vechi.

Din când în când mai răsfoiește câte o revistă, ca să facă timpul să treacă mai repede, dar e prea cald în seara asta ca să citească aceeași poveste din nou și din nou, așa că stă cu privirea ațintită

spre tavan. Își dădu seama că dacă cerceta cu privirea petele de umezeală, încercând să găsească în ele un desen, orele treceau mai repede.

Se foiește puțin pe canapea, își mai deschide un nasture de pe pielea transpirată, își șterge fruntea, bate cu degetele în sticla de bere în ritmul muzicii. În rest: liniște. E liniște de vreo – și se uită la ceas –, de vreo oră și douăzeci și șapte de minute.

Dă berea pe gât și pune sticla goală pe jos, lângă pantofi. Ridică din nou privirea spre tavan și își duce mâinile la ceafă. Își întinde picioarele pe canapea și trage aer în piept: simte miros de detergent, Marlboro și praf și, cel mai pregnant, mirosul de igrasie care nu dispare niciodată, nici măcar când e îngrozitor de umed afară.

Dumnezeule! Igrasia asta o să-i distrugă plămânii și sănătatea – și din vina cui? Nu stă aici noapte de noapte din vina lui. Ci din cauza curvei de la etaj.

Curva aia care stă în casa lui, care și-o trage cu alți bărbați, care le dă lor ce i se cuvine lui. Curva aia de nevastă-sa.

El n-are voie să o atingă. El nu mai are voie să o atingă. Toată lumea are voie să o atingă, până și gunoierul – și nu doar să o atingă, ci să o atingă acolo, să o facă să geamă, să țipe cu gura aia a ei roșie, atât de tare încât o auzi chiar și din subsolul ăsta.

Doar știe că e și el aici. Știe cum îl afectează, de fiecare dată când și-o imaginează cu un alt bărbat. Tocmai de-aia o face înadins, tocmai de-aia geme atât de tare. În toți acești ani i-a fost soție, mamă și acum vrea să-i amintească faptul că a rămas în continuare o curvă. Trezind la viață partea aceea din el, partea aceea care vrea să o vadă așa.

E cazul să-i aducă aminte cui îi aparține și cât de mult rău i-a făcut. Și trebuie să o lovească unde o doare mai tare.

Dumnezeule!

Uite ce a ajuns să facă din vina ei.
Uite ce a ajuns să facă din iubire.

∵

— Când am crezut că dormi, m-am dus la cea mai apropiată cabină telefonică și te-am sunat. Am știut că dacă o să auzi telefonul sunând, o să răspunzi, crezând că te sună unul dintre amanții tăi. Gallagher. Polițaiul ăla – Salcito. Și că dacă nu răspundeai însemna că dormeai dusă. Și atunci aș fi putut să intru pe ușa din față. În propria mea casă. În camera copiilor mei. Ca orice tată.

Vorbi cu răsuflarea la gură, cu o voce mai groasă decât de obicei.

Întotdeauna îl crezuse un prost. Prostul de Frank.

— Da, te-am sunat și când am văzut că ai răspuns, m-am luat la ceartă cu tine ca să-mi închizi telefonul în nas. După care m-am strecurat din nou în bloc și te-am auzit umblând prin casă, am auzit câinele schelălăind, am auzit când ai trântit ușa și mi-am dat seama că pot să intru în casă.

Își drese glasul și spuse:

— Și am intrat în casă. Pur și simplu.

Crezuse că era pregătită că audă povestea lui. Dar cum își imaginase că era pregătită să audă una ca asta?

— Am descuiat ușa și am intrat în cameră. Dormeau amândoi, întinși pe-o parte, față-n față. Cin mormăia ceva în somn, iar Frankie dormea cu gura deschisă. Sforăia ușor, ca un cățeluș. Am deschis fereastra, m-am gândit să-i scot pe geam dacă aveai să te întorci. Am luat ecranul de protecție și l-am pus pe jos. Dar mi-am dat seama că avea să fie prea complicat. Și am zis că e mai bine să-i scot din casă pe ușă. Frankie s-a trezit la un moment dat, dar i-am zis că mergem la plimbare, iar când și-a dat seama că era tăticul lui, s-a culcat la loc, fără să stea pe gânduri.

Simți un vuiet în ureche. Simți cum i se urcă sângele la cap. Propriul ei sânge.

Se uită lung la el, fixându-și privirea pe acele câteva firicele de păr pe care le-a ratat cu lama de ras. Pe gulerul lui șifonat. La faianța crăpată de deasupra capului lui. Încercând cu disperare să se agațe de tot ce era firesc, banal.

— Cin nu s-a trezit deloc. După ce i-am scos din cameră, am pus din nou încuietoarea la ușă. M-am gândit că dacă îți pasă cu adevărat de ei, o să treci pe la ei să verifici că sunt bine. Și că asta însemna că îi meritai. Și ți i-aș fi adus înapoi, ți-aș fi spus că fusese o glumă, că fusesem să dăm o raită prin cartier. Doar că tu nu te-ai mai dus la ei, nu-i așa? După ce te-ai întors de la plimbare cu câinele, n-ai mai trecut pe la ei. Am rămas în mașină, te-am văzut stând pe terasă, cu o bere, cu o țigară, de parcă n-aveai nicio grijă pe lumea asta. Așa că am știut că nu te-a interesat să treci pe la ei, că făceam bine să îi iau la mine.

Își dădu seama că avea gura uscată. Încercă să înghită.

— Am ieșit cu ei din bloc și am observat un cărucior lângă clădirea vecină. Aruncat pe iarbă. Și o cutie. Așa că am pus cutia în cărucior și le-am băgat sub fereastră. Am zis că poate or să creadă că s-au cocoțat singuri pe geam. Ca să iasă din casă.

Se concentră pe detaliile poveștii. De parcă avea să-i fie mai simplu să accepte cruzimea aceea.

— Dar nu te-ai gândit că o să se întrebe lumea cum de reușiseră să mute căruciorul? Cum de reușiseră să dea ecranul jos? Doi copii mici?

Se minună de cât de calm îi vorbi. Ar fi putut să jure că țipa. Dar vorbi cu un glas subțire, normal.

— Nu m-am gândit la asta, răspunse el. Am zis să mai schimb ceva.

În povestea lui, copiii sunt încă în viață și ar fi vrut să îi scrie un final nou.

— Și ce aveai de gând să faci? Cu… cu copiii?

— Mă gândeam să ți-i aduc înapoi dimineață, zise el. Nu știu, nu aveam un plan. Mă gândeam să-ți spun că eram prin cartier și că îi găsisem hoinărind pe afară. Și că i-am dus acasă la mine.

— Dar mi-ar fi spus… ei mi-ar fi spus. Frankie mi-ar fi spus că nu era adevărat.

De îndată că spuse asta, știu că nu era adevărat. Frankie își venera tatăl, i-ar fi spus orice i-ar fi spus Frank să zică. Sau poate că nici măcar nu mai aveau să-și amintească, poate că aveau să creadă că totul fusese un vis – că adormiseră la ei acasă și că se treziseră acasă la Frank.

Toate acele interviuri. Toate acele declarații. Polițiștii care cercetaseră un plan atent, bine pus la punct. Ea însăși care preferase să creadă în existența unui străin meticulos, isteț, care petrecuse zile întregi pe urmele lor.

Și în tot acest timp: Frank era vinovatul.

— Și… după ce i-ai dus în mașină, ce s-a mai întâmplat?

— I-am așezat pe bancheta din spate și am plecat la fel cum am venit – am scos frâna de mână și am împins mașina până la capătul străzii, după care m-am urcat în mașină și am plecat acasă. Pur și simplu. I-am dus în camera mea. Le-am dat niște reviste de benzi desenate. Niște suc de struguri.

Dar de data aceasta își feri privirea. Deja nu se mai putea uita la el ca să asculte restul poveștii.

Dar el spuse:

— N-am vrut niciodată să le fac rău.

După care:

— Cum ți-ai dat seama?

Iată cum: detaliul acela care o pusese de atâtea ori pe gânduri, întrebarea care nu îi dăduse niciodată pace, ca o rană care nu voia să se vindece. Doar că acum otrava ieșea la iveală. Adevărul murdar.

— Cineva le-a mai dat o dată de mâncare. Așa că m-am gândit că era vorba despre cineva care… dar nu reuși să rostească acele cuvinte. Cineva le-a

dat de mâncare și a avut grijă de ei. Ce motive ar mai fi avut altcineva să le dea de mâncare?

Frank încuviință și răsuflă ușurat.

— Ce chestie, nimeni n-a observat ce am făcut cu căruciorul. Dar faza cu mâncarea, nici măcar nu mi-a trecut prin minte.

— Oamenii nu observă niciodată ce crezi tu că vor observa. Le-am spus polițiștilor că m-am culcat pe la miezul nopții și că m-am mai trezit de-abia când m-ai sunat tu de dimineață. Dar știu că tu le-ai spus că te-am sunat pe la trei dimineața și mi-am dat seama că făcusem o greșeală. M-am speriat. Mi-a fost teamă că aveau să verifice desfășurătorul. Dar nu au băgat de seamă. Sau dacă au făcut-o, nu le-a păsat. Erau atât de convinși că tu ești vinovată, mai ales după ce ai refuzat testul cu detectorul de minciuni.

Ruth se uită lung la el și răspunse aproape instant:

— Dar nici tu nu ai fost supus testului.

— Așa e, zise el, dar pe mine nu m-au pus să-l fac. Și după ce ai fugit în mijlocul testului, de-abia dacă s-au mai uitat în direcția mea.

Frank își drese glasul.

— În fine, da, le-am dat de mâncare. Am urcat să le aduc niște suc, iar când m-am întors Frankie se trezise din nou. Avea nevoie la toaletă, după care mi-a zis că-i e foame. L-am întrebat ce au mâncat la cină – și vrei să știi ce mi-a zis? „N-am mâncat nimic, tati”.

— Nu e adevărat. Le-am dat de mâncare! Le-am dat carne de vițel, fasole verde și lapte. După cum le-am zis și polițiștilor. Doar că… doar că nu au vrut să mănânce. Carnea era uscată, iar Frankie mi-a zis că nu-i place.

Nu avea nici cea mai mică idee de ce i se părea atât de important să îl facă să înțeleagă asta.

— Le-am spus că nu am altceva de mâncare și că n-aveau decât să se culce nemâncați. Frankie a

aruncat farfuria pe jos, iar eu… eu eram atât de obosită…

Chipul încăpățânat al lui Frankie, boticul lui, obrazul care îi strălucea de la palma ei. Cindy care plângea, refuzând să mănânce dacă fratele ei nu mânca. Pentru că voia să fie ca el.

— Dar le era foame, Ruth. Și nu voiam să înceapă să plângă și să se smiorcăie, așa că am făcut niște macaroane cu brânză, le-am dat să mănânce și s-au culcat la loc pentru o perioadă scurtă de timp. Dar s-au trezit din nou, iar Cin a început să plângă. Mi-a zis că voia la mami. Că voia să se ducă acasă. Am tot încercat să o liniștesc, să îi spun să se calmeze, dar cu cât încercam să o liniștesc, cu atât făcea mai urât, până ce a început să urle. După care Frank Jr. a început și el să țipe, să-mi spună că avea să mă pârască la mama, că avea să se supere pe mine.

Ruth simți un nod în gât. Deja nu mai putea să respire.

— Am intrat în panică, mi-a fost frică să nu-i trezesc pe ceilalți băieți, așa că i-am dat o palmă lui Frankie, iar pe Cin am luat-o în brațe și am început să o zgudui. Dar a reacționat și mai urât, a început să țipe. Era roșie la față, urla disperată și avea obrajii uzi de lacrimi – nu mai știam ce să fac. I-am pus o mână la gură și una la gât. După care nu mai știu ce s-a întâmplat, zăcea acolo, inertă și avea un fel de… un fel de spume la gură. Am zdruncinat-o din nou, dar… n-am mai putut face nimic. Și când m-am întors cu spatele, l-am văzut pe Frankie ghemuit pe canapea, cu ochii la mine. M-am apropiat de el, dar el s-a lipit de perete, iar asta m-a enervat și mai tare.

Se uită la ea cu o privire necruțătoare.

— L-ai făcut să-i fie frică de mine. Propriul meu fiu. I-am zis: „Stai liniștit, Frankie, nu s-a întâmplat nimic”, dar el dădea din cap și se bâțâia pe loc. Mi-a zis: „Ai rănit-o pe Cin. Ai rănit-o pe Cin a mea”. Nu voia să tacă, nu voia deloc să tacă

și deja nu mai puteam să suport, așa că n-am avut încotro, l-am făcut și pe el să tacă.

De data aceasta simți un tremur în glasul lui și, pentru prima oară, își feri privirea.

— N-am avut încotro.

Se uită lung la el, încercând să zărească măcar o fărâmă din omul pe care îl cunoștea de mai bine de jumătate din viață. Căută umorul lui, tandrețea de care îl știa în stare. Dar nu mai era nici urmă de așa ceva.

Îl iubise cândva pe omul acesta. Îi purtase copiii în pântec.

Îi venea să vomite.

Tatăl lor.

Propriul lor tată.

Simți inima bătându-i cu putere. Sângele îi îngheță în vene de groază.

Începu să tremure din toate încheieturile.

— De ce? De ce ai făcut una ca asta? Frank?

Frank ridică privirea și rămase șocată să îl vadă zâmbind. De parcă era o după-amiază însorită la Coney Island, iar el o servea cu un hotdog. Dar văzu ceva în zâmbetul lui… o strălucire ciudată în ochii lui.

Și chiar dacă rămase cu capul aplecat, cu toate că avea o respirație regulată, cuvintele lui se auziră ca un șuierat:

— Ruth, draga mea, te comportai ca o cățea în călduri. Săreai dintr-un pat în altul. Îți desfăceai picioarele pentru orice bărbat cu bani în portofel și cu un ceas frumos. Erai mamă, dar nu te comportai ca atare. Așa că n-am avut încotro, trebuia să-ți dau o lecție. Și eram gata să te iert dacă mi-ai fi cerut iertare. Și știam că fără copii lângă tine o să ai din nou nevoie de mine. De ajutorul meu. Eram sigur că o să mă chemi înapoi acasă.

O cercetă din priviri, zâmbind.

— Și chiar asta s-a întâmplat, nu-i așa, iubito? Am fost prima persoană pe care ai sunat-o. Aveai din nou nevoie de mine.

De-abia mai observă zâmbetul lui prin ochii plini de lacrimi.

— Te-ai întors la mine.

Și, cumva, tonul arogant din glasul lui rupse vraja, iar Ruth oftă din tot sufletul. Își dădu seama că, în afară de valul de groază și dezgust, era mânată de furie. Își încleștă pumnii și își simți unghiile intrând în carne, și pentru o clipă simți valul de ură.

Ridică privirea și spuse:

— Dar ne-am despărțit din nou, Frank. Ne-am despărțit. Am mai fost cu alți bărbați după tine.

Frank își trecu o clipă limba peste buze.

— Cu mulți bărbați.

Frank zâmbi din nou.

— Da. Așa e, Ruthie. Știam că aveai să pleci din nou.

Oftă, se lipi de spătarul scaunului și se uită lung la ea.

— La fel cum știam că, odată ce ieși de aici, ai să dispari. Că o să pleci cu Gallagher sau cu un altul și că o să crezi că poți trece peste. Fără mine.

Brusc, scaunul îi alunecă în față, lovindu-se cu picioarele de pământ, Ruth sări, iar el se uită spre gardian și îi făcu semn că nu s-a întâmplat nimic, după care se apropie de ea. Ea nu voi să cedeze niciun milimetru, dar nu avu încotro și chiar dacă se dădu înapoi, fu suficient de aproape cât să îi simtă respirația amară când îi spuse:

— Dar oriunde o fi să te duci, cu oricine o fi să te duci, oricât ai face-o pe curva și chiar dacă o să găsești un bogătan prost care să aibă grijă de tine, o să știi ce am făcut și de ce am făcut-o. O să fiu întotdeauna în gândurile tale. O să primești pedeapsa pe care o meriți.

El se lăsă pe spate, își duse mâinile la piept și o privi din nou cu zâmbetul pe buze.

— Cât timp am așteptat verdictul, mi-a fost așa de teamă că o să scapi. În acești patru ani, măcar am știut unde ești. Am știut că nu umbli cu alți

bărbați. Și acum nu mă mai interesează ce-o să se întâmple. Poți să ieși chiar mâine de aici și n-o să mă mai intereseze. După ziua de azi, am să fiu mereu aici – și își duse degetele la tâmplă. De două ori.

Aceasta era imaginea care nu-i mai dădea pace: degetul lui, la tâmplă; ochii arzători; rânjetul acela.

Nu mai știa exact ce s-a întâmplat după aceea: nu-și amintea ce a mai zis Frank la plecare, nu-și amintea nici drumul de întoarcere în celula sa. Nu-și mai amintea alarma de la ora cinei, nu mai știa nici când a hotărât să nu se ducă la masă. Când își veni în simțiri, se trezi ghemuită în pat, pe întuneric. Toate luminile din celulă erau stinse, se vedea doar lumina slabă de pe coridor și auzea zgomotul făcut de sute de femei care se pregăteau de culcare: șoapte, tuse, suspine.

Închise ochii și văzu în fața ochilor zâmbetul lui și își spuse: *Așa o să fie de acum încolo.*

Într-adevăr, așa avea să fie în zilele următoare.

Se ridica să meargă la masă, să se spele și să se ducă la culcare când îi spuneau ei să o facă. Spăla pe jos, curăța toalete, împingea căruțul cu cărți, fără să-și ia vreodată gândul de la Frank, după cum îi făgăduise el.

Veni și ziua audierii, iar avocatul ei se uită la chipul ei gol, la ochii ei roșii și se arată mulțumit.

Stătea așezată la o masă într-o cameră cu o atmosferă înăbușitoare, față-n față cu un rând de chipuri. Vorbea încet. Auzea cuvinte precum *remușcare* și *vinovăție,* coborî privirea și suspină.

— Da, ar fi vrut ea să spună. Sunt vinovată. Nu le-am purtat de grijă. Nu l-am oprit. Nu am văzut de ce era în stare. Recunosc. Sunt vinovată.

Îi auzea vorbind și se întrebă dacă să le spună adevărul, își imagină rostind cuvintele. Cum ar fi sunat. Își imagină adevărul plutind în aerul sufocant din camera aceea, își imagină gustul adevărului. După care își dădu seama că dacă ar fi fost să îl spună, ei nu l-ar fi recunoscut, ar fi văzut

doar furia și durerea ei. Își imagină chipurile lor neîncrezătoare, își imagină privirile lor, felul în care aveau să dea din cap.

Își imagină cum o trimiteau din nou în celula ei, știind că vorbele lui Frank aveau să-i mai aducă alți câțiva ani de închisoare. Își imagină zâmbetul lui triumfător.

Așa că luă un șervețel pe care i-l întinseră și își șterse lacrimile. Și ținu șervețelul la gură ca să nu lase adevărul să iasă.

Tot ceea ce văd și aud ei sunt lacrimile ei și o privesc satisfăcuți pentru că, într-un final, au reușit să o pună la pământ.

∵

Pete o văzu ieșind pe porțile întunecate ale închisorii, la lumina soarelui, cu o eșarfă rozalie la gât. Gardianul îi spuse ceva – crezu că e Baker, dar nu era sigur. Trecuseră vreo trei ani de când îi spusese că nu mai vine să o vadă.

Se întoarse să-l asculte, iar el își ațintи privirea spre fusta ei strâmtă, spre bluza colorată, spre zâmbetul ei lucios. Pentru ea, anii ’60 nu se terminaseră. Jim și Janis, Jimi și Altamont – nu știa nimic despre ei.

El ieși din umbră, făcu un pas plin de speranță și apoi un altul, și un altul, se apropie cu gura uscată și cu mâinile umede. Se gândi la cât de mult le luase să ajungă aici, la minciunile pe care le spusese, la promisiunile pe care le încălcase, la banii pe care îi cheltuise. Își aminti de Clyde Harrison, de mama și de tatăl lui, de toate lucrurile pe care le făcuse din iubire.

Ruth rămase o clipă în soare și închise ochii, își ridică chipul spre lumină. Când Pete veni spre ea, cu pași tot mai repezi, ea deschise ochii, iar el se opri.

— Ruth. Am venit să… M-am gândit să te scot la prânz.

Ruth se uită lung la el, făcându-și umbră la ochi.

El continuă:

— Și… nu știu dacă ai unde să stai, dar aș putea…

Tăcerea ei îl opri.

— M-am gândit că poate ai vrea să sărbătorești.

Ruth își lăsă brațele pe lângă corp și îl privi încruntată, realizând cum au trecut anii pe lângă ea. Văzu cearcănele de sub ochi, ridurile din jurul gurii. Arăta îmbătrânită, obosită și speriată.

— Să sărbătoresc?

— Da, de ce nu? Ești liberă. Ești o femeie liberă.

Dar ea dădu din cap că nu, ușor la început, după care din ce în ce mai tare, de parcă nu se putea opri.

Și îi auzi vocea parcă din depărtare.

— Ruth?

— Cum aș putea vreodată să fiu liberă?

— Nu înțeleg. Vreau… vreau să am grijă de tine.

Ea se uită lung la el și dădu din nou din cap, după care zgomotul unui claxon rupse tăcerea. O fâșie galbenă îi despărți, un taxi, și ea dispăru.

Simți privirea lui îndreptată asupra ei tot drumul până la autostradă, dar rămase demnă, cu spatele drept, pe bancheta uzată de vinil și nu se uită o clipă în urmă.

Își imaginase mult timp momentul acesta: plecând într-o mașină cu un străin, pe un drum pustiu. În anonimat. Se întrebase cum avea să se simtă, trăind o viață fără Frankie și Cindy, fără Lou, fără promisiunea unor nopți amețitoare.

Frank schimbase totul. După ce îi spusese adevărul, se temuse că nu avea să suporte greutatea durerii, a sentimentului de vinovăție. Adesea se imaginase zăcând și luând pastile cu votcă într-o cameră ieftină de hotel. Visase la zădărnicie.

Dar acum, privind spre orașul din depărtare, simțind agitația și ritmul cumva uitat al New York-ului, își dădu seama că nu putea renunța. De dragul

lor, de dragul lui Frankie și al lui Cindy, nu putea să-l lase pe Frank să câștige.

Se așează cu spatele drept. Inhală mirosul de benzină și de Juicy Fruit, aroma de gogoși calde de la magazinul de pe drum, mirosul de piele al jachetei șoferului. Iar drumul se întindea în fața lor, iar mașina începea să urce în albastrul infinit al cerului de vară.

virtual-project.eu

violin

[1] Târgul Internațional de la New York din 1964, organizat în Flushing Meadows – Corona Park din Queens. (n. red.)

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20

Table of Contents

Capitolul 1	2
Capitolul 2	14
Capitolul 3	26
Capitolul 4	39
Capitolul 5	59
Capitolul 6	67
Capitolul 7	87
Capitolul 8	104
Capitolul 9	120
Capitolul 10	142
Capitolul 11	163
Capitolul 12	174
Capitolul 13	193
Capitolul 14	213
Capitolul 15	232
Capitolul 16	252
Capitolul 17	268
Capitolul 18	287
Capitolul 19	305
Capitolul 20	326